

АН МАКСУЕЛ

ДИАМАНТЕНИЯТ ТИГЪР

Превод от английски: Ваня Пенева, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ако се окаже, че Ейб Уиндзор още не е умрял, заклевам се да го убия със собствените си ръце.

За Джейсън Стрийт тази мисъл беше едновременно пожелание и обещание. Бяха минали само десет часа, откакто осведомителят му в станцията на Крейзи Ейб в Западна Австралия бе предал съобщение по радиото. Оттогава Стрийт беше непрекъснато на път към запустялото селище в близост до мините „Слийпинг Дог“. Първо четирите часа полет с наетия в Пърт самолет, после безкрайните нощни часове зад кормилото на един раздрънкан джип, препускащ с бясно темпо по каменистите пътища в посока към една от най-западналите области на континента.

Ала не рискованото пътуване бе причина за яда на Стрийт, много повече го измъчващата страхът, че имаше голяма вероятност десетте години търпение и усилия да отидат напразно. И виновно бе само пиянството на един подивял старец.

Южният кръст на небето избледня и бавно отстъпи място на жаркия ослепителен диск на изгряващото слънце. Още отсега в югоизточния край на платото Кимбърли беше тридесет градусова горещина, а с появата на слънцето температурата щеше още да се повиши. Ярката светлина разкри сухи пустинни треви и разкривени евкалиптови дървета, червен прахоляк и отделни скалисти възвишения. А над всичко бе слънцето, все това слънце, единственото нещо, което изглеждаше наистина на мястото си в Западна Австралия.

Сякаш отекваха изстrelи, когато вихрушки от камъчета се удряха в шасито на раздрънкания автомобил, клатушкащ се по едва очертания път. Ала Стрийт знаеше много точно накъде се е запътил. В продължение на десет години бе изминавал многократно това разстояние, десет години, през които се бе опитвал по всевъзможни начини да изтръгне тайната на стария човек. Ако с Крейзи Ейб все още можеше да се разговаря, Стрийт щеше да узнае всичко още преди Южният кръст отново да се издигне над Австралия.

Джипът вдигна облак прах над лекото възвишение и Стрийт се озова пред имота на Ейб с мизерната му къщурка. Притежанията на стареца бяха разхвърляни като боклук върху няколко десетини равна гола земя: паянта къща с ламаринен покрив, изкривени от вятъра навеси, ръждясали локомотиви, изпотрошени минни съоръжения и остатъците от един витлов самолет, разбил се наблизо малко преди края на Втората световна война.

Внезапно, непосредствено зад къщата, в небето се издигна блестящ, шумен и много модерен вертолет. Стрийт удари спирачка и се опита да открие някакви отличителни знаци, докато машината направи завой и профуча над главата му. Може би знаците на полицията, на армията или на въздушната спасителна служба.

Но гладките стени на вертолета бяха ненадписани, анонимни. Очевидно собствениците му имаха също толкова малък интерес да бъдат разпознати, колкото и самият той. Разтревожен, треперещ от трудно сдържан гняв, Стрийт стовари юмрука си върху кормилото, после рязко включи на скорост и се спусна по ниския хълм.

Джипът още не беше спрял в червения прахоляк, когато мъжът се претърколи навън с полуавтоматичен пистолет в ръка и залегна на земята. После умело припълзя към ъгъла на къщата и хвърли бърз поглед през мръсния прозорец.

Една-единствена парафинова лампа осветяваше голямото помещение. На дългата маса на сред стаята лежеше труп с боси крака, увит в парче парцаливо платно. Единствените движения идваха от обичайните за тази част на страната роящи муhi.

Стрийт изруга и забравел всяка предпазливост, ритна вратата с ботуша си. В безлюдния двор нахлу миристи на смъртта. Мъжът огледа помещението над дулото на пистолета си. Нищо не се изпречи пред погледа му. Задушавайки се от миризмата, той пристъпи към масата и вдигна крайчеца на платното. Разхвърчаха се ята муhi.

Ако се съди по състоянието на тялото, Ейб Уинзор бе умрял преди доста време. Дори ако се вземеше под внимание нормалната за октомври влажна горещина на „билдъп“ — времето на нарастваща задуха преди дъждовния период, — старецът беше мъртъв най-малко от три дни. А широкият белег на лявата му китка, устоял на гниенето по-дълго от меката пълт наоколо, не оставяше и сянка от съмнение, че мъртвецът е именно Ейб Уинзор.

Стрийт промърмори нещо и с отвращение зави трупа с мръсното платно. После се огледа. Сигурно вертолетът не бе оставил в станцията нищо повече от мухите. Ала беше възможно той да ги е изненадал, преди да са претърсили навсякъде. Изкриви лице и отново се обърна към трупа върху масата. Захабената кожена торбичка не беше на обикновеното си място под ризата на Ейб. Стрийт вдигна очи към мръсната лавица край люлеещия се стол. Изкорубената ламаринена кутия също липсваше.

— Е, най-после и ти пое последния си път, стари мошенико — промърмори дрезгаво мъжът. — И сега ли взе със себе си проклетата кутия? Отнесе ли тайната си в отвъдното? И кой, по дяволите, те е наблюдавал, освен мен?

Отговори му само злобното мълчание на мъртвеца.

— Ти през цялото време знаеше какво чакам, така ли беше? Само какво удоволствие ти доставяше да ме дразниш! Но ти, стара свинъо, най-после умря, а аз съм жив!

Старите дъски на пода в кухнята тихо изскърцаха. Някой излизаше от къщата. Стрийт се извърна рязко и се втурна в мрачната кухня, тъкмо колкото да забележи измъкващата се през задната врата тъмна фигура.

С един скок мъжът се озова на прага и светковично даде изстрел. Куршумът достигна беглеца малко преди да се е скрил зад близкия навес, фигурата политна напред и се строполи в ръждивокафявия прах. Стрийт предпазливо пристъпи навън и след като претърси ранения за оръжия, грубо го обърна с крак. Позна Хю, готова на Ейб, който вдигна към него разкривен от болки поглед Стрийт се прицели в точката между очите му.

— Къде е кутията, граблив китаецо?

Хю изохка, но не отговори. Стрийт вдигна крак и стъпи върху раненото му рамо.

— Е?

Хю изстена и промърмори нещо на китайски, може би проклятие, а може би и молба за милост.

Стрийт натисна по-здраво. С ъгъла на окото си забеляза как никаква фигура: изскочи от тъмния навес и се втурна към него. В този миг, усетил, че Стрийт е отклонил вниманието си, Хю се опита да го ритне. Двете събития бяха толкова добре координирани, че Стрийт

веднага проумя, че си има работа с професионалисти. Той реагира по същия начин — бързо и смъртоносно. Без да се цели, стреля по Хю и светкавично отскочи за да избегне ритника му. После се хвърли настрана и насочи оръжието си към втория нападател. Стреля два пъти още докато летеше към земята. И двата изстрела не успяха, ала все пак предотвратиха прицеления в главата му скок, който със сигурност щеше да му разбие черепа.

Нападателят прелетя покрай Стрийт, който се претърколи настани, докато се озова по корем. Извърна се леко на една страна и стреля два пъти в гърба на непознатия. Нещо в начина на падане и в нададения писък му подсказа, че току-що е стрелял по жена. Отново се претърколи встани в очакване на ново нападение и се надигна приведен, с гръб към къщата, с насочен към празния двор пистолет.

От петдесетина метра разстояние между изгърбените дървета прозвучаха крясъците на няколко подплашени какаду. Когато след няколко секунди птиците се издигнаха в клоните, над имота на Ейб Уиндзор отново се въззари тишината на смъртта.

Стрийт набързо претърси двата трупа. Не откри нито ламаринената кутия, нито кадифената торбичка. Тъй като Хю и китайката нямаха у себе си нито документи, нито каквито и да било опознавателни знаци, Стрийт не можеше да разбере кой ги е изпратил и защо. Хю бе живял тук още преди десетилетия, но Стрийт така и не бе забелязал мазолите по ръцете и краката му, които разкриваха опитния боец. Ръцете на жената бяха същите. Очевидно двамата бяха екип, създаден да убива или да умре.

Ето че сега бяха мъртви, а Стрийт така и не бе получил отговор на въпроса кой ги е изпратил, нито пък бе узнал къде се намира диамантената мина на Крейзи Ейб. Той се изплю на земята и обърна гръб на двата трупа. Надали щеше да открие нещо ценно, но след десетте години, през които бе наблюдавал тази миша дупка, нямаше да рискува да пропусне и последната дреболия. Все пак бе възможно скиците на стареца, стихотворенията и завещанието му да са скрити някъде тук.

Вонята в къщата беше непроменена. Стрийт претърси навсякъде, както го бе правил многократно, но и този път търсенето остана безуспешно. После отново застана пред трупа. Неволно си припомни „Хандър фром Даун Андър“, ужасните стихове на мъртвия старик.

— Десет години понасях фалшивия ти смях, дано се скапеш, Ейб Уиндзор. Пожелавам същото и на онзи, който наследи мините „Слийпинг Дог“, който и да е той.

ГЛАВА ПЪРВА

— Двама души трябваше да умрат, за да стигне до мен това тук.

Коул Блекбърн устреми поглед към малката, износена кадифена торбичка.

— Струваше ли си?

— Питам теб — отговори Чен Уинг и с бързо движение изтърси съдържанието на торбичката върху писалището от абаносово дърво. Шепа прозрачни камъни се изсипаха като дъжд от светлинни капки, придружен от тихи, кристални шумове. На пръв поглед напомняха на големи, груби топчета за игра, нащърбени и изпочупени от дълга употреба. Девет от тринацетте камъка бяха безцветни, три — розови. Единият беше блестящо зелен като вир на бистра река.

Ръката на Коул веднага се стрелна към зеленото топче, голямо колкото палеца му. Камъкът беше учудващо тежък за големината си. Мъжът го потърка между пръстите си. Повърхността беше почти плъзгава, като намазана с масло. Откри едно плоско, гладко откъртено място и дъхна отгоре му. Повърхността не се замъгли.

Коул усети как го обзема възбуда. Безмълвно поsegна към една тежка кристална чаша от близкия подвижен бар и погледна към Уинг, който му кимна с глава. С бързо движение американецът остьрга камъка в стената на чашата.

Камъкът остави дълбока бразда в кристала, но самият той остана незасегнат. Коул взе и други от писалището и повтори опита. Образуваха се още прорези. После извади от джоба си стара бижутерска лупа, нагласи настолната лампа и се зае да изследва зеления камък.

Стори му се, че се потапя в море от плътна смарагдовозелена светлина. Но камъкът пред него не беше смарагд. Дори нешлифован, той пречупващо светлината по начин, възможен единствено за диаманта. Блещукаше и при най-лекото движение на ръката му. Светлината проникваше през всички неравности на повърхността и се събираще в святкащите му дълбини.

Не се виждаха цепки, само две малки вдълбнатини, които нямаше да се отразят на стойността му, защото бяха толкова плитко под повърхността, че щяха да изчезнат при шлифовката.

Коул разгледа още няколко камъка, прибра лупата си и каза:

— Бяла хартия.

Уинг извади от чекмеджето на писалището си снежнобял лист и му го подаде. Коул измъкна от джоба си малка торбичка от дивечова кожа и извади от нея сувор диамант, за който бе сигурен, че е чисто бял и от първата вода.

Наистина, камъкът от торбичката на Коул не беше шлифован, но въпреки това представляваше правilen осмостен. Изглеждаше неестествено съвършен сред захабените, неравномерно оформени камъни от торбичката на Уинг. Коул нареди диамантите върху хартията. Един от тях леко измени цвета си, от розово към кораловочервено, останалите засилиха яростта си, от розово към прекрасно, ярко розово-червено. Повечето бели камъни заблещукаха в синкаво, също като диаманта на Коул, или добиха лек жълтеникав оттенък, видим само за окото на експерт. Зеленият камък заблестя още по-силно и заприлича на смарагдовозелен пламък върху снежна повърхност.

Коул отново се зае с него. Блещукането му бе едновременно горещо и студено. Преди години бе видял един камък в Тунис, който беше почти равностоен на този тук. Контрабандистът, комуто принадлежеше, твърдеше, че камъкът е дошъл от Венецуела, но Коул се съмняваше в думите му. Още преди да успее да събере пари за да го откупи, някой затвори завинаги устата на контрабандиста, като му преряза гърлото.

Коул не се впечатли особено от смъртта на мошеника. По диамантените полета и на черния пазар на скъпоценни камъни необичайните умирания бяха често явление. Щом ставаше въпрос за диамант, животът на човека имаше значение единствено за самия него, докато смъртта му можеше да бъде от полза за десетки други.

Затова Коул се изненада, че тези диаманти бяха стрували живота само на двама души. Досега не бе срещал камъни, които биха могли да се сравняват с подредените на бялата хартия пред него.

Грижливо прибра своя диамант и обърна поглед към тъмната кадифена торбичка на бюрото. Платът беше толкова стар, че времето и

твърдите диаманти го бяха изтрили и на някои места бе станал направо прозрачен.

А колко великолепни бяха камъните! Блестяха, пълни със светлина, с време и с неутолимата човешка алчност за редки неща.

— Какво искаш от мен? — попита Коул, втренчил замислените си сиви очи в скъпоценните камъни.

За миг на Уинг се стори, че Коул е попитал някой от камъните. Бизнесменът от Хонконг познаваше отдавна мъжа насреща си, ала все още не вярваше, че е проумял докрай мислите и настроенията на американския геолог и търсач на диаманти, или че може да предсказва реакцията му.

— Диаманти ли са? — попита тихо Уинг.

— Да.

— Възможно ли е да се заблуждаваш?

Коул сви рамене. При това движение светлината, която го заливаше, се промени. В спортното му яке проблесна черна сюрова коприна. Косата му беше все така лъскава и светла. Кожата му се бе излагала на всички пустинни ветрове по света. Очите бяха обкръжени от фини лъчи, защото често се бяха взирали в изгарящото пустинно слънце или в ярката светлина на миньорските лампи. Над дясното му слепоочие се виеха няколко сребърни кичура и прорязваха гъстата коса. Изглеждаше по-възрастен от тридесет и четирите си години. И в действителност беше по-зрял от десетилетията, които бе изживял.

— Заблудата никога не е изключена — отговори Коул, — но ако тези камъни са направени от човешка ръка, това ще означава фалит за всички диамантени мини по света.

Уинг само се усмихна.

— Ако се тревожиш за това, ще намеря някой от Дарвин, който да измери със специален уред светлопроводимостта им. Този тест не може да измами никого — засега.

Този път Уинг беше този, който сви рамене.

— Ако не носиш уреда със себе си, нямаме време. Камъните трябва да потеглят на път само след няколко часа.

— Накъде?

— Към Америка.

— А откъде идват?

— От Кимбърли.

Коул замълча. Когато отново заговори, гласът му беше равнодушен:

— Находищата в Африка са вече доста изтощени.

— Не говоря за Кимбърли в Африка — поправи го Уинг. — Става въпрос за платото Кимбърли тук, в Австралия.

Уинг се усмихна, сякаш се наслаждаваше на случая да докаже, че разбира разликата между двете Кимбърли. Често се случваше да ги объркат, защото при споменаването на диамантите всеки се сещаше първо за Африка, макар най-голямата диамантена мина в света, мината Арджил, да се намираше в отдалечената тропическа пустиня на Западна Австралия.

Коул отговори на усмивката, но устните му останаха твърди и малко настроени за шеги.

— Въз основа на тези камъни ли семейство Чен инвестира в мината Арджил?

— Не съм казал Арджил, само Кимбърли.

Коул мълчаливо обмисляше какво можеше да означава това. Ако камъните бяха добити в мината Арджил, тогава картелът, под чийто контрол беше световната търговия с диаманти, бе направил важно откритие и щеше да забогатее още повече. Ала ако камъните идваха от нов източник, тогава в големия диамантен покер щеше да се появи нов играч и скоро тук щеше да настане същински ад.

— Кимбърли в Австралия — повтори Коул и изгледа Уинг със сивите си очи, ясни като глетчерни ледове. — Там ли са намерили тези камъни?

За първи път Уинг се поколеба.

— Оттам ги получих, но къде са открити първоначално... — Той направи несигурен жест с тесните си ръце.

— Има ли повече от тоя вид? — попита Коул и посочи камъните.

— Донесоха ми само тези — отговори предпазливо Уинг.

Коул пристъпи към прозореца и се загледа към редицата палми пред казиното на Дарвин, Северна Австралия, град, отдалечен на хиляда и петстотин мили от платото Кимбърли. Жарката слънчева светлина и влажните изпарения придаваха на морето Тимор вид на разтопен алуминий.

Коул усещаше горещината дори през двойните стъкла на прозорците. Чуваше жуженето на климатичната инсталация, която

прочистваше пушека от игралните помещения долу и едновременно с това охлаждаше задушливата, тежка жега на тропичния октомври. Тук, в „Даун Андър“, „отдолу“, или както британците наричаха намиращата се според тях под земното кълбо Австралия, тъкмо свършващо пролетта. Вече беше започнал „бидъп“, времето, през което животните умираха, а хората полудяваха.

Коул разбираше защо. Тропическа Австралия през октомври бе едно от малкото места по света, които бяха непоносими за него. Кой знае по каква причина, горещината и влажността в равнинната местност, обрасла с евкалипти и акации, му се отразяваха много по-тежко, отколкото подобните климатични условия във Венецуела или Бразилия.

Ала вътре в казиното на Дарвин сътворените от човека машинарии държаха тропиците в шах и доставяха технически пречистен въздух, освободен както от миризмите, така и от съставките на външния. Ако по стените не висяха рисунки на аборигените, местните австралийски жители, това помещение можеше да се намира в кое да е място между Хонконг, Лондон, Бомбай и Йоханесбург.

— Произхождат ли тези диаманти от мина на платото Кимбърли? — попита направо Коул, защото нямаше смисъл повече да заобикалят същността на въпроса.

— Надявах се ти да mi го кажеш.

Коул присви очи под гъстите черни вежди. Обикновено Уинг не шикалкаваше, не и когато наистина искаше нещо. Но пък и не се разхождаше с цяло състояние в нешлифовани диаманти в джоба. Той и семейството му бяха твърде практически ориентирани, за да се насочат към една област на търговията с минерали, в която цените се определяха от всевластен монопол. Семейство Чен обичайно се ограничаваше в добив и преработка на минерали, чийто имена бяха известни само на космически специалисти и производители на оръжие.

— Не мога да ти кажа точно откъде идват диамантите — отговори най-после Коул, — но твърдя със сигурност, че не са от мината Арджил.

— Това личи ли по камъните? — попита недоверчиво Уинг.

Коул почака малко.

— Откъде си толкова сигурен? — поиска да узнае Уинг. — Все пак в мината Арджил се намират и розови диаманти.

— Мината Арджил е една дупка, в нея се добиват почти само индустриски диаманти. Сигурно от време на време намират и по някой и друг розов, но тези тук са по-тъмни, по-ясни и неколкократно по-едри от всички, които досега са били открити официално в Австралия. Трябва да имаш търпението на индийски бижутер, за да направиш украшения от боклуците на Арджил.

Уинг търкаляше внимателно диамантите с върховете на пръстите си. Светлината се пречупваше в тях и те блещукаха като дъждовни капчици.

— Да не искаш да кажеш, че диамантите не са австралийски?

— Не казвам това. Но не са от Арджил. По дяволите, Уинг, на платото Кимбърли работят седемдесет различни компании. И никоя от тях не е открила досега дори промишлени диаманти. — След кратка пауза Коул добави: — Поне „Кон Мин“ не е съобщавала такава вест.

Уинг изръмжа нещо. Само „Кон Мин“ имаше право да публикува новостите, които светът трябваше да узнае за диамантите.

— Какво друго ти казаха камъните?

— Те са алувиални.

— Обясни, ако обичаш.

— Промити са преди много, много време от първоначалното си място. Причината е в ерозията.

— Това лошо ли е?

Коул поклати глава.

— Човече, ти все още ли не различаваш шистата от боклука?

— Когато бяхме партньори, никога не отклоняваше въпросите ми.

— Когато още бяхме партньори, ти никога не се опитваше да ме хванеш на въдицата с шепа невероятни сурови диаманти — отвърна Коул. — Тези камъни са най-добрите образци от ерозирало в прастари времена находище. Повредените и по-малките с течение на времето са станали на прах. Останалите диаманти така са се закръглили през вековете, че първоначалната им кристална форма вече не може да се различи.

— Това добре ли е? — попита със съмнение в гласа Уинг.

— Ако става въпрос за шлифоването им, да. Камъни, изровени от находището с остри ръбове, губят при шлифоване половината от теглото си. Тези алувиални камъни ще загубят не повече от двадесет процента, преди да се озоват върху пръстчето на някоя разглезена дама.

— Това означава, че те имат поне тридесет процента по-висока стойност в сравнение с неалувиалните диаманти при същото тегло, така ли?

Коул се усмихна. Уинг можеше и да не знае много за диамантите, но разбираше достатъчно от сделки. Това беше една от причините, поради които можеше да има доверие на някогашния си партньор. Американецът винаги знаеше какво е в състояние да вдъхнови Чен Уинг — печалбата.

— Ако към цвета прибавиш и големината — допълни Коул, — ще разбереш, че при търгуване на едро ще извлечеш от камъните най-малко милион долара, дори ако ги продадеш в този им вид. Ако ги шлифоваш, стойността им ще стане много по-висока.

— Колко?

— Зависи колко бърза купувачът. „Красавиците“...

— Какви „красавици“? — прекъсна го Уинг.

— Цветните диаманти. Те са дяволски редки, а истинското зелено е още по-рядко. Откъдето и да са дошли, находището им е личната съкровищница на дядо Господ.

— Има ли такива мини?

— В Австралия? Не съм знал досега.

— Другаде има ли? — настоя Уинг.

— Чувал ли си някога за Манагуа? Намира се на югозападното африканско крайбрежие, на юг от делтата на Оранже.

Уинг поклати глава.

— Преди около шестдесет години един геолог на име Ханс Меренски копал на това място. Натъкнал се на няколко диаманта, които просто лежали почти на повърхността, подредени като яйчица в гнездо на пъдпъдък.

Уинг не каза нито дума, само седна и се приведе към Коул.

— Накъдето и да се обърнел, Меренски откривал все нови и нови диаманти — продължи Коул. — Скоро не можел да ги обхване в

шепата си. Повечето били твърде големи, за да ги напъха през гърлото на манерката си. Трябвало да ги събере в кутии от бонбони.

Уинг тихо изпъшка и втренчи поглед в купчинката диаманти на бюрото си, представяйки си как открива огромното находище.

— Да — проговори тихо Коул, — така се чувствах и аз, когато чух за първи път тази история. Всеки търсач на диаманти лежи нощем буден и си мечтае как ще открие своята съкровищница.

— Съкровищница! Значи говориш сериозно?

— Съкровищница, диамантена мина, наричай я както искаш. Говоря за място, където времето, водата и силата на притегляне са свършили досадната работа по добиването им. Те са промили по-меките скали, отнесли са остатъците и са подредили диамантите близо един до друг.

— Това не го разбирам.

Коул потисна нетърпението си и започна да обяснява:

— Диамантите са по-тежки и много по-твърди от останалите минерали, следователно те се събират в извивките на реките, зад скалите или в корените на дърветата. Същото важи и за златото. И то е тежко. Повечето големи диаманти са открити по места, където е било промивано злато.

— Какво е станало с Меренски?

— Напълнил половин дузина бонбонени кутии с диаманти до осемдесет карата единия. Всички с качеството на скъпоценни камъни. После продал добива си за един милион фунта, а тогава това било цяло състояние.

— На кого?

— Е, хайде, Уинг, знаеш това не по-зле от мен.

Китаецът изкриви лице и изсъска:

— Mrъсници!

— Ти го казваш, обаче притежателите на диаманти много държат на „Кон Мин“.

— Вярваш ли, че тези диаманти са на картела? — попита Уинг и отново се втренчи в камъните на писалището си.

— Не.

— Толкова бърз отговор? Нямаш ли съмнения?

— Щеше да загубиш повече от двама души, ако се беше опитал да откраднеш подобни камъни от Диамантения картел — отговори

направо Коул.

— А смяташ ли, че картелът ще се заинтересува от тях?

Коул пренебрежително се изсмя.

— Ако всички камъни в тази торбичка произхождат от едно и също място и то е ново, картелът ще преобърне земята и небето за да го притежава. Архимед е казал, че ще повдигне земята, ако има достатъчно дълъг лост. Мината, от която са добити тези камъни, представлява точно такъв лост.

Уинг отново изръмжа.

— Какво още можеш да ми кажеш за тези камъни, колкото и незначително да ти се струва то?

— Само това, че не се „усещат“ като африкански камъни. Например, цветовете не си сходжат. Розовото е твърде ярко. Няма и следа от жълтеникавата белота на капщатските. Някои от белите камъни са двойни кристали, с които е известна Австралия. Зеленият диамант е направо невероятно да се срещне в Африка, може да се намери в Бразилия. Но това зелено е и по-силно, и по-огнено от зеленото на „Дрезденския диамант“, най-добрия, намерен в Бразилия.

Коул помълча малко и продължи:

— Ако тази купчинка е представителен подбор от притежанието на някой търсач, много се съмнявам, че той идва от Африка. Единственият друг източник на „Кон Мин“ за диаманти е Съветският Съюз, който не е особено известен с производството на скъпоценни камъни, камо ли пък синьо-бели. Техните имат по-скоро лек зеленикав оттенък.

— Значи тези тук наистина са дошли от Австралия?

— Възможно е. В Еъндейл бяха открити зелени диаманти. Естествено, не толкова големи и с такъв ярък цвят като твоя, иначе австралийското правителство щеше да се заеме с експлоатацията на Еъндейл, а не на Арджил.

— Значи смяташ, че е възможно всички тези камъни да произхождат от едно и също място в Австралия?

Един поглед към лицето на Уинг и Коул проумя, че вече не може да му има доверие. Тук ставаше въпрос за нещо повече от печалба. Беше виждал как работи Уинг при други подобни случаи. Този път нямаше и следа от веселия и предприемчив китаец; насреща му седеше

решителен, настойчив бизнесмен, приличен на граблива птица чак до старателно изрязаните си нокти.

— Толкова ли е важно това за теб?

— Не за мен. За нас. За теб и за мен.

Лицето на Коул едва забележимо се стегна.

— За нас? Вече не сме партньори. Преди пет години продадохме „Компанията за сировини Блек Уинг“ на чичо ти.

— Смятам, че ще бъде добре отново да станем партньори — отговори Уинг и посегна към купчината листове в едно от чекмеджетата на бюрото. — Ето ти договор за сътрудничество, подобен на този в „Блек Уинг“.

Коул хвърли поглед към документите, но сякаш не искаше да посегне.

— Чета твърде бавно, Уинг — излезга тихо той. — Затова най-добре ми преведи жаргона на разговорен език. И не се превръщай веднага в адвокат, защото ей сега ще изляза през тази врата и ще взема следващия самолет за Бразилия.

Без колебание Уинг оставил документите на бюрото, приглади ги с пръсти и започна да обяснява бавно и грижливо:

— Преди десет години основахме фирмата „Блек Уинг“ на базата на твоите геологични познания и моите финансови възможности. Имахме добро и доходно сътрудничество, защото талантите ни бяха различни.

— Работата вървеше и защото ти назначи геолози да надзоряват труда ми, а аз намерих счетоводители, които да преглеждат сметките ти — промърмори студено Коул.

Уинг кимна.

— Сътрудничеството ни се основаваше колкото на интелигентност, толкова и на доверие. Семейство Чен отново се нуждае от уменията ти. Трябваш ни, Коул.

— За какво?

— Имаме основания да смятаме, че ти притежаваш част от находището, където са намерени тези камъни.

В продължение на няколко мига се чуваше единствено шумът на климатичната инсталация. Коул не откъсваше очи от Уинг.

— През живота си съм купил, продал и разменил цял куп диамантени участъци — проговори накрая той. — Да не намекваш, че

съм пропуснал най-доброто?

— Подпиши договора за сътрудничество и ще отговоря на всичките ти въпроси. Иначе няма да чуеш от мен нито дума повече.

— Уинг събра диамантите и започна да ги пуска един след друг в износената кадифена торбичка. Коул изчака зеленият камък да потъне в мрака, след това взе документите и започна да чете.

ГЛАВА ВТОРА

Полярната звезда, осветяваща тундрата, реката и планините, създаваше блещукация център на ледената нощ. Под бледото сияние на луната реката искреще сребърна. Играта на светлината беше неземна и студена като снега. Вятър, идващ сякаш от неизвестното бъдеще, се пълзгаше по долината и нашепваше за прастари глетчери и за предстоящата среднощ, която не познава изгрев.

Именно тези мигове се стараеше да улови Айрин Шейн Уиндзор, да запечата върху лентата крехкостта и студа на вечността, изрисувани върху обляната от лунна светлина река, чиято повърхност бавно се превръщаше в лед. Без да усеща студа наоколо и самотата в безкрайните простори на Аляска, Айрин за последен път нагласи камерата и отстъпи крачка назад от статива. Натисна копчето с толкова измръзнали пръсти, че изобщо не усети движението му. Блендата се отвори и затвори доволимо бавно, точно както го искаше. За да бъде сигурна, направи още няколко снимки. В тишината на Арктика процесът на фотографиране беше неестествено шумен.

След последната снимка Айрин веднага се зае с нов мотив. Изруга тихо, докато променяше за втори път фокуса, при което дъхът ѝ се превърна в сребристо ледено облаче. Нямаше търпение. Оставаше ѝ твърде малко време за снимката, която си представяше. В момента луната беше под точния ъгъл, за да освети три извивки на реката, чиито форми сякаш бяха повторени от релефа на планините.

Ала светът продължаваше да се върти и вятърът събра облаците в плътна маса. Всяка секунда неотменимо променяше най-важната съставна част на картината — светлината.

Часовникът на Айрин предупредително иззвъня. Тя обаче не му обърна внимание. Това беше само първият от предварително програмираните. Често правеше така, защото когато снимаше, напълно забравяше действителността. Умението ѝ да се съсредоточи изцяло върху онова, което вършеше, беше нож с две остриета, защото

затрудняващо възможността ѝ да се справя с една цивилизация, която разделяше времето на все по-прецезни отрязыци.

— Хайде, ръчички, дявол да ви вземе — мърмореше Айрин, докато безчувствените и пръсти бавно обслужваха ръчките на фотоапарата.

Часовникът иззвъня за втори път.

Докато Айрин изключваше звука, част от нея неохотно започна да се примирява с факта, че освен фотографията ѝ съществува и друг свят и че в този свят тя трябва да се яви навреме на летището, за да не пропусне самолета, който щеше да я отведе обратно в цивилизацията. В света, в който избягваше да се връща вече седем години. Също като крайбрежните птици на тундрата и като китовете, които беше снимала от кожените лодки, Айрин щеше да се отправи на юг. Ала за разлика от животните тя щеше да се върне във време, строго разпределено по часове, минути и секунди.

Натисна отново копчето, превъртя, снима пак, нагласи отново апаратата и се заслуша как блендата грижливо измерваше мънички отрязыци от време, като удари на часовник или пулсиране на сърце.

Вдълбочена, търпелива, трепереща от студа, който не усещаше, Айрин работеше, запленена от черно-сребърните контрасти на местността, която обичаше и с която се прощаваше с тези последни снимки. Арктика притежаваше нещо митично, което я бе привлякло още от първия миг, нещо, намерило израз в начина на живот на ловците и ескимосите, с които се бе срещнала и сред които бе живяла.

Беше ходила на лов за китове с мъже в кожени лодки, които се мятаха през непрекъснато променящите се пукнатини в трошащия се лед. Излязла в открито море с тези крехки плавателни съдове, тя бе узнала, че хората се страхуват от улова си, обичат го и го почитат. Модерният човек просто убиваше с технически усъвършенствани оръжия, при което самият той не рискуваше нищо и затова не научаваше нищо за себе си и улова си, за живота и смъртта. Айрин познаваше и такива хора, модерни същества в крак с времето си. Ала предпочиташе безличните студове на Арктика.

Часовникът ѝ започна да се обажда по-често, докато накрая зазвъння непрекъснато и неволно ѝ напомни настойчивата телеграма, която ѝ бяха прочели тази сутрин по късовълновото радио:

„Върнете се веднага Стоп Спешен семеен въпрос
Стоп Следват по-точни указания Стоп.

Джеймс Роузън Еск.“

— По-спокойно — промърмори тя. — Тихо... тихо, по дяволите!

Безчувственият показалец с все сила натисна копчето на часовника, за да го накара да замълчи. Макар да знаеше, че вече беше късно. Съсредоточаването ѝ бе нарушено. Джеймс Роузън, ескуайър, нямаше да се успокои така лесно както часовника.

„Веднага се върнете Стоп“

Айрин се опита да прогони от мислите си настойчивата молба. От седем години не обръщаше внимание на цивилизацията. Още седем минути нямаха толкова голямо значение.

Можеше и окончателно да пренебрегне повикването, ако не ѝ беше ясно, че времето ѝ в Арктика и без това свършваше. Все още не бе направила всички желани от нея снимки, но онези, което ѝ бяха нужни, бяха готови. Обстоятелствата, прогонили я преди седем години в тази пустош, се бяха изменили. И тя не беше същата като тогава. Отговорите, които можеше да ѝ даде Аляска, вече не подхождаха на въпросите, които си задаваше.

Джефри ще се побърка, помисли си тя и си пожела тази мисъл да беше по-утешителна. Джефри Филтър, нюйоркският ѝ издател, така и не разбра защо тя трябваше да прекара част от живота си по тези диви места. Не проумя и беспокойството, което я теглеше към местности, почти непосещавани от хората. Той харесваше техниката на снимане и творческия ѝ поглед, но непрекъснато се опитваше да я подтикне към „по-цивилизовани“ теми, стари гръцки статуи или модерни курорти по Средиземно море.

Отначало Айрин се опитваше да разясни на Фишър защо не е съгласна с европейските му проекти. Обясняваше му, че, от една страна, цивилизацията е премахнала ужаса от физическите лишения, но пък, от друга, е уравнила психическите полети във висините, предприемани от хората в стремежа им за оцеляване, Фишър не я

разбираше. Предпочитаният от нея свят на арктическата пустош и на северните култури беше според него твърде отдалечен от Манхатън и затова просто непонятен.

За нещастие Айрин скоро изчерпа всички възможни извинения, с които отклоняваше европейските му проекти, селските къщи, винарските изби и стърлингското сребро на лунна светлина. Тя прегледа основно сроковете в бележника си, за да не бъде принудена да откаже някой от тях, ако се махне за няколко месеца или за година. Уреди всичко, само дето не успя да изрази поне малко въодушевление към снимките от Европа. Всяка друга част от земята би я заинтересувала много повече.

Тя бе посещавала често стария континент и всеки път се връщаше у дома по-скоро потисната, отколкото впечатлена. Отчасти причината беше и в това, че бившият ѝ годеник беше европеец или поне твърдеше, че е такъв.

„Важен семеен въпрос Стоп“

Друга част от причините беше и в това, че за нея Европа бе свързана с дейността на баща ѝ, с дипломация, тайни и измами. С онзи вид дейност, която белязваше за цял живот хората, занимаващи се с нея.

„Следват по-точни указания Стоп“

Указания, но не и истини. Човекът бе създал цивилизацията за да избегне истините на природата и бе открил измерването на времето за да се справи по-добре с човешките лъжи.

„Важен семеен въпрос“

Айрин стоеше неподвижно сред сияйната тишина на нощта, която сякаш изльчваше властно презрение към любимите човешки

идеи: истина и лъжа, живот и смърт, справедливост и несправедливост.

„Веднага се върнете“

Жivotът не беше справедлив и несправедлив, той просто беше непредвидим. Понякога житеиските изненади бяха замайващи красиви, като Арктика например. Друг път бяха зашеметяващи жестоки, като Ханс. Ала в основата на живота винаги стояха изненадите. Айрин бе взела решение да живее.

Тя натисна за последен път копчето на тревожно звънящия си часовник и започна да събира фотографските си уреди, за да се подготви за дългото пътуване към Лос Анджелис.

ГЛАВА ТРЕТА

— От колко време са мъртви двамата китайци?

В гласа, макар и деформиран от сателитната връзка, ясно се усещаше пренебрежителен тон и Джейсън Стрийт почувства, че му се повдига. Хуго ван Луик беше широкоплещест холандец с кръгла глава и буйни бели коси. Гласът му звучеше съскащо и неприятно за австралийските му уши. Стрийт отпи голяма гълтка бира и остави студената, запотена кутия върху масата. След това отговори:

— Дванайсет часа, а може би и повече.

— Защо се забавихте с доклада?

— Нима искате да доверя случая на някой обществен телефон?

— изфуча Стрийт. — Помнете, че тук е Австрия, по дяволите! Всеки, който има приемник, може да се включва в разговорите ни. Погребах двамата побойници и разглобих къщата на Ейб на съставните ѝ части. Оттам се и обаждам.

Отдалечен на двадесет хиляди километра, на петия етаж в сивата сграда на „Пеликанстрийт“, улицата в Антверпен, която беше център на търговията с диаманти, Хуго ван Луик затвори очи, нападнат от режещо главоболие. В момента беше сам в кабинета си, затова си позволи лукса да се отпусне. Гадене преобрърна стомаха му и престана също така внезапно, както бе дошло. Пое дълбоко дъх. Ван Луик беше властна личност, както по отношение на физиката си, така и в професията, но скъпо заплащаше цената на властта. В последно време тя сякаш ставаше все по-висока.

— Е, добре — отговори в слушалката той. — Тогава обобщавам: когато сте отишли там, саморъчното завещание, кадифената торбичка и ламаринената кутийка ги е нямало. Десет години труд са отишли напразно.

— Дяволски прав сте. Трябваше да се съгласите, когато ви предложих да накарам Ейб Уиндзор да проговори, както аз си знам. Набързо щеше да изплюе тайната си.

— Може би. Ала беше твърде вероятно мъж на неговата възраст да не преживее мъченията и да остави тайната на наследника си. Тогава рискът ми се струваше твърде голям.

— Сега вече не, приятелю. Сега рискът е дяволски малък.

— Вашето прозрение на миналото е забележително.

Стрийт не отговори. Мразеше коректния холандец, властта, скрита зад простата, незначителна титла „Директор за специални предприятия към компанията за продажба на диаманти ДСД“. Не само го мразеше, а се и боеше от него.

— И така — продължи Ван Луик, — нека започнем отначало.

Това беше любимата му тактика с корави типове като Джейсън Стрийт. Повторението засилваше впечатлението за подчинено положение и едновременно с това разкриваше всички дребни несъответствия, възникнали от прикриване на сведения или лъжи.

Стрийт познаваше тази тактика също толкова добре, колкото и Ван Луик. Той отпи още една гълтка бира и се покашля в слушалката.

— Наистина няма много за казване. Ейб се наливал в продължение на няколко дни и бил мъртво пиян. Дотук нищо ново. Преди три дни се побъркал, грабнал една лопата и изчезнал в храсталаците. При това ревял, че отива да си копае гроба.

— Това нещо необичайно ли е?

— Не, по дяволите! При него ставаше веднъж в месеца, нещо като женския мензис. Но този път се оказа истина. Сигурно е умрял някъде навън. Трупът му изглеждаше като печен на бавен огън. Беше мъртъв като риба в консерва, но миришеше много по-страшно.

Ван Луик отново усети надигащото се гадене, но причината не беше в описанието на Стрийт. Смъртта и гниенето не впечатляваха особено холандеца. Онова, което му причиняваше гадене, беше чувството за безсилie.

— А как трупът се е озовал обратно в къщата? — попита той.

— Сигурно са го намерили „пауърпойнтс“.

— „Пауърпойнтс“?

— Китайците — поясни нетърпеливо Стрийт. Ван говореше четири езика, ала не можеше — или просто не искаше — да овладее австралийския жаргон, употребяван обикновено от Стрийт. — Те са го довлекли.

— Откъде знаете? Осведомителят в станцията ли ви го съобщи?

— Сара? Тя отдавна беше изчезнала. Както винаги, пила наравно с Ейб и паднала под масата. Когато най-после изтрезняла и видяла, че Ейб все още не се е върнал, ми се обади по телефона и побърза да се махне.

— Защо?

— Знаеше, че ако Ейб наистина е умрял, аз ще я убия.

— Тогава откъде знаете, че Уиндзор е бил намерен от китайците?

— По двора не се виждаха пресни следи. Сигурно, когато Ейб не се е върнал, готвачът е повикал вертолета. А може би самият той е последвал Ейб някъде в гората и е изтръгнал от него тайната на мината.

Мълчанието на Ван Луик сякаш прелетя през половината свят.

Стрийт продължи:

— Проклетият готвач сигурно е бил шпионин, също като Сара. Цял куп хора знаеха, че Ейб крие под възглавницата си няколко красиви камъчета. Не само ние го следяхме.

Ван Луик потърка основата на носа си, за да намали главоболието.

— Продължавайте.

— „Пауърпойнтс“ сигурно са намерили Ейб някъде в гората и са го отнесли в хижата. После са претърсили имота, което означава, че Ейб не им е разкрил нищо, преди да умре.

— И аз се надявам да е така. За нещастие вашите „пауърпойнтс“ очевидно са знаели достатъчно, щом са взели не само диамантите, а и ламаринената кутия. Така ли е или не?

Джейсън Стрийт отпи голяма гълтка бира и не отговори. Бе се надявал Ван Луик да не проумее толкова бързо какво означаваше загубата на ламаринената кутия.

— Така ли е или не? — повтори остро Ван Луик.

— Да, взели са и проклетата кутия.

— Следователно трябва да изхождаме от факта, че те са поне толкова добре осведомени, колкото и ние. Сигурно им е ясно, че съдържанието на торбичката е само нищожна част от стойността, която би ни дало правилното използване на документите от кутията.

Смущенията в сателитната връзка се усилиха и сякаш само чакаха Стрийт да се съгласи с очевидното.

— Така смяtam — промърмори неохотно австралиецът.

Ван Луик зарея поглед над влажните сиви покриви под които работеха най-сръчните шлифовчици на диаманти и най-безогледните търговци на бижута в света. Понякога, като се взираше в далечината, бодежите в главата отслабваха. Понякога трябваше просто да ги изтърпи.

Той затвори очи и се опита да търпи, да разсъждава въпреки режещата болка, която пулсираше в очите му. Джейсън Стрийт бе дошъл преди десет години в „Кон Мин“ с най-добри препоръки, едва тридесетгодишен. Оттогава не се бе случило нищо, което да възбуди у Ван Луик съмнения в уменията или в лоялността му.

Досега. Но днес нещо не беше наред. Стрийт лъжеше или пазеше в тайна някакво важно сведение. И Ван Луик не знаеше защо го прави: дали за да се изпълзне от шефа на „Кон Мин“, или имаше друга, не толкова очевидна причина.

— Успяхте ли да узнаете нещо за хеликоптера? — попита предпазливо той.

— Проверих по всички места на Западна Австралия и в цялата Северна територия, където се наемат хеликоптери. Без успех. В диспечерския център също няма и следа от подобни полети. Сигурно е била частна машина.

— Намерете хеликоптера! — С невъздържания си вик Ван Луик едва не повърна станалата непоносима болка. В продължение на минута се постара да дишава повърхностно през устата. Когато отново заговори, гласът му беше овладян и спокоен:

— Трябва да открием у кого са стихотворенията и камъните.

— Вече съм се заел с това, драги.

Ван Луик премести слушалката в лявата ръка и започна да масажира дясното си слепоочие. На малкия пръст на дясната му ръка проблесна светлинка, идваща от петкаратория, чисто бял и без каквito и да било примеси диамант, шлифован като смарагд. Камъкът беше в платинен обков. Това беше единственият накит, който носеше Ван Луик. В Антверпен този камък беше същинската му визитна картичка и веднага разкриваше принадлежността на притежателя си към международното диамантено братство.

— Вие естествено имате копие на „Хандър фром Даун Андър“, нали? — попита Ван Луик.

— Сара го сравни с оригинала само седмица преди смъртта на Ейб. Откакто последния път ви изпратих копие, не е внасял промени.

— Не смяtam, че тя е успяла да промени и завещанието. Или може би се лъжа? — Гласът на Ван Луик звучеше спокойно и като че ли обвиняващо. Когато Стрийт не отговори, холандецът пепита: — Не е ли могла поне да го прочете?

Стрийт си пое дълбоко въздух и реши да каже на Ван Луик всичко, което знаеше:

— Ейб винаги оставяше „Хандър“ на нощното си шкафче, но завещанието беше негова лична собственост и той го пазеше още по-грижливо от камъните на врата си.

Ван Луик недоволно изръмжа. После отвори папката на бюрото си и започна да разглежда някакви снимки. Бяха едрозърнести увеличения на мъничките негативи, — направени с „Минокс“, страница след страница изписани с тънък старомоден почерк върху груба линирана хартия. Драсканици без значение или хитро укрити указания на мъртвеца за разположението на неизвестна диамантена мина? Ван Луик все още не беше наясно какво всъщност съдържат тези „стихове“.

— Вие също имате копие пред себе си — проговори той.

Това не беше въпрос, по-скоро констатация.

Стрийт преглътна напиращите злобни думички и кратко отговори:

— Да.

— Започваме.

— Оставете, Ван Луик. Толкова често сме го чели, че...

— Започвайте — повтори хладно Ван Луик.

Мълчание, последвано от тихо прошумоляване на хартия, докато Стрийт прелистваше страниците, изписани със странно грижливия почерк на Крейзи Ейб.

— Може би някой специален стих възбужда фантазията ви? — попита хапливо Стрийт. Много добре знаеше, че „Хандър“ ужасно нервира Ван Луик, тъй като досега не бе успял да разгадае тайната му.

— Смяtam този път да се заемем с четиринацесетата строфа.

— Окей. — Стрийт зачете с равнодушен глас:

„Намери го, ако можеш. Ако се осмеляваш да отидеш

където се носят черни лебеди над костите на мъртво море,

където мъжете са Пърси, а жените лейди Джейн от камък.“

Стрийт завърши и зачака.

Ван Луик не проговаряше.

Стрийт промърмори някакво проклятие и започна да обяснява прочетеното, както бе правил толкова много пъти досега, че вече почти не възприемаше смисъла му.

— Първият ред...

— ... се обяснява от само себе си — прекъсна го Ван Луик. — Вторият също. Започнете с третия.

— Е, добре. Черни лебеди има навсякъде в „Аутбак“, също както по цялото Източно крайбрежие имаше коали. Може би говори за находка в близост до някой „билабонг“.

— Обяснете.

— „Билабонг“ е дълбоко място в река, което по време на сухия период се превръща в локва, тъй като по-плитките места пресъхват — отговори механично Стрийт.

— По-нататък.

Ръката на Стрийт се сключи по-здраво около телефонната слушалка. Никое качество на Ван Луик не го обиждаше повече от навика му да кара подчинените си да повтарят десетки пъти едно и също. Но то беше и най-въздействащото, когато ставаше въпрос да се предотвратят лъжите. Стрийт го разбираше и вече го бе използвал спрямо своите хора.

— Може би Ейб е открил мина в близост до някой „билабонг“. Само че нито в неговите участъци, нито в имота му има достатъчно големи и дълбоки дупки, годни да се нарекат „билабонг“ — отговори монотонно Стрийт. — Единственият водоизточник, който не пресъхва през цялата година, е кладенецът край къщата.

Ван Луик издале някакъв неясен шум. Стрийт знаеше, че това означава подкана да продължи.

— Следват проклетите „кости на мъртво море“ — занарежда все така монотонно той. — Тъй като няма „билабонг“, в който да плуват дяволските лебеди, няма защо да се притесняваме, че липсва и водна дупка, останала от праисторическия морски басейн, която да ни посочи пътя към мината.

— По-нататък.

Стрийт изкриви устни в нещо като усмивка. Имаше чувството, че Ван Луик нямаше особен апетит къмекса. Ейб беше съвсем друг в това отношение. Единствените мигове, които беше вън от някоя жена, бяха, когато беше погълнал твърде много бира и трябваше да си отспи, за да поизтрезнее.

— По-нататък Ейб обяснява, че ще намерим мината, ако се осмелим да отидем там, където мъжете са „Пърси“ и жените „лейди Джейн от камък“ — заговори провлечен той. — Австралийците наричат мъжкия полов член „Пърси“. Отгатнете какво означава „лейди Джейн“.

Ван Луик изръмжа нещо неразбрано. Нямаше нужда да отгатва. Достатъчно често бе слушал всичко това.

— Значи Ейб смята, че трябва да отидем там, където мъжете имат членове, а жените утроби от камък — каза Стрийт. — Добре дошли в „Аутбак“. Това ограничава възможностите за местоположението на мината до няколко хиляди квадратни мили необитаема земя.

Когато Ван Луик понечи да каже нещо, Стрийт бързо продължи:

— В следващата строфа се говори за „кехлибарена река“ и това най-вероятно означава бира, нали? Ако изпиеш достатъчно от нея, „Ще изпикаеш жълто море“. После има и...

— Продължете със следващия куплет — прекъсна го Ван Луик.

— Окей.

*„Скрийте се в моето легло и на моя Пърси, Кийпи и
Дейзи и Кели.*

*Чукат и дават да им платят любовта. Господарки
на лъжата.*

Проклети да са горещите им крясъци.“

Стрийт пое дълбоко въздух и саркастично продължи: — Вече обяснихме „Пърси“, остават ни другите имена. Това не са градове, селища, кръстовища, пътища или пътеки, станции или нещо подобно, това е просто австралийският жаргон за женски полови органи.

По лицето на Ван Луик се изписа отвращение.

— „Чукат“ означава „любят се“ — продължи неумолимо Стрийт. — Може пък старата свиня да е разглеждала рудодобива като сексуална дейност, но може и да не съм прав. Както и да е, в целия куплет няма абсолютно нищо, което да ни насочи към местоположението на онези проклети диаманти.

— Да минем на деветия куплет — каза Ван Луик.

— Четете този път вие. На мен вече ми писна.

— Започнете с четвъртия ред.

Стрийт стисна толкова силно слушалката, че ръката го заболя, но си каза, че сега не е най-подходящият момент да загуби търпение. Той беше виновен, че тайната на мините „Слийпинг Дог“ бе открадната. Ако многократният прочит на „Хандър“ остане единственото му наказание, това ще бъде голям късмет.

„Каменна утроба, която ми дава надежда, тайни по-черни от смъртта.

И да кажеш истината е смърт“

Стрийт изчака, но Ван Луик не проговори.

— „Каменната утроба“ е мината, нали? Така решихме още преди... шест или седем години, когато той промени „жена“ на „утроба“.

Ван Луик не се раздразни от сарказма в гласа на Стрийт.

— Да. По-нататък.

— Утробите, жените и мините са тъмни местенца и ако Крейзи Ейб бе казал някому къде се намира мината, това щеше да означава сигурна смърт за него и той много добре го знаеше.

*„Ала на теб ще говоря.
Чуй ме, о дете на разочарованието.“*

Стрийт не можа да отговори, толкова се изненада, че Ван Луик внезапно смени ролите и сам зачете ужасните стихове, които и двамата вече мразеха.

„Остави тайните да спят и чакай издънката на предателството.

Докато кенгурутата продължават да прескачат горе земята.

Лежи шепа стари бонбонени кутии най-долу и те тракат и звънят.“

По линията се възцари тишина. В главата на Стрийт се оформяше неприятно предчувствие.

— Той говори за наследник, нали? Не просто за който и да е човек, случайно прочел „Хандър“, а за проклетия му наследник!

— Боя се, че имате право. „Дете на разочарованието“ вече не бива да се разбира като коментар по повод всеобщата неволя на човечеството.

При следващия удар на сърцето болката между очите на Ван Луик стана непоносима. Щеше да бъде много по-лесно, ако бе намерил недвусмислено указание за предателството на Стрийт, поне едно очевидно доказателство за нелоялността на мъжа в другия край на линията. Но тъй като такова не съществуваше, трябваше да се допусне наличието на някаква непозната и поради това непредвидима сила, която се опитваше да разруши крехкото равновесие в отдела за продажба на диаманти ДСД на „Кон Мин“. А Хуго ван Луик бе работил цял живот за съхраняването му.

Ван Луик си представи случилото се и се запита дали Ейб Уиндзор все пак не е поверил тайната си на пустинните треви, докато е лежал умиращ в пущинака. Единственият факт, с който разполагаше той, бе, че на Джейсън Стрийт е било разказано за саморъчно написано завещание и че той лично е виждал много страници вманиачена поезия; освен това знаеше, че когато бил пиян, Абелард Уиндзор започвал да говори за диаманти, зелени като „билабонг“ в сянката на

евкалиптовите дървета, или розови като пъпките на гърдите на бяло момиче, или ясни и светли като дестирирана вода.

Колкото и неразумно да беше, в този миг Ван Луик си пожела още преди години да бе дал свобода на действие на Джейсън Стрийт, който с лекота щеше да приложи своите бързи, жестоки умения. Стрийт щеше да разпори стареца като риба и да измъкне от корема му блещукащия хайвер на истината.

— Никой не може да докаже, че мината изобщо съществува — проговори тихо Ван Луик, без да създава, че говори на глас. — Все пак Ейб е бил не съвсем нормален.

— Продължавайте да мечтаете, приятелю — отвърна Стрийт. — Мината съществува. Вярно е, че му казаха „Крейзи Ейб“ и той наистина беше малко луд, но не беше напълно откачил. Диамантите за него бяха децата и жените му, родината и Бога. През живота си съм чувал стотици лъжи и дяволски рядко истината, но когато Ейб заговореше за диаманти, той се държеше като свещеник на изповед. Казваше истината, колкото и невероятно да звуци тя. Никога не съм държал в ръка камъните от торбичката, но съм готов да заложа живота си, че са истински.

Мълчание. След малко:

— Шестнадесетия куплет. Четете.

Този път Стрийт не възрази. Досега само се бе измъчвал от страх, че Ейб Уиндзор ще завещае тайната на мината си другиму, а не на стария си приятел Джейсън Стрийт. Сега беше изправен пред очевидния факт.

*„Може да бъде твоое, всичко. Кажи «Мейлийроут»
довиждане.*

*Кажи Добър ден на кралицата ми. Върви по един
метър за всеки ден на измамата.*

Обърни се — виждаш ли го?

*Глупаво мишиле. Не можеш да намериши дори
мръсотията в клозета, така ли е?“*

Ван Луик чакаше.

— „Мейлийроут“ е жаргонното име на проститутките — продължи уморено Стрийт, който не виждаше нищо ново в тези строфи. — Няма карта, нито пък местности в участъците на Ейб с подобно име. А що се отнася до „кралицата“ му, може би е мината, как мислите?

Ван Луик само изръмжа.

— Ето и останалото: ако човек не знае накъде да гледа и колко години е бил мамен Ейб, думите нямат смисъл. Същото важи и за друг куплет:

*„Вземи една карта на Тасмания. Намери дребния
мъж в лодката.*

После по-нататък, все по-нататък.“

— „Картата на Тасмания“ също е жаргон за женски полови органи, а дребният мъж в лодката означава...

— Да, да, да — прекъсна го нетърпеливо Ван Луик. — Фактът, че Ейб се обръща към своя наследник, не ви ли навежда на нови мисли?

Стрийт се поколеба и след малко с въздишка заговори:

— Няма надежда, приятелю. Ни най-малка надежда. Обаче се съмнявам, че китайците ще имат по-голям късмет от нас и ще разгадаят стиховете. Те сигурно са търсили карти или образци от рудата, за да имат точни указания. Имотът е голям, освен това Ейб има и други участъци.

— Убеден съм, че за определен човек стиховете имат смисъл! Може би наследникът на Ейб е в състояние да ги разгадае — отговори с неочеквано оживление Ван Луик. — Трябва да имаме предвид тази възможност.

— Знаете ли кой е наследникът му?

— Още не. Но няма да бъде трудно да го открием.

— Заемете се с тази работа — каза Стрийт. — А после аз ще се погрижа за него. И не се притеснявайте: ако наследникът умре и имотът запустее, правителството ще освободи участъците. Ще ги запиша на мое име, вие ще ги проучите, както се следва, и накрая ще открием мината. Няма основания за тревога.

— Даже ако се сдобием с участъците, няма да бъдем по-близо до мината, отколкото сме сега.

— Кълна се, че ще открия тая проклета мина. Трябва ми само време. И пари за съоръженията.

Ван Луик се усмихна измъчено. Де да беше толкова просто. Но не беше. Нищо, свързано с мините „Слийпинг Дог“ не беше просто. Диамантите бяха като песента на сирените — те представляваха смъртна заплаха. Още от деня на откриването им.

В този случай песента на сирените се бе оказала фалшива. Ала смъртната заплаха изглеждаше действителна.

— Ще обмислим предложението ви — каза Ван Луик.

— Не го обмисляйте прекалено дълго. И без това имаме достатъчно трудности.

В слушалката се чу шум и Стрийт разбра, че Ван Луик е затворил.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Въпреки че договорът за партньорство беше многословен и формулиран със заплетени юридически понятия Коул Блекбърн го прочете само веднъж. Той притежаваше почти фотографска памет и това свойство на мозъка понякога му помагаше, но по-често водеше до болезнени спомени. Бе преживял твърде много неща, които предпочиташе да забрави.

Уговорката, беше ясна. Договорът предвиждаше Коул да закупи половината от „Блек Уинг“ за един доллар. Като ответна услуга той приписваше на фирмата всички свои права върху австралийските си участъци и минни патенти. Още преди пет години, когато Коул бе продал дела си на семейство Чен, „Блек Уинг“ струваше десет милиона долара. Оттогава стойността на фирмата се беше най-малко удвоила.

Следователно, според всички юридически клаузи на Коул се предлагаха десет милиона долара срещу вложение от един доллар плюс минни участъци, които той изобщо не притежаваше. Договорът беше изцяло готов, липсващ само неговият подpis.

Всичко беше ясно — само не и причината за това нечувано предложение. Затова Коул прекара последните деветнадесет минути в четене между редовете. Признаваше, че обстоятелствата около развалянето на договора му с Уинг бяха доста необичайни. Семейство Чен бе заплатило на Блекбърн пет милиона долара отчасти и за да го обезщети за загубата на любимата му, която беше член на фамилията и сестра на Уинг. Ала сега изглеждаше, че кланът, комуто принадлежеше значителна част от Хонконг и Макао, има желание да поправи сторената грешка.

Коул не беше адвокат, но бе достатъчно умен, за да е наясно, че в договора не бяха скрити многозначни клаузи, които биха направили възможно семейство Чен да си върне разликата от 9 999 999 долара.

Без да подпише, той отпусна документа върху писалището.

— Има още много време до Коледа.

Уинг сви рамене.

— Това не е подарък. Геолозите на „Блек Уинг“ са или твърде несръчни или твърде корумпирани, за да открият онова, което търсим.

— И какво е то?

— Диамантени мини — отговори кратко Уинг.

— Защо са ви? Вие имате вече половин дузина други дейности, които освен всичко друго се рентират много по-добре от всяка средна диамантена мина.

Уинг замислено потърка ръце и поклати глава.

— Обръщал ли си внимание какви са в последно време цените на нефта? Или на златото? На медта? На желязото или на урана? Както се изразявате вие, американците, не стават дори за свинете. — Той се усмихна, сякаш много отдавна не бе употребявал подобни изрази.

— При диамантите има същите проблеми — възрази веднага Коул. — Онези, които през 1980 година струваха по двадесет и шест хиляди долара на карат, сега се продават най-много за двадесет.

— Така е. Ала ако погледнеш на проблема в по-дългосрочна перспектива, ще си спомниш, че през 1974 година същият диамант е струвал само четири хиляди и триста долара. Довери ми се, Коул, осведомил съм се най-подробно. Диамантите са единствената стока, която през последните петдесет години реално е увеличила стойността си.

— Благодарение на картела.

Уинг въздъхна.

— Те са направо гениални, нали? На събранията в ООН държавите се карат и не постигат нищо. На събранията на компанията „Консолидидед Минералс“ страните се обединяват и печелят пари. „Кон Мин“ е единственият монопол в историята, който по-скоро възпира, отколкото освобождава човешката алчност. Цените се покачват, но бавно. Дълготрайна стабилност, никакви краткосрочни печалби. „Кон Мин“ има почти китайска философия за времето.

— И мощ.

— Така е — съгласи се Уинг. — Това преди всичко.

— Значи затова семейство Чен иска познавач на диаманти, който не дължи нищо на картела.

В продължение на един миг Уинг изглеждаше смаян. През последните пет години, след като сестра му Лай бе развалила годежа си, той почти не бе виждал Коул. И междувременно беше забравил, че

мозъкът на американеца е също толкова бърз, колкото и добре тренираното му тяло.

— Да, точно това е, което искаме — призна тихо той.

Коул се облегна в гладкото кожено кресло и се вслуша в инстинкта си. Беше свикнал при случаи, при които ставаше въпрос за нещо повече от пари, да следва вътрешния си глас. По тази причина бе пристигнал в Даруин веднага, щом Уинг го повика.

Инстинкт... или просто неспокойство.

Каквите и да бяха чувствата, които го вълнуваха, той бе готов да слуша. Все още не знаеше какво точно иска Уинг. Или по-скоро какво искаше семейството му. Обаче знаеше, че се почувства много по-живлен от години насам, когато хвана в ръка зеления диамант.

Мина още една минута, без вътрешният глас да го предупреди за готовен капан. Чуваше само леко ускореното биене на сърцето си. Коул вече бе откривал по целия свят диаманти и диамантени мини. Беше намирал и загубвал малки, а и по-големи състояния. Но никога досега не бе виждал зелен диамант като този на Уинг.

А сега му се удаваше случай да намери цяла мина с подобни камъни. Личната съкровищница на дядо Господ.

Коул подписа документите с бързо, стремително движение. После безмълвно сгъна едно от копията и го прибра във вътрешния джоб на якето си. Извади банкнота от един доллар, прикрепи я към останалите копия и ги побутна през бюрото към Уинг.

— Е, добре, партньоре — каза той, — разкажи ми за диамантената мина, която трябва да открия.

Уинг се усмихна развеселено.

— Семейство Чен те ангажира не само защото си един от най-добрите търсачи на диаманти. Включихме те в тази сделка, защото притежаваш устното обещание на Абелард Уиндзор да ти припише петдесет процента от мините „Слийпинг Дог“ като обезщетение за дългове при игра на карти, направени в течение на една нощ.

В продължение на един миг Коул загуби ума и дума.

Леката усмивка на победител по лицето на Уинг се превърна в широко хилене. Това беше първият път, когато бе успял да изненада Коул.

— Това беше преди дванадесет години — отговори Блекбърн. — Боже мой, тогава с теб изобщо не се познавахме!

Уинг направи пренебрежителен жест.

— Мистър Уиндзор изплати ли дълга си?

Коул издаде звук, твърде груб, за да бъде наречен смях.

— В ония времена Крейзи Ейб въобще не помнеше какво е правил предишния ден, защото непрекъснато беше пиян. Аз също не бях особено трезвен. Това важи и за всички останали в къщата.

— Имаш ли разписка за дълга?

— Е, старецът не беше чак толкова луд — отговори сухо Коул. — Освен това не играехме сериозно. Само седяхме в един хамбар и си убивахме времето, докато премине първата седмица на дъждовния период.

— Това беше намерено в къщата му. — Уинг извади пожълтял, с окъсани краища лист хартия от средното чекмедже на бюрото си. Хвана го много предпазливо за двата ъгъла, като че не искаше да го замърси... или да остави отпечатъци от пръсти.

Коул се приведе и прочете избледнелите редове: „Дължа на Коул Блекбърн половината от мините «Слийпинг Дог», защото един път загубих твърде много на карти!“

Подписът на Ейб Уиндзор и датата стояха отдолу, изписани с финия му, почти викториански почерк.

— Семейство Чен си позволи да предостави този документ на двама специалисти по почерците, така че от тази страна няма от какво да се страхуваш — каза спокойно Уинг. — Дори без заключението на експертите това е законна разписка за дълг на карти. С тази бележка австралийското правителство ще признае собствеността ти веднага, щом си я потърсиш.

— Няма да го направя — отговори с тих, решителен глас Коул. — Крейзи Ейб е коварен и подъл като змия, но никога не ме е мамил. Даде ми да ям, предложи ми сухо място за спане и толкова бира, че можех да се къпя в нея. — Гласът му стана делови. — Видях „Слийпинг дог едно“ От тази дупка не може да се извлече нищо друго, освен лошоказанческа стока. А ако старецът е открил съкровище в някоя от другите мини, аз се радвам за него. Сигурно е, че няма да се опитам да оспоря откритието на живота му в името на някакъв си дълг на карти, който никога не съм взел на сериозно.

— Крейзи Ейб вече няма нужда от мините си. Вчера са намерили трупа му в храстите.

За миг Коул отвърна глава. Когато отново вдигна поглед, очите му имаха цвета на дъжд през зимата.

— Дано Бог даде нещастният стариц да почива в мир. Когато бях при него, сякаш се бях върнал назад във времето поне един век, а може би и повече. Той беше същински първобитен дивак, въпреки европейското си образование.

— И аз имам същото впечатление, особено като чета поезията му. Има цял куп стихове, все лоши.

Уинг извади от най-долното чекмедже разкривена ламаринена кутия. В нея имаше разни документи и връзка от грубата хартия, на която бяха написани. Уинг взе един лист и бегло го прегледа.

Коул се усмихна малко накриво.

— Той пишеше цели метри стихове. Кои са тези?

— Нещо, което се казва „Хандър фром Даун Андър“. Казаха ми, че починалият мистър Уиндзор е измислил тези объркани стихове като един вид поетическа карта на съкровището, чрез която наследникът му да открие находището на диамантите.

— Какво искаш да кажеш?

— Ключът към местоположението на тайнствената мина е скрит някъде в тази бърканица от рими и спомени — обясни Уинг и му подаде листовете през бюрото.

Коул прегледа гъсто изписаните страници и прочете първата попаднала му строфа:

*„Докато кенгурутата си продължават, прескачат
горе по земята.*

*Лежи шепа стари бонбонени кутии съвсем долу, и те
тракат и звънят.“*

После вдигна очи.

— Бонбонените кутии са една интересна, хм, метафора, обаче като карта на съкровището този текст предполага наличие на голяма фантазия.

— Има и още — каза Уинг, като напразно се опитваше гласът му да не звуци твърде развеселено. — Но се страхувам, че всички са еднакво страни и тайнствени.

— Или просто откачени. Наричаха го „Крейзи Ейб“ не защото не им хрумваше друг прякор. Не само болтовете в главата му бяха развинтени. Цялата машинария на старика скърцаше.

— Така и предполагахме — въздъхна Уинг. — Въпреки това се надявахме, че тия писания ще означават за теб нещо повече, отколкото за нас.

— Значи, ако открия тази мина, в съответствие с договора, който подписах току-що, половината от нея ще принадлежи на вас като съсобственици на фирмата „Блек Уинг“. Накратко, семейство Чен вярва, че аз ще намеря за вас съкровищницата на Крейзи Ейб.

Уинг кимна.

— Значи току-що загубихте десет милиона долара — заключи делово Коул. — Може би това ковчеже с диаманти наистина съществува, но съм сигурен, че не се намира в „Слийпинг Дог едно“. Тя е хоризонтална галерия и няма нищо общо със седиментните залежи. Диамантите от „Дог едно“ не са промити от лампроита. За да ги извадиш на повърхността, ти трябват чук и взрив, после трябва да разтрошиш рудата, за да достигнеш до тях. Накрая получаваш островърхи боклуци. И деветдесет и пет процента от тях са за изхвърляне.

Уинг продължаваше да седи неподвижен. Коул нетърпеливо изръмжа. Новият му стар партньор просто не разбираше разликата между необичайните, с отлично качество камъни в изтърканата кадифена торбичка и дреболиите, които Крейзи Ейб бе вадил от своите мини. Както за повечето хора, така и за Уинг диамантите бяха просто диаманти — бисерите между скъпоценните камъни, най-ценните кристали на земята.

— Уинг, най-големият диамант, изкопан някога от Ейб в „Дог едно“, беше тежък около четиринаесет карата, целият в пукнатини, островърх и с цвят на лошо кафе.

Уинг продължаваше да мълчи.

Коул се приведе напред.

— Ти изобщо не ме слушаш. — Извади договора от джоба си и го хвърли на бюрото. — Скъсай го и веднага изгори разиската за дълга. Не съм заинтересован да измамя семейство Чен с десет милиона долара.

— Ние гледаме на тях като на капиталовложение.

— В камъни без всякаква стойност? — попита иронично Коул.

— В бъдещето.

Коул проумя, че Уинг говори сериозно, което означаваше, че семейство Чен е готово да инвестира дългосрочно. За подобен риск можеше да има само една причина. Някой беше убеден в съществуването на съкровището.

— Защо смяташ, че аз бих могъл да намеря мината, след като всички възможности на семейство Чен са се провалили?

— Как ти хрумна, че сме претърпели неуспех?

Изразът на лицето на Коул беше циничен и същевременно развеселен.

— Та вие не бихте ме повикали, ако имахте и най-малък шанс да се справите сами. Ние сме партньори, но никога не сме играли с милиони. Аз те познавам, ти ме познаваш. Затова край на празните приказки, нека говорим по същество.

— Наследникът на мистър Уиндзор е момиче. Жена.

— Има голяма разлика между момиче и жена — каза сухо Коул.

— Само за американците. — Уинг сви рамене. — За мен тя е непълноценno същество.

— Какво и липсва?

— Мъж.

— Не си ли чувал, че модерните жени се нуждаят от мъже също толкова малко, колкото рибата от велосипед?

Уинг тихо се изсмя.

— Тя не е от онези студени жени, които са жадни за власт. Вече е била сгодена. Предполагам, че желанията и по отношение на мъжете са съвсем нормални, макар засега да ги потиска.

— Какво се е случило?

— Официално се каза, че мъжът все още не е бил готов да встъпи в брак.

— А неофициално?

— Той бил шпионин, съветски таен агент, и се опитал да използва момичето, за да достигне до секретна информация. Баща й и брат и работят в американските тайни служби. След тази случка тя се държи далеч от мъжете.

— Умна жена.

— Понякога от миналото може да се извлече поука за бъдещето.
— Уинг се поколеба, после замислено продължи: — Може би тази млада жена се е научила да бъде предпазлива. Същото вероятно важи и за теб.

Устните на Коул се присвиха в тънка линия. И двамата знаеха, че забележката се отнасяше до Чен Лай, сестрата на Уинг, жена с великолепна фигура и безкрайно измамен характер.

— Отдавна съм проумял, че диамантите са по-сигурни от жените.

— И по-възбуждащи?

Коул не отговори.

— А ако между теб и „личната съкровищница на дядо Господ“ стои само една жена, какво ще сториш?

За миг Коул си представи блещукация зелен диамант. Той беше извънредно красив и толкова рядък, че стойността му надминаваше всичко, което би могло да се изрази в парични знаци.

Без да изчака отговора му, Уинг бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади голяма цветна снимка. Побутна я покрай диамантите към Коул. Американецът я погледна, както играч на покер се взира в последната си карта — с един — единствен, съсредоточен, безизразен поглед.

Жената на снимката имаше дълга, блестяща махагоновочервена коса. Слънцето я освети и тя сякаш лумна в огън. Кожата ѝ беше със златист оттенък, от който личеше, че прекарва повече време на открито и в движение, вместо да лежи намазана на плажа. Устните бяха рязко очертани, пълни и усмихнати. А очите бяха блестящо зелени, със същия цвят като на зеления, диамант.

После се сети за онова, което Уинг бе казал за момичето и за „непълноценното същество“.

— Непълноценно? Не ми се вярва — каза Коул. — Това е една забележителна жена. Погледни подсъзнателното напрежение в израза на лицето ѝ. В очите е скрито някакво първично, животинско внимание. Има още и невинност, впечатление за недокоснатост, истинска честност, която има вид, сякаш произхожда от фазата преди човешкия език с понятията му за истина и лъжа.

Уинг вдигна вежди.

— Снимката е много добра, но все пак не чак толкова.

— Познавам тази жена — отговори просто Коул.

— Какво? Как така?

— Никога не съм я срещал, но познавам работата ѝ. Помня тази снимка от обложката на книгата „Арктическа Одисея“. Там фамилното ѝ име е дадено като Шейн, не Уиндзор.

— Айрин Шейн Уиндзор — поясни Уинг. — Тя е праплеменница на Абелард Уиндзор.

В продължение на един дълъг миг Коул остана безмълвен. Припомни си някои от снимките на тази жена и сякаш чу глухия вой на вълците, който се носеше над замръзналата тундра. Вълчият рев криеше истина, позната само на диви животни и неспокойни мъже. И на малко жени. На много малко. Айрин Шейн Уиндзор беше една от тях. Той беше усетил това в снимките и. Те го бяха привлекли, бяха завладели вниманието му, бяха го разтърсили.

„Арктическа Одисея“ беше едно от малкото приятни неща, които Коул бе открил в последно време. Дори и сега в спомена му оживя интензивното чувствено излъчване на снимките, в които ледът, светлината и кадифените цветови отсенки сякаш молеха да ги докоснеш. И още нещо го бе смущило, фотографката имаше безстрашна и изключително ясна оценка за равновесието между живота и смъртта, между мрака и слънчевата светлина, между леда и жегата. Снимките бяха силни, но не сантиментални, интелигентни, но не затрогващи. И му говореха по начин, излизаш извън рамките на цивилизацията и човешкия език.

— Не би трябвало да залагаш десет милиона долара на умението ми да прельстя Айрин Шейн Уиндзор — проговори хладно Коул. — От снимките ѝ може да се заключи, че не е нито глупава, нито наивна, а една толкова забележителна жена сигурно не скучае.

— Дали ще я прельстиш или не, това си е твоя работа. Задачата ти е да се погрижиш за сигурността и, докато разкрие тайната на Крейзи Ейб. Или докато самият ти откриеш мината. След това мис Уиндзор губи значението си. Само мината е важна и тя трябва да бъде опазена на всяка цена.

— Дори с цената на живота ѝ?

— Нейният живот. Твойт. Моят. С изключение на тази мина нищо друго не е от значение. Нищо.

Коул изпитателно изгледа Уинг. Тези думи някак не подхождаха на приличния на бухал абсолвент на Харвардския университет. Повероятно беше да ги е казал Чен Ли Цао, чичото на Уинг. По-старият Чен със сигурност беше в състояние да сложи човешкия живот на последно място в сметките си. Но Уинг беше друг — поне преди. Изглеждаше кротък и положително бе станал по-мек след полученото западно образование.

В този миг Коул проумя, че Уинг също се е променил през последните пет години.

— Семейство Чен работи доста отдавна над този проблем, прав ли съм? — попита бавно той.

— Едва след като се уверихме окончателно, че британците ще предоставят Хонконг на идеолозите от Китай. Един от чичовците ми живя при Абелард Уиндзор, и то по-дълго, отколкото си го познавал ти.

Коул потърси в спомените си.

— Готовчът, когото Ейб винаги наричаше „Дяволски грозния уог“. Готовчът беше там и през нощта, когато се напихме. Значи така сте узнали за дълга му на карти.

Уинг не отговори.

Коул мълчаливо се опита да разбере току-що чутото. Резултатът беше колкото зашеметяващ, толкова и неизбежен.

— Ще полудея — промърмори тихо той и погледна Уинг вече в друга светлина. — Искате да се преборите с Диамантения картел! Знаех, че семейство Чен е честолюбиво, но не предполагах, че ще се възправите срещу целия свят.

— Не се обръщаме срещу света. Само срещу „Консолидитед Минералс“.

— Няма разлика, Уинг. Един картел, който държи изкъсо както руснаците, така и Чичо Сам, може лесно да смачка между пръстите си семейния клан от Хонконг.

— А причината за голямата мощ на този картел са диамантите — допълни хладно Уинг. — По своето значение за равновесието на международните сили в момента диамантите са също толкова важни, колкото и атомната бомба, която преди почти половин век експлодира в Лос Аламос. Ала за разлика от една бомба диамантите не са свързани с насилие.

Коул се усмихна замислено.

— Теорията за силата като водна дупка. Същественото е не какво притежаваш, а какво контролираш.

— Точно така — отговори изненадано Уинг. — По-добре дипломация, отколкото война. Непреки действия вместо нападение. Диамантите дават власт, без да възбудят национална омраза, защото кой мрази господар, когото не познава?

— Аз го познавам. Името му е „Диамантеният тигър“. Внимавай, Уинг. Може да паднеш и да те разкъса.

— Или да го язиш и да бъдеш господар — отговори веднага Уинг.

— Привлекателна перспектива, нали?

— Ти би трябвало да знаеш. Нали вече си го яздил?

— Всъщност не — отговори с вдигане на рамене Коул. — Не както ти смяташ. Не отдавам ни най-малко значение на международните боричкания за власт.

— Но в миналото и ти участваше в тези игри. И се представи много добре.

— Само докато открих как да накарам хората да ме оставят на спокойствие — отговори Коул.

Уинг се подсмихна.

— Само американците вярват, че са свободни. Това им придава... хм, известно очарование като народ.

Коул отново погледна към снимката на Айрин Шейн Уиндер. Преди да го поставят пред избор щеше да каже без колебание, че откриването на седиментната мина на Кейзи Ейб заслужава всички възможни жертви.

Ала сега го принуждаваха да избира и отговорът беше неочекван за него: животът на жената, която бе създала „Арктическа одисея“, струваше много повече, отколкото си въобразяваше Уинг. Едновременно с това осъзна още нещо: Айрин Шейн Уиндер трябваше да запази живота си, а след като беше законна наследница на Крейзи Ейб това означаваше, че ще се нуждае от всяка възможна помощ.

Коул познаваше семейство Чен. Ако сега отклонеше предложението на чичо Ли, те щяха да фалшифицират нова разписка за дълг на карти и да хванат на въдицата следващия добър търсач на диаманти. А той надали щеше да се интересува особено от снимките

на арктическата пустош, които доближаваха един мъж до собствената му душа.

Коул безмълвно взе в ръка разписката и снимката на Айрин и ги пъхна в джоба си. При това не погледна снимката, защото не искаше да усети отново невинността, заложена у Айрин Шейн Уиндзор също толкова дълбоко, колкото и предпазливостта. Дали тя го знаеше или не — за нея бе запазено едно местенце върху „Диамантения тигър“, там, където съществуваше само едно правило: в никакъв случай не падай, защото който падне, бива изгризан до кости.

А невинните винаги падат първи.

— Е, добре, Уинг. Кажи на чичо Ли, че съм готов.

ГЛАВА ПЕТА

Самолетът на Коул трябваше да кацне откъм запад, защото вятърът „Света Ана“ се въртеше безспир над залива на Лос Анджелис. Сега, четири часа по-късно, бурята бе започнала да отслабва. Смогът, прогонен в открито море, бавно се промъкваше обратно в гъсто населения вътрешен град и предаваше на следобедното небе особено красив оранжев оттенък.

Коул се опита с търкане да прогони от очите си умората на двата презоceanски полета, докато се взираше към града от стаята си на тридесет и осмия етаж. Тук бяха седалищата на големите банки и фирмите за минерални масла. За разлика от Диамантения картел, господата, които контролираха пазара на минерални масла, бяха добре дошли в Щатите. Коул знаеше, че между двете индустрии нямаше съществена разлика, що се отнася до деловата практика; единствената разлика беше, че диамантите бяха луксозна стока, докато без земното масло просто не можеше да се живее.

Веднага след небостъргачите, на ширина четири блока по „Хил Стрийт“, се намираше „Джуълри Март“, смесица от стари делови сгради и блестящи нови многоетажни блокове. „Джуълри Март“ отстъпваше по значението си в търговията със злато и скъпоценни камъни само на Манхатън.

Шепата диаманти в чантата на Коул щеше да избухне като бомба сред търговците.

Той се усмихна на тази представа, затвори металните жалузи за да изолира градската бъркотия и отново поsegна към чашата с кафе. Може би кофеинът щеше да проясни малко главата му. Чувстваше се като изгубил ориентация и сякаш част от него бе останала някъде високо над безкрайната празнота на Пасифика.

След малко започна да събира картите, разпилени върху широката маса, и да ги поставя по местата им в шкафа. Бе прекарал последните два часа в изучаване на най-добрите карти на Западна Австралия, събрани от „Блек Уинг“ — в търсене на някаква идея, на

някое дребно указание, което би го насочило към диамантената мина на Крейзи Ейб. Напразно. Картите на „Блек Уинг“ бяха предвидени за търсене на метални находища, на желязо, никел, уран, злато. Затова по тях бяха нанесени само някои от геологичните единици, които му трябваха за да търси диаманти.

Коул погледна часовника си. На бюрото пред него бе разтворена „Арктическа одисея“. През изминалите двадесет и четири часа често беше разглеждал снимките, сякаш те можеха да му помогнат да проумее същността на жената, с която щеше да се срещне след малко. Снимката, която го възхити най-много, беше в две измерения. Изобразяваше тундрата на разсъмване, лед и гнездящи гъски. Тази снимка можеше да бъде просто отразяване на завръщащия се всяка година живот, но „Несигурна пролет“ бе много повече. Тя показваше зазоряването в Арктика, където животът виси на един тънък косъм.

Коул бавно пълзна пръсти по снимката, сякаш можеше не само да я види, но и да я усети. Картината разкриваща замръзнато пролетно утро и на заден план, зад нежно облаче навят сняг, десетина възрастни гъски, пазещи гнездата си.

На преден план обаче, под тънък пласт лед, лежеше малко гъсоче, което никога вече нямаше да усети топлината на изгряващото слънце. Смъртта на крехкото същество трогваше сърцето не по-малко от красотата на идващия ден и решителността на възрастните гъски да опазят останалите си малки.

Докато разглеждаше тази снимка, Коул осъзна, че Айрин Уиндзор е запозната с крехкостта, дори с абсурдността на живота. Можеше само да се надява, че е узнала и нещо за стойността на живота, включително собствения си. Ако беше така, тя с готовност щеше да приеме предложението на „Блек Уинг“ — три miliona долара за дяловете си в австралийска диамантена мина, която може би изобщо не съществуваше.

Коул се запита дали Айрин Уиндзор ще проумее заплахата, скрита във факта, че е собственица на единствена по рода си диамантена мина, чиято продукция не е под контрола на „Кон Мин“ и картелът няма какво да й противопостави, дори ако изпразни големите си складове в Лондон. Сигурно Матю Уиндзор щеше веднага да схване в каква опасност е дъщеря му. Всеки професионален разузнавач

умееше да пресметне риска до последния долар, до последните капки кръв и адреналин.

Коул се надяваше, че с двадесет и седемте си години Айрин все пак ще се вслуша в съвета на баща си. Ако го направеше, щеше да се задоволи с предложението на „Блек Уинг“. Ако не, щеше да им излезе много скъпо във всяко едно отношение, преди всичко на Айрин.

Коул отново погледна часовника си, после се зае с разкривената ламаринена кутия, пълна с безценни диаманти и лошокачествена поезия. Прибра я в служебно куфарче със секретна ключалка, снабдена с верижка за ръката. С многозначителна усмивка заключи верижката около лявата си китка, защото знаеше, че по-скоро той е окован за кожената чанта, отколкото тя за него. После излезе от кабинета и грижливо заключи вратата.

На тридесет и осмия етаж в сградата на компанията „Блек Уинг“ се намираха кабинетите на шефовете. Постройката беше скъпа и дискретно проектирана, като самата фирма „Блек Уинг“. Коул слезе с асансьора в партера и излезе навън в задушния Лос Анджелис. От другите кабинети на сградата също излизаха чиновници, работници и борсови посредници.

С вързаната за верижка чанта Коул не правеше особено впечатление. Освен „Блек Уинг“ в сградата бяха настанени и много други търговци на едро, както и фирми за търговия със скъпоценни камъни. Мъже от всички раси и националности влизаха и излизаха с подобни служебни чанти. Това също беше знак за грижливостта, с която Ли Цао бе изbral разположението на „Блек Уинг“, откъдето щеше да предприеме рискования скок срещу „Диамантения тигър“.

Черен мерцедес чакаше на края на улицата, шофьорът небрежно се облягаше на охладителя с израз на професионално равнодушие. Когато Коул излезе на тротоара, мъжът се изправи и отвори задната врата на лимузината.

— Добър ден, мистър Блекбърн. Все още ли смятате да отидете в Бевърли Хилс?

— Да.

Шофьорът беше млад, широкоплещест китаец и ръцете му бяха целите в мазоли от редовните тренировки по борба. Говореше лек калифорнийски диалект. И без да погледне разрешителното му, Коул

беше наясно, че едно от имената му е Чен. Един клон от семейството живееше в Америка още от 1849 година.

Шофьорът се отклони от аутобана „Санта Моника“, където вече се бяха образували обичайните следобедни задръствания. След двадесет минути бяха стигнали Бевърли Хилс по странични улици. В магазините на булевард „Уилпгър“ тъкмо палеха светлините, когато лимузината спря пред хотел „Бевърли Уилпгър“. Един паж в униформа отвори вратата.

— Вероятно ще се забавя известно време — обърна се Коул към шофьора.

— Ще ви чакам и ще бъда винаги готов, ако имате нужда от мен.

Коул не се съмняваше в това. Семейство Чен нямаше нито за миг да изпусне от очи тази игра за милиони.

ГЛАВА ШЕСТА

Айрин Уиндзор седеше в лошо настроение в брокатеното кресло, поставено в къта за почивка на пренаселеното хотелско фоайе, и наблюдаваше как пътниците от реактивните самолети и групите от Холивуд едни след други пристигат в луксозния хотел. Тя би предпочела да отседне в някое не толкова изискано място като Бевърли Хилс, но апартаментът бе нает от адвокатите ѝ. Сигурно искаха да ѝ направят впечатление с него. Тази мисъл забавляваше Айрин. Макар че бе решила да напусне окончателно Арктика, тя все още смяташе перченето на цивилизацията по-скоро за досадно и объркващо.

За да убие времето, тя се постара да си представи как ли ще се чувства като собственица на отдалечено ранcho в западна Австралия. Никога не бе ходила там. А сега научи от Джеймс Роузън, семейния адвокат, който имаше солидна практика в Лос Анджелис, че е наследница на „станция“ и няколко рудни участъка, завещани ѝ от мъж на име Абелард Уиндзор, неин правуйчо, за чието съществуване дори не бе подозирала. Роузън ѝ бе показал на картата разположението на имота и дори се бе постарал да намери в пътеводителя няколко снимки на Западна Австралия.

От снимките ставаше ясно, че платото Кимбърли не е особено гостоприемна местност. Там живееха костелива порода говеда, наречена „Кимбърлийско късорого“, и други екзотични животни като кенгура, дългоопашати грабливи птици, наречени „блатари с разклонени опашки“ и силно отровни змии на име „мулга“. Като цяло Айрин намираше липсата на цивилизация приятна, особено като се имаше предвид, че ѝ предстоеше неизвестно по своята продължителност пребиваване в Европа.

Ала сведенията на Роузън бяха само откъслечни. Когато въпросите ѝ му омръзнаха, той обясни делово, че Коул Блекбърн, куриерът, упълномощен да връчи завещанието на Абелард Уиндзор, сигурно ще бъде в състояние да задоволи любопитството ѝ.

Айрин обходи множеството с поглед и се запита как ли изглежда този мъж. Роузън знаеше твърде малко за него, освен че е геолог и представлява адвокатската кантора, която управлява собствеността на Уиндзор, голяма фирма с представителства в Австралия и Хонконг. Роузън призна също така, че предаването на завещанието по куриер е необично, но не дава повод за тревога. Адвокатската кантора имала отлични препоръки.

Въпреки това Айрин си бе избрала място, от което да бъде незабележима за тълпата в хотелската зала. Надяваше се да познае Коул, преди той да я е видял. Това не беше съзнателно решение. Айрин винаги нагласяваше така първите си срещи с непознати мъже, за да не преживее неприятна изненада. Една от причините беше свойствената и сдържаност. Другата бе, че овладяването на тази мъдрост ѝ бе струвало големи болки.

Хотелското фоайе беше пълно с гости, натоварени с багаж, и делови хора със скъги кожени чанти. Много от мъжете бяха загорели от слънцето и изглеждаха заможни, но никой от тях не стоеше бездеен и не търсеше лицето на непозната жена. За миг Айрин повярва, че небрежно облеченият, дългокос блондин с огромна кожена раница на гърба е търсеният от нея Коул. Изглежда бе добил загара си на чист въздух и много приличаше на геолозите в Аляска. Беше симпатичен и усмивката му беше приятна. Май беше от вида модерни мъже, които винаги се владеят и се старайт да не подчертават мъжествеността си. Айрин често се срещаше с този вид мъже при пребиваванията си в Ню Йорк и Европа. Младият мъж постоя известно време в близост до рецепцията, оглеждайки се очаквателно наоколо си. Айрин бе готова да стане и да се представи, когато една красива жена на средна възраст, облечена във вечерна рокля, изтича и се хвърли в обятията му. Айрин рядко бе гледала телевизия в Аляска, но веднага позна в лицето на жената подлата личност от една много популярна телевизионна серия. В действителност тя беше поне десет години по-стара.

Двойката размени няколко думи и после ръка за ръка се отправи към бара, където купонът беше в разгара си. На Айрин се стори, че артистката се е притиснала твърде собственически до младежа и го показва пред хората като домашно кученце. Може би това не му се нравеше, но по лицето му не се четеше нищо.

Мислите на Айрин не измениха сдържаното изражение на лицето ѝ. Сега забеляза, че загарът на мъжа е съвършен, очевидно получен в някое студио, и по кожата му няма нито една бръчица от присвиване на очите. Раницата беше прекалено голяма. По скъпата кожа нямаше нито една драскотина, нито пък следи от износеност. Младежът се движеше като човек, свикнал да се качва в таксита и да слизат от тях.

Двойката едва бе изчезнала, когато погледът на Айрин бе привлечен към една учудващо тъмна точка сред светлия блясък на тълпата — чернокос мъж в черен копринен жакет и бяла риза с отворена яка. Кожата му бе белязана от слънцето и вятъра и в никакъв случай от грижливо дозирани изкуствени лъчи. Движеше се с несъзнателната грация на здраво животно. Черно кожено куфарче бе прикрепено с верижка за китката му.

Той гледаше право към нея.

За момент пулсът на Айрин се ускори в чисто женска реакция. После дълбоко присъщата ѝ предпазливост отстъпи място на смущение, подобно на гняв, а още повече на страх. Този спокойно пристъпващ мъж със знаещи очи и силно тяло беше точно от вида хора, на които се бе научила да не вярва. Той беше хищник. Като баща ѝ. Като брат и.

Като Ханс.

Айрин се опита да прикрие реакцията си от едрия непознат, защото знаеше, че тя няма нищо общо с действителността. Този мъж бе за нея само делова среща, той беше куриер, пратеник. В този момент непознатият се приближи до мястото, което тя си бе избрала, защитено от тълпите във фоайето с плътна завеса от листа. Тази защита очевидно не беше достатъчна, не и за Коул Блекбърн.

Коул дори не забави стъпка, когато Айрин се изправи и го зачака да се приближи. Той я бе открыл без усилия сред множеството. Естествената ѝ кестенява коса святкаше като лагерен огън сред тълпата от изрусени и боядисани гостенки на хотела. Айрин носеше черна памучна блуза и черен панталон, които имаха небрежния вид на дрехи, току-що извадени от куфара. Контрастът между черния плат, червената коса и светлата гладка кожа беше възхитителен, ала Коул предполагаше, че е избрала тези дрехи само защото бяха удобни за пътуване и в никакъв случай не от суетност.

Айрин направи крачка напред и кимна, сякаш искаше да потвърди, че е дошла да се срецне именно с него. Когато видя движенията ѝ, Коул вътрешно изруга, защото внезапно се почувства като попаднал в капан.

Статичната снимка на младата жена му бе разкрила само малка част от истината. Още пъrvите ѝ движения моментално предизвикаха сексуален отклик в тялото му. Не бе усещал нищо подобно след Чен Лай с черните ѝ очи, златната кожа и тайнствената усмивка. Чен Лай, сладката вещица, от чиито лапички едва можа да се измъкне невредим, след като ѝ бе дал много повече, отколкото трябваше. Бе сметнал простото сексуално удоволствие за истинска любов. Никога вече нямаше да повтори тази грешка.

Докато се приближаваха един към друг, Коул внимателно наблюдаваше Айрин, за да открие дори най-малкия признак, че жената насреща му осъзнава първичната сексуалност във всяко свое движение. Но дори да беше така, тя не се издаваше. Не хвърляше дълги погледи на всички страни, за да провери как реагират на излъчването ѝ околните мъже. Освен това женствената ѝ повърхност не беше грижливо украсена — нямаше изискан грим, нито лакирани нокти, нито пък изкуствено разбъркани коси или отворени копчета. Сексуалността на Лай бе пресметната до последната дреболия. При Айрин беше различно и това още повече увеличаваше привлекателността и.

Очите ѝ бяха със същия невероятен зелен цвят като диаманта, за когото в миналото бяха умирали хора и сигурно щяха да умират и в бъдеще.

Тази представа извика по лицето на Коул крива усмивка. Той бе виждал мъже да умират за много по-малко реални или изкуителни неща, отколкото диаманта с цвета на най-яркото лято, което бе създавал някога Господ. Идеология, теология, философия... тези неща не можеха да бъдат шлифовани и полирани, а после положени в нечия длан в блещукащи зелени тонове.

— Айрин Уиндзор? Аз съм Коул Блекбърн.

Очите на Айрин се разшириха, когато мъжът се изправи пред нея в целия си грамаден ръст. Коул вече познаваше тази реакция. Ръката му остана протегната, докато жената се възстанови от уплахата и я погледна.

— Мистър Блекбърн — отговори учтиво Айрин и веднага пусна ръката му. — Аз... аз очаквах нещо по-различно. Моят адвокат, мистър Роузън, говореше за куриер.

— Казвали са ми и по-лоши неща. Има ли тук някъде място, където бихме могли да поговорим на спокойствие?

— Необходимо ли е?

Той сви рамене.

— Не и за мен. Само си мислех, че предпочитате да бъдете сама, когато ви предам сувори диаманти на стойност повече от един милион долара.

— Вие май се шегувате? — стресна се Айрин.

— Приличам ли ви на шегаджия? — Коул вдигна ръка с чантата и показва верижката и тънкия железен пръстен около китката си. — Можете да видите диамантите още сега, ако предпочитате, макар че аз бих препоръчал по-дискретна обстановка.

Айрин реши бързо, осланяйки се на инстинкта си за оцеляване, придобит в Арктика. Рискът да остане сама с Коул Блекбърн в хотелската стая изглеждаше по-малък отколкото да приеме цяло състояние в сувори диаманти посред голямата зала.

— Стаята ми е на деветия етаж — каза тя и се запъти към асансьорите.

Коул я последва, докато се опитваше да си втълпи, че вече е минал възрастта, в която дори само лекото поклащане на женските бедра беше в състояние да го възбуди. Само че тялото му говореше противното. Вратите на асансьора се затвориха безшумно, Айрин натисна едно копче и двамата се заизкачваха към деветия етаж.

— Какво ви каза адвокатът? — попита Коул.

— Как една много уважавана международна адвокатска фирма му е съобщила, че аз съм единствена наследница на някакъв правуйчо, чието име изобщо не бях чувала. Освен това знаех, че мистър Коул Блекбърн ще се срещне с мен в пет часа следобед в залата на хотела, за да ми предаде завещанието и да отговори на въпросите ми.

— Адвокатът ви е наполовина прав.

— Коя половина?

— Ще ви предам завещанието. Но вие ще имате много повече въпроси, отколкото съм в състояние да отговоря.

Откъде сте толкова сигурен?

— Жената, която умее да прави снимки като „Несигурна пролет“, сигурно задава въпроси, на които не може да се намери отговор.

В зелените очи проблесна видима изненада.

— Нарекохте ме Уиндзор. Откъде знаете, че съм Айрин Шейн?

— От снимката на обложката на „Арктическа одисея“.

Асансьорът спря и вратите се отвориха безшумно. Айрин внимателно изгледа Коул, сякаш все още обмислят дали да го приеме в стаята си.

— Първият ви порив беше правилен — каза делово Коул. — Няма да ви докосна, освен ако вие изрично не ме помолите. — Вратата на асансьора започна да се затваря, но той я задържа с голямата си ръка и погледна Айрин право в очите. — А вие не сте особено склонна да помолите някой мъж за това, нали?

— Не — отговори спокойно тя. — Винаги ли сте така прям?

— Това пести време. Имате още четири секунди, преди вратата да се затвори. Вашата стая, колата ми или друго неутрално място?

Айрин погледна мъжа, чийто сиви очи бяха бистри като леда, но безкрайно по-живи. Имаше чувството, че трябва да вземе решение, чийто последствия са и напълно неизвестни. Само преди няколко години щеше да отклони всяка възможност, но тогава още не бе обхваната от днешното си неспокойствие и не познаваше чувството, че на живота й липсва нещо съществено. Само преди година щеше да се бои от мъж като Коул, но днес беше различно. Това съзнание й даде странното чувство, че се е освободила от клетка, издигната от самата нея. Същото чувство, както видът на зората след дългата арктическа нощ.

— В стаята ми — промълви тя и мина покрай Коул.

Когато влязоха, тя заключи вратата, хвърли чантата си на един стол и се обърна към него. Той я гледа внимателно в продължение на няколко секунди, после сведе глава и се зае да отваря ключалката на служебната чанта. Махна верижката, извади стара ламаринена кутия и износена кадифена торбичка и подаде кутията на Айрин.

— Завещанието на Ейб е саморъчно написано — поясни Коул. — То е най-отгоре и е съвсем просто. Цялата му собственост става ваша. Другите страници съдържат странни рими.

— Стихове? — примигна смаяно Айрин.

— Не и според моя вкус.

Тонът му я накара да се засмее.

— Май не са особено сполучливи, а?

— Не искам да ви влияя. Може пък на вас да харесат. Все пак има хора, които харесват вкуса на препечена на огън гоана.

— Какво е това гоана?

— Гущер.

Айрин се усмихна и си припомни някои от нещата, който бе видяла в Арктика. После взе завещанието и го зачете, смиръщила чело от усилията да разгадае тънкия като паяжина, избледнял от времето почерк.

„Аз Абелард Уиндзор, в пълно владение на душевните и физическите си сили, завещавам цялата си собственост и всички рудни участъци на Айрин Шейн Уиндзор, дъщеря на Матю Маккуин Уиндзор, законен син на брат ми Натан Джоузеф Уиндзор.

С изключение на тринадесет сруви диаманти и документите в тази кутия, Айрин Шейн Уиндзор не може да встъпи във владение на наследството си, освен ако (1) пет години прекарва поне по единадесет месеца в станция Уиндзор, или ако (2) намери мината, от която произхождат тези диаманти, в зависимост от това, кое ще бъде първо. Ако не се изпълни нито (1), нито (2), собствеността ми да бъде дадена за благотворителни цели, освен тринадесетте диаманта, които във всеки случай остават собственост на Айрин Шейн Уиндзор, а участъците да бъдат изоставени.

Подписано от Абелард Джаксън Уиндзор.

Свидетел: отец Майкъл Конрой.

Айрин, не се доверявай на никой човек, свързан с «Кон Мин». Той ще продаде душата ти за шепа ламарина. Твоето наследство е съкровищница, погребана дълбоко под земята.

Стиховете ти сочат пътя.

Сбогом, моя кралице на лъжите.

А аз съм кралят.“

Айрин прочете още веднъж написаното и невярващо изгледа Коул.

- Имате ли въпроси? — усмихна се той.
- „Кон Мин“? Това ли е, за което го смятам?
- Фирмата „Консолидид Минаралс“.

— Диаманти — отсече тя. Погледът ѝ се отправи към коженото куфарче.

— Това е най-известната страна от дейността на „Кон Мин“ — съгласи се мъжът. — Обаче картелът търгува и с други неща, например с железни руди, а и с други, много по-редки. Специализирани са в стратегическите минерали. „Кон Мин“ е най-мощният, най-богатият и най-дискретният монопол в света.

Айрин прегледа набързо стиховете и отново се върна на завещанието. Прочете последните думи:

— „Айрин, не се доверявай на никой човек, който има нещо общо с «Кон Мин». Той ще продаде душата ти за шепа ламарина.“

Коул не реагира.

— Вие нает ли сте от „Кон Мин“? — попита направо Айрин.

— Не. Не обичам да работя за когото и да било.

Айрин остави вестта да подейства върху нея и после леко се усмихна. Отлично разбираше становището му.

— Затова ли ви е изпратил Ейб?

— Не ме е изпратил правуйчо ви. Не съм го виждал от години.

В продължение на няколко мига се възцари мълчание, чуващо се само шумоленето на хартията, докато Айрин четеше стиховете.

— Адвокат ли сте? — попита тя, без да вдига очи.

— Аз съм проспектор, търсач на диаманти. Разбирате ли нещо от диаманти, мис Уиндзор?

— Те са твърди, скъпи и красиви.

— А някои от тях са необикновени — допълни меко Коул. —

Някои са толкова скъпи, че заради тях умират хора.

Айрин дълго го гледа мълчаливо.

— Диамантите на вуйчо ми необикновени ли са?

— Всички добити от него камъни, които съм виждаш принадлежаха към най-нисококачествените промишлени диаманти, а това означава най-нисококачествените диаманти изобщо. Точка.

— Без всякаква стойност?

— Не съвсем. Но в тях нямаше нищо, което би могло да ускори пулса ми.

Айрин тайно се запита какво ли пък би могло да ускори пулса на този толкова овладян чужденец.

— Следователно диамантите на вуйчо ми въобще не са необикновени?

— Разтворете ръката си.

— Какво?

— Разтворете ръката си.

— Защо?

— Просто го направете, мис Уиндзор.

— Вървете по дяволите, мистър Блекбърн!

Изразът на лицето му не се промени.

Айрин имаше чувството, че по свой начин той я изпитва. Но не знаеше какъв е резултатът от изпита.

Гъвкавите му движения бяха учудващи за един толкова едър мъж. Коул отвори кадифената торбичка и изсипа съдържанието ѝ в своята собствена шепа. Айрин видя как светлината заблещука по големите камъни, сякаш намазани с масло. Повечето бяха безцветни. Някои сияеха в плътно розово. Един само беше толкова искрящо зелен, че изглеждаше като сноп чиста, концентрирана светлина.

Айрин автоматично посегна към зеления камък, спря за миг и се взря в очите на Коул. За първи път усети, че очите му не са безцветно сиви, а около зениците святкат малки пръски светлосиньо, зелено и сребърно. Ефектът беше наистина поразителен.

— Протегнете ръка — помоли тихо той.

Този път Айрин не се поколеба.

Коул протегна своята голяма десница като купа към малката шепа на Айрин и леко спусна камъните в нея.

Докато падаха един върху друг, те издаваха глухи кристални звуци.

— Не е възможно това да са диаманти — пошепна тя.

— Нешлифовани, неполирани, необикновени. Това са диаманти, Айрин. И то ваши, каквото и да означава това.

Айрин мълчаливо опипваше с пръсти камъните в шепата си, сякаш искаше да се увери в реалността им. После ги изправи срещу

светлината. Всички бяха прозрачни. И привличаха светлинните лъчи, както магнитът привлича желязото.

— Те са „вси“, „ввси“ или „чисти под лупа“ — обясни Коул.

— Какво?

— „Много, много малки примеси на чужди вещества“, или „много малки примеси на чужди вещества“.

— Не съм търсила примеси. Само... тези цветове — промърмори страхопочтително тя. — Боже мой, дори не подозирах, че такива цветове съществуват и другаде, освен в дъгата или в лазерните лъчи. Толкова чисти. Толкова дяволски чисти.

— Трябва по-често да се поглеждате в огледалото.

— Защо?

— Зеленото е същото като на очите ви.

Айрин внезапно вдигна глава, изненадана от тази толкова лична забележка. Изведнъж осъзна, че е застанала в непосредствена близост до един мъж, който и беше напълно непознат, че ръката му е под нейната и дъхът му се примесва с нейния — близост, която винаги я бе плашила. Докато и двамата си поемаха дъх, тя изчака да разбере дали страхът ще обхване цялото и тяло, онзи страх, внушен и толкова брутално преди седем години.

Ала единственото, което се случи, беше, че пулсът ѝ заби още по-силно. Това не беше последствие от страх, а от една друга, също толкова първична реакция — близостта до мъж, който ѝ харесваше. Съзнанието, че отново е способна на физическа реакция, проникна в Айрин като слънчево утро след дълга тъмна нощ и промени света около нея.

— От коя мина на Ейб са тези диаманти? — попита тя с тих, почти задавен глас.

— Не знам.

— Има ли там и други като тях?

— Не знам.

— Знае ли някой друг?

— Не знам.

Айрин изгледа силния, неподвижен чужденец насреща си, който продължаваше да стои в опасна близост до нея.

— А какво знаете, мистър Блекбърн?

— Че бих предпочел да ме наричате Коул.

Айрин се отдръпна в другия край на стаята, отвори завесите и се загледа към блещукащия град, който образуваше рязък контраст с потъмняващото небе.

— Какво знаете за произхода на тези диаманти, Коул Блекбърн?

— Вероятно са намерени в Австралия, но не в някоя от известните мини. Преди много, много години са промити от комина на вулкана, от който произхождат първоначално. Зеленият диамант е единствен по рода си. Розовите са необикновено редки. Всички бели, с изключение на един, са от най-високо качество. — Той помълча и спокойно добави: — Знам също, че ако желаете да задържите наследството си, в бъдеще ще трябва да се откажете от стоещето до прозореца.

Айрин рязко се извърна и втренчи очи в него.

— Какво искате да кажете?

— Попитайте баща си.

— Връзката с баща ми се осъществява много трудно. Вие сте тук. Питам вас.

— Ако ви го кажа аз, ще имате хиляди възражения и въпроси. Ако го чуете от баща си, ще му повярвате. Така ще спестим време.

— Ще спестим още повече време, ако ми го кажете сега.

— Който и да е собственикът на мините „Слийпинг дог“, той се превръща в жива мишена — отговори с подчертано равнодушие Коул.

— Вие например.

— Защо?

— Цветните диаманти са единствени по рода си. „Кон Мин“ няма нищо подобно в трезорите си.

— И какво от това?

— Ако съществува мина, от която се добиват такива камъни, „Кон Мин“ трябва да я постави под свой контрол, иначе ще загуби монополното си положение. Монополът означава власт. В момента „Кон Мин“ има достатъчно власт, за да прави сделки дори с водещите световни нации по свое усмотрение, да владее по-малките народи или просто да купува страните от Третия свят. Мините „Слийпинг дог“ застрашават властта на „Кон Мин“ — продължи все така спокойно. Коул. — А щом правят това, те заплашват и интересите на различни нации, които разчитат на „Диамантения тигър“. Който се е покачил

върху гърба му, има единствената задача да оцелее. „Кон Мин“ е главният ездач от преди петдесет години.

Айрин разглеждаше блещукащите камъни в ръката си.

— Май се оказа, че наследството ми е повече проклятие, отколкото подарък.

— Така е. — Коул погледна часовника си. — Обадете се на баща си. Като първо, той ще ви предложи да направят оценка на диамантите. Трябва да бъдете по възможност сигурна, че оценителят няма връзка с „Кон Мин“, иначе процедурата се обезсмисля. Бих ви казал името на един заслужаващ доверие оценител, но баща ви сигурно има свои хора.

— Май добре познавате баща ми.

— Никога не съм го виждал, но съм работил с хора като него. И аз съм един от тях.

— ЦРУ? — попита хладно Айрин.

— Не. От тези, които оцеляват.

Когато Коул вдигна очи от часовника си, Айрин буквально се вцепени. Настойчивостта му се усещаше просто физически. Той беше съсредоточен изцяло върху нея, също както тя се съсредоточаваше върху снимките си, когато работеше. В този миг тя бе единственото в света, което съществуваше за Коул Блекбърн. Фактът, че се бе озовала в центъра на подобно внимание, беше колкото обезпокояващ, толкова и странно въодушевяващ.

— Вие не обичате да ви дават съвети — проговори тихо Коул, — а аз не обичам да съветвам близкните си. Но знам какво рискувате. Вие не знаете. Поне двама души са се простили с живота си, докато тези камъни достигнат до вас. Знам, че сте достатъчно интелигентна, за да не ми противоречите, дори когато сте стресната. Ако се лъжа — аз все никак ще оцелея. Но не и вие. Можете да избирате. Доверете се на баща си, доверете се на мен. Или просто се доверете на Бога и се молете следващият непознат, който пристъпи прага ви, да не стиска в една ръка пистолет, а в другата новата версия на завещанието.

— Ще си помисля.

— Направете го, Айрин Шейн Уиндзор. Мислете. И помнете „Несигурна пролет“ и малките гъсета, които загинаха в неочекваната утринна поледица.

В продължение на един дълъг миг Айрин ясно си припомни онази жестока, красива сутрин, когато бе открила гъсетата под

блещукащото ледено покривало. Като видя малките телца, от очите и бликнаха сълзи. Ала преди сълзите да замръзнат по бузите й, вече бе извадила камерата си, за да увековечи това брутално съвършенство на време, място и изгрева на новия ден.

— Жivotът винаги е определял смъртта и смъртта е определяла живота — каза Коул, без да откъсва очи от нейните. — Всеки, който разбира това толкова ясно като вас, би трябало веднага да реши колко е ценна за него една диамантена мина, която може би не съществува. Независимо дали я има или не — притежанието й може да ви струва живота. Ако сте го разбрали, ще продадете наследството си на човек, запознат с тези неща.

— На някой като вас.

— Точно така.

— Какво бихте платили за мина, която може би не съществува?

— Повече, отколкото ви е необходимо. По-малко, отколкото струва животът ви. — Коул се обърна към вратата. — Ще ви се обадя в края на седмицата — заключи той и отвори вратата. — Ако преди това поискате да се свържете с мен, обадете се в „Блек Уинг“. Номерът е в ламаринената кутия с остатъка от наследството ви.

Вратата се затвори и Айрин остана сама с дузина необикновени диаманти.

Дълго време стоя неподвижна, загледана в необработените камъни в ръката си, наблюдавайки играта на светлинните лъчи в тайнствените им кристални ядра, част от действителност, с която никога не се бе сблъсквала.

След малко любопитно изпробва зеления камък на вкус. Той беше хладен, гладък, леко солен. За сравнение близна кожата си. По-малко солена. Опита и един от безцветните диаманти. Никакъв вкус.

Внезапно Айрин усети със сигурност, че Коул Блекбърн многократно е държал в ръка зеления диамант, че сигурно е плъзгал палец по повърхността му и се е взирал в ярката зеленина на лятото. Усети странно потрепване в стомаха, защото осъзна, че соленият привкус на зеления диамант идва от кожата на Коул. Най-много я обезпокои изкушението да опита повторно камъка. Да усети върху него вкуса на Коул.

С трескави движения Айрин напъха камъните в кадифената торбичка. Взе първата страница със стихотворенията и започна да

търси никакви указания за находището на мината. Прелисти и другите страници, зачете се, отначало бегло, после все по-внимателно. Накрая смръщи чело и поклати глава, защото не бе разбрала и половината. Вярно, че диамантите се споменаваха многократно, но също толкова често се говореше за „пикаене“, „пиене“ и най-вече за „чукане“. Мината дори не се споменаваше.

Айрин промърмори нещо не особено прилично за откачените старци, натъпка листовете обратно в кутията и взе в ръка завещанието. Прочете го отново заедно с последното предупреждение и се почувства още по-зле. Споменът за разговора и с Коул Блекбърн беше също така обезпокоителен.

Който и да притежава мините „Слийпинг дог“, се превръща в жива мишена.

— Май се оказа, че наследството ми е по-скоро проклятие, отколкото подарък.

— Така е. Доверете се на баща си, доверете се на мен. Или просто се доверете на Бога и се молете следващият чужденец, който пристъпи прага ви, да не стиска в едната ръка пистолет, а в другата новата версия на завещанието.

Думите, разменени между нея и Коул, отекваха в съзнанието ѝ и оставяха неприятен вкус в устата ѝ. Тайните бяха всекидневието на нейния баща. Той живееше в свят, където всяко действие се разчленяваше на съставните си части и се изследваше под електронен микроскоп. В този свят човекът имаше повече от една сянка, имената се променяха по-често от парижката мода, а предателството беше единствената действителност, на която можеше да се разчита. Светът на баща ѝ. Светът на брат ѝ Фил. Светът на бившия ѝ годеник.

Айрин разтърси глава в яден, отричащ жест и няколко немирни кичура нападаха по лицето ѝ. Тя ги отметна назад, а заедно с тях и спомените, които не ѝ казваха нищо ново. Предателството съществуваше. Измамата също. Знаеше това много добре. Но тя вече не живееше в техния свят.

Преди седем години бе станала жертва на една тайна война. Но сега вече не беше жертва. Бе овладяла различни техники, за да защитава тялото си. Бе се научила да пази и духа си, като открива нови светове, невероятни места, където ледът беше жив и планините блестяха. Места, където хората се смееха и споделяха последната си хапка с гладния чужденец. Места, където смъртта също беше действителност, но се смяташе за естествено продължение на живота, а не за планиран акт на перверзия или на политическа власт.

Може би там съществуваше дори място, където зеленият камък също беше действителност, където жаждата в тялото ѝ щеше да бъде утолена, където на мъжете можеше да се има доверие.

Ако не на всички мъже, то поне на един.

— Там е въпросът, нали? — каза си тихо Айрин. — А сама не можеш да му отговориш. Важно е бъдещето, не миналото.

Телефонната слушалка в ръката ѝ беше хладна и гладка, невероятно съвършена под чувствителната ѝ кожа. Айрин се възхищаваше от факта, че в цивилизацията много повърхности бяха така невероятно гладки. Но съвършенството им беше измамно. Под гладката обвивка се таяха ужасни светове, които само чакаха някое пропукване, за да пробият навън. В примитивния свят беше точно обратното, защото неравната му повърхност криеше сериозност на чувствата, която увличаше. Примитивният и цивилизовалият свят имаха една много важна обща истина: смъртта винаги дебнеше непредпазливите, нещастните и незнаещите.

Ала ги очакваше и животът, също като огън, който пламти под леда.

Айрин набра номера, който винаги оставаше един и същ, независимо къде се намираше в момента баща и. Когато приеха обаждането ѝ, тя говори спокойно и ясно и скоро затвори.

После седна на леглото и отново се взря в шепата камъни, които бяха диаманти, а може би и стъкълца, очаквайки да уведомят по радиото Матю Уиндзор, че трябва да се обади на дъщеря си.

ГЛАВА СЕДМА

„Това не може да бъде! Да дойдат при теб и да ти връчат ламаринена кутия с един милион долара. Не и в моя свят. Дори не и в хотел «Бевърли Уилпър». Това са само пъстри стъкълца, малката ми. Когато се яви повторно този Блекбърн ще иска да ти продаде картата на диамантената мина.“

Айрин гледаше втренчено слушалката, която тъкмо бе оставила, докато хладният глас на Матю Уиндзор все още отекваше в ушите ѝ. Думите на баща ѝ я объркаха. От една страна бе готова да му даде право. От друга обаче, вярваше, че камъните са действителност, както и Коул Блекбърн беше действителен.

Той беше дори прекалено действителен.

Промърмори някакво проклятие и се извърна. Въпреки това Уиндзор бе изявил готовност да направи „някои дискретни разследвания във Вашингтон“. Щом — или в случай че — се намери нещо интересно, щял да ѝ се обади. Айрин не се опита да му противоречи. Като главен офицер в Централното разузнавателно управление баща ѝ имаше достъп до всеки правителствен компютър, от ФБР до списъка на геолозите.

Само след двадесет минути телефонът отново иззвъня. Когато Айрин вдигна слушалката, гласът на Уиндзор прозвуча подчертано делово:

— Опиши Коул Блекбърн.

— Едър и широкоплещест — започна Айрин, опитвайки се да възстанови образа му в съзнанието си. — По-висок дори от Фил, но няма и следа от тълстини. Корав. Кавказки тип. Американски акцент. Интелигентен. Със самочувствие. Движи се гъвкаво. Черна коса. Сиви очи. Добре очертана уста, еднострранна усмивка. Стар белег отстрани на долната челюст. Различни дребни белези по ръцете. Големи ръце, впрочем. Дълги пръсти. Не носи пръстени. Скъпо облекло, но не се старае да направи впечатление. Въобще у него няма и следа от суетност. Като цяло смятам, че би бил неприятен противник.

— Имаш добър поглед — изръмжа Уиндзор. — От край до край Блекбърн.

— Нали знаеш, че съм фотографка. Живея от наблюдението върху нещата. — Айрин почака малко, но баща и не отговаряше. — Какво става, татко? Измамник ли е Коул Блекбърн?

— Това не е разговор за по телефона, малката ми.

Айрин усети как в гърдите и се надига гняв. Отчасти и затова че се чувстваше неудобно в контакт със света, от който бе избягала преди седем години. Но още по-неприятни бяха старите ѝ спомени, в които бе изключена от света на тайнствените шпиони, от света на баща си и брат си.

— Блекбърн показа ли ти нещо, което да потвърди самоличността му? — попита Уиндзор.

— Само себе си. От край до край, както се изрази ти преди малко. Да вярвам ли в думите му?

— Мила, не мога...

— Да или не — прекъсна го Айрин. — Една дума.

— Не е толкова просто. Утре пристигам в Лос Анджелис и ще поговорим за всичко.

Айрин изгледа смаяно телефона, сякаш внезапно бе сменил цвета си.

— Ти ще дойдеш в Лос Анджелис?

— Не се плаши толкова, детето ми. Не съм те виждал почти година. — Гласът му се промени и доби нещо от старата твърдост. — И за да не те изпусна, остани непременно в стаята си! Нека ти сервират яденето горе, а ти лежи и си почивай. Разбра ли ме, мила?

— Да — отговори тя, защото ѝ беше ясно, че Уиндзор не ѝ позволява да напуска стаята си. — Макар да не ми е особено приятно.

— На мен също — отговори тихо той.

След кратка пауза Айрин отговори:

— Добре, ще те чакам тук.

— В стаята си.

— В стаята си — промърмори през стиснати зъби тя.

Чу се нещо като облекчена въздишка.

— Благодаря ти. Това означава много за мен, наистина. Обичам те, малката ми.

Още преди Айрин да успее да отговори, връзката прекъсна. Баща ѝ често казваше, че я обича, но през последните седем години не изчакваше да чуе отговора ѝ.

Айрин бавно остави слушалката и направи няколко крачки в стаята. После запали лампата, защото зад спуснатите завеси вече падаше мрак. При това не преставаше да се пита защо баща ѝ настоя тя да остане в стаята си. Дано утре да ѝ го каже. А може би нямаше. Той бе прекарал живота си в онази гора от огледала, която различните държави бяха издигнали, за да се измамват взаимно. Бе изживял основната част от живота си в места, за които не биваше да говори. Нито с жена си, нито с дъщеря си, може би даже със сина си, също офицер от ЦРУ.

Айрин разбираше необходимостта от работата на баща си, но въпреки това изпитваше дълбоко отвращение от нея, не само заради събитията, които я засягаха лично, но и защото баща ѝ, когото познаваше като интелигентен, разсъдлив и човечен мъж, се бе променил неузнаваемо поради тази професия. Работа в тайните служби означаваше живот, скрит от очите на другите, и този скрит живот правеше чисто човешкото доверие невъзможно. А Айрин искаше да има доверие на баща си, както искаше да вярва и на целия останал свят.

Макар че доверието към всички хора не беше особено умно житетско правило и можеше да доведе до много болезнена смърт. Тя едва бе успяла да се изпълзне от ноктите ѝ. Следващият път може би нямаше да има този късмет.

ГЛАВА ОСМА

Късното следобедно слънце пламтеше като огън през западните прозорци на хотелския апартамент. По пътя си лъчите срещаха тринадесет сурови диаманта, подредени на масичката от розово дърво, и изтръгваха от недрата им блещукащи светлинки. Айрин Уиндзор бе застанала до масата, приведена над статива на фотоапарата, изцяло съсредоточила вниманието си върху камъните, омаяна от този нов свят на светлината, разкрил се пред нея в многократно увеличение. Бе прекарала целия ден с тези тайнствени парченца кристал.

Повече от един път имаше чувството, че няма да ѝ се отдаде да улови променливата игривост на светлината и невероятно чистите цветове, бездълните сенки и мъничките дъги, възникващи при силно увеличение между закръглените вдълбнатини на повърхността. Щом обърнеше камъните настрани, светлината се отразяваше на петънца по масата. Щом ги завъртеше в обратна посока, се образуваха езерца, блещукащи така, сякаш кристалите бяха живи и дишаха. От следващата перспектива се виждаше как светлината изригва от недрата на камъните като пламъци в леда.

Наистина ли сте диаманти? — питаше се възхитено Айрин.

Скоро следобедната светлина се измени, стана по-тъмна, превърна се в златна жарава. Кристалите също пламнаха. За миг Айрин замря над камерата си, омаяна от настъпилата промяна. Камъните бяха като песен без думи, някак нечовешки в красотата си, кристално ясните сълзи на Бога на небесната дъга.

Внезапно Айрин усети, че ѝ е все едно дали камъните са наистина диаманти, или са изкуствени, от цирконий или от кварц. Продължи да работи упорито, да натиска копчето на фотоапарата, да мести камъните и да сменя филмите. Мотивираща я не само дивата им красота, но и нейното собствено диво желание да улови мига, в който кристалът и светлината се съединяваха като влюбени.

Едва когато слънцето залезе, Айрин се изправи и обърна гръб на статива. Постара се да се отпусне след дългите напрегнати часове,

прекарани в наведено положение. Чувстваше се изтощена и едновременно щастлива, като изследователка, завръщаща се от още неизследвана област, изпълнена със съвсем нови впечатления и все пак незадоволена докрай.

Неохотно отмести очи от камъните и погледна часовника си, обмисляйки дали ще може да направи още няколко снимки на изкуствено осветление, или баща ѝ скоро ще се появи с въпросите от миналото, които тя нямаше желание да разисква с него. Ала може би щеше да чуе от устата му и отговори за бъдещето, а тях можеше да изслуша, без да се почувства разгневена или предадена.

На вратата кратко се почука.

— Малката? Аз съм, отвори.

След известни затруднения със секретните ключалки Айрин успя да отвори вратата. Баща ѝ застана пред нея, едър и красив както винаги, облечен в графитеносив костюм, бяла риза и копринена вратовръзка. Мъжката униформа в света на сделките и дипломацията.

— Не бих имал нищо против да ме прегърнеш — усмихна се Уиндзор, но очите му останаха сериозни.

Без да се колебае, Айрин пристъпи напред и обви ръце около врата му. Бащата затвори очи и я притисна в обятията си, при което я вдигна във въздуха.

— Вече нямаш проблеми с прегръдките, нали? — попита съвсем тихо той.

За миг Айрин го изгледа смяяно. После осъзна, че той беше прав. Вече не се страхуваше да се отпусне в ръцете на силен мъж.

— Още не съм помислила за това, но ти си прав — отговори радостно тя.

— Затова напусна Арктика, нали? Най-после остави зад гърба си онзи проклет лъжец Ханс. Слава на Бога, детето ми.

Преди Айрин да успее да отговори, Уиндзор я пусна и отстъпи крачка настррана. Зад него бе застанала жена, която досега чакаше търпеливо и без да се намесва.

— Здравейте, Айрин Шейн Уиндзор. Аз съм Нан Фокнър.

Айрин учудено стисна едрата ръка, която ѝ бе протегната. Също като жената, ръкостискането беше сериозно, овладяно и кратко. Костюмът, с който бе облечена, се състоеше от тясна пола и беше един тон по-тъмен от този на Уиндзор. Фигурата ѝ беше масивна, ниска и

набита, но без грам излишна тълстина. Тънка черна пура димеше в лявата ѝ ръка. Под мишница стискаше черна кутия със светеща скала отгоре и дълга пръчка отстрани.

Уиндзор влезе след нея и бързо се справи с всички секретни ключалки, Фокнър хвърли кратък поглед към блещукащите камъни върху малката масичка и през стиснатите ѝ зъби се изтрягна смаяно възклищание:

— Велики боже!

С овладяна, но бърза стъпка тя отиде до масата, хвърли недопущената пура в празната чаша от кафе, вдигна завесите за да използва и последните остатъци от светлина и включи донесения апарат. После бързо провери всички камъни с върха на пръчката, от най-малкия до най-големия.

— Велики боже — промърмори отново тя, когато всички камъни показаха съпротивителната сила на диаманти. Накрая се зае със зеления камък и неговите стойности също показваха, че има пред себе си диамант. — Велики боже... По дяволите!

Най-после Фокнър изключи уреда и извади от костюма си лупа. Разгледа един след друг тринацетте камъка и се обърна към Уиндзор.

— Всички с едно изключение са от първата вода, „Д“, „Ривър“, най-фино бяло, „Бланк Ексепсионел“ или както щеш го наричай — поясни тя. — Това са най-съвършените камъни, които съм имала късмет да видя.

— По дяволите — промърмори Уиндзор.

— Цветовете може и да са облъчени — продължи Фокнър, — макар че се съмнявам. Облъчването лесно се доказва. Използва се за прикриване на примеси или несъвършени форми, но тези камъчета нямат дори незначителни пукнатини, да не говорим за повреди, които би трябвало да се укрият. Обичам да се обзалагам, затова сега се обзалагам, че става въпрос за така наречените „красавици“.

Уиндзор промърмори нещо неразбрано и попита:

— Какво е положението?

— Не може да бъде по-лошо. Пред тези камъни другите диаманти приличат на стъклени перли.

— Не ви разбирам — намеси се Айрин.

Фокнър оставил диамантите обратно на масата, като задържа в ръка само зеления.

— Представете си една средностатистическа диамантена мина. Само двадесет процента диаманти добити от нея, имат качество на скъпоценни камъни. А след шлифоването остават по-малко от един процент, които имат повече от един карат. С други думи: по-малко от две десети от процента от целия добив на една диамантена мина представлява скъпоценни камъни с тегло повече от един карат. А между тях има съвсем малко от вида „Д“ чисти при наблюдаване под лупа.

Айрин примигна и втренчи очи в диамантите. Всички бяха много по-големи от един карат.

— Вече съм твърде стара, за да давам категорични заключения за цветовете — продължи Фокнър. — Но съм готова да се обзаложа на любимия си син, че всички тези камъни, с изключение на един от белите, са от вида „Д“. Но дали „Д“ или не, тези гадинки са чисти при наблюдение под лупа. Редки диаманти. Много, много редки.

Уиндзор приглушено изохка.

— Така е — каза Фокнър. — Но това не е най-страшното. Щом става въпрос за „красавици“, би трябвало да открием нова дума за „редки“. Именно това прави тази купчина камъчета толкова опасна: ако просто бяха големи и чисти под лупа, „Кон Мин“ щеше да им противопостави диамантите от Намибия. Но цветни като тези няма дори в Намибия. Няма ги никъде. Това зелено е единствено по рода си.

След дълъг миг мълчание Фокнър обрна гръб на красивите, опасни камъни и погледна Уиндзор.

— Май трябваше да доведем няколко войници и да ги поставим на пост пред вратата. Това тук е по-лошо от всичко, което очаквахме. И — тя се усмихна студено — много по-добро. Толкова отдавна чакам да се разправя най-сетне с Ван Луик.

— Вие сте експерт на ЦРУ по диаманти, така ли? — попита хладно Айрин.

Фокнър се поколеба и най-после вдигна рамене.

— Мат твърди, че можем да ви имаме доверие. Дано има право. В момента съм правителствен съветник при най-голямата американска фирма за търговия с бижута. Службата ми изисква да работя с една компания, която няма право да стъпи на американска земя, тъй като монополите у нас са извън закона.

Айрин усети как земята се разлюля под краката ѝ. Отново трябваше да влезе в света на баща си, в света на международната борба за власт. Светът, който едва не я унищожи.

— Поръчахте ли експертиза на камъните? — попита бързо Фокнър.

Айрин поклати глава.

— Много добре — успокои се жената. — Светът на диамантите прилича на мрежа от кабели. Все едно дали ще отнесете камъните в Санта Моника при експертите на ЦРУ, или ще ги покажете на някой дребен оценител на „Лил Стрийт“, това ще предизвика експлозия, която само след няколко часа ще отекне в Лондон и Антверпен. „Кон Мин“ има компютри, които я държат в течение за появата на всеки поголям суров диамант по всички краища на света, дори там, където картелът няма достъп. А, повярвайте ми, вашите диаманти съвсем не са маловажни.

— Защо ЦРУ е заинтересовано от моята мина? — попита направо Айрин.

— Диамантите са важно платежно средство в стопанския баланс на дузина държави. Сигурно ще се изненадате, ако разберете какви неща се вършат заради американските долари или японските ѹени, особено в страните, които са построили идеологиите си на основата на марксизма. Когато се пенсионира, предшественикът ми ми обясни, че светът се върти около ос от диаманти — отговори спокойно Фокнър. — Това невинаги е вярно, но все пак се проявява достатъчно често, за да ме плаши до смърт. Да, дори мен.

— Затова бих желал да ме оставиш да решаваш този проблем вместо теб, малката — намеси се Уиндзор. — Не искам още веднъж да ти се случи нещо лошо.

Айрин погледна баща си право в очите. За първи път забеляза бръчиците по лицето му, сребърните нишки в някога тъмната коса и кръговете около очите. Той изглеждаше уморен и очевидно се чувстваше неловко, раздвоен между бащинските си чувства и дълга на офицер от тайните служби, положил клетва да защитава страната си.

— Има ли някакво обяснение или карта на диамантената мина? — попита Уиндзор. — Или правителствена грамота за минни участъци, или поне нещо, което да ни насочи към произхода им?

— Всичко ми бе предадено в тази стара ламаринена кутия, без допълнителни обяснения.

— И го донесе онзи Коул Блекбърн?

Айрин кимна.

— Каза ми да проверя диамантите при оценител, които няма нищо общо с „Кон Мин“. — Младата жена се обърна към Нан Фокнър:

— Не съм сигурна дали съответствате на това изискване, но поне знам, че не сте лоялна на първо място към Диамантения картел.

— Блекбърн каза ли ви още нещо за тези диаманти.

— Само че са принадлежали на Ейб и че двама души са загинали, за да получа наследството си. Освен това ме предупреди, че ако проявя непредпазливост, и аз мога да умра. После ме помоли да се обадя на татко.

— Много съм му задължен. Ти също, малката ми. Вероятно този човек ти е спасил живота. Нека аз уредя наследството вместо теб, Айрин.

— Не мога да ти позволя, дори да исках, а аз не го искам. Завещанието изисква да живея пет години в Австралия, за да стана истински собственик на имота, или да открия сама мината.

— Никое богатство на света не е достатъчно ценно, за да те убият заради него.

— Не става въпрос за парите — отговори спокойно Айрин. — Въсъщност, няма никаква гаранция, че ще намеря дори един-единствен диамант. Очевидно Ейб е бил единственият, който е знал къде се намира диамантената мина, и не е издал тайната си никому. Не е оставил и карта.

Уиндзор не можеше да допусне да бъде победен толкова лесно.

— Щом не искаш пари, защо държиш да отидеш в Австралия?

— Този континент е напълно непознат за мен. Един съвсем нов свят. Искам да го помириша, да го вкуся, да го снимам, да живея в него.

— Там е работата, малката. По-скоро ще умреш там, отколкото да живееш.

— Така ми казваха и когато заминах за Арктика. — Айрин се опита да смени темата. — Знаеш ли нещо за Абелард Уиндзор?

Баща и поклати глава.

— Татко никога не го е споменавал.

— Собственият си брат?

— Случват се такива неща. Стават събития, които разделят семействата.

„Като например Ханс Шмит. Таен агент на врага.“

Ала нито бащата, нито дъщерята изказаха на глас мисълта си.

Айрин се изправи, извади ламаринената кутия от голямата си чанта и подаде изписаните листове на баща си.

— Докато не знаех, че диамантите са истински, имах чувството, че цялата тази работа е някаква шега — обясни тя. — Честно казано, след като прочетох „Хандър фром Андър“, помислих, че правуйчо ми Абелард е съчинил цялата история в някоя болнична стая. Ето. Прочетете стиховете му. Според него те съдържат указания за местоположението на мината.

В продължение на няколко минути се чуваше само шумолене на хартия. Уиндзор ги четеше набързо и ги подаваше на Нан Фокнър. След петата страница вдигна очи.

— И нататък ли продължава така? — попита мрачно той.

— Формулировките са малко по-различни, но в общи линии, да.

Той изръмжа нещо и помоли Фокнър да му върне първата страница.

— Няма да стане по-добро, ако го прочетеш повторно — усмихна се Айрин. — Вече не зная колко пъти го четох, като при това прилагах всевъзможни трикове, които научих като студентка по литература в университета.

— И? — попита Уиндзор.

— Не открих други значения, освен очевидните. Героят яде суров дроб от крокодил, пие, говори за черни лебеди, пие, пикае, пие, чука всичко, което се движки и дори някои неща, които не се движат, пак яде крокодил, пикае. И пие. Споменах ли го вече?

— Може би това е код или шифър или нещо подобно — намеси се Фокнър. — Имате ли нещо против, ако го изкопираме и го изпратим във Вашингтон?

— Предполагам, че ще имаме повече полза от някои австралиец, отколкото от експерт по шифроване — отговори Айрин. — Знаете ли какво означава „Хандър“? Може би ще узнаем нещо повече.

— Никога не съм го чувал — изръмжа Уиндзор. — Родителите ми бяха австралийци, но никога не са ми разказвали за живота си там,

преди да дойдат в Америка.

— Странно, не мислиш ли?

Уиндзор сви рамене.

— Сигурно е семейна черта. То е същото, като да търсиш диамантена мина, която може би изобщо не съществува, ала въпреки това те заплашва със смърт.

Айрин сви рамене в същия жест като баща си.

— По дяволите, момиче! Защо се хвърляш в тази авантюра? Какво толкова има в Австралия, което не можеш да намериш и тук? Митичната диамантена мина на някакъв откачен старец? Това ли е, което очакваш от живота?

— Това не е лошо начало — отговори Айрин. После въздъхна и се опита да изрази с думи онova, което никога досега не беше изказвала гласно: — След „Арктическа одисея“ няма нищо, с което бих искала да се заема. В Арктика намерих нещо като вътрешен мир, но вече не вярвам, че бъдещето ми е свързано с това място. Може би то ме очаква в Австралия. Може би не. Но няма да го узная, преди да съм живяла там.

— А какво ще кажеш за Америка?

— Не ми се вярва, че като живея тук, ще те виждам по-често. То е същото, както когато бях в Арктика.

— Чуй, детето ми...

— Там е работата — прекъсна го спокойно Айрин. — Вече не съм дете. От седем години сама вземам решения за живота си.

За миг Уиндзор затвори очи и когато ги отвори, погледна с болка дъщеря си — точното копие на жената, която бе обичал. И която бе загубил, защото един пиян, не бе успял да задържи колата си на завоя при скорост сто и двадесет километра в час.

— Сега ти си наред, Нан — проговори най-после той. — Веднага ти казах, че Айрин няма да се съгласи с мен.

Уиндзор отиде до прозореца и им обърна гръб, подчертавайки, че не иска да има нищо общо с това, което следва.

— Аз също имам син — заговори Нан Фокнър и отново запали една от тънките си пури. — Ако той се намираше в подобно положение, аз щях да бъда тази, която щеше да стои до прозореца и да остави баща ви да обяснява нещата от живота. Мат е добър човек. Но той е лично засегнат, затова днес аз решавам от името на ЦРУ.

Айрин неподвижно чакаше да чуе останалото.

— Нека си представим няколко възможности — продължи Фокнър. — Да приемем, че Ейб е бил просто луд и че в онази станция няма нищо, освен говеда и мухи. Тогава проблемът се решава от само себе си. Отивате в Австралия и или оставате там, или се връщате вкъщи. Нищо особено, нали?

Айрин кимна.

— Би било чудесно, ако стане така — каза Фокнър. — Но предчувствам, че нещата изглеждат другояче.

— Защо? Само защото вие и баща ми живеете в свят на предателства и лъжи, не е нужно и моят свят да бъде същият, нали?

— Преди да станете наследница на Ейб, можехте да избирате свободно начина си на живот. Сега вече не. Представете си следното: диамантите са истински, но не са от Австралия. Може би са били откраднати в Намибия от дисиденти, които ще ги употребят за закупуване на оръжие.

— Как тогава са стигнали до Ейб?

— Това не е важно. Нормалният път на камъните на черния пазар минава през Египет към европейските и американските предприятия. Може би приятелите на стария са били контрабандисти. Може би самият Ейб е бил такъв. Как мислиш, Маг?

— Много се надявам да е бил, защото това би означавало, че Айрин няма да бъде в опасност, когато замине за Австралия. Контрабандистите надали ще се опитат да влязат във връзка с нея. Ако наистина става въпрос за контрабанда, тогава е ясно защо са предупредили Айрин да внимава с „Кон Мин“. Нали те са истинските собственици на диамантите.

Айрин никак не хареса тази версия, но беше достатъчно интелигентна да проумее, че двамата имаха право.

— Тук остава отворен въпросът какво е искал да каже Ейб с „личната съкровищница на дядо Господ“ — продължи Уиндзор. — Може би това е просто псевдоним за откраднатата стока от Намибия? Ако е така, Айрин ще бъде в голяма опасност, защото в играта са замесени и други контрабандисти.

— Баща ви е прав — каза Фокнър. — Ако наистина става въпрос за контрабанда, е по-лесно да се справите с положението. Например можете да претърсите станцията с помощта на добре обучени

бодигардове. Няма да намерите нищо и ще правите спокойно снимки на „Аутбак“. После ще си отидете и никой няма да ви заподозре. — Фокнър изпусна тъмен облак дим и продължи: — Да преминем на следващата сцена. Приемаме, че Ейб е бил хитър като лисица. Приемаме, че някъде в участъците си наистина е открил личната съкровищница на дядо Господ. Мина, която е в състояние да даде стотици фунтове от диаманти като тези. — Тя посочи към масата.

Фокнър видя как Айрин я погледна отначало невярващо, после замислено и накрая с израз на неловкост. Очевидно беше разбрала.

— Така е — каза жената и кимна. — Става въпрос за толкова много пари, че те вече се превръщат във власт. Корава, политическа власт. Онази, заради която хората убиват, все едно дали представляват фирми или народи.

— Не искам това — каза Айрин.

— Човек невинаги получава онова, което иска — продължи безмилостно Фокнър. — Четвърта сцена. Имате ли представа колко нови диамантени мини са били открити през последните петдесет години?

— Не.

— Аз обаче знам. Написах по този въпрос доклад, който вече е заключен в един държавен трезор във Вирджиния. Нови мини бяха открити в Съветския съюз, в Австралия и в някои африкански страни. Всички са под контрола на картела. Съветите трябваше да измислят няколко нови идеологически понятия, но веднага сключиха договор с „Кон Мин“, защото компанията контролира продажбата на камъните им по цял свят. Същото беше и Австралия. В последно време са открити твърде малко нови мини, може би една на десетилетие.

— Нищо чудно. Все пак диамантите са рядкост.

— Това заявява и „Кон Мин“ при всеки удобен случай — отговори веднага Фокнър. — Диамантеният картел разполага със стотици геолози, които са готови да преровят целия свят. Те принадлежат към елита на експертите. Но те никога — повтарям: никога — не са открили диамантена мина. Нито веднъж. Единствените нови мини през последните петдесет години са открити от проспектори, които не работят за „Кон Мин“, и то в местности, които са били основно претърсени от геолози на картела. Какво ви говори това?

— Или геолозите на „Кон Мин“ са лоши, или картелът просто няма късмет, или пък не желае да открива нови мини — отговори замислено Айрин.

— Бързо, кратко и точно в целта. Жалко, че не харесвате професията на баща си. Бих могла да се възползвам от услугите ви — но само ако наистина сте готова да си служите с мозъка си. Диамантеният картел протяга пипалата си към всяка нова мина по света, навсякъде, където са открити значителни количества сирови диаманти за обработка. Този монопол има както политическо, така и икономическо значение.

— Диамантената ос, така ли? — попита Айрин, която никак не искаше да повярва в чутото, но не можеше да се противопостави на логиката му.

— Така е. Крехкото равновесие на силите, където дори най-лекото поклащане преобръща лодката. В момента САЩ не биха имали нищо против да контролират новооткрита мина, която да ги постави в по-изгодно положени спрямо картела. Но това важи и за куп други държави.

— Разбираш ли сега? — попита спокойно Уиндзор. — Ако Крейзи Ейб наистина е открил диамантена мина, собственикът ѝ автоматично се превръща в жива мишена. Вярвам, че не си достатъчно сръчна, за да се прикриеш светкавично и да останеш достатъчно дълго в това положение. Аз обаче съм. Затова ме остави да уредя наследството ти, Айрин.

Младата жена безмълвно пристъпи към прозореца. Без да си припомня ясно предупреждението на Коул, застана до рамката, за да може да гледа навън, без да я виждат. Светлините на града ѝ напомняха езеро, чиято вода блещука между тъмни брегове.

— Коул Блекбърн сигурно ще ви се понрави — проговори най-после тя. — Той също иска да ме държи настрани от тази игра. Утре ще се срещна повторно с него, за да му съобщя съгласна ли съм с предложението за изкупуване на наследството ми.

— Какво предлага той?

— Три miliona долара.

— Заедно с тринацсетте диаманта тези пари ще те направят богата — отговори веднага Уиндзор. — Няма да ти се налага да работиш, ако нямаш желание. Никога няма да изхарчиш толкова пари.

— А ако искате повече — допълни бързо Фокнър, — ще ви насоча към инвестиции, които ще удвоят богатството ви. Ние предпочитаме солиден американец пред непредвидим тип като Блекбърн.

За момент в стаята се възцари мълчание. Айрин наблюдаваше диамантите на масата. Дори в затъмненото помещение през тях преминаваха светлинни рефлекси, изчезваха и неочекано се появяваха на други места. Тези кристали я възхищаваха повече от всичко, видяно досега. Дори повече от леда на Арктика.

— Не, благодаря — отговори тихо тя. — Ще запазя наследството си. Всяко най-дребно и още неизвестно парченце от него.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Коул Блекбърн бе вдигнал крака върху масичката за карти и се взираше над покривите на Лос Анджелис към черния Пасифик, поклащащ вълните си на дванадесет километра разстояние от него. Опитваше се да си внуши, че му е интересно да нанася върху спътниковите карти на Западна Австралия новопостъпилите компютърни данни. Ала не можеше да се отърве от мисълта, че всичко това нямаше смисъл. Крейзи Ейб беше същински динозавър, мястото му просто не беше в двадесети век. А това означаваше, че никой съвременен човек не беше в състояние да разкрие тайните му.

От друга страна, Коул не можеше да предприеме нищо, докато Айрин не се съгласее да продаде наследството си. Ако изобщо решеше да продава. Ако не, може би щеше да се наложи да прибегне до прословутата разписка, която му беше набавил всезнаещият Уинг. Коул не харесваше този начин, защото Айрин щеше да продължи участието си в играта. По-добре да ѝ платят и да я оставят настрана.

С поглед към часовника Коул установи, че трябва да убие още час, преди Айрин и баща ѝ да го потърсят в „Блек Уинг“. Не се изненада, че Матю Уиндзор бе настоял да присъства, макар че това само усложняваше нещата. Но се надяваше, че бащата ще посъветва дъщеря си да продава, вместо да се опита да намери своето място върху Диамантения тигър.

От друга страна, Коул знаеше, че Уиндзор работи в ЦРУ, а ЦРУ имаше определени интереси в диамантен картел. Предприятия, семенни кланове и правителствени институции имаха нещо много общо — всеки изискваше безусловна вярност. Деца, жени и частен живот трябваше да бъдат пожертвани в името на общността. Беше всеобщ принцип да се подвеждат независими мъже или жени, да се сплашват, купуват или отстраняват. „Кон Мин“ мразеше независимостта, но това се отнасяше също за ЦРУ и семейство Чен.

Ако Матю Уиндзор наистина беше верен човек на ЦРУ, той щеше веднага да заложи наследството на дъщеря си в служба на

американските интереси. Ако при това му се наложеше да престъпи моралните норми, щеше да използва дъщеря си, без да й каже.

Тъмнината превърна прозореца на тридесет и осмия етаж в нещо като огледало. Градът зад него все още се виждаше, но когато Коул се раздвижеше, отражението му личеше на стъклото.

И когато оставаше неподвижен, също. Съзнанието му все още регистрираше този факт, когато рязко се извърна и едновременно с това скочи. В ръката му проблесна нож, докато бързо и почти нечуто се промъкна към вратата, свързваща двете стаи на кабинета.

— Впечатляващо — обади се непознат глас от съседната стая. — Но пистолетът има по-голям обхват. Впрочем, аз съм Матю Уиндзор. Мога и да го докажа, ако нямате нищо против да бръкна в джоба си.

Коул измери с поглед високия, представителен мъж в тъмен костюм, застанал на вратата към коридора. Очите му имаха същия цвят и форма като тези на дъщеря му.

— Идвате твърде рано — каза Коул и с гъвкаво движение прибра ножа в ножницата му.

— Никой не знае, че съм тук. Нека си остане тайна.

— Какво направихте с пазача?

— Не се тревожете, не съм го затворил в склада за метли. Човекът беше много учтив. Тъкмо отиде да донесе чаша вода, за да взема капките си за сърце.

— Ще се погрижа да го обучат по-добре. Може и да му намерят работа в отдела за деца. — Коул посочи вратата към коридора. — След вас.

— Предпазлив човек сте вие.

— Искам да доживея до деня, в който и аз ще се нуждая от капки за сърце.

Уиндзор тихо се изсмя и излезе в коридора. Коул заключи вратата и посочи надясно.

— Оттук. Стаята за съвещания е петата отляво.

Уиндзор се огледа, докато минаваха покрай вратите и спря пред петата отляво. Натисна бравата и отстъпи назад.

— Заключено е.

— Това не ви попречи особено преди малко — отговори Коул и отключи.

Помещението беше облицовано в розово и кремаво дърво. Уиндзор се обърна с лице към Коул и заговори без предварителни уговорки:

— Ако знам за кого работите, ще ми стане ясно дали да ви изключа от играта или просто да не ви обръщам внимание.

Коул разбра, че Уиндзор не бълфира. Тялото му беше твърдо като стомана, а под посивелите коси пулсираше мозък, притежаваш двадесет години повече опит в подли трикове от този на Коул.

— Не работя за никого — отговори направо той. — Така ми харесва и така ще бъде и за напред.

— Никой не е изцяло независим.

— Кой говори сега, Уиндзор тайният агент или бащата на Айрин?

— Да започнем с тайния агент. Той откри в папката с името на Коул Блекбърн цял куп алармиращи червени знаменца. Например вие сте убиец. Какво ще кажете по този въпрос?

— Кое събитие ви създава грижи? — попита Коул.

— Да започнем с осемнадесетгодишния убиец, които отишъл в армията, вместо в затвора, след като убил човек.

Коул седна в коженото кресло в края на дългата маса, питайки се защо Уиндзор е решил да го сплаши — и защо това му се удава.

— Това беше смъртоносен удар, не предумишлено убийство — отговори той. — Скарване в бар с глупави последствия.

— Мъртвият си е мъртъв.

— А що се отнася до армията, това беше обичайно наказание в родния ми край.

— Все пак сте станал войник, а това е решаваща стъпка напред — установи хладно Уиндзор. — Добра школа за убийци.

— Оставете тези глупости. Точно вие не бива да ме укорявате за пролятата кръв. Та нали самият вие сте отговорен за смъртта на много повече хора.

— Някои мъже убиват за удоволствие. Други не обръщат внимание какво вършат. Вие от кой тип сте?

— От нито един — отговори веднага Коул.

Уиндзор кимна, сякаш отговорът го задоволяваше.

— Нека запълним още няколко дупки в делото ви. Как войникът от наказателната рота се е превърнал в геолог, без да посещава колеж?

В продължение на няколко секунди Коул размишляваше дали да отговори. Накрая сви рамене и обясни:

— Моят сержант бе служил в цяла дузина страни и знаеше всевъзможни неща за геологията и скъпоценните камъни. Разказваше ги на всеки, който бе готов да слуша. Аз се оказах единственият му слушател. Той ми купи първия компас „Брунтьн“ и ми помогна да овладея основите на геологията. Страхотен тип беше.

Уиндзор отново кимна.

— Марсел Артър Кнудсен, нали?

За първи път по лицето на Коул се изписа изненада.

— Значи затова пишеши отпред „М“. Никога не ми е казвал.

— Той не казва никому първото си име.

— Добре ли го познавате?

— Познавам хора, които го познават — отговори сухо Уиндзор.

— В Пентагона все още има командири, които го считат за най-добрния фелдфебел на всички времена. Но от тогава сте обиколили доста свят. Били сте в Заир например.

— Да, и там съм бил — отговори с тънка усмивка Коул — Колко струваше на момчетата ви да измъкнат Томпсън от затвора в Киншаса, а?

— Тогава ЦРУ не сметна историята за смешна. Ако полицията бе разбрала кой е Томпсън, щяха да го екзекутират. Вашето малко шоу едва не го уби.

Усмивката на Коул стана по-студена от погледа му.

— Разкъсвате сърцето ми. Томпсън се опита да ме отстрани и това едва не му се отдаде. Ако се опита още веднъж, ще го пратя под земята, както аз си знам.

Уиндзор изръмжа нещо неразбрано и продължи:

— Така направихте и с агента на КГБ в Кайро, нали? Ако не се лъжа, беше през 1982 година.

— Шмелинг наистина ли беше от КГБ? Аз си мислех, че е просто един особено отвратителен контрабандист.

— Капитан на презморска служба — отговори Уиндзор.

— Ако знаех, щях и него да превърна в труп. Той ви създава грижи и до днес.

— Това нямаше да ни бъде много приятно. Шмелинг беше двоен агент и работеше за нас. По дяволите, той беше много по-важен,

отколкото Томпсън си въобразяваше, че е.

— Не и за мен. Смятах го почти толкова важен, колкото и бразилския ми партньор.

— Онзи, когото убихте?

— Онзи, който ми заби нож в гърба и при това за щастие не улучи нито един от важните ми органи. По-късно успя да се разкае.

— Но не за дълго — установи хладно Уиндзор.

— Два месеца са напълно достатъчни.

— Смятате се за голям смелчага, нали?

Коул бавно поклати глава.

— Просто искам да ме оставят на мира. Някои хора не могат да понесат това. Много се ядосват. Тогава започват да ме притесняват, а аз не обичам това и отношенията ни отиват по дяволите. Е, защо ме притискате така, Уиндзор? ЦРУ иска да ме отстрани от пътя си, така ли? Решили сте да се възползвате от наследството на Айрин?

— Нямам понятие. Знам само, че цял куп неща в делото ви не ми харесаха. На вас не може да се разчита. Вие вървите през трупове. Никой досега не е успял да ви даде да се разберете, освен може би онът стар сержант в армията. Наистина бих предпочел да нямате нищо общо с дъщеря ми.

— Но аз не се стремя да ви стана зет. Само се опитвам да купя мините на Крейзи Ейб.

Уиндзор се поколеба, после пое дълбоко въздух и шумно го изпусна през устата си.

— Там е работата, Блекбърн. Не вярвам, че Айрин ще продаде наследството си. Тя не иска помощта и съветите ми, нито ще предостави мините под контрола на ЦРУ. Тя е твърдо решена да ги запази, а аз не мога да направя нищо повече.

За момент Коул не беше сигурен дали му се иска да изругае или да ликува. Очакваше, че Айрин ще пожелае да поеме отговорността за самата себе си, но докато част от него приветстваше сродния нему дух, прагматикът безмълвно проклинаше. Любовта към свободата можеше да й струва живота.

Да не говорим изобщо за живота на Коул Блекбърн.

— По дяволите — изръмжа той и се учуди на странната смесица от възхищение и гняв, които изпитваше към Айрин.

— Точно така — съгласи се Уиндзор. — Мръсна работа. Дъщеря ми е красива и интелигентна, има талант, но няма и понятие как да се оправя с фирмите и държавите, които играят тази игра. По-точно казано, в досегашния си живот тя е обръщала внимание само на своя собствен свят.

— Можете ли да я упрекнете за това?

— Не. Понякога и аз изпитвам желание да се оттегля. Но не аз съм наследникът на мините „Слийпинг дог“, а тя. И щом не иска да продава, трябва да се научи да живее в реалния свят.

— Или да умре.

— Много искам да предотвратя това. А вие?

— Убеден съм, че жената, създала „Арктическа одисея“, струва много повече от теглото си в диаманти.

За момент се възцари смаяно мълчание, но скоро Уиндзор се изсмя.

— Хората имаха право. Вие наистина сте непредвидим тип.

— А кои са „хората“? — попита сухо Коул. — Агентите, които работят за вас?

— Между другото. — Уиндзор се поколеба и продължи: — Вече тридесет и две години работя за ЦРУ. Понякога ми беше трудно, но се гордея с дейността си. С успеха си и със страната си.

Коул издаде някакъв неопределим звук.

— До днес нито веднъж не съм предпочел моите интереси и тези на семейството ми пред ЦРУ — каза тихо Уиндзор.

Коул беше почти убеден, че мъжът говори истината. Но му беше ясно, че има насреща си изключително умел тактик.

— Това е затрогващо — каза направо той. — Но забравяте, че аз знам с какво печелите парите си.

Мъжът насреща му се усмихна мрачно.

— Миналата нощ прекарах няколко часа насаме с делото ви. В някои отношения ние много си приличаме. Вие никога не сте предавали приятел, нито пък сте забравяли врага си. Искам Айрин да стане ваша приятелка. Искам да й помогнете, дори ако не пожелае да ви продаде мините на Ейб. Като ответна услуга аз ще сторя всичко, за да ви подкрепя. Няма да предам ЦРУ, но ще използвам средствата, които са на мое разположение, всичко, което поискате. Ако Айрин все

пак реши нещо друго, гарантирам ви най-голям шанс при продажбата на участъците. Само се погрижете детето ми да остане живо.

— Ще направя каквото мога.

За момент Уиндзор усети как в сърцето му се надига гняв. После се вгледа в кристалните очи на Коул и осъзна, че казаното беше от ясно по-ясно. Този мъж наистина щеше да направи каквото можеше.

— Е, добре — каза тихо Уиндзор. — Но все още не разбирам някои неща.

— Толкова ли са важни?

— Може би. Как стигнахте до завещанието на Ейб?

Коул поклати глава.

— Така си и мислех — отговори студено Уиндзор. — Тогава поне ми отговорете на следващия въпрос: как може мъж, който придава толкова голямо значение на своята независимост, да се постави в услуга на един от най-безогледните кланове в Азия?

— Много просто. Аз не принадлежа към семейство Чен.

— Те знаят ли това?

— Не е мой проблем.

— Ще стане обаче, ако направите грешката да приемете, че интересите на Айрин съвпадат с тези на семейство Чен.

— Интересите на чичо Ли не ме засягат ни най-малко — отговори направо Коул.

Уиндзор кимна.

— Добре. Това ми спестява усилията да ви отстрания и да потърся друг човек, който да открие диамантите на Айрин и който да е под мой контрол. В ЦРУ работят поне половин дузина добри геолози.

— Бейкър е единственият, който би открил прашинка върху покривката за маса — усмихна се Коул, — а той е нает от „Кон Мин“. Ако ЦРУ наистина иска да открие диамантена мина, можете да ми се обадите.

Уиндзор също се усмихна и тихо отговори:

— Точно това направих, нали?

Вратата се отвори и отново се затвори. Коул остана сам в залата за конференции. Той пое дълбоко дъх и се запита как толкова помладата Айрин бе успяла да се противопостави на стария господин.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Айрин тъкмо излизаше от хотелската си стая, когато телефонът иззвъння. Тя вдигна слушалката, очаквайки да чуе баща си или Нан Фокнър, която тихо, но решително бе настояла да присъства на срещата с Коул Блекбърн. Глушите шумове по линията обаче показваха, че става въпрос за междуградски разговор, още преди Айрин да бе познала гласа на Джефри Фишър, главния редактор на нюйоркското ѝ издателство. Той беше на нейната възраст и една от изгряващите млади звезди в издателствата, занимаващи се с книги по изкуствата. Изглеждаше толкова развлнуван, че едва говореше.

— Как го правиш? — проехтя възбуденият му глас. — Ти си магьосница, сигурен съм! Омагьосваш хората от колибата си в Аляска. Досега смятах, че съм единственият, който се е побъркал по теб, но днес съм склонен да вярвам, че целият свят е в краката ти. Направо се бият, за да проникнат до теб и да те отрутат с богатство и слава.

— Джеф, какво си се разбъррил, за Бога? Карай малко по-бавно!

— Бавно? Невъзможно, не мога да го направя, а сигурно и ти ще се побъркаш като мен, щом чуеш какво се случи преди малко. Това е шансът на живота ти. Книгата ще те направи най-известната фотографка на света. Това е направо фантастично, невероятно... — гласът му пресекна. Вече не намираше думи.

— Изплюй камъчето, Джеф. За какво става дума?

— За диаманти — отговори глухо той.

Внезапно я побиха тръпки.

— Диаманти?

— Точно така. Току-що получи покана да направиш най-великата книга по най-блестящата тема в света.

— Покана? — покашля се Айрин. — От кого?

— От хората, на които принадлежат всички диаманти на земята. „Консолидидед Минералс“, компанията, която контролира всички по-значителни мини в света, е решила да издаде най-подробната и скъпа документация на производството си. И иска фотографката да бъде

Айрин Шейн. Сигурно някой от шефовете им е видял „Арктическа одисея“ и си е казал, че щом се справяш така блестящо с леда, кой знае какво ще измайсториш с диамантите...

Айрин затвори очи и се опита да мисли за случайността.

Фишър веднага усети, че тя не е и наполовина толкова въодушевена като него.

— А сега ме чуй добре, малката. Ти явно си била твърде дълго на студа в Арктика и мозъкът ти е замръзнал. Хари Конър едва не се побърка като чу, че „Кон Мин“ е готова да подпише такъв проект. Освен това ще получиш добър аванс — поне шестцифрен, а може би повече. Твойт агент може да ги убеди да минат и на седемцифрени суми, ако се включиш в тази историческа борба за световните права.

Айрин издаде някакъв неопределим звук, смесица от радост и отчаяние.

— Джеф?

— Да, знам, това е просто...

— Кога ти се обадиха? — прекъсна го тя.

— Кой?

— От „Кон Мин“.

— Преди около час, някакъв тип с холандско име, Хюг ван Лоук или нещо подобно. Двамата с Хари още обсъждат подробностите.

— Разбирам.

— Не, нищо не разбираш, иначе щеше да бъдеш възбудена не по-малко от мен — отговори Фишър. — Помниш ли книгата, която искаше да направиш преди няколко години? Ето, това те чака. „Диамантите, от камъка към брилянта“. Този път босовете на „Кон Мин“ ще ти покажат всичко, което поискаш да видиш. И ще ти платят царски. Точно навреме за теб, нали? Ще отложим книгата за Европа, аз и без това имах чувството, че проектът не ти харесва особено.

Айрин му зададе още няколко въпроса и бързо остави слушалката. Много и се искаше да вярва в случайности, но не и се удаваше. Питаше се само как „Кон Мин“ е успяла толкова бързо да узнае за нея.

Може би баща ѝ знаеше нещо повече. Или Коул. Но тази мисъл не беше особено утешителна.

Когато Айрин пристигна в сградата на „Блек Уинг“, беше в такова настроение, че би сторила всичко, за да узнае каква игра се

играе. Коул я очакваше до асансьора. Айрин го погледна и внезапно осъзна, че и двамата са облечени със същите дрехи, както и вчера. Във всеки случай и на двете ризи личеше, че са изпратни. Това означаваше, че и двамата пътуват по един и същи начин — с малко багаж. Странно успокояваща мисъл.

— Баща ми тук ли е вече? — попита тя.

— Охраната още не е съобщила за него — отговори Коул, без да лъже. Като видя загриженото изражение на лицето и, очите му се присвиха. — Какво има?

— Не знам и няма да го узная, преди да съм получила отговор на няколко въпроса.

Още преди Коул да успее да каже нещо, телефонът иззвъня. Той скоро оставил слушалката и поясни:

— Баща ви вече се качва. С него има една жена.

— Нан Фокнър. Тя има нещо общо с диамантите.

Няколко минути по-късно мъжът от охраната въведе Уиндзор и Фокнър. Жената се представи накратко всички насядаха около голямата маса в залата за конференции.

Само Айрин остана права. Тя застана срещу останалите и направо попита:

— Кой от участниците в тази игра има интерес да узнае, че аз съм наследница на Ейб?

— Какво искате да кажете? — попита Фокнър.

— Това, което чухте. Кой има полза от това? ЦРУ? Кон Мин? Коул? Или аз?

— „Кон Мин“ — отговори Коул.

Фокнър и Уиндзор се спогледаха и Нан кимна. Айрин се обръна към Коул:

— Предлагат ми един милион. Колко платиха на вас?

— Нито цент.

— Айрин, какво, по дяволите, означава това? — намеси се рязко Уиндзор.

— Кой ти предлага милион?

Тя отговори, без да сваля очи от Коул:

— „Кон Мин“ ми направи предложение чрез моя издател, за което повечето фотографи биха минали през трупове. Само защото съм толкова добра, твърдят те, само защото съм единственият човек във

вселената, който умее да натиска копчето на фотоапарата така, че да създаде най-великата книга за диамантите. И от преголямо въодушевление добавят, че ще ми дадат около един милион долара аванс.

— Боже господи — промърмори Уиндзор.

— Съмнявам се, че Бог има нещо общо с тази работа — каза Коул. — Кой ви се обади?

— Джей Фишър, главният ми редактор. Хари Конър, издателят, тъкмо уговарял подробностите. И двамата са превъзбудени.

— Какво мислите да правите? — попита Коул. Айрин нервно махна с ръка.

— Идеята е добра. Още преди пет години направих опит да заинтересувам Джей с тази тема. Само че от Кон Мин му затвориха вратата под носа. Никакви лични причини. Въз основа на деловата си политика отказвали на всички издателства. — Тя пое дълбоко въздух.
— Защо внезапно са променили мнението си?

— Много просто — отговори Коул. — Защото вече знаят, че вие сте наследницата на Ейб.

— Удивително, драги Уотсън — отвърна Айрин. — Е, кой от нас четиримата е уведомил „Кон Мин“?

Нан Фокнър се изсмя едва чуто. Айрин остро я изгледа.

— Мат, ти се тревожиши прекалено много за малкото си момиче — заговори Нан. — Тя е достатъчно хитра, за да се справи с положението. Добрата вест е, че ЦРУ не е издало нищо. Знаем само ние с Мат, а ние мълчим.

— Не съм аз — обади се Коул.

— Докажете — озъби се Фокнър.

Мъжът сви рамене.

— Аз знаех къде да намеря Айрин, а „Кон Мин“ пропиля най-малко два дни, за да се свърже с нея чрез издателството. Това означава, че не са знаели къде се намира тя. Иначе щяха да разговарят направо с нея. Освен това аз искам да откупя от Айрин наследените участъци. „Кон Мин“ също. Те са ми конкуренти и нямам интерес да ги осведомявам.

Айрин обмисли чутото и след малко кимна.

— Е, добре. Кой друг?

— Нямам представа. — Коул изгледа Фокнър, после отново се обърна към Айрин: — Кой е направил предложението?

— Някакъв мъж на име Хюг ван Лоук или нещо подобно.

Фокнър шумно изпусна въздуха от дробовете си.

— Името му е Хуго ван Луик, злият дух номер едно на „Кон Мин“, шеф на отдела за специални предприятия на ДСД, а това е организацията, която търгува с диаманти. Има още няколко славни титли, но съдържанието им е едно и също: той отстранява трудностите. Когато картелът има затруднения, Ван Луик прегазва всичко и всеки по пътя си.

— Познавате ли го? — попита любопитно Айрин.

— Всеки пети понеделник се хващаме за косите, честно казано, оттук отлитам направо за Лондон.

Коул погледна към Матю Уиндзор.

— Откога мис Фокнър работи за „Кон Мин“?

— Никога не съм работила за тях — отговори остро жената. — Защитавам интересите на американската диамантена индустрия на ниво съвещания, но не работя за „Кон Мин“. Има цял куп хора, които с удоволствие биха заели мястото на „Кон Мин“ върху Диамантения тигър. Все още обаче не знаем как да свалим картела от гърба му.

— Всеки пети понеделник — заключи Айрин и си припомни някогашните си изследвания върху диамантената индустрия, свързани с подготовката на книгата. — Това са така наречените „огледи“, нали?

Фокнър учудено вдигна изписаните си вежди.

— Правилно. — Тя запали клечка кибрит и я поднесе към тънката си пура. — Десет пъти годишно, винаги в понеделник, представителите на диамантената промишленост се събират в Лондон и получават заповеди от ДСД под формата на сирови диаманти — точно толкова, колкото благоволи да им отпусне картелът. — Тя изпусна гъст облак дим. — На моето ниво, съвещателното, страните производителки получават информация колко големи са потребностите на ДСД, тоест колко сирови диаманти искат да купят те. От другата страна шлифовчиците и търговците — някога бяха около триста, сега са не повече от сто и петдесет — разглеждат стоката и узвават цената ѝ.

— Разкажете и за преговорите — обади се иронично Коул.

— Какви преговори?

— Точно това исках да кажа. — Коул погледна към Айрин. — Всъщност преговори няма. Принципът е един: влизаш в занаята или не. „Кон Мин“ купува и плаща определена цена, а на шлифовчиците и търговците се съобщава колко сувори диаманти да купят и на каква цена. Ако се съгласят, плащат в брой. Ако откажат повече от един път, престават да ги канят на „огледите“, което означава, че излитат от световната търговия с диаманти.

— И „Кон Мин“ иска аз да снимам всичко това? — пита Айрин.
— Ако правят подобни сделки, нека ги пазят в тайна, вместо да ме канят да издам книга за тях.

Фокнър отхвърли тази забележка с нетърпелив жест.

— Те са толкова силни, че не им е нужно да се извиняват или да се крият. Докато остават извън САЩ, където дейността им е забранена от антимонополния закон, хората от „Кон Мин“ сключват сделките си, както си искат.

— Изглежда ми почти същото като в ОПЕК — промърмори Айрин.

— Почти — кимна одобрително Фокнър. — „Кон Мин“ е толкова високомерна, колкото на ОПЕК винаги и се е искало да бъде. Разликата е само в това, че светът може да живее много по-дълго без диаманти, отколкото без петрол. Нямахме друг избор, освен да разбием ОПЕК, но Диамантеният картел е друго нещо. Диамантите са лукс, а не необходимост, иначе щяхме да прекупим „Кон Мин“ също толкова бързо, колкото и организацията на шейх Ямани. Нямаше да имаме друг избор.

— Щом „Кон Мин“ е толкова мощна, защо е този театър с книгата?

— Защото всичко останало би било твърде очевидно — отговори направо Фокнър. — Босовете на „Кон Мин“ са силни, но не са глупави. Ако бяхте друг човек, не дъщеря на офицер от ЦРУ, щяха да ви премахнат още преди да сте успели да преброяте диамантите на Ейб. Но тъй като сте дъщеря на Мат, „Кон Мин“ е принуди на да сложи кадифените ръкавици. Те не пречат на откриването на новото диамантено находище, а подкрепят един художествен проект. Не заплашват красивата ви главица, а ви предлагат целия лукс на света. — Тя отново дръпна от тъмната си пуря. — И ви казвам, миличка, щом свършат с програмата си, вие ще им продадете участъците си и

благодарно ще ги разцелувате за добрината им. Все пак още не знаете съществува ли в действителност тази мина ли не, така ли е?

Айрин кимна.

— И дори ако съществува, нямате никаква гаранция, че ще я откриете — продължи Фокнър и презрително изгледа Коул. — На ваше място бих поискала всички възможни гаранции, за да се уверя, че с този човек може да се работи. Според мен от него могат да се очакват само трудности, макар че жакетът му е копринен и явно ушит от скъп шивач. Нека „Кон Мин“ продължи да ви ухажва, това не вреди никому. Така баща ви и аз ще имаме време да изпратим добър екип в станцията на Крейзи Ейб, който да провери как стоят нещата. — Настойчивият й поглед остана прикован в Айрин. — Какво ще кажете? Така всички ще останат доволни, освен може би Блекбърн.

В помещението се възцари напрегната тишина. Айрин ясно чу как недалеч излетя самолет. Тя погледна към баща си, после отново впи очи в лицето на Нан Фокнър. Мотивите на тази жена бяха ясни и разбираеми, макар че тя не ги споделяше. После се обърна към Коул, който беше също така тайнствен, както и камъните, които й бе донесъл. Накрая попита баща си:

— Коул човек на „Кон Мин“ ли е?

— Не знам със сигурност — отговори предпазливо Уиндзор.

— Коул търсач на диаманти ли е?

— Да.

— Добър ли е?

Уиндзор кимна.

За момент отново се възцари мълчание. Айрин продължаваше да обмисля възможностите, които стояха пред нея. Никоя не й изглеждаше по-привлекателна от останалите.

Затова реши друго.

Бръкна в чантата си, извади прокъсаната кадифена торбичка и изсипа диамантите в шепата си. Отново се възхити на тайнствения им блесък и внимателно ги върна обратно в торбичката. Запази само зеления. После безмълвно вдигна очи от диаманта към мъжа, който го бе държал достатъчно дълго, за да остави вкуса на кожата си върху старата столетия повърхност.

— Няма да ви продам участъците — каза тя на Коул — Но ще ви дам половината от добива на всяка диамантена мина, която вие...

— За Бога, Айрин... — намеси се Уиндзор.

— ... която вие ми помогнете да открия в наследените от мен участъци — продължи без колебание Айрин. — Никой няма да ви направи по-добро предложение, защото никой не е готов да се откаже от половината мина и властта, която дава тя. И за да подпечатаме сделката ви давам това.

Тя протегна насреща му зеления диамант, който блещукаше и искреще в шепата ѝ. Коул леко подсвирна през зъби. Очите му се втренчиха в нейните с физическиоловима настойчивост.

— Да ви помогна да откриете... — повтори бавно той. — Това означава, че вие ще дойдете с мен.

Айрин кимна.

— Така изисква завещанието.

— Смятате ли, че можете да следвате указанията ми?

Сухият смях на Уиндзор направи отговора излишен.

— Така си и мислех — продължи Коул. — Но то не е достатъчно, Айрин. Ще има време и място, когато ще ви наредя нещо, и то само веднъж, защото няма да има време за обяснения.

— Ще го преживея някак си.

Коул направи опит да се усмихне.

— Тогава си събирайте багажа. Замиnavame за Лондон.

— Защо?

— За успокоение на „Кон Мин“. — Коул не спомена, че така щяха да успокоят и ЦРУ, и Фокнър. — Ако „Кон Мин“ повярва, че може да ви спечели за своя проект, няма да прибегне скоро до поддрастични методи.

Това никак не се хареса на Айрин и тя го показва, но отговори кратко:

— Готова съм.

— Второ нареждане: докато намерим мината или продадете участъците си, двамата ще живеем в една стая, каквото и да се случи.

В залата надвисна напрегнато мълчание. Айрин измери с поглед едрия мъж, който не откъсваше очи от нея.

— Съгласи се — посъветва я безизразно Уиндзор. — Щом си толкова глупава да тръгнеш за Австралия, най-добре е винаги да имаш до себе си човек като Блекбърн.

— Ще живеем в един апартамент — поправи го хладно Айрин.

— Само ако свързващата врата е винаги отворена — контролира я веднага Коул. — Винаги, Айрин. Във всяка една минута.

Младата жена кимна кратко и без повече думи хвърли камъка в ръцете му. Коул го улови толкова бързо, че никой не забеляза движението на ръката му.

— Съгласен — заключи той.

Фокнър го изгледа с неприкрита ярост.

— Мазл и Брокхе, сладкият ми. Надявам се да си отхапеш опашката.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Айрин седеше до прозореца на новата си хотелска стая и наблюдаваше как мракът се спуска над залива на Лос Анджелис. Препълнените улици и тротоари я притискаха като тежък товар. Хотелският апартамент с две стаи и удобен кът за сядане беше просторен, но тя въпреки това се чувстваше притеснена. Не беше свикнала да дели жилището си с друг човек, най-вече с толкова едър и изявено мъжествен като Коул Блекбърн. Присъствието му в другата стая на апартамента беше колкото привлекателно, толкова и смущаващо.

Внезапно Айрин стана и даде воля на тревогата си. Закрачи напред-назад из стаята, без да забелязва индиговосиньото великолепие на килима и луксозните мебели. Но не ѝ беше достатъчно да се раздвижи. Имаше чувството, че от цяла вечност е затворена в тези помещения. Копнееше за безбрежните, самотни ширини на Арктика, но сега би се задоволила и с хоризонта над Пасифика.

Когато Айрин застана на прага към спалнята на Коул, той вдигна глава от писалището, на което бяха разстлани няколко карти.

— Не може ли... — започна Айрин, но гласът ѝ отказа. Дрезгавият тон веднага събуди тялото на Коул. В него недвусмислено се долавяше чисто женското желание за малко нежност, макар че Айрин бе застанала до вратата, готова да побегне още при първия знак на внимание. Още от самото начало беше така, противоречиви сигнали, които изпълваха цялото му същество с присъствието и.

Още при първата им среща тялото му бе взело самостоятелно решение да се държи колкото се може по-близо до Айрин Шейн Уиндзор. Можеше да предприеме някои стъпки в тази посока, ако не беше очевадното ѝ недоволство по повод живота в общ апартамент. Айрин не се държеше като жена, която иска мъж.

И въпреки това го гледаше, сякаш го желае.

— Не може ли... какво? — попита окуражаващо той.

— Трябва да изляза оттук. Да се раздвижа. На брега. Знам, че е тъмно и вие ще кажете, че не е сигурно, но трябва да изляза оттук и ще го направя. С вас или без вас.

Настойчивият тон в гласа на Айрин беше недвусмислен. В продължение на няколко мига Коул обмисли възможностите. Ако беше сигурен, че ги заплашва опасност, просто щеше да я завърже за леглото й. Но не беше сигурен. „Кон Мин“ беше солидна компания, не правителство или криминална клика. „Кон Мин“ първо щеше да се опита да се доближи легално до Айрин и едва след това щеше да прибегне до други средства.

Освен това трябваше да признае пред себе си, че присъствието ѝ оказва смущаващо въздействие върху него. Ако продължаваше да стои в тази стая, докато тя му изпраща загадъчните си женски сигнали, щеше да му става все по-трудно да държи ръцете си зад гърба. А не беше особено умно да започне пръв. Ако наистина го желаеше, тя трябваше да изрази ясна покана.

Изглежда обаче, че това не ѝ бе дошло на ум, поне засега.

— Аз също не бих имал нищо против малко чист въздух — отговори спокойно той.

— Три минути — отговори веднага Айрин, обърна се и с бързи стъпки се оттегли в стаята си.

Появи се отново след по-малко от три минути, тъкмо когато Коул изваждаше от гардероба черното си непромокаемо яке. Без да го изчака, тя пристъпи към вратата за коридора.

— Айрин...

Жената дори не забави крачка, толкова бе обзета от желанието да излезе по-скоро навън. Коул прекоси стаята само с няколко бързи крачки. В мига, в който Айрин открехна вратата към коридора, той преметна ръце през раменете ѝ и ги опря на вратата, за да ѝ попречи да излезе. От гърлото ѝ се изтръгна задавен писък. Силните мъжки ръце я обгръщаха отляво и отдясно, той беше навсякъде, прегръщаще я, държеше я здраво.

Айрин се вцепени, припомнила си една друга вечер, един друг силен мъж, който ѝ попречи да избяга. Споменът се надигна в сърцето ѝ като задушаващ черен порой, който заплашваше да пробие самообладанието ѝ.

— Какво правите, по дяволите? — изсъска Коул. — Не можете просто така да отворите вратата и да излезете...

С див писък Айрин се обрна и се нахвърли върху него. Ръбът на ръката ѝ се стрелна към гърлото му. Коул едва успя да отбие силния и неочекван удар. Пресрещна коляното ѝ с горната част на бедрото си, докато тя удари с глава долната му челюст. Изгубил равновесие, но в никакъв случай не искачки да ѝ причини болка, той я обхвана изтазад, изрита краката ѝ и я притисна надолу, докато се озова легнала под него на килима.

Айрин се бореше мълчаливо, но упорито, пускаше в употреба всеки трик, който бе научила през изминалите години. Напразно. Коул обезвреждаше ударите ѝ благодарение на по-голямата си сила и умение, като не допускаше тя да нареди самата себе си. Айрин скоро забеляза, че напразно хаби сили и енергия. Затова притихна и зачака мъжът над нея да сметне погрешно, че е признала поражението си.

Коул се взря в зелените очи, които бяха толкова близо до неговите, че по тялото му пробягаха тръпки.

— Чуй ме, Айрин, не искам да ти причиня болка, но не можех да те пусна да изскочиш в коридора, без да съм се уверен предварително, че е празен. Аз не ти причинявам болка, аз съм на твоя страна.

Той повтори няколко пъти тези думи, докато Айрин продължаваше да го гледа с див поглед. Бавно, много бавно смисълът им проникна до съзнанието ѝ през стената от страх и ужас.

— Разбирам — пошепна тя. — Вече можеш да ме пуснеш.

— Не, още не — отговори бързо Коул и този път в гласа му нямаше утеша. — Само ако ми разкажеш защо току-що се опита да ме убиеш.

— Много съжалявам. Аз... аз изпаднах в паника.

— Забелязах го. Защо?

Гласът ѝ пресекна, когато осъзна, че лежи под Коул напълно безпомощна, че силното му тяло е притиснало нейното. Трябваше да бъде ужасена, но изпитваше нещо съвсем друго. Много повече от утешителните му думи се почувства успокоена от проявената сдържаност. Тя го бе нападнала. Той не бе сторил нищо повече, освен да се защитава. Дори сега, макар че от разцепената му устна капеше кръв и ударената брадичка бързо се подуваше, той продължаваше да я щади.

— Ти не ми причини болка — прошепна тя. — И все още не ми причиняваш.

Учудването в гласа на Айрин направо смая Коул, но още преди да попита какво означават думите й, тя започна да обяснява:

— Когато задържа вратата, сякаш усетих зад себе си Ханс, който изтича след мен и ме хвана. После отново ме пусна, аз хукнах да бягам, той отново ме хвана и така няколко пъти...

— Ханс? — попита Коул меко, но в погледа му нямаше и следа от мекота.

В продължение на един дълъг миг Айрин не отговори.

— Разкажи ми, Айрин. С теб ще живеем толкова близо един до друг. Не искам да преживея още веднъж подобно нападение.

Айрин затвори очи. Коул беше прав.

— Ханс беше мой годеник. Преди седем години. Беше едър като теб. И силен. О, Господи, много силен... — Айрин потръпна и продължи със странно безизразен глас: — Залових го, когато преснимаше тайни документи от стенния трезор на баща ми. Исках да избягам, но беше късно. Той беше по-бърз от мен. Като теб.

Коул чакаше с широко разтворени очи.

— Когато се опитах да изпищя, Ханс ме стисна за гърлото — зашепна отново Айрин. — После ми нанесе силен удар. Не можех да викам, едва дишах, ръцете ми бяха изтъръпнали, а пръстите бяха изцяло неподвижни. Той ме пусна и аз побягнах към вратата, но не можах да я отворя, не можах да помръдна ръцете си, да свия пръстите си. Когато му стана жал да ме гледа как се мъча, ме ритна в коленете. Така не можех изобщо да мърдам, само виждах и усещах, и винаги, когато затварях очи, той ми причиняваше болка.

Айрин замълкна, но само след миг заговори отново и при звука на безчувствения и глас Коул целият потрепери. Продължи да я слуша, макар че нещо в него напираше да я спре, да й забрани да разказва. Не искаше да чува колко кървав спорт може да бъде секъстът с годеника и.

Коул усети как челюстните му мускули се втвърдяват и в гърлото му се надига гняв, и сам се учуди на тази първична реакция. Беше чувал и много по-лоши неща, дори сам бе присъствал на страшни сцени, бе преживял и онзи вид насилие, наречен нечовешки, защото нормалните хора не могат да повярват докъде могат да паднат себеподобните им. Коул знаеше, че всъщност не би трябвало да се

изненадва, нито пък да се гневи до такава степен от онова, което бяха сторили с Айрин.

По някое време жената под него замъркна. Тя забеляза, че Коул отдавна се е отдръпнал настрана, за да я освободи от тежестта на тялото си. Единственият признак на близост беше нежното поглаждане на косите ѝ през цялото време, докато тя говореше. Айрин погледна в очите му и видя в тях не само гняв, но и тъга, и сълзи опариха очите ѝ. Без да се замисля, тя се сгущи в него, защото имаше нужда от топлината на тялото му. Запита се дали и той някога е имал нужда от тази обикновена човешка топлинка.

— Всичко наред ли е вече? — попита след малко Коул.

Айрин кимна.

— Мислех си, че съм забравила. Но се оказа, че всичко помня. Сега се чувствам по-добре. Леко ми е. Сякаш летя. — Тя потърка буза о гърдите му и доволно въздъхна. — Благодаря ти, че беше толкова... мил с мен.

— Ти си първата, която ме обвинява в подобно нещо — отговори със странна усмивка Коул.

Айрин вдигна очи и забеляза капката кръв, която сълзеше по долната му устна. Посегна и докосна с пръсти малката цепнатина.

— Извинявай.

— Няма нищо.

Пръстите ѝ продължиха към брадичката и опипаха лекия оток, причинен от удара с глава.

— И тук — допълни тя. — Причиних ти болка.

Коул се опита да потисне неволната реакция от докосването ѝ. Айрин огледа отока и го помилва меко, почти нежно. Той затвори очи, казвайки се, че тя не знае какво прави.

— Съжалявам, дори не помислих, че ще ти причиня болка — пошепна тя и оттегли ръката си, почувствала напрежението в тялото му. — Сигурно те боли, като те докосвам.

Коул измърмори нещо, което приличаше на потиснато проклятие или трудно сдържан смях.

— Не боли. Чувството е прекрасно. Прекалено хубаво е.

— Какво?

— Твоите пръсти върху моята кожа. Харесва ми тази комбинация. Ти какво ще кажеш по въпроса?

Ръката на Айрин се поколеба, но после отново намери лицето му. Младата жена безмълвно призна пред себе си, че по-скоро го гали, отколкото търси други наранявания. Коул бавно се надигна на лакът и започна отново да милва косата ѝ. След известно време пръстите му последваха падащата върху скулите сянка и очертанията на устните и. Айрин вдигна очи. Неговите бяха затворени, изразът съсредоточен върху усещанията на пръстите, които изследваха меките устни.

— Ти се усмихваш — прошепна той, без да отваря очи.

— Гъделичкаш ме.

— Така ли? — попита Коул и отново плъзна пръст по долната ѝ устна. — Затова ли затаи дъх? — Той усети как тялото ѝ се напрегна и се приведе над нея. — Не се страхувай — прошепна той пътно над устните ѝ. — Няма да те заболи, обещавам. Само искам да разбера дали и на вкус си толкова добра, колкото в бойните изкуства. Може ли?

Изненадана, объркана от смесицата между веселост и желание в гласа на Коул, Айрин зачака страхът да завладее цялото ѝ същество. Но не се случи нищо подобно. Усети само нежния, привличащ дъх на мъжа до устните си. Неизпитвано досега чувство я прониза от сърцето към коленете и я накара да потрепери.

— Страх ли те е? — прошепна мъжът.

— Аз...

Коул търпеливо чакаше.

— След Ханс... — заговори отново Айрин и пое дълбок въздух. — После психиатрите ми казаха, че девственици изнасилени като мен, по-късно почти винаги стават монахини или проститутки. Цели седем години не съм допускала мъж до себе си. Не знам ще могла ли да го направя. Може би отново ще изпадна в паника.

— Ще рискувам, стига ти да го искаш — отговори Коул.

— Ще бъдеш ли... нежен?

— Ти как мислиш?

Айрин се взря в сивите очи, отдалечени само на сантиметри от нея, и се запита как е могла да ги сметне за студени.

— Да — пошепна тя.

Върхът на езика му нежно пролази по чувствителния ръб на горната ѝ устна. В първия миг Айрин издаде някакъв неопределим звук. Докосването на мъжкия език беше толкова неочеквано, толкова чудесно, толкова различно от всичко, което бе изпитвала досега.

Тялото ѝ бавно се отпусна и омекна, после предпазливо се надигна срещу неговото, потърси още повече от топлината му. Той повтори нежното плъзгане, проследи линията на цялата ѝ уста, наслади се на плахата нежност с порив, който го изненада.

Когато Айрин усети върха на езика му върху долната си устна, тя потръпна и инстинктивно затвори очи. После съсредоточи цялото си внимание върху чувствата, които лека-полека завладяваха тялото ѝ. Докато Коул меко отпиваше от устните ѝ, светът около нея започна да се променя, страхът изчезна, остана само топлата мъжка нежност. Когато Айрин усети под дланта си опънатия горещ мускул, тя най-после осъзна, че го е обгърнала с ръце и се притиска до него.

— Коул...

— Точно така — прошепна мъжът и езикът му се плъзна между отворените ѝ устни. Помилва езика ѝ със своя и продължи: — Нека те вкуся. Поне малко. Това е всичко. Няма да те боли. Знаеш това, нали?

Докато говореше, Коул не откъсваше устни от устата на Айрин, но не я държеше с ръце, не я принуждаваше, докосваше я само с върха на езика си, с топлината на дъха си.

И тъй като си позволяваше да я докосва само по този начин, чувствата му се съсредоточиха изцяло върху върха на езика му. Той усещаше топлината на устата ѝ и я изследваше с такава чувственост, каквато не бе изпитвал никога досега. Тези нови усещания бяха наистина прекрасни. Той отново погали езика ѝ със своя, потопи се в горещата ѝ мека уста, вкуси я, както не бе вкусвал никоя жена в живота си, продължи да я вкусва и да я милва с език, докато усети, че всеки нерв от тялото му свършва върху върха на езика му.

Най-после Коул се принуди да престане. Обърна се настрани и с гъвкаво движение се изправи, като почти едновременно с това вдигна и нея. Имаше чувството, че скоро няма да издържи на тази близост с Айрин и ще я притисне с все сила до зажаднялото си тяло. Не бе свикнал само да целува жена, без да я има. И този факт бе също така нов за него, както и откритието за извънредната чувствителност на езика му.

Очите на Айрин бавно се отвориха. Дланите ѝ бяха хладни, защото вече не докосваха тялото на Коул. Устните, вътрешността на устата, езикът също изстинаха.

— Коул? — промълви дрезгаво тя.

— Време е за разходка, Айрин.

Тя се вгледа в голямата ръка, протегната насреща ѝ. Когато я улови, Коул я повдигна и бавно сплете пръсти с нейните. Дланта му беше топла и корава, вътрешните стени на пръстите учудващо гладки. Айрин усети как за миг дъхът ѝ спря от бурята чувства, надигнали се по ръката ѝ. Когато Коул понечи да я пусне, тя се възпротиви.

— Почакай.

Коул замръзна на мястото си.

Айрин докосна с трепереща ръка цепнатината на устната му. Когато плъзна пръсти по ръба на устата му, тя усети лекото драскане на небръснатата брада, която още повече подчертаваше учудващата гладкост на устните. И двамата мълчаха, докато пръстите ѝ рисуваха черните вежди, високите скули, брадичката и отново устните. Коул затвори очи и изтърпя сладкото мъчение, докато едва не загуби контрол над себе си.

— Достатъчно — каза най-после той.

Айрин видя опасния блясък в очите му и веднага отстъпи крачка назад. Но ръката ѝ остана в неговата. — Извинявай — прошепна тя. — Мислех, че ти харесва.

— Точно там е проблемът. Харесва ми твърде много. — Той я погледна, без да се старае да скрива първичния глад, който го изгаряше. — Желая те още от първата ни среща. И нищо, случило се след това, не промени чувствата ми. Никога не бях целувал жена, без след това да я имам, дори когато бях на четиринаесет години, така че...

— На четиринаесет? — прекъсна го Айрин. И после, когато проумя за какво става дума, учудено повтори. — Никога?

— Тя беше на деветнаесет и много добре знаеше какво иска. Аз също, когато свърши с мен. — Коул се усмихна и сложи пръст върху брадичката на Айрин, за да затвори открайнатите ѝ устни. — Не ме гледай толкова ужасено. За областта, от която идвам, даже беше късно, но успях бързо да наваксам. Не исках да се женя, затова не се занимавах с момичета, които целуват, а после казват „не“. Момичетата, с които ходех, въобще не познаваха тази дума. Вечеря, кино и после задната седалка на колата.

— Май често сте пропускали киното?

Коул се усмихна криво и още веднъж притисна ръката и, при което неволно я привлече по-близо до себе си.

— Яденето също — призна той.

— Сега перчиш ли се или се оплакваш?

— Нито едното, нито другото — отговори засмяно той и вдигна ръката ѝ до устните си. Меко захапа показалеца ѝ, опита вкуса му и отново го пусна. — Опитвам се да ти обясня, че тази игра в някои отношения е нова и за мен, не само за теб. Или като младо момиче и ти си гледала цял куп тъпи филми през запотените стъкла на колата?

Айрин се опита да се засмее, но не успя.

— Не. Докато навърша деветнадесет, се държах като тринадесетгодишна. Закачлива, но плаха и незабележима. Брат ми Фил също има вина за това. Един път се влюбих ужасно в момче, три години по-голямо от мен, което беше в последния клас. Когато ме покани на вечеря, Фил му се обади по телефона и му заяви, че само ако ме целуне, може да си приготви завещанието. Дойде събота, но любимият ми така и не се появи. По-късно узнах, че много си падал по девственици. Даже си водел дневник.

— Смешно. Колко различни са мъжете. Никога не съм се интересувал от девствени, преди да те срещна.

Айрин затвори очи.

— Никак не е смешно. Аз не съм девствена.

— Но никога не си се отдала на мъж по своя воля — отговори делово Коул. — Затова ще те впиша в дневника си като девствена. — Той пусна ръката на Айрин. — Остани тук, докато проверя какво става в коридора.

Коридорът беше пуст, фоайето на хотела също. Един служител докара наетата от Коул кола. Той подкара бавно, после увеличи скоростта и повтори това няколко пъти, проверявайки в огледалото за обратно виждане дали някой не ги следи. Когато достигнаха крайбрежната алея, подминаха няколко празни паркинги и спряха до самия плаж.

Айрин посегна към вратата и погледна към Коул. Той внимателно оглеждаше задното и външното огледало. Макар че нямаше търпение да излезе навън и да няма нищо пред себе си, освен седем хиляди мили вода, тя не отвори вратата.

— Бързо схващаш — промълви признателно Коул.

— Болката е добър учител.

— Съжалявам. Опитах се да не ти причиня болка.

— Ти не ми причини болка — отговори бързо тя. — Затова и престанах да се боря. Смятах, че ще ми причиниш болка, но ти не го направи. Само че си дяволски тежък.

— Следващия път ти ще бъдеш отгоре — усмихна се Коул.

Айрин смясно го изгледа отстрани и после се усмихна толкова плахо, че Коул разбра колко много ѝ се понрави тази мисъл.

— Има две възможности, скъпа — продължи той. — Да се разходим или да чуеш уведен курс по замъглени прозорци.

— Не ме въвеждай в изкушение — усмихна се тъжно Айрин.

— Защо не?

За миг се възцари мълчание. Айрин обърна лице към мъжа, който само за минути я бе научил на чувственост много повече, отколкото бе узнала през целия си досегашен живот. И още нещо, много по-важно: тя бе проумяла защо я мъчеше онова вътрешно беспокойство, защо бе напуснала Арктика. Откритието на собствената ѝ чувственост беше също толкова изненадващо, колкото и нежността на Коул.

— Предложението ти е привлекателно — прошепна тя. — Но не знам до каква степен и няма да го знам, докато не се стигне дотам. А може и нищо да не усетя. Това не е честно спрямо теб.

— Виж какво, ако в живота съществуваше честност и почтеност, някой щеше да разпори гърлото на онзи Ханс, още преди да е сънувал първия си мокър сън.

Айрин смясно го погледна. Въпреки небрежния тон на гласа, в очите на Коул сякаш блестеше разтопено сребро.

— Само че животът никак не е почтен — продължи той. — Помисли си, и имай предвид още нещо: човек, който не умеет да се владее, принадлежи на този, който умеет. Аз принадлежи само на

— Аз... не знам.

— Помисли си. И имай предвид още нещо: човек, който не умеет да се владее, принадлежи на този, който умеет. Аз принадлежи само на

себе си. Може да сме напълно голи, може да те чувствам върху себе си като топъл дъжд, но ако решиш нещо друго, ще стана и ще се облека и всичко ще свърши. — Докато говореше, хладният му поглед обхождаше огледалата. — Затова сега ще излезем да се разходим, а ти продължавай да мислиш. И двамата бяхме затворени по-дълго, отколкото сме свикнали.

Айрин изчака Коул да мине от другата и страна и да ѝ отвори вратата, повече от предпазливост, отколкото от учтивост. Когато пръстите му отново се сплетоха с нейните, по устните ѝ се плъзна усмивка. Коул забеляза лекото проблясване на белите ѝ зъби на лунната светлина и отговори на усмивката ѝ.

— Ти много обичаш да си навън, нали? — прошепна той.

— Да, но не се смея за това. Отново се чувствам на шестнадесет години, ръка за ръка с момче под лунната светлина. — Тя го изгледа отстрани. — Смятам, че първата ти среща с момиче е била, когато си бил на не повече от шест години.

Коул тихо се изсмя.

— Наслаждавай се на мига. Докато стигнем до Австралия, вече няма да имаш желание да стоиш близо до когото и да е, все едно имали я луната или не.

— Защо?

— Заради проклетата жега. Платото Кимбърли се намира в северната част на континента, в тропическия пояс.

— Тропик? Снимките, които видях, бяха правени в пустиня.

— Така е, там е много сухо през повечето време на годината. После започва „билдъп“ и откъм Индийския океан се втурват облаци. Потиш се и потта си остава върху кожата, така че ти става още погорещо. Потта не може да се изпари, защото въздухът е наситен с влага. Тялото не може да се охлади и слънцето те реже като с бръснарско ножче. Температурата се покачва над четиридесет градуса, влагата също се увеличава и така, докато завали. Този период продължава много дни, докато хората загубят самообладание и се побъркат.

Айрин издаде невярващ звук.

— Точно така е. Австралийците са измислили дори дума за този вид лудост. Казват, че човек става „тропо“. Самият аз вече няколко пъти едва не полудях. Така се научих да избягвам времето на „билдъп“.

— Звучи наистина непоносимо.

— О, това още не е най-лошото — продължи Коул, вдишвайки дълбоко соления морски въздух. — Когато най-после дойде дъждът, страната става непроходима. Месеци наред можеш да се движиш само със самолет.

— И сджип ли не може?

— Само ако колата може да плува.

— Няма ли мостове?

— Само по единствения аутобан — отговори Коул. — И по време на дъждовния период повечето отиват под водата. Те са плоски и с лека конструкция, за да не се натрупват наноси и да образуват нещо като дига. Въпреки това водата ги разрушава. — Той погледна Айрин. — Това е причината, поради която „Кон Мин“ е готова да ти покаже целия свят, за да направиш снимки на диамантените мини. Знаят, че няма да откриеш нищо преди лятото, ако не пристигнеш в имота на Крейзи Ейб най-късно след няколко седмици. Аз също би трябвало да бъда вече на платото Кимбърли и да се заема с търсене, преди температурата да се е покачила до петдесет градуса и въздухът да е станал прекалено влажен за дишане.

— Тогава е по-добре да не ходим в Лондон.

— Напротив. Така Фокнър и Ван Луик няма да ни закачат, а през това време Уинг ще подготви всичко в Австралия.

— Уинг?

— Партньорът ми.

— Ах, да, „Блек Уинг“. Татко спомена нещо за това.

— Сигурно. — Коул погледна надолу към Айрин. — Не се тревожи. Ако мога да открия мината, тя ще бъде твоя.

— И татко така каза.

Коул повървя мълчаливо, после спря и я притегли към себе си. Когато не усети съпротива, той се приведе и докосна устните и със своите.

— Не отивай в Австралия. При баща си ще бъдеш на сигурно място. Той може и да е посивял, но е корав мъж.

Айрин понечи да възрази, но нежната милувка на мъжкия език върху устните ѝ и топлината на дъха му и попречиха.

— Климатът и местността са унищожили и много по-опитни и силни от теб. Платото Кимбърли не е място за бяла жена.

— Същото ми казваха и за Арктика — отговори небрежно Айрин. Устните ѝ любопитно се плъзгаха по брадичката му, също както бяха вкусили повърхността на зеления диамант. — Солен. Мъжествен. Топъл. Вкусът ти е чудесен, Коул.

Мъжът шумно поглеждаше въздух. Внезапно притисна лицето и между големите си ръце.

— Милейди, ти май имаш особено предпочтение към рисковете, а?

— Какви рискове? — Тя вдигна очи, тъмни и тайнствени на лунната светлина. — Защо?

— Мога да те принудя да си останеш вкъщи. Ще те притискам до стената със сексуалните си умения, докато се обърнеш и побегнеш.

Айрин остана неподвижна, втренчила поглед в горещия сребърен отблъсък в очите на Коул. После въздъхна и се усмихна почти тъжно.

— Вчера може би щеше да го направиш, защото не те познавах. Но не и днес. Днес открих, че си твърд мъж, но не си жесток. Нямаш нищо общо с Ханс.

— Има цял куп хора, които ще те уверят в обратното — отговори кратко Коул.

— Няма да им вярвам. Аз съм жената, която лежеше под теб като жертвено агне, но докато плачеши, ти галеше косите ми, а после ме целуна толкова нежно, че едва не се разплаках отново. Бях готова да се закълна, че след Ханс никога вече няма да имам доверие на мъжете. Лъгала съм се. — Тя докосна устните му с върховете на пръстите си. — Твърде късно е да ме плашиш, Коул. Ще дойда в Австралия и няма да се отделям нито на крачка от теб.

Коул се опита да си внуши, че ще съжалява, дето не я е сплашил. Ала тя лежеше в обятията му, изпълнена с доверие, облягаше се на него, дъхът ѝ топлеше кожата му. Не можеше да я отблъсне.

Дълго време двамата стояха прегърнати, вслушваха се в шума на вълните и Коул си повтаряше, че много му се иска да е преувеличил, когато описваше трудностите на платото Кимбърли. Но не беше. „Билдъп“ беше брутално време, което поставяше на огромно изпитание търпението на хората до прага на насилието, а понякога и зад него. Дъждовният период не беше по-добър. Когато пристигаше, той потапяше страната в каменната епоха, където и най-простите неща бяха трудни, дори оцеляването.

Преди всичко оцеляването.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Бях на две погребения. — Гласът на Чен Уинг звучеше празно не само поради лошата акустика на сателитна връзка. — Въздействието им е обезпокояващо.

Коул мрачно се усмихна.

— Нима си очаквал да водиш война срещу „Кон Мин“, без да претърпиш известни загуби?

Уинг не отговори. След малко смени темата.

— Има ли някакъв прогрес?

— Не конкретен.

Уинг промърмори някакво проклятие на кантонско наречие.

— По-спокойно — каза Коул. — В момента не може да се очаква нещо по-добро. Прекарах последните три дни в проучване картите на „Блек Уинг“ и не открих нищо. И това е добре. Защото ако бях изразходвал само няколко часа, за да открия съкровищницата на Ейб Уиндзор върху наличните карти, другите геолози също щяха да го направят. Например твоите. Сега можеш да бъдеш сигурен, че не са лъгали, когато са ти заявили, че не са намерили нищо. Картите не дават никакви сведения.

— Щом ти не си намерил нищо, значи и те не са успели. Ти винаги си бил най-добрият. Щастие с мините, нещастие в любовта.

— Първо, поговорката съвсем не гласи така — отговори Коул. — И второ, любовният ми живот никак не те засяга.

Кратко мълчание, после тиха въздишка.

— Съжалявам. Погребенията винаги оказват странични въздействия върху здравия ми човешки разум. Първото беше на втория ми братовчед и зет Чен Цеонг Ли.

Спомени нахлуха в ума на Коул, спомени за страстната тъмнокоса жена, която беше сестра на Уинг и която предпочиташе властта пред всеки мъж, включително и пред Коул Блекбърн.

— Цеонг беше почен човек — проговори най-после той. — Жалко за смъртта му.

— Така ли? А имаше време, когато много ти се искаше да го убиеш и да танцуваш на гроба му.

Коул не отговори.

— Ако пожелаеш отново да се свържеш с Чен Лай — продължи Уинг, — този път семейството няма да се намеси.

Този път.

Думите на Уинг извикаха в съзнанието на Коул спомени, които предпочиташе да е забравил. Скоро след основаването на „Блек Уинг“ Лай го заряза, защото семейството не одобряваше съпруг, който не е от китайски произход. Нямаха нищо против Коул като таен любовник, защото имаха нужда от него, но щом станеше въпрос за семейство и деца, най-важното беше да се поддържат семейните и делови връзки в Коулоун.

А сега Цеонг Ли беше мъртъв, Лай бе овдовяла и семейство Чен предлагаше на Коул същата тази жена, която преди това му беше отнело.

— Не, благодаря — отговори спокойно той. — Умният мъж само веднъж се изтрива отзад с коприва.

От другия край на телефона се чу корав, лишен от всяко чувство за хумор смях.

— Не си се променил.

Онова, което не е успяло да те убие, те прави по-твърд. Това също е промяна. И само тя важна. Преживях го.

— Какво ще ти е необходимо в станцията на Крейзи Ейб?

Коул без колебание се прехвърли на новата тема:

— Един вертолет за фотографски, радарни, магнетични и сцинтиометрични изследвания на участъците. Идеално ще бъде събранныте през последните два часа сведения да се нанасят на отделни скици, да се поставят върху тези от миналите два часа и да се свързват с данните, които рисувам върху топографските и географски карти. Но няма да имам достатъчно време, за да свърша всичко сам.

— Тук имаме добри специалисти — отговори Уинг.

— Това не ми харесва. Само увеличава вероятността за изтичане на информация.

Уинг не отговори.

Коул сви рамене и продължи:

— Можеш ли да построиш база в станцията на Уиндзор — модем, сателитна връзка и печатарка, за да преработваме постъпилата информация?

Кратко мълчание.

— Ще ми трябват няколко дни.

— Съгласен съм. Кой от вас ще заложи данните?

— Самият аз.

— Тогава ще ти ги изпратя колкото се може по-бързо. Създай секретна база данни в главния компютър на „Блек Уинг“, кодова дума „Хандър“.

— „Хандър“ — повтори Уинг. — В течение на следващия един час ще можеш да повикаш актуалните данни от кой да е компютър на Чен в целия свят.

— Добре — каза Коул. — Какво ще правим с останалите чертежи, които ми трябват? Кой ще ги направи?

— Моите хора.

— Провери дали може да им се има доверие.

— Те са членове на семейство Чен и освен това нямат точна информация къде се намира късчето земя, над което работят в момента. Само аз знам точните координати.

Коул тихо се изсмя. Той знаеше как действа системата за сигурност при семейство Чен — постигната чрез постоянен контрол.

— Тогава остава само един проблем — вертолетът. Всички фирми с минни съоръжения в околността са под контрола на „Кон Мин“. А ние ще имаме шанс само ако те не знаят коя ще е следващата ни стъпка. Това означава да работим бързо и, колкото е възможно, в тайна.

— Вече проверих навсякъде и избрах пет фирми, които са най-далеч от „Кон Мин“. Някои от тях имат задължения към фирмите на Чен.

— И какво реши?

— Смяtam, че най-добре е да изберем „Минна и металообработваща компания“. Веднага ще им поръчам вертолет. Ще ти трябва ли и пилот?

— Сам ще го управлявам. Какво става със списъка съоръжения, които ти изпратих по факса?

— Всичко ще те чака в станцията, щом пристигнеш.

— Не е лошо да има човек, който да подреди и да надзира работниците. Аз съм геолог, не специалист по електроника, а и през цялото време ще бъда навън.

— Окей. Нещо друго?

— Само някои битови удобства. Ейб разбираше под мебел най-много мръсен дъщчен под.

— Ще изпратя. Обикновено легло ли ще искаш или двойно?

Коул затвори, без да отговори на последния въпрос. После веднага набра номера на Матю Уиндзор. Време беше да разбере какво ще стори бащата, за да помогне на дъщеря си.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Затова ли опаковах дрехите и апаратите си и ги изпратих в Лондон? — възмути се Айрин.

— Не — отговори Коул, без да вдига поглед от картите си. — Направи го, за да повярва „Кон Мин“, че послушно ще се съгласиш с предложението й. Объркване, заблуда, отклоняване на вниманието. Това са единствените възможности за оцеляване.

— Ако още веднъж прочета „Хандър“, ще ми е все едно дали ще оцелея — отговори сърдито тя.

После захвърли настрана страниците с обърканата поезия на Ейб. Беше седнала до прозореца на хотела в Дарвин, с папката стихове на коленете, загледана в буйната тропическа растителност отвън. Но нито едно от двете не беше в състояние да задържи вниманието й задълго.

Коул вдигна очи от бюрото в дневната на апартамента. Пред него бяха разстлани прозрачни топографски и геологки карти на Австралия, карти на откритите досега находища в Западна Австралия и в Северната територия. Върху тях бяха разположени прозрачни карти на платото Кимбърли и на Западна Австралия. Отстрани бяха поставени компас, линеал и молив заедно с бележник с широки редове.

Всъщност той не очакваше да открие в картите отговора за местоположението на мината, но така поне имаше нещо, над което да размишлява. Нещо, което отклоняваше мисълта му от топлите устни и дрезгавия глас на Айрин.

— Не се учудвай — промърмори той. — „Хандър“ е австралийска дума за „повъръщано“.

— Колко мило — потърси се Айрин. — Старият Ейб Уиндзор е бил истинско литературно светило.

Коул се задоволи с крива усмивка. Думата „хандър“ беше една от най-приличните в поемите на старика. Той предполагаше, че Айрин няма ни най-малка представа какво означават думите, които току-що

му бе прочела — иначе щеше да се изчерви цялата. Ейб се отличаваше с необуздани сексуални желания — до последния си ден.

— Колко е часът? — попита тя.

— Твърде рано за лягане.

— По дяволите.

Айрин се прозя и отиде при него, за да погледне картите през рамото му.

— Какво ще кажеш да ми обясниш някои от тези неща? — Тя се облегна на рамото му и се приведе още по-напред. — Този път ще се опитам да не се прозявам в ухото ти.

— Седни, защото иначе ще паднеш — отговори Коул и меко я придърпа на скута си.

Тялото ѝ веднага се напрегна. Коул спокойно започна да ѝ обяснява знаците върху, най-горната карта. Докато говореше, тя лека-полека се отпусна, довери тежестта си на мускулестите му бедра, облегна се на твърдите гърди и остави топлината на тялото му да се влезе в нейното. Макар че Коул се наслаждаваше на всеки миг, в който женското тяло се сгушваше до неговото, той продължаваше да обяснява картите.

— Топографските са ми ясни — каза Айрин. — Какви са тези?

Тя се раздвижи в скута му за да се приведе напред и при мекия натиск върху бедрата си Коул усети как дишането му се ускорява. Безмълвно изруга неприличната реакция на тялото си и съсредоточи вниманието си върху фолиото, за което говореше Айрин. То беше метър на метър и двадесет, също като топографската карта, покрито с шарки във всички цветове на дъгата.

Коул нарочно пресегна с две ръце през раменете на Айрин и разстла фолиото върху топографската карта. Мускулестите му китки се пълзнаха отстрани на гърдите ѝ. Айрин пое дълбоко дъх, но не се отдръпна. Мъжките ръце се върнаха по същия път и тя отново усети нежното им докосване. Коул заговори, показвайки с пръст нужните места:

— Сините линии са пясъчник. На Кимбърли го има много. Кафявите кръстове са варовик. Жълтите диагонални линии са вулканични камъни. Розовите точки са отлагания, довлечени от водата, белите са от вятъра. Това е важна разлика за нас, защото диаманти се срещат обикновено само във водните седименти.

Айрин свикна да гледа едновременно фолиото и картата под него. При това установи, че водните седименти се намират почти винаги край реки или морски брегове, или пък в някои по-дълбоки точки на топографската карта. Имаше обаче и няколко розови точки, в близост до които не се виждаха водоизточници.

— Това място също ли е с водни седименти? — попита тя. — Наблизо няма никакви признания за наличие на вода.

Коул се взря в стройния пръст с дълъг нелакиран нокът. Когато видя къде е насочила вниманието си Айрин, мислено ѝ сложи висока оценка.

— Геологите наричат това област на древни наводнения, когато някогашните реки са излизали от бреговете си и са оставили камъни и седименти. Реката вече отдавна не съществува, но характерните за наводнената област седименти са се запазили.

— Това означава ли, че там е възможно да се намерят диаманти?

— Ако праисторическата река е текла през скали, съдържащи диаманти, да. Но тази река не е минавала през вулканични скали.

— Изобщо не знаех, че на платото Кимбърли имало и вулкани.

— Това е било преди много хилядолетия. Ерозията ги е изравнила, а на места дори ги е издълбала чак до магменото ядро. От тях не се е запазило нищо, освен последните остатъци от дивата някога природа. Когато копаеш за диаманти, сякаш се ровиш в гроб.

— Колко приятна мисъл — промърмори Айрин.

Коул посегна към следващото фолио и го разстла върху другите. Този път Айрин дори не трепна, когато пръстите му докоснаха гърдите й.

— Тъй като на повърхността няма следи от изгаснал вулкан — продължи той, оставяйки ръцете си върху раменете ѝ, — трябва да погледнем малко по-надолу.

— Как става това?

— На тази карта са нанесени станциите, минните участъци и находищата на руди по платото Кимбърли. Станциите в зелено, работещите и запазени участъци в червено, изоставените в синьо.

Айрин смяяно изгледа мрежата от засичащи се линии.

— Нито една частица от платото не е останала неизследвана! Навсякъде са търсили нещо.

— Много хора са набили колчета за участъци и после са ги изоставили. Разликата е голяма. — Коул стегна хватката си около раменете на Айрин и леко я отмести настрани, при което устните му помилваха меката и коса. — Не ми трябва неизследвана земя, за да открия нещо интересно. Повечето хора просто не владеят занаята си, както трябва.

Топлият дъх на Коул в тила ѝ накара Айрин да потрепери. Това беше по-скоро тръпка на сладост, не на страх, която се разля на топли вълни по кожата ѝ и тя несъзнателно се облегна още по-удобно на гърдите му. Коул се усмихна, помилва раменете ѝ и продължи да говори с дълбок, задушевен глас, сякаш се интересуваше единствено от картата.

— Повечето от участъците на Ейб са изследвани през двадесетте години от златотърсачи. Не са открили нищо значително и участъците са били изоставени. Оттогава натам не се е мяркал никой, освен може би някое торбесто животно или бродещ самотно абориген.

Айрин продължаваше да гледа втренчено натрупаните една върху друга карти, виждайки само линии, повърхности, цветове, но не и отговор на въпросите си.

— Проблемът не е, че платото е добре изследвано — каза Коул, докато прибави още едно фолио върху предишните и притисна Айрин още по-близо до себе си. — Проблемът е, че знанията ни са недостатъчни.

Айрин се опита да каже нещо, но не успя. Силата на Коул, топлият му дъх, цялото му присъствие я омайваше.

Единствената ѝ мисъл беше да се приближи още до него.

— На това фолио са показани растенията — продължи Коул, нежно докосвайки с устни косите ѝ. — Растителните видове се менят според височината, количеството валежи и почвата. По тях може да се разбере дали основата е от варовик, пясъчник или вулканични скали.

Коул постави още едно фолио върху купчината. Правеше го подчертано бавно, наместваше листовете, защото с всяко движение на ръцете си усещаше приятната закръгленост на тялото ѝ.

— Тук са нарисувани пътища, пътеки, диги, селски пътища, градове, къщи, вятърни мелници и всичко останало, което човекът е прибавил към природата. Разгледай ги подробно, Айрин. И бъди внимателна.

Казвайки това, Коул се отдръпна от нея. Айрин се взря в последното фолио, опитвайки се да събере мислите си, отклонени от внезапните изблици на удоволствие, обземащи я при всяко докосване на телата им. Тя бавно осъзна, че последната карта е най-празна.

Човекът почти не бе докоснал Западна Австралия, а още по-малко платото Кимбърли.

— Ето че събрахме всичко, което знаем за платото Кимбърли — поясни Коул. — Сложи ръка върху картата. Където и да е.

Айрин объркано изпълни молбата му.

— Под ръката ти има няколко хиляди квадратни километра. Вдигни я и ми кажи какво знаем за това парче земя.

Айрин отмести ръката си и внимателно огледа фолиото с легендата отстрани.

— Няма асфалтирани пътища — започна тя. — Едно шосе и няколко пътя към станции, които не са нищо повече от едва очертани пътеки. Пет къщи. — Тя се приведе още напред. — Три от тях са изоставени. Няколко вятърни мелници. — Айрин почти полегна върху картата, взирайки се в долните листове. — Степни треви. Трева „Спинифекс“. Дребни евкалипти.

Коул вдигна двете най-горни карти, за да открие предишните.

— Части от три станции — продължи тя. — Седем участъка в редица един след друг. Участъците са по коритото на реката — поясни тя с поглед върху топографската карта. — Е, поне известна част от годината е река, през останалото време е суха. Защрихованите линии, нали?

— Точно така. Продължавай.

Айрин смръщи чело и се обърна към следващата карта.

— Страната е почти изцяло равна. Пясък и пясъчник. Няма постоянни водоизточници.

— Още нещо?

За миг се въззари мълчание. Айрин огледа внимателно всички карти и вдигна поглед.

— Това е всичко.

— Разбра ли ме сега, Айрин? Хиляди квадратни километри. А ти обобщи всичко, което се знае за тях, само за няколко минути.

Айрин изненадано изхъмка.

— С чиста съвест можем да наречем собствениците на станциите пионери — каза Коул. — На Кимбърли двадесетият век е само слух. Западна Австралия е друго място, друга страна, в друго време. Цивилизацията е само онова, което можеш да носиш на гърба си.

Айрин помълча малко и попита:

— На колко години е бил Ейб, когато е умрял?

— Сигурно най-малко на осемдесет.

— Здрав ли е бил?

— Издръжаше на ходене повече от всички, които познавах — отговори Коул. — Можеше да надпие, когото си иска, включително и мен.

Тя отново смръщи чело.

— Значи в участъците му не е имало място, което не е можел да достигне поради напредналата си възраст?

— Точно така. Поне по времето, когато го познавах. А съм сигурен, че е открил съкровището си, преди да се запознае с мен.

— Какво ще кажеш за „Слийпинг дог“ едно, две и така нататък?

— попита Айрин. — Защо си толкова сигурен, че в тях няма нищо ценно?

— Слизал съм в „Дог“ едно. Мината е вулканична, но не е добра. Камъните са нискоизвествени. Диамантите в ламаринената кутия произхождат от седиментна мина със значителен дял висококачествени скъпоценни камъни.

— А кои са нискоизвествените?

— Промишлените диаманти — обясни Коул. — Използват се само за шлифоване и за глави на бургии.

— Никакви скъпоценни камъни?

— Нищо, което да послужи за направа на накити. Камъните на Ейб бяха с остри ръбове, с много примеси, а цветът им беше жълтеникавокафяв.

— Всички мини на Ейб ли са такива?

Коул се усмихна на разочароването в гласа ѝ.

— Страх ме е, че да. И никоя от тях не е в близост до днешна река, което означава, че няма никаква вероятност мините „Слийпинг дог“ да крият седиментни диаманти.

Айрин мрачно заразглежда отново картите.

— Какво искаш да кажеш с „днешна“ река? Има ли и други?

Коул несъзнателно плъзгаше пръсти по картата, докато размисляше как времето е променило лицето на страната, времето, което променяше всичко, до което се докоснеше, което отнасяше старите планини и натрупваше нови.

— Праисторическа река — отговори най-после той. — Стара като хълмовете. Още по-стара.

— Не разбирам.

— Платото Кимбърли е прекарало милиард и половина години над морското равнище. Това означава, че принадлежи към най-старата земна повърхност. Остатькът от австралийския континент — както и всички останали континенти — в течение на времето е бил обърнат с главата надолу. Не и Кимбърли.

Коул се наклони встрани и извади изпод купчината голямата карта на Австралия.

— Виж това — посочи той. — Австралия е най-плоският обитаем континент на земята. И най-сухият. Платото Кимбърли е така да се каже единственото възвишение западно от Айърс Рок, което е достатъчно високо, за да бъде отбелязано като планина.

Айрин го изгледа учудено и отново се обърна към картата.

— Средата на Австралия е толкова плоска, че дъждът се събира в правилни кръгли локви като роса върху огромна маса за пикник.

Показалецът му опиша кръг около платото Кимбърли.

— Тази област винаги е била малко по-висока и по-суха, но останалата част от Австралия, плоската среда и още по-равният югозапад, са били по-дълго време под водата, отколкото над нея. Доказателството е, че ги покриват огромни варовикови и пясъчникови пластове.

Когато Коул вдигна очи от картата, видя, че Айрин се е съсредоточила върху нея също както върху фотоапаратите си, и почти физически усети напрежението и.

— В края на платото местността слиза надолу. Местните жители наричат това планини. Всеки друг би им казал хълмове. Това са остатъци от варовиков риф, погребан дълбоко в земята, но отново изведен на повърхността от ерозията.

„Костите на мъртво море“ — процитира тихо Айрин, припомнила си ред от стихотворението на Ейб.

Коул присви очи. Той избута настрана картата на Австралия и извади отново тази на Кимбърли. Пръстът му описа възвишенията Нейпир и другите варовикови хълмове, които днес обграждаха платото Кимбърли, а някога са били морски рифове в близост до брега. Седем от участъците на Крейзи Ейб бяха върху варовикови възвишения, три от тях в близост до станцията. Никой не бе близо до мините „Слийпинг дог“.

— Коул?

Вместо да отговори, мъжът посегна към друга карта, на която бяха представени днешните реки и потоци. Нямаше целогодишно течачи реки, но в дъждовния период от небето падаше толкова много вода, че дори напуканата, пресъхнала почва не можеше да я поеме. Вследствие на това се появяваха редица „временни“ реки, които бяха очертали няколкокилометрови корита.

Айрин наблюдаваше как внимателният сребърен поглед на Коул правеше преценка на разстоянията и обмисляше възможностите. Бързината и решителността на работата му предполагаше интелигентност, която я възхищаваше почти колкото силното му тяло.

Докато Айрин наблюдаваше Коул, напрежението ѝ нарасна дотолкова, че тя се принуди да признае пред себе си колко привлечена се чувства от този мъж. Сега повече от всякога, защото усещаше физически интелигентността и самодисциплината му. Знаеше колко е опасно дори само да помисли, че би могла да му стане любовница. Тя не беше човек, който върши нещата наполовина. Ако му отدادеше тялото си, нямаше да успее да опази и останалото. А нямаше никаква гаранция, че Коул желае нещо повече от тялото ѝ, и тя много добре го знаеше. Ала всеки миг, прекаран близо до него, увеличаваше изкушението.

Коул внезапно вдигна поглед и срещна две блестящо зелени очи, впити с възхищение в лицето му. Жената осъзна какво е направила и побърза да извърне поглед.

— Е? — попита тя и посочи картата.

Мъжът сви рамене.

— Около две трети от Австралия биха могли да претендират за титлата „море от мъртви кости“.

— О... — промърмори разочаровано тя.

— От друга страна, когато става въпрос за съществуващи участъци, аз ще се заема първо с местата, където има варовикови формации.

Лицето на Айрин светна в усмивка.

— Значи все пак ти помогнах?

Коул отговори на усмивката й.

— Надявам се. Във всеки случай предстои ни да изследваме огромно пространство.

— Там има ли река?

— Не е това, което си представяш. Обаче е имало праисторически реки. Те са се вливали в плиткото море и са образували рифове. Имало е и плажове, вероятно като в Намибия, където при всяко разкопаване до старите варовикови пластове се откриват шепи диаманти.

— Къде са старите реки в участъците на Ейб?

— Досега не съм видял нито една — отговори Коул. — Но те съществуват. Сигурен съм, че съществуват.

— Заради диамантите?

— Не. Защото платото Кимбърли открай време е било над морското равнище и е граничило с море, а водата винаги тече към морето.

Айрин несъзнателно захапа долната си устна. Правеше го често, когато беше нервна или сериозно размишляваше.

— А твоите карти? Отбелязани ли са върху тях стари реки?

— Не — отговори Коул. — Единствените карти, които мога да набавя, са тектонични. Те са безполезни, когато търсиш нещо, по-малко от сто квадратни мили.

— Колко големи са диамантените находища?

— Повечето не надминават няколко хектара на повърхността. Някои са по-малки. Други са огромни.

— Значи говорим за игла в купа сено...

— Бих предпочел да беше така — усмихна се иронично Коул. — Тогава щях да докарам силен промишлен магнит и за нула време да измъкна това парченце стомана.

Погледът му отново се насочи към картите. Той потъна в мислите си и се задълбочи в неща, за които Айрин можеше само да предполага. Тя продължи да го наблюдава, съжалявайки, че фотоапаратите са на

леглото ѝ, а не на масата. Макар че рядко правеше портрети, защото предпочиташе вечната красота на природата пред преходността на човешките лица, сега силно пожела да направи няколко снимки на Коул. Също както в природата, и под неговата сурова повърхност блещукаха неочеквани искри.

Айрин продължи да размишлява, докато накрая заспа в скута на Коул, сключила пръсти около въображаем фотоапарат, притиснала лице във врата на мъжа до себе си.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Хуго ван Луик премина дългия коридор като безплътен дух. Луксозният вълнен килим в зелен цвят, тапицираните стени и тежките завеси погълъщаха всеки шум. Камера, поставена на облицованата с дърво стена, следваше движенията му. В зависимост от датата, в този кабинет се съхраняваха необработени диаманти на стойност между два и три милиарда долара.

Когато достигна тежката, ръчно резбована врата в края на коридора, холандецът спря и избра тайното четирицифreno число в секретната ключалка. Вратата се отвори и го пропусна в следващия коридор, където трябваше да отвори нова секретна ключалка. Най-после се озова в залата за конференции.

Макар че събиранията на „управителния комитет“ на ДСД, отдела за продажба на диаманти към „Консолидитед Минералс“, бяха „неофициални“ и „чисто съвещателни“, те бяха от съществено значение за стопанските очаквания и потребности, на участващите държави. Отделните участници известяваха на ДСД в писмена форма какви са потребностите им, но само уговореното в тази зала установяваше окончателно доколко — и дали — те ще бъдат задоволени. В една, за външни лица учудващо висока, степен ДСД вземаше решения, от които зависеше икономическото положение на много народи.

Ван Луик погледна часовника си. Много му се искаше да премести днешното съвещание след пет седмици. Дотогава в Западна Австралия щеше да е започнал дъждовният период и случаят с опасното наследство на Абелард Уиндзор щеше да се замрази за следващите шест месеца. Но съвещанието нямаше как да се отложи.

Той се обърна рязко към чиновника, който чакаше на вратата:

— Да влязат.

Пръв се появи представителят на Израел. Моше Арам беше строен, пъргав и винаги в добро здраве. Беше член на израелската тайна служба Мосад. Търговията с диаманти беше твърде важна за

Израел и не можеше да бъде поверена в ръцете на политици или търговци.

Следваше го представителката на Съединените Щати Нан Фокнър. Тя седна на мястото си, наля си чаша ледена вода, изпи я и отново напълни чашата. После запали една от своите тънки пури и я остави върху кристалния пепелник.

Ван Луик кимна с глава, но не каза нищо. Въпреки че Фокнър отдавна присъстваше на съвещанията на ДСД, Ван Луик продължаваше да се държи на разстояние от нея. Смяташе я по-скоро за политическа фигура, отколкото за равностоен играч в международната борба за власт.

Ван Луик се отпусна в креслото начало на масата и мълчаливо изчака всички да заемат местата си. Пратениците на отделните страни бяха дошли да уведомят Диамантения картел за своите интереси.

Представителят на Съветския съюз Борис Яраков изглеждаше необично мрачен. Атар Сингх, индийският пратеник, беше както винаги учтив. А и не му оставаше друг избор, защото Индия вече не произвеждаше диаманти и съответно значението ѝ намаляваше. Индия бе представена в това събрание по простата причина че разполагаше с огромен капацитет евтина работна сила, готова да употреби времето и очите си в шлифоване на дребни скъпоценни камъни, които иначе щяха да бъдат продадени на четвърт цена като нешлифовани промишлени диаманти.

Диамантената търговия на континента бе представена от Натаниъл Файнберг. Както индийските, така и европейските интереси клоняха по-скоро към шлифоването. Шлифовачите притежаваха в Диамантения картел не толкова голяма власт, като собствениците на диамантени мини, които доставяха скъпоценни камъни. Мините бяха основното в дейността на картела, защото по света имаше предостатъчно находища, които задоволяваха нуждите от диаманти.

Австралия беше изследвала платото Кимбърли със свои собствени геолози, без да търси помощ от „Кон Мин“. Резултатът беше мината Арджил. Ала тъй като тази отдалечена мина се оказа твърде скъпа, Австралия потърси капитал извън своите граници. Когато банките узнаха, че тя не членува в Диамантения картел, те незабавно се отдръпнаха.

Играта обаче продължи. Индия, недоволна от картела, предложи да гарантира изкупуването на диамантите „мел“ от Арджил. Австралия отново се обърна към банките, този път с осигурено изкупуване. Но още преди кредитът да бъде отпуснат, на индийското правителство бе неофициално съобщено, че ДСД ще наводни индийския пазар с камъни от същото качество. ДСД и „Кон Мин“ бяха достатъчно богати, за да понасят загуби неопределено време. Индия не беше.

Нито една от страните, произвеждащи диаманти, не можеше да удържи срещу богатствата на лондонските трезори на ДСД. Индия оттегли предложението си да финансира развитието на мината Арджил и Австралия направи това, което би направила всяка страна, открила диамантена мина. Обедини се с „Кон Мин“.

Австралийски представител при ДСД беше Йън Макларън. Той наблюдаваше внимателно Ван Луик и имаше своите основания за това.

Ван Луик отвори кожената папка пред себе си и с това откри заседанието. От всички страни към челото на масата бяха подадени отделни изписани страници. Всеки месец страните производителки известяваха за предвидените количества, а шлифовачите съобщаваха какви количества сиров материал са им нужни. Задачата на Ван Луик беше да съгласува интересите на двете страни.

Той събра „молбите“ на участниците, макар че това беше само формалност. Същите цифри му бяха изпратени по факса предишния ден. Освен това молбите бяха напълно безсмислени. Той знаеше от седмица насам как ще върви търговията с диаманти в течение на следващите три месеца.

Ван Луик оставил листовете пред себе си и сравни цифрите с тези в главата си. Днес някои хора щяха да напуснат залата много недоволни. Това не беше за пръв път и Ван Луик много добре знаеше, че няма да бъде и за последен.

— Мистър Макларън — заговори внезапно Ван Луик, — в този момент ДСД не може да гарантира пазар за разработваните от вас мини Ельндейл. Както знаете, делят на скъпоценни камъни в Ельндейл е много висок, шестдесет до осемдесет процента.

— Така е, но...

— Не ви ли е ясно — прекъсна го Ван Луик, — че пазарът още не се е възстановил от кризата на 1980 година? Сега не е удобният

момент да подкрепим нова мина със скъпоценни камъни.

— Не бихме ли могли тогава да изчислим по-добра цена за нашите промишлени диаманти? — попита кратко Макларън.

— За съжаление не. Ако цената на промишлените диаманти се покачи още, японците ще се изкушат да започнат масово производство в лабораториите си. Тогава Австралия ще увисне със своята невероятно скъпа и невероятно непечеливша мина и няма да има възможност да изплати направените по нея разходи.

— Но...

— Скоро ще посетя лично мината Арджил, за да поговорим по дългосрочното планиране. Бъдете уверен, че интересите на Австралия са и интереси на ДСД, Ала в този момент последното, от което се нуждаем, е нова мина със скъпоценни камъни.

Без да изчака отговора на австралиеца, Ван Луик бутна молбата му най-отдолу и се зае със следващата.

— Мистър Сингх, ще получите две трети от мелетата, които сте заявили.

— Нашите шлифовачи ще ви бъдат много благодарни, ако камъните не бъдат толкова дребни.

— Вие имате единствените работници, които са в състояние да преработят малките камъни така, че да носят печалба — отговори Ван Луик. — Но ако Индия желае по-малка част, ДСД ще се съгласи. Преди известно време Китай също изяви желание да участва в пазара на меле. Тогава им отговорихме, че цялото производство на сирови диаманти е планирано. Естествено това би могло да се промени.

Лицето на Сингх под блестящия тюрбан потъмня от гняв, но въпреки това гласът му прозвучава напълно спокойно:

— Индия няма възражения срещу вида или количеството диаманти, които ще получи от ДСД през следващите три месеца.

— Отлично. Сътрудничеството ви ще получи признание. Мистър Файнберг, вие получавате всичко, което сте заявили.

Файнберг кимна.

— Мистър Яраков, пазарът на по-големи диаманти едва сега се възстановява от катастрофалните спекулации в началото на осемдесетте години — продължи Ван Луик. — Съжаляваме, но не можем да поемем повече от производството ви.

Яраков изкриви лице, но не каза нищо.

Ван Луик почака малко и отново заговори:

— Мистър Арам, изискванията ви са неправомерни. Ако ви дадем толкова много диаманти, шлифовачите в Индия и в Съветския съюз ще бъдат лишени от препитание.

Сухият, тих глас на Ван Луик се чуваше ясно в голямото помещение, тъй като никой не помръдваше, нито проговаряше. Дори Моше Арам не каза нищо. През седемдесетте години Израел шлифоваше осемдесет процента от диамантите „мел“. Но след това се включи активно в спекулациите през осемдесетте, които едва не разрушиха мощта на Диамантения картел. „Кон Мин“ не забрави това. И не прости. Отмъщението беше неумолимо. На сто и петдесет търговци на диаманти бе отказан достъп до съвещанията. Това унищожи пазара на диаманти в Тел Авив. Сега повечето диаманти „мел“ отиваха в Съветския съюз и в Индия.

— Ще получите тридесет и седем процента от заявеното количество — продължи Ван Луик. — А Съветите ще получат осемдесет и девет цяло и осем процента. Тези количества ще бъдат разпределени равномерно при следващите три съвещания. Понататъшното им разпределение остава въпрос на вашата дискретност.

— Вече достатъчно ни наказахте — заговори дрезгаво Арам. — Направихме всичко, което поискахте. Променихме банковите условия и изпълнихме всичките ви изисквания. Шлифовачите ни не могат да спекулират. Какво още искате? Кой ви дава право да обезкървите икономиката на една малка демократична страна и да дадете нашия основен поминък в ръцете на Съветите, които преследват евреи?

— ДСД търгува с диаманти, не с идеологии — отговори делово Ван Луик и прибра молбата на Израел. — Естествено при следващото съвещание вие можете повторно да поискате по-голямо количество.

— Но...

— Неутралитетът на ДСД е общиизвестен — намеси се сухо Нан Фокнър, за да предотврати следващата сърдита забележка на Арам. — По някакъв начин враговете от Втората световна война успяха да създадат добро сътрудничество в търговията с диаманти. И оттогава нищо не се е променило. — Тя изгаси пурата си и пренебрежително изгледа Ван Луик. — Световното въздействие на тези съвещания също е добре известно. Те често излизат извън рамките на Диамантения пазар. Може би решениета, които вземате, не са идеологически, но

това е работа на всяко от представените тук правителства. Ако решението ви за Израел остане същото, ще бъда принудена да препоръчам на нашите американски купувачи да намалят значително покупките си.

Ван Луик се изненада, макар и да не го показва.

— Направете го, щом искате. Само че предприемачите във вашата страна са свободни да действат срещу вашите препоръки. В такъв случай ДСД ще доставя непосредствено на пазара — на отделните търговци на бижута.

Усмивката на Фокнър беше студена като чашата ледена вода, която изпразни, преди да отговори.

— Да, това наистина е проблем в една истински демократична страна — каза тя и запали следващата пура. — Но ще ви кажа още, че няма да ни бъде много трудно да увеличим данъците за всички видове диаманти — от внесените сирови камъни до обкованите и необкованите. След една-две години всички диамантени украшения в САЩ ще поскъпнат с около шестдесет процента. Така е с луксозните стоки, нали? Щом станат твърде скъпи, хората просто се отказват от тях.

— А що се отнася до традиционните скъпоценни камъни — продължи тя, предчувствуващи какво ще каже Ван Луик, — много американци вероятно ще последват примера на принцеса Ди и ще поръчат цветни камъчета за годежните си пръстени.

Фокнър мълкна и отново се зае с пурата си. Нямаше нужда да продължава. Продажбите в САЩ съставляваха повече от една трета от всички сделки със скъпоценни камъни в света — най-печелившата трета.

— Остава обаче Япония — установи Ван Луик.

— Да, разбира се — съгласи се любезно Фокнър. — Съединените щати внущиха на японците идеята да си купуват диамантени годежни пръстени. Сега можем да ги запознаем с някои други идеи. Така ще останете с половината от досегашния си пазар, което означава, че всяка представена в тази зала страна ще може да разчита само на половината от досегашното количество. Смятам, че не си струва да опитвате, само защото ви се иска да ударите още веднъж Израел, нали?

— Би трявало да имате предвид, че „Консолидидед Минералс“ контролира не само диаманти, мисис Фокнър.

— И само заради това в САЩ не сме провели досега сериозна акция срещу диамантите — възрази остро Фокнър. — Вие се нуждаете от нашия пазар за диаманти, а ние — от вашите стратегически суровини. Затова нека оставим приказките и намерим малко повеликодушен компромис от досега предлагания.

Ван Луик усети ударите на сърцето си в непоносимата болка зад очите. Той беше предупредил началниците си, че САЩ ще се опитат да им създадат трудности, ако „Кон Мин“ продължава да притиска Израел до стената. Но сега не му оставаше друг избор. Хвърли кратък поглед към Сингх, но Фокнър го изпревари:

— Оставете това. Израел няма нужда да получи предимствата си за сметка на индийците. Защо не посегнете към дебелата козина на мечката? Съветският дял в пазара на диаманти „мел“ се покачваше с десет процента на полугодие през последните девет години.

Яраков се обърна към американката и каза:

— Вашата страна може и да подкрепя гласността в световната преса, но ние все още плащаме американската пшеница с американски долари.

— Тогава трябва да извършите още някои промени — намеси се твърдо Арам. — Приватизирайте селското стопанство.

— Моля ви, господа — прекъсна ги остро Ван Луик. — Смятам, че ще постигнем определен компромис. Руснаците винаги ще имат работа по диамантите „мел“, защото за същите пари шлифоват камъните много по-добре.

Арам изкриви лице, но премълча. Колкото и неприятно да беше, Ван Луик казваше истината.

— Съветският съюз ще гарантира добра цена за диамантите, които израелски бижутери ще преработват в бижута — продължи Ван Луик, взирачки се настойчиво в Яраков. — Срещу това Израел ще се съгласи да обучи известен брой съветски занаятчии в производството на луксозни изделия. — Той се обърна към Нан Фокнър: — Достатъчно добър ли ви изглежда този компромис?

— Попитайте Моше. Става въпрос за неговата страна — отговори Фокнър и издуха гъст облак дим. — Съединените Щати

нямат нищо против, докато не е заплашена позицията на Израел в световната икономика.

Ван Луик кимна и усети огромно облекчение. Ключът беше у Фокнър. Мълчаливото ѝ съгласие с компромиса доказаваше, че днес по-често побеждават пазарите, отколкото идеологиите.

— Мистър Арам? — обърна се той към израелеца.

— В такъв случай изискваме в продължение на двадесет години да няма съперничество — отговори остро Арам. — Ние научихме руснаците да шлифоват диаманти „мел“ и сега си носим последствията. Завладяват пазарите ни.

— Пет години — отговори Яраков, забил поглед в едрите си ръце.

— Петнадесет.

— Пет.

— Три...

— Пет! — прекъсна го нетърпеливо Яраков. — И това е последната ми дума.

— Това е може би вашата последна дума, миличък, но можете ли да сключите подобна сделка без съгласието на Москва? — попита меко Фокнър. Тя раздвижи пълната си чаша и парченцата лед в нея леко прозвъниха. Когато Яраков не отговори, Фокнър се обърна към Арам:

— Какво ще кажете за дванадесет години?

Въпреки че гласът ѝ звучеше небрежно, в предложението нямаше нищо несериозно и Арам го знаеше. Той се поколеба и мрачно кимна. Яраков също не изглеждаше особено щастлив, но изрази съгласие и случаят бе приключен.

— Мисис Фокнър, вашите потребности от скъпоценни камъни са разочароваща ниски — продължи Ван Луик.

— Такъв е и пазарът.

— Ние обаче сме на друго мнение. Изследванията на ДСД показват, че по цял свят търсенето на луксозни украшения нараства. Прибавихме още двадесет процента към заявеното от вас количество. Сигурни сме, че американският пазар ще поеме цялата стока, особено като се има предвид новата рекламна кампания, подета от американските бижутери.

Фокнър изтръска пепелта от пурата си и го изгледа недоверчиво.

— Темата на рекламната кампания гласи: „Дошло е време да покажете любовта си. Диамантът е непреходен.“ Ударението ще падне върху диаманти в обков, по-тежки от един карат — поясни Ван Луик.

Фокнър поклати глава и скъпоценните диаманти на ушите ѝ блеснаха.

— Трябва да мине известно време, преди тази кампания да подейства. Междувременно ще се насадим върху доставените от вас количества. Дайте ни година време.

Ван Луик записа нещо в листа пред себе си.

— Три месеца, мисис Фокнър. Ако вашите бижутери не харесат съдържанието на пратката, можете както винаги да я откажете.

Фокнър изгаси пурата си, без да отговори.

— Разбрахме ли се? — попита Ван Луик и огледа присъстващите. Никой не повдигна възражения. — Мазл и брокхе.

В хор прозвуча „мазл и брокхе“, традиционният еврейски поздрав „щастие и благословия“.

Дори Нан Фокнър поздрави с традиционните думи, преди да бутне настрана стола си и да излезе от стаята. В ума си вече оформяше доклада до министъра на от branата. Едно беше сигурно. Щеше да приключи с общоизвестната истина: необходима е нова мина с висококачествени диаманти, която да е в ръцете на САЩ, не на „Кон Мин“.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Когато чу стъпките на идващия към нея Коул, Айрин вдигна очи от остатъците на вечерята си. Обграждаше ги обичайният ресторантски шум, но Айрин не чуваше нищо наоколо си. Тя наблюдаваше гъвкавата му походка с несъзнателно напрежение. По същия начин го слушаше, гледаше в очите му, вдишваше въздуха, който го заобикаляше. Снощи бе заспала в ската му, усещайки до бедрото си твърдото доказателство за мъжествеността му. На сутринта се събуди сама в леглото, напълно облечена. Коул изцяло умееше да контролира завладяващата си мъжественост, която беше също така реална, както и големите му ръце.

И въпреки това Айрин знаеше, че не бива твърде много да разчита на сдържаността му. Той я желаеше и беше достатъчно интелигентен да знае, че сексуалният натиск надали ще го доведе до целта. Тя също започваше да го желае все повече и беше достатъчно интелигентна да знае за емоционалния рисък, скрит в това желание. Коул Блекбърн не й приличаше на мъж, чувствителен към женската любов. А тя не беше жената, която би се отдала на мъж, без да го обича.

— Готова ли си? — попита Коул и протегна ръка.

Айрин се изправи и пъхна ръката си в неговата.

— Взе ли ги?

— Завързани са за кръста ми. Наех стая в друг хотел и оставил вещите ни там.

— Чантата с апаратите там ли е? — попита бързо тя.

Коул тихо се засмя.

— На сигурно място в стаята. Но все още не ти позволявам да снимаш. Никой, който те види наведена над фотоапарата, няма да повярва, че си туристка.

Айрин въздъхна и Коул стисна ръката ѝ.

— Утре рано ще наемем кола с новите паспорти и ще потеглим на запад. Щом излезем от града, ще можеш да снимаш, колкото си

щеш.

— Внимавай какво обещаваш. Ще ти го припомня дума по дума.

Двамата се засмяха и излязоха от ресторанта ръка за ръка, като двойка, решила да прекара приятна вечер в чуждия град. Навън беше топло и влажно, а ухаеше, сякаш градът бе заобиколен от грамадни оранжерии.

Когато излязоха от осветения кръг на уличната лампа, двамата изглеждаха неузнаваеми. Коул носеше лек памучен панталон, риза от същия плат и здрави обувки, всичко в черно. Айрин беше облечена по същия начин. Коул бе настоял нощем да носят тъмни дрехи, а денем каки. Тъй като бе платил всичко, включително и найлоновите чували, в които събраха вещите си, Айрин не се бе възпротивила. От предишния им багаж остана само чантата ѝ с фотоапаратите — и диамантите, защити в коланите около талиите им.

Надигна се лек бриз с дъх на море.

— Мога ли сега да видя Индийския океан? — попита Айрин.

— По-точно казано, морето Тимор.

— Щом казваш.

Коул тихо се засмя и погледна надолу към жената, която пристъпваше край него с толкова неосъзната прелест. Откакто бе заспала в ската му, в нея беше настъпила промяна. Тя все по-често се отпускаше пред него и дори предпазливо се шегуваше, а това още повече увеличаваше желанието му. За това допринасяше и откритото признание в очите ѝ, когато го наблюдаваше.

— Да вървим — каза Коул. — Ей там слиза пътека към морето.

Пред тях се извиваше неосветен път, прикрит от буйна растителност. Бяха само на няколко метра от плажа, когато Коул внезапно спря и без да каже дума, притисна Айрин до едно дърво. Той я задържа с тялото си, сякаш нямаше търпение да осъществи любовното сливане. След кратък миг на ужас Айрин се отпусна. Вниманието на Коул не бе насочено към нея, а към пътя зад тях, водещ обратно в оживените улици на Даруин.

— Стори ми се, че чух стъпки — пошепна в ухото ѝ той.

Айрин усещаше с всяко свое дихание силата и тежестта на тялото му. Но само малка част от реакцията ѝ бе предизвикана от стария страх. Днес наделяваше ново събудилото се желание.

Издигащата се луна ги осветяваше едва-едва и Айрин виждаше само твърдите жили по врата на Коул, наболите черни косъмчета, които хвърляха сенки по лицето му, и дълбокия, постоянен ритъм на пулса в гърлото му. Натискът на тялото му беше по-скоро безличен, отколкото сексуален, по-скоро защитнически, отколкото изкушаващ. Тя си каза, че така е по-добре.

Но не си повярва докрай.

— Хайде — пошепна едва чуто Коул. — Ще слезем долу на плажа и ще се върнем по друг път.

Обувките им леко проскърцаха в едрозърнестия пясък. От дясната им страна морето уморено се плискаше в брега. Облаци с разкъсани ръбове се диплеха като каймак на мяко по небето и поглъщаха луната и звездите, докато върху водата остана само слаба светла линия. Надвисналите над плажа дървета хвърляха пътни сенки. Буйната игра на светлинни и сенки завладя вниманието на Айрин. Тя бе съвсем различна от многобройните съчетания на светло и тъмно, които беше виждала досега.

— Чакай тук — помоли тихо Коул. — Ако видиш нещо или някого, извикай високо името ми и бягай.

— Ти къде отиваш?

Единственият отговор беше съскането на стомана, което ѝ показва, че Коул измъква ножа, скрит под китката му. Като една от многото крайбрежни сенки той се плъзна обратно по пътя, по който бяха дошли. Айрин напразно се взираше в тъмнината.

Внезапно от мрака се стрелнаха две ръце и я сграбчиха. Още преди да усети надигащата се в сърцето и паника, тя последва правилата за самозащита, които бе научила така, че се бяха слели изцяло с нея, също като спомена за Ханс.

Мъжът, уловил Айрин, издаде ликуващо ръмжене, което премина в болезнено охкане, когато кракът и улучи коленната му става. Той се олюя, стисна я само с една ръка и посегна с другата към коляното си. Айрин изпища името на Коул и се опита да обезвреди ръката на нападателя с ръба на китката си, но падайки, той я повлече със себе си. Тя се търколи на земята, точно както беше учила, гъвкаво и меко, и веднага скочи на крака, решена да избяга. Бягството си оставаше най-добрата защита. Ръката на мъжа се стрелна напред и се сключи около

глезена ѝ. Айрин инстинктивно го изрита право в лицето. Непознатият изрева от болка.

Внезапно се оказа заобиколена от мъже, които посягаха към ръцете и краката ѝ. Още докато прилагаше всички трикове, овладени през дългите тренировки, Айрин знаеше, че нападателите са прекалено много, че са силни и на всичкото отгоре умеят да се бият. Можа да изненада първия, защото той не очакваше жертвата му да се отбранява. Но с останалите не можеше да се справи сама. Бяха прекалено много.

Айрин продължи да се бори с мъжете, без да издава звук, защото преди седем години се бе заклела пред себе си, че ще убие или ще умре, преди да допусне повторно да я изнасилят. Внезапно върху диафрагмата ѝ се стовари силен удар, който я вцепени и отне дъха и. Тя се свлече в пясъка и изобщо не чу как един от нападателите ѝ изпищя и се стовари на брега, изгубил съзнание. Повторно бързо движение — и втори мъж бе вдигнат високо във въздуха и запратен далеч назад. Той се удари в крайбрежните камъни и остана да лежи, загубил ума и дума.

— Бързо, тичай! — заповяда Коул.

В първия миг Айрин не можа да познае гласа му. Звучеше някак си глухо, а тя никога не бе го чувала такъв. Вляво от себе си усети нечие движение и обърна глава.

— Тичай, по дяволите!

На слабата лунна светлина Коул изглеждаше огромен. Ръцете и тялото му се очертаваха рязко и сякаш хипнотизираха, докато стоеше и очакваше следващото нападение. С всяко движение лицето му се променяше и той бе винаги готов да се, защитава от всяка страна или да напада. Ножът в ръката му хвърляше сребърни отблъсъци. Той бавно пристъпваше назад, за да отклони вниманието на мъжете от Айрин, която продължаваше да лежи в пясъка.

Мъжете наскочаха и безредно се нахвърлиха върху Коул. Айрин забеляза внезапния блясък на стомана, когато двама от тях също извадиха ножове. Опита се да го предупреди, но в дробовете и нямаше въздух. Трябаше да се пребори със самата себе си, както се бе преборила с мъжете, за си поеме дъх, да направи повече, отколкото да лежи безпомощно в пясъка.

Коул обходи с поглед нападателите и подреди жертвите си с хладната прецизност на мъж, свикнал с лютите битки. Знаеше, че има

две предимства. Първо, нямаше защо да се тревожи, че може да улечи приятел. И второ, противниците му очакваха само да се защитава, не и да напада.

Двамата мъже с ножовете нетърпеливо пристъпиха напред, запазвайки помежду си толкова разстояние, че Коул да се бори само с един от тях. Той вече бе направил избора си — по-едрия от двамата, който се движеше като професионален борец. Коул направи крачка встрани към другия мъж, после рязко се извърна и се нахвърли върху големия. Лявата му ръка изби ножа настрана, едновременно с това ръбът на дясната се стовари право върху гърлото на мъжа. Нападателят се задави, строполи се на земята и загуби съзнание.

Коул използва тласъка при въртенето и със силен ритник улечи главата на дребния мъж. Чу се тъп шум, когато улечи и мъжът падна по лице в пясъка.

Остана един-единствен прав противник. Други двама се надигаха несигурно на краката си.

— Айрин! — повика тихо Коул.

Тя се опита да му отговори, но не успя, защото дробовете ѝ все още бяха празни.

— Айрин!

Отговори му само тишина. Коул изгледа мрачно тримата мъже насреща си.

— Ей сега ще умрете.

С неясен звук един от нападателите бръкна в якето си и извади дълъг, странно оформен пистолет.

За част от секундата Коул се приведе, после се изправи и хвърли шепа пясък в лицето на мъжа. Двамата невъоръжени се нахвърлиха върху него. Коул ги оставил да се приближат, защото трябваше да обезвреди поне единия, преди стрелецът да възстанови зрението си.

Айрин с усилие се изправи на крака и измъчено пое първата глътка въздух. Тя видя как Коул падна между двамата нападатели и чу третия да ругае с тежък лондонски акцент. Беше паднал на колене, разтъркваше с ръце очите си и проклинаше временната си слепота. Айрин нямаше достатъчно сили да се бори, затова направи единствено възможното. Пропълзя малко по-напред, напълни и двете си шепи с пясък и ги хвърли в лицето на мъжа. Ръцете му диво се замятаха и това само вкара още пясък в очите му. Той изрева някакво проклятие,

изправи се на крака и като побеснял размаха оръжието си. Айрин набързо премисли дали да посегне към пистолета, но веднага осъзна, че е твърде слаба за това. По-добре да хвърли още пяскък в лицето му. От тъмнината зад нея се носеха ръмжене и охкане, последвани от острия тряскък на счупена кост. Във внезапно настъпила тишина металното щракане на пистолета проехтя като гръм. Мъжът беше освободил спусъка.

— Прикий се!

Айрин моментално последва заповедта на Коул и се хвърли на земята. После се претърколи встрани и се сви на кълбо. Ослепелият мъж даде два изстрела в посоката, от която бе дошъл пяскът. Айрин очакваше силен тряскък, но чу само тъпо съскане.

Коул също се бе претърколил встрани, защото следващите изстрели щяха да се насочат към мястото, откъдето бе дошъл гласът му. Само след миг два куршума се забиха в пяскъка, където стоеше до преди секунда. Стрелецът може и да беше временно сляп, но в никакъв случай не беше глупав.

Айрин продължаваше да лежи неподвижно, стараейки се дори да не диша, защото предполагаше, че и най-малкият шум ще изпрати куршум в нейната посока. Беше абсолютно тихо и тя прие, че Коул също е залегнал някъде, след като не чуваше движенията му. После забеляза съгъла на окото си съвсем леко размърдане и внимателно обърна глава. Трябваше да повика на помощ цялото си самообладание, за да не изпищи, защото Коул бавно, с напълно пригодени към лекия шум на вълните движения се промъркваше към мъжа с пистолета.

Хладен ужас пропълзя в сърцето на Айрин. Ако направеше дори най-малката грешка, Коул щеше да бъде застрелян и нямаше да успее да го предотврати. Това се отнасяше и за нея в тази смъртоносна игра на сляпа баба. Бяха сигурни само ако останеха напълно неподвижни. Тя обаче трябваше да се раздвижи, защото само след няколко мига стрелецът щеше да възвърне зрението си.

Айрин зарови пръсти по-дълбоко в едрозърнестия пяскък. После обърна глава към Коул, за да прецени колко е разстоянието между него и мъжа. Главата на Коул се поклати в лек отричащ жест. Той бе видял ръцете й в пяскъка. Не искаше тя да се помръдне и да рискува нов обстрел, преди да е успяла да се скрие.

Коул продължи да се плъзга напред, за да се приближи колкото се може повече до мъжа, застанал между него и Айрин. Ако метнеше ножа си по него, съществуващата вероятност при падането на тялото да бъде ударена Айрин. Затова трябваше да застане съвсем близо до него, толкова близо, че да не може дори да си поеме дъх, без да рискува да се издаде.

Ръцете на Айрин се заровиха в пясъка с такава сила, че тя усети болка. Тялото ѝ неволно се раздвижи и сърцето на Коул лудо заби. Ако стрелецът усетеше присъствието ѝ, той щеше да се обърне и да стреля, преди Коул да е успял да се намеси. Трябваше да лежи напълно неподвижна, за да е в безопасност. Тя обаче продължаваше да се изтегля съвсем бавно напред, за да хвърли още веднъж шепа пясък в лицето на мъжа.

Стрелецът бе наполовина с гръб към нея, готов да се обърне във всяка посока, потиснал дишането си, изцяло съсредоточен вслушване. Оръжието, снабдено със заглушител, се стрелкаше насамнатам, за да покрие колкото се може по-голямо поле за стрелба.

Айрин видя отблъсъка на лунната светлина в очите на мъжа, който се обърна към водата. Уплаши се, че той скоро ще прогледне, а бледият силует на Коул ясно се очертаваше на фона на морето. Дори все още да беше заслепен от пясъка, нападателят им можеше да го забележи.

Айрин запрати шепа пясък в лицето му и в същия миг се хвърли рязко настрами. Въоръженият мъж подскочи и даде изстрел още докато се обръща. Куршумът се заби в пясъка. Човекът веднага обърна глава към морето, макар че бе предупреден за възможно нападение по-скоро от инстинкта си, отколкото от шума, вдигнат от Коул. Оръжието отново изгърмя.

Коул изохка само миг преди ръбът на ръката му да улучи със силен прав удар носа на мъжа. Главата на стрелеца политна назад и по лицето му потече струя кръв. Без да издаде звук, той рухна на земята.

— Айрин, добре ли си?

— Да. Само не мога да се държа на крака.

— Наблюдавай пътя, по който дойдохме.

Коул грабна пистолета и с няколко бързи движения провери затвора. Накрая пъхна ножа в калъфа му и методично се зае да преглежда другите четири мъже за признания на съзнание.

— Идва ли някой? — попита той, докато се навеждаше над първия. Последва рязък удар с дясната ръка и мъжът се отпусна в пясъка.

— Не. К-какво правиш?

— Трябва да съм сигурен, че не ни очаква ново шоу.

Методът на Коул беше брутален, но действаше бързо — протегнатите пръсти на дясната ръка силно стискаха между краката. Никой мъж в съзнание не беше в състояние да понесе режещата болка без да извика и да направи опит да се защити. Айрин тъпо се взираше в пътеката. След толкова много адреналин тя трепереше, но дълбоко в себе си усещаше някакво неестествено спокойствие. Вече бе преживяла внезапното насилие и бе взела твърдото решение никога повече да не смята света за оазис на спокойствие. Този път го бе понесла много по-добре. Бе успяла да се защити. Пребори се с нападателите и дори не беше ранена. Душевността и също не бе засегната. Вече нямаше да загуби наивната си вяра в своята собствена сигурност. По-късно може би щеше да избухне в плач и да се разтрепери, но не и сега. Сега всяка чувствителност беше притъпена. Тя бе оцеляла.

И третият мъж загуби съзнание под удара на Коул. Айрин потрепери.

— Нищо ли не се вижда? — попита отново Коул.

— Не. Няма ли да повикаме полиция?

— Тогава е също толкова сигурно, че ще ни обезвредят, както и след опита на тези мъже.

Коул издърпа четвъртия мъж и го сложи да седне на пясъка.

— Ако ме чуваш, отвори очи, иначе ще смачкам яйцата ти.

Мъжът отвори очи.

— Кого искахте да убиете, мене или момичето? — попита остро Коул.

Мъжът не отговори. Ръката на Коул стисна по-силно между краката му и той изпищя болезнено. Тялото му се сви.

— Кой беше целта? — попита отново Коул.

— Ти — изохка мъжът.

Коул усети огромно облекчение. Обърна се и запрати пистолета далеч в морето.

— Искахте да ме отстраните завинаги ли? — попита той.

— Само да те пристреляме в коляното — простена през зъби мъжът.

Айрин затаи дъх, осъзнавайки, че тези мъже можеха завинаги да осакатят Коул.

— Кой те изпрати? — продължи Коул.

— Не знам.

Коул му повярва. Беше нещо обикновено тези хора да познават само целта и как да я постигнат. Той впи пръсти във врата на мъжа, докато вената прекъсна и убиецът падна в безсъзнание на земята.

— Идва ли някой? — попита отново Коул.

— Не.

— Въпреки това ще минем по другия път. По тази пътека също ни следваше някой, макар че не се намеси в боя.

— Защо?

— Може би е отишъл да извика полицията. Да вървим.

Коул се изправи и се наведе да помогне на Айрин.

Обичайните му гъвкави движения бяха заменени от леко куцукане при всяка втора стъпка. Айрин веднага забеляза кървави отблъсъци върху тъмния плат на панталона над лявото му коляно.

— Ранен ли си?

Мъжът недоволно изръмжа.

— Коул — пошепна настойчиво тя.

— Благодарение на твоята помощ не улучи коляното ми. Само ден-два ще куцам.

— Но...

— По-късно. Шокът е добра упойка, но въздействието му бързо отслабва. Дотогава трябва да сме на сигурно място.

— Къде е то?

Коул се обърна, без да отговори, и това беше повече, отколкото Айрин искаше да знае.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Мисля, че въпреки всичко е по-добре да отидеш на лекар — настоя загрижено Айрин.

Коул мълчаливо огледа стаята. Кракът му кървеше и го болеше, но той много добре знаеше, че раната е повърхностна. Трябаше му само малко помощ при почистването и превързването.

Айрин затвори вратата зад себе си и заключи. На леглото ги очакваха два найлонови чуvalа и старата и чанта с фотоапарати.

— Ела, ще ти помогна... — Тя сведе поглед към прасеца му и възклика: — О, Господи!

— Хайде сега, не губи съзнание и не ставай безполезна точно когато имам нужда от теб — проговори глухо Коул. — Това е само кръв.

Панталонът беше просмукан от влага. Ако платът не беше черен, петното щеше да бъде много по-ясно. Докато Айрин с ужас се взираше в крака му, по обувката се спусна яркочервена струйка.

— Ако не искаш да оставиш кървави следи навсякъде по килима, по-добре е да отидеш в банята — прошепна с тънък, измъчен глас тя.

Коул влезе накуцвайки в банята, затвори капака на тоалетната и седна, за да събуе обувките и чорапите си. Айрин безмълвно се отпусна на колене пред него, бутна ръцете му и се зае сама да събува обувките. По пръстите и покапа кръв и тя тихо изохка.

— Отпусни се, Айрин — промълви Коул. — Няма нищо сериозно.

— Само драскотина, така ли? — отвърна остро Айрин, ядосана, защото той бе ранен, а тя не бе могла да стори нищо, за да го предотврати. — Ако още не знаеш, драги, ще ти кажа едно: драскотините не кървят толкова.

— Кръвта не се стича ритмично, следователно куршумът не е засегнал нито един жизненоважен орган. А що се отнася до другото — ти най-редовно гледаш кръв.

— Само веднъж съм била на лов за китове.

— Говоря за мензиса ти.

Айрин изгледа сърдито Коул и като видя усмивката му, шумно изпусна въздуха от дробовете си и отново се приведе над крака му.

— Някой казвал ли ти е вече, че си невъзможен?

— Не. Но ти държиш да бъдеш първата, нали?

Тя издаде някакъв звук между ужас и смях, но ръцете и вече бяха по-спокойни. Коул беше прав. Видът на кръвта не беше чак толкова нов.

Докато Айрин свали обувките и чорапите му, той вече бе съблякъл ризата си и я бе захвърлил надалеч, за да не се изцапа с кръв. После бързо отвори ципа на панталона си и започна да го сваля. Когато платът засегна раната, дъхът излезе със съскане между зъбите му.

— Причиняваш си болка. По-добре да разрежа панталона.

— Не. Няма да си губя времето с покупки. Ще нося този панталон и в самолета.

— Това означава ли, че се връщаме в Калифорния?

— Не, ще летим за Дерби. С малко повече късмет онези ще си изгубят времето да ни търсят между Даруин и станцията на Ейб. А ние ще дойдем от другата страна. Моля те, донеси една калъфка от възглавница, за да почистим раната.

Когато Айрин се върна в банята, Коул стоеше изправен, само по боксьорски шорти, облегнат на мивката, и се опитваше да прегледа раната на бедрото си. За изострените от адреналина сетива на жената голото му тяло изглеждаше невероятно привлекателно. Тя си припомни ужасното чувство на безпомощност и гняв, когато лежеше на пясъка под нападателите си. Тогава чу как Коул се закле да им отмъсти, ако са я нараили. И знаеше — наистина знаеше, че този път не бе сама. Тази вечер един мъж вложи всичките си сили, за да й помогне, а не да я изнасили.

Коул се извърна към Айрин. Когато се раздвижи, лампата го освети от друг ъгъл и тялото му бе подчертано по нов начин. В продължение на дълъг миг самозабрава Айрин бе готова да грабне фотоапарата си и да се опита да улови ненатрагчивата сила на мъжкото тяло. Той беше... красив.

Мисълта направо я смяя.

— Седни — промърмори дрезгаво тя. — Ще ти помогна.

Айрин го гледаше като никога досега, необикновените ѝ зелени очи бяха ясни и широко разтворени и се наслаждаваха на вида му с интензивност, която накара сърцето му да забие по-силно.

Коул мълчаливо се отпусна върху капака на тоалетната. Айрин натопи парче плат в студена вода и се приведе над бедрото му. Внезапната близост между телата им и първото докосване я накараха да се почувства неочеквано слаба. Опита се да си представи мъжа до себе си просто като човек, който има нужда от помощ, а не като силен, почти гол боец, между чиито бедра бе коленичила.

После обаче видя раната и в миг забрави голотата му.

— Раните винаги изглеждат по-страшни, отколкото са в действителност — успокои я Коул, забелязал бледите ѝ страни.

— Но кръвта...

— Нали съм виждал снимките ти от лова на китове. Сигурно си стояла до глазените в кръв, за да ги направиш.

Айрин си припомни как щракаше филм след филм, докато не ѝ прилоша.

— После си изповръщах червата — призна с усмивка тя, докато притискаше студения плат към раната, за да спре кръвта. — Но продължих да снимам докрай.

Когато вдигна глава, тя забеляза развеселените му очи и се запита как е могла да ги помисли за студени и празни.

— Днес това няма да се случи — продължи тя. — Освен това ти си твърде малък в сравнение с кита. Просто незначителен.

Видя усмивката, озарила устните му, и отново се приведе над раната.

— Боли ли? — попита тя, като натисна по-силно.

— Ти как мислиш?

— Боли те, знам — отговори с несигурна усмивка тя.

Коул нежно помилва бузата и с върха на показалеца си.

— Чувствал съм се и много по-лошо. — За миг задържа дъха си.

— Е, чувствал съм се и много по-добре — призна след малко. — Парещите рани са наистина много болезнени.

Треперенето в ръцете на Айрин лека-полека престана. Докато Коул притискаше компреса към раната, тя се зае да почисти мускулестия му крак.

— Е, никой не би се осмелил да твърди, че не си чистокръвен американец — промърмори Айрин, докато изпираше за пети път парцала. — И космат на всичкото отгоре.

Коул се засмя.

Айрин напразно се опита да направи същото. Скоро щеше да ѝ се наложи да почисти раната. И колкото и внимателна да беше, щеше да му причини болка.

— Точно както си мислех — установи Коул, когато вдигна компреса. — Повърхностна, разкъсна рана. Нищо опасно.

— Откъде знаеш? — попита през стиснати зъби Айрин. — Човек не може да знае всичко.

— Знам какво е, когато мускулът е разкъсан и костта е улучена. Тук няма нищо подобно. Но щом смяташ раната за толкова лоша, ще застана под душа и сам ще я почистя.

Айрин, която тъкмо отвърташе крана за топла вода спря за миг и го погледна право в очите. Светлината на лампата падаше изцяло върху него, открояваше всеки мускул, всяка жила, всяка кост. Той буквално изпълваше нишата, в която бе поставена тоалетната чиния.

— Ако ме плеснеш с това през бедрото, ще те просна на коленете си и ще те натупам — предупреди я Коул и посочи натопената в топла вода кърпа.

— Опитай само, великане, и ще се озовеш на пода.

— Май се чувстваш много силна след онова, което преживя, а?

Айрин го погледна изненадано. Коул беше прав. Съзнанието, че се е измъкнала невредима от ръцете на насилиниците, нахлуваше в сърцето ѝ и разрушаваше трупания с години страх, променяше я. Част от нея имаше чувството, че вече може да се справи с всеки мъж, но здравият човешки разум я предупреждаваше, че е лудост дори да си го помисли. Тя въздъхна дълбоко и отново се зае с кърпата.

— За първи път си между победителите, нали? — попита Коул.

Айрин кимна и той криво се усмихна.

— Не се оставяй победата да ти замае главата. Ако бяха решили да ни убият, вече щяхме да лежим по лице в пяська. Трябваше да избягаш, когато ти казах.

Айрин, коленичила отново между силните му крака, мълчаливо поклати глава. Косата ѝ блестеше в медни и махагонови оттенъци при всяко движение. Когато горещата кърпа докосна разкъсаната плът,

Коул шумно изпусна въздуха от дробовете си. Ръцете на Айрин работеха бавно, меко и с голяма предпазливост почистваха ръбовете на раната.

— Говоря сериозно, Айрин. Трябаше да избягаш — продължи спокойно Коул и помилва блестящата ѝ коса. — Това е първото правило за самозащита.

— Ти също трябаше да се придържаш към него.

— Не защитавах себе си.

— Знам — отговори задъхано Айрин. — Ти се биеше за мен.

Айрин извъртя глава под ръката на Коул и той усети мека целувка по дланта си. Тя веднага стана, за да изплакне още веднъж кърпата. Искаше да му благодари, че я е опазил, но не и хрумваше нищо, което да звучи не толкова наивно и глупаво. Той водеше бой за нея, когато тя бе безпомощна. Не знаеше как да му каже колко много означаваше това за нея. Самата тя още не го бе осъзнала напълно. Ала в едно Айрин беше сигурна: не можеше да изостави Коул в смъртна опасност, а самата тя да побегне невредима.

Коленичи отново и продължи да почиства раната. Горещи сълзи опариха очите ѝ, когато Коул изсъска през стиснати зъби и тихо изруга.

— Много съжалявам — пошепна тя, защото умираше от ужас при мисълта, че му причинява болка. Попиваше възможно най-меко кръвта, за да провери колко е дълбока раната и дали вътре не са останали влакна от панталона му. — Би ли се преместил малко понаправо?

Коул отмести крака си, вдигна стъпалото си върху ръба на мивката и се запита дали Айрин има поне малка представа какво става с него, когато копринената ѝ коса се плъзга по коравото му бедро, а ръцете ѝ се движат върху голия му крак. Понякога тя се допираше до него и дъхът ѝ милваше чувствителната му гола кожа. Но това неволно изкушение поне отклоняваше вниманието му от болката в раната. Имаше дяволски късмет, че се отърва с тази драскотина, и той много добре го знаеше.

— Така по-добре ли е? — попита той, когато светлината падна върху вътрешната страна на бедрото му.

— Чудесно.

Айрин сложи ръка върху крака му и го задържа неподвижен. После напрегнато се вгледа в раната, както се взираше през обектива

на фотоапарата. Приведе се малко напред и прегледа червения ръб. Но както и да заставаше, върху раната все падаше сянка и тя не можеше да оцени колко е дълбока. Затворена между краката му като в кафез, тя имаше много малка възможност да се движи. Обърна се леко настрана, за да погледне от друг ъгъл, и косата ѝ, а после и рамото докоснаха слабините му.

Необуздано желание проряза Коул и тялото му веднага се напрегна.

— Боли ли те? — попита загрижено Айрин.

— Не... точно.

Гласът му прозвуча задавено. Той се постара да съсредоточи вниманието си върху косата на Айрин и да не гледа ръцете ѝ. Запита се дали цветът ѝ му напомня за коприна или за огън. Въщност в косата ѝ имаше и от двете, когато тя се плъзгаше по кожата му, от една страна хладна и гладка, от друга — изпълнена с приятна топлина.

— Моля те, вдигни крака още малко, ако можеш — пошепна Айрин и притисна с две ръце бедрото му. Разгледа още веднъж раната и облекчено въздъхна. — Прав беше. Няма нищо опасно. Но сигурно много те боли.

Коул не се опита да отрече.

— Имаш ли достатъчно превръзки?

— За твоята големина? Много се съмнявам — отговори сухо Айрин и понечи да се изправи.

— Стой си на място, аз ще ти помогна — спря я той и нежно я притисна до себе си.

Когато Коул се приведе, присъствието му изпълни цялото ѝ същество. Айрин усещаше силата на крака му под ръцете си и мекото триене на костъмчетата по китките си. Възбудата се разля от гърдите към коленете ѝ и тя зариша трескаво. След малко пое дълбоко въздух и си каза, че сигурно се е изльгала. Не можеше да е усетила онова, което повярва, че е усетила. Коул не можеше да е възбуден.

Айрин посегна към шишенцето с дезинфекциона течност, изтри грижливо раната и започна да я маже с мехлем. Коул процеди през зъби цял куп проклятия на някакъв чужд език и Айрин се зарадва, че нищо не разбира.

С всяко леко докосване на пръстите и пулсът на Коул ускоряваше ритъма си. Паренето в раната не беше и наполовина толкова силно като

огъня, който изпраща по тялото му нежните й пръстчета. Но тъй като не можеше да промени нито едно от двете усещания, той продължи да бълва обичайните за диамантените полета на Бразилия ругатни на груб португалски, с думи, способни да стопят дори стомана.

При това си повтаряше, че тук става въпрос за най-стария известен афродизиак — адреналина. И друг път беше преживявал подобно нещо. Това бяха последствията от битката. С ярко изразения сексуален глад тялото му празнуваше факта, че е оцеляло. Ако Айрин беше всяка друга жена по света, той щеше да я придърпа на скута си и да потъне в утробата ѝ, докато се освободи от натрупалото се напрежение. Но Айрин не беше друга жена. Тя беше изнасилена и може би никога нямаше да приеме друг мъж в горещите дълбини на тялото си.

Коул мрачно се опита да не мисли за меките ръце, които с такава нежност се плъзгаха по кожата му. Като дъха на Айрин, топъл и сладък. Като уханието ѝ. Като гърдите, които докосваха крака му при всяко привеждане. Когато Айрин се наклони още напред за да обгърне бедрото му, лекият натиск на твърдите гърди запали огън по кожата му. Той потрепери и отново изруга, питайки се защо тъкмо тази жена го възбужда до границата на поносимостта.

Когато Айрин най-после се отдръпна от него, по раната почти не се виждаше прясна кръв. Тя извади от чантата си два четириъгълни пластира.

— Не вярвай на рекламата върху опаковката — усмихна се тя. — Тези се залепват също така здраво, както и предишните.

Когато приклекна, за да залепи първия пластир, тя докосна неволно чатала му и Коул шумно пое дъх. Айрин веднага спря, защото помисли, че му е причинила болка.

— Най-добре ги залепи сам — прошепна нещастно тя. — Толкова съм несръчна. Не искам да те боли.

Коул сведе глава към приклекналата между краката му жена, вдигнала жален поглед към лицето му, с толкова красиви очи, че всеки път, когато я поглеждаше, нещо го пробождаше право в гърдите.

— Ти изобщо не си несръчна. Обичам да усещам ръцете ти.

Айрин бързо вдигна глава.

— А какво ще кажеш за себе си? — попита Коул и впери очи в нейните. — Обичаш ли да усещаш ръцете ми върху себе си?

— Не искам да те боли. — В очите на Айрин блестяха сълзи и това ги правеше още по-красиви. — Съжалявам, Коул. Наистина не искам да ти причиня болка.

Пръстите му помилваха дясната и буза.

— Харесва ми, че си толкова смела.

— Въобще не съм смела. Толкова ме беше страх, че се разтреперих.

— Ти да не мислиш, че смелостта е нещо друго? Да си смел означава да се боиш и въпреки страха да правиш онова, което е нужно. Всичко останало са високопарни дрънканици. Няма смисъл от тях.

Той улови сълзите ѝ с върха на пръстите си, преди да са се търкулнали по бузите ѝ. После вдигна ръка до устните си и опита ясните, диамантеносветли капчици.

— Солени и много, много сладки. Никой никога не е плакал за мен, Айрин. Нито един човек на света.

Айрин затвори очи, неспособна да понесе по-дълго настойчивия поглед. Когато отново ги отвори, съредоточи вниманието си върху раната. Закрепи пластирите колкото се може по-внимателно, за да не го заболи. Това не беше лесно. Мислите ѝ непрекъснато се връщаха към думите му и към факта, че е коленичила между краката на почти гол мъж, очевидно възбуден.

Онова, което окончателно разруши съредоточаването ѝ, беше прозрението, че не изпитваше и най-малък страх. Въщност би трябвало да изпадне в паника от силата и възбудата му, но нищо такова не се случи. Беше неспокойна, нервна и бдителна, но не се страхуваше.

— Мисля, че така е добре — прошепна дрезгаво тя.

После бързо се изправи и отиде в спалнята. Не чу как Коул стана и я последва, но усети присъствието му. Ръцете му нежно обвиха раменете ѝ и я притеглиха към коравите му гърди.

— Благодаря ти. — Гласът му се промени и стана много потвърд: — Но когато следващия път ти извикам да бягаш, послушай ме, по дяволите!

— Не можех да побягна дори ако исках — отговори сърдито Айрин. — Онзи негодник ме улучи право в диафрагмата и доста време не можех дори да си поема дъх.

— Ударил те е? — Силните мъжки ръце рязко обърнаха Айрин и тя замълкна. — Къде?

— Тук — промърмори Айрин и посочи гърдите си.

Коул безмълвно започна да откопчава блузата и.

— Какво правиш? — пошепна Айрин и отчаяно отбълсна ръката му.

— Тихо!

Същият рязък тон, с който Коул бе заговорил нападателите им. Айрин веднага се подчини, по-скоро от убеждение, отколкото от страх. Не можеше да повярва, че блузата ѝ се разтваря под решителните му пръсти. Понечи да каже нещо, но гласът ѝ отказа.

— Тук боли ли? — попита безлично той.

Айрин усети върху ребрата си невероятно мек натиск. По кожата и пробягаха странни тръпки и тя цялата настъръхна.

— Боли ли? — попита отново Коул и се взря в разширените и от страх очи.

Айрин отвори уста, но не можа дори да си поеме дъх. Затова само поклати глава.

— А тук?

Топлите, макар и корави пръсти продължиха по ребрата към гръдената кост.

— Малко — прошепна тя.

Видя как Коул смиръщи чело и усети как натискът се засилва.

— А сега?

— Малко повече, но не много. — Айрин не можеше да откъсне поглед от лицето на Коул, докато той я преглеждаше. Миглите му бяха много гъсти, много тъмни и очите под тях святкаха като кристали, изпъстрени с малки сини и зелени ивици. Гъстата черна коса се повтаряше в брадясалото лице.

— Поеми дълбоко въздух — нареди той.

Айрин се подчини.

Още веднъж. По-дълбоко. — Коул наблюдаваше внимателно лицето ѝ, но не откри признак на истинска болка. Ребрата ѝ спокойно се повдигаха под ръката му, което означаваше, че дробовете се пълнят съвсем нормално.

— Боли ли те?

— Малко, но не чак толкова, че да пречи при дишане. Честна дума. Случвало ми се е да падна и по-лошо, когато съм се спъвала в поставката на фотоапарата.

Коул се усмихна и продължи прегледа.

— Ребрата?

Айрин поклати глава.

— А тук?

— Ох!

— Така си и мислех. Ребрата ти са в ред, но ударът е попаднал в диафрагмата. — Той прокара пръст по едва различимото синьо петно.

— През следващите дни това петънце ще блести във всички цветове на дъгата. — Обърна я с гръб към себе си и попита: — Боли ли те още някъде? — Ръцете му внимателно опипваха гърба ѝ — Гръбначен стълб? Бъбреци?

— Не.

— Наистина ли? — попита той и нежно потърка гърба ѝ в търсене на натъртвания.

— Сигурна съм.

— Кажи ми, ако настъпи промяна.

Коул отново обърна Айрин с лице към себе си и започна бавно да закопчава блузата ѝ, опитвайки се отчаяно да не усеща меката заобленост на гърдите под сутиена и парещата топлина на кожата ѝ. Когато пръстите му достигнаха гърдите, Айрин неволно въздъхна. Ръцете му съвсем естествено докосваха кожата ѝ.

Тя усети леката милувка и затаи дъх, очаквайки мъжът да се възползва от ситуацията. Нямаше съмнение, че той я желаеше. Не можеше да скрие възбудата си, както бе застанал пред нея само по шорти, повече разголващи, отколкото скриващи мъжествеността му.

Без да се колебае, Коул закопча и последното копче.

Айрин затвори очи и си каза, че усеща облекчение, не разочарование. Миналото на този човек може би беше мрачно като среднощна джунгла, но дълбоките му инстинкти бяха честни. Нямаше никакво съмнение, че умее да се бие и да си налага самодисциплина, и го прави, когато и където е нужно.

Точно там беше ключът, осъзна внезапно Айрин. Дисциплина. Повече от всеки мъж, когото бе познавала някога, повече дори от баща ѝ, Коул умееше да контролира духа, тялото и инстинктите си — цялата си личност. Съзнанието за умението му да се владее я омая по-силно от най-силното вино и остави в сърцето ѝ странна топлина.

— Непременно ми кажи, ако все пак те заболи някъде — повтори настоятелно той и се извърна. — Ще ида да изпера панталона.

— Коул?

Гласът на Айрин загълхна, когато мъжът отново се обърна с лице към нея. Беше много по-висок от нея, много по-силен и почти гол. Той я погледна и очите му я опариха.

— Най-добре си легни, Айрин. Изглеждаш изтощена.

В продължение на няколко секунди Айрин не реагира. После отиде до леглото и се сви на кълбо. Когато затвори очи, от банята се чу шум на течаща вода.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

С бързи, енергични движения Коул изпра кръвта от панталона си. Когато водата остана чиста, той го изстиска, уви го в голямата хавлиена кърпа и го притисна, за да може хавлията да поеме водата. После набързо го изтръска и го простря да съхне на душа. Посегна към ризата си и я облече. Не бързаше да се върне отново в стаята, защото изчакваше силната възбуда да отслабне.

Когато Коул излезе от банята, Айрин лежеше на леглото с широко отворени очи, втренчила поглед в тавана. Всеки път, когато затваряше очи, пред нея се появяваше образът на Коул, голите гърди, обрасли с къдрави косъмчета, които надолу се стесняваха в тънка ивица, изчезваща под белия ръб на шортите му.

— Не мога да заспя — промълви Айрин. — Всеки път, щом затворя очи, виждам... — Гласът ѝ пресекна.

— Боя ли? — попита тихо Коул. Айрин поклати глава.

— Теб.

Ъглите на устата му потръпнаха.

— И това те плаши.

— Не е... точно така.

Коул забеляза, че тя повтаря буквално думите, които бе казал преди малко. Той отиде до леглото, спря и я погледна с кристално сивия си поглед.

— Какво имаш предвид?

Главата ѝ се обрна към него и той видя блестящо зелените очи и усмивката, която тя не можа да задържи.

— Без риза ми хареса повече.

— Така ли? Имах усещането, че това те кара да се чувствуаш неудобно.

— Защото си твърде массивен — отговори плахо Айрин и продължи да го наблюдава през спуснатите си мигли.

— Значи си го забелязала — усмихна се сухо Коул.

Когато осъзна къде се е загледала, Айрин почервена до корена на косите си.

— Говориш твърдо.

— Не, работата е друга. Аз се втвърдявам от тебе. Ето пак.

— Вече го забелязах — промърмori тя.

Коул се засмя, както винаги изненадан от странната смесица на невинност и дързост, които се съчетаваха у Айрин. Смехът внезапно загъръхна и отстъпи място на шумно, пресекливо дишане. Ръката на Айрин докосна крака му и пръстите ѝ нежно се плъзнаха покрай превръзката.

— Това е опасна територия, Айрин.

— Оттук не мога да стигна по-нагоре.

— Ако се приближа още малко, ще се озова при теб в леглото.

Искаш ли го наистина?

— Аз... — Айрин конвулсивно прегълтна и отново заговори: — Не знам. Знам само, че обичам да те докосвам. Че обичам да те гледам. Че ми е много приятно да ме държиш в обятията си. И да ме целуваш. Харесвам вкуса на кожата ти. Обичам да чувствам ръцете ти върху мен. — Тя изгледа Коул с неосъзната молба. — Желая те повече, отколкото съм си помисляла, че мога да желая някой мъж. Това достатъчно ли е?

— Дяволски добро начало — отвърна тихо Коул. — Отмести се малко. Може би ще открием какво още ти харесва.

Айрин се запита дали решението ѝ е било правилно, но се отдръпна да му направи място. Усети огъването на матрака, когато мъжът приседна на леглото. Разкъсана между страха и желанието, тя затвори очи и зачака той да я прегърне. Когато не го направи, Айрин отвори очи и смяяно го погледна. Коул тъкмо разкопчаваше ризата си и не сваляше очи от нея. Дъхът ѝ спря.

— Коул?

— Всичко, каквото искаш — отговори просто той и захвърли ризата настрани. — Но трябва да ми го кажеш. Не искам да рискувам, защото може да сгреша и да те уплаша с онова, което ще направя.

Айрин несигурно се усмихна.

— Някои от нещата, които аз искам да направя с теб, вече ме плашат.

— Звучи интересно — усмихна се Коул. — Да започнем ли с тях или да ги оставим за края?

— Мисля, че... Една целувка?

Докато говореше, Айрин наблюдаваше устата му с неосъзната жажда. Той забеляза погледа й и си каза, че се надява самообладанието му да издържи достатъчно дълго. Решително се отпусна по гръб и скръсти ръце под тила си.

— Защо тогава не ме целунеш ти? — попита той.

Айрин се поколеба, изненадана от предложението му.

Макар да беше казал, че не иска да я плаши, тя очакваше, че Коул бързо ще вземе нещата в свои ръце. Фактът, че не го правеше, ѝ даваше сигурност и едновременно с това я изкушаваше, защото, както бе легнал по гръб, възбудата му личеше особено ясно. Тя бавно се обърна на една страна и се приведе към устните му. Целувката беше нежна, почти целомъдрена, докато връхчето на езика ѝ се плъзна по ръбовете на устата му. Вкусът им беше още по-добър, отколкото го помнеше, по-горещ. Усещането на езика му, който помилва нейния, събуди в душата ѝ неподозирана буря от чувства.

Айрин не забеляза колко време мина, докато и двамата ускориха дъх и от гърлото ѝ започнаха да се изтръгват неясни звуци при всяка дълбока и бавна милувка на езика му. С всеки удар на сърцето ѝ, с всяко вдишване устните им все по-тясно се свързваха. Айрин беше като замаяна от горещата наслада, скрита в тази дълга целувка. Ръцете ѝ колебливо се плъзнаха по неговите, опипаха силните китки, твърдата лакътна извивка и изненадващо меките косми под мишниците.

Айрин имаше достатъчно време да се наслади докрай на всяко от откритията си. Тя зарови пръсти в привличащите я гъсти косми на гърдите му, помилва и нежно притисна кожата и мускулите под нея, като по този начин обясни без думи колко е възхитена от мъжкото тяло и изльчващата се от него сила. Когато пръстите ѝ се впиха в зърната на гърдите му, от гърлото на мъжа се изтръгна задъхано охкане.

— Хареса ли ти? — попита Айрин и отново погали зърната на гърдите му, усещайки как се втвърдяват под ръцете ѝ.

— Не знам точно — отговори глухо Коул. — Защо не опиташ още пет или десет пъти?

За миг Айрин го изгледа смяяно, после се засмя.

— Ти май се шегуваш, млади човече.

— По-скоро бих казал, че е обратното. Но ще ти простя, ако...

Гласът му пресекна, защото нежните женски ръце продължиха пътя си към колана на шортите му и спряха там. Айрин се върна обратно и отново се зае с гърдите му, а Коул трябваше да събере всичките си сили, за да не изрази гласно разочарованието си. Жената бавно се приведе и помилва с устни първо врата му, после силните рамене и гърди. Много внимателно зъбите ѝ захапаха изпъкналия мускул. Коул отново спря да диша и Айрин се усмихна.

— Харесва ми — прошепна тя. — Хубаво е да усещам, че мога да имам такова въздействие върху теб.

— Тогава спусни ръцете си малко по-надолу и виж какво ще се случи — предложи Коул и се усмихна, макар че тялото му трепереше от напрежение.

Смехът на Айрин сякаш запали огън във вените му. В продължение на няколко секунди се чуваше само нежното отъркване на телата им и все по-ускореното дишане на Коул, докато Айрин продължаваше да милва гърдите му.

— Коул — прошепна във врата му тя, — би ли ме помилвал и ти?

Мъжът веднага освободи ръцете си и усети болка в пръстите си, вкочанени от усилието да устои на огромното изкушение.

— Къде? — попита дрезгаво той.

Айрин издаде неясен звук, заровила лице във врата му.

— Къде да те помилвам? — Коул усети топлината, нахлула в лицето ѝ, тъй като бузата ѝ бе притисната до гърдите му. — Добре. Бях готов да дам живота си, за да те помилвам точно на това място.

Ръцете му се насочиха първо към лицето ѝ, погалиха нежните вдълбнатини под скулите, обхванаха вратлето ѝ в корави шепи, масажираха ръцете ѝ от раменете до върховете на пръстите, докато очите ѝ се затвориха и устните унесено и сладостно промълвиха името му. Той продължи да я милва и най-после Айрин доволно се надигна срещу ръката му, за да я усети върху гърдите си. Зърната ѝ набърнаха под напора на нарастващата възбуда.

— Моля те, Коул — прошепна задавено тя.

— Какво, Айрин?

Вместо да отговори, тя взе ръката му и я сложи върху гърдата си. В първия миг на докосването тялото ѝ потръпна, но тя веднага се притисна до него в инстинктивен опит да задоволи чувственото си

желание. Коул усети настъпилата промяна и собствената му невероятна реакция накара ръката му да потрепери. Стройни пръсти се вплетоха в неговите, ала не за да го отблъснат. Айрин бавно го притисна до себе си и се отърка като коте о твърдата му длан.

— Харесва ли ти? — попита Коул, опитвайки се да придае на гласа си нежност. Но това не му се удава изцяло. И гласът беше като тялото му. Твърд, горещ, възбуден до крайност.

— Да, но...

Коул стисна устни и отмести ръката си. Ръцете ѝ веднага се раздвишиха, сякаш искаха да прикрият гърдите ѝ, ако той започне отново.

— Няма нищо — промърмори Коул и внезапно забеляза, че Айрин не се е отдръпнала от него, а с треперещи ръце се опитва да разкопче блузата си. Тялото му се разтърси от необуздано желание. Той взе ръцете на Айрин в своите и нежно ги помилва с устни, преди да ги притисне до гърдите си. — Аз ще го направя.

— Извинявай, не знам какво става с мен. Треперя, но не ме е страх. Наистина не.

— Виж моите ръце.

Айрин погледна надолу и като забеляза явното им треперене, изненадано възклика.

— Така е, аз съм напълно объркан — призна той. — Никога не съм желал някоя жена толкова силно, че да са ми треперели ръцете.

Очите на Айрин се разшириха. Тя отново се взря в лицето му и видя израза на очакване, изписал се по него. Той очевидно се страхуваше тя да не изпадне в паника.

— Трябва ли това да ме прави нервна? — попита плахо тя.

— Защо не? — промърмори той. — Аз направо умирам от страх.

Айрин развеселено плъзна поглед надолу към кръста му.

— Хм, не знам как да се изразя, но онова, което виждам, никак не ми прилича на страх.

Коул се засмя и ноктите, забили се в слабините му, малко отслабиха натиска си. Пръстите му се пъхнаха под разтворената блуза и отстраниха тъмния плат, за да открият нежната извивка на гърдите ѝ под розовия сутиен.

— Да спра ли? — попита Коул и мушна пръст под сутиена, за да помилва трескаво надигащата се гърда. — Или да продължа да те

милвам, както ти направи с мен?

Още преди смелостта да я е напусната, Айрин вдигна ръце и откопча сутиена си. В продължение на няколко секунди Коул можеше само да я гледа и да брои трескавите удари на сърцето си. Гърдите ѝ бяха по-красиви, отколкото беше очаквал, пълни и гъвкави, а връхчетата им просветваха розови от възбуда. Кожата ѝ също беше леко зачервена, така че тънките бели ивици на стари белези ясно изпъкваха.

Коул разбра.

— Той те е наранил с нож!

— Бях забравила за белезите — прошепна Айрин. — Те не са толкова грозни, както по-рано, но ще те разбера, ако не искаш...

Гласът ѝ пресекна, когато Коул с върха на езика си описа кръг около единия, после около втория и третия белег, с толкова нежност, че в очите ѝ изблизнаха сълзи и потекоха по бузите ѝ. Думите му също бяха изпълнени с нежност и когато ѝ шепнеше колко е красива, по тялото ѝ преминаваха топли вълни.

Сдържаността на Коул и неочекваната нежност на милувките му накараха Айрин да забрави всичко около себе си. Тя забрави миналото си, забрави бъдещето и се остави изцяло на сладостните усещания на тялото си. Всяка милувка на опитните му ръце, на устните, на тялото му освобождаваше в сърцето и дълго потискания досега стремеж към наслада. Тя тихо стенеше, тялото ѝ се извиваше, за да се нагоди към неговото.

Коул усети какво става с нея по горещината на тялото ѝ, вкуси я от фините капчици между гърдите ѝ, чу я в тихите задъхани викове, които се изтръгваха от гърлото ѝ. Чувствеността ѝ беше толкова неочеквана, колкото и необуздана. Кръвта биеше толкова силно в слепоочията му, че той едва си поемаше дъх. Приведе се отново над гърдите ѝ и притисна устни до втвърденото връхче, докато ръката му се плъзна надолу по корема, откопча панталона и го избути до коленете. После се върна отново на мекото топло място, скрито под тънкия плат. Когато притисна с неочеквана сила триъгълника от къдрави косъмчета, Айрин се напрегна. В слабините му нахлу гореща дива вълна, защото знаеше, че тялото ѝ се напряга от удоволствие, не от страх. Затова отново раздвижи ръката си, обхвана с длан чувствителното място и с потръпване усети как цялото ѝ тяло се

устреми към неговото. Неспособен да се въздържи, той мушна пръст между овлажнените гънки и помилва още по-мека, още по-гореща плът.

— Коул!

— Тук съм, при теб — пошушина той и продължи да милва с език твърдите връхчета на гърдите й, докато пръстът му бавно и внимателно влизаше и излизаше от меката ѝ утроба. — Да престана ли?

Айрин се засмя с изненадваща дързост. Тялото ѝ инстинктивно се изви насреща му, за да го поеме още по-навътре в себе си.

— Това какво означава — да или не? — попита той и внимателно захапа връхчето на гърдата и.

Тръпка на наслада разтърси отново Айрин и отне гласа ѝ.

— Да — пошепна най-после тя. — Тоест не.

Очите ѝ се отвориха. Зеленият им блясък беше по-красив от всичко, което Коул бе виждал досега, дори от зеления диамант, даден му от нея.

— Не преставай — проговори с дрезгав глас Айрин.

— Това означава ли, че мога да те съблека? — попита Коул с глас, нежен като ръката му.

Айрин сведе поглед към тъмната мъжка ръка между краката си. От гърлото и се изтръгна странен звук, нещо между смях и изблик на срам.

— Всъщност върху мен си само ти — пошепна тя. — И това ми... харесва.

Коул стисна зъби, за да овладее бурната си реакция. Откровеността, с която Айрин изразяваше своята чувственост, продължаваше да го изненадва и с всяка гореща дума, с всяко плахо движение все повече заплашваше да разрушит самоконтрола му. Опита се да я съблече с много нежност и внимание, но усещаше колко бързи, почти несръчни са движенията му, предизвикани от жаждата да я има. Видя как Айрин леко обърна глава към него и усети много точно в кой момент тя разбра, че той също е напълно гол, легнал по гръб, без да скрива огромната си възбуда.

Коул затвори очи и безмълвно се помоли да не му се наложи да сдържи поетото преди няколко дни обещание: „Може да сме съвсем голи и да те чувствам върху себе си като топъл дъжд, но ако решиш нещо друго, ще стана и ще се облека и всичко ще свърши.“

— Коул? — пошепна Айрин.

Очите му се отвориха.

— Страх ли те е?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли си?

Айрин кимна.

— Какво има тогава?

Тя не можа да понесе пронизващия му поглед и скри глава в рамото му. Устните ѝ го милваха, докато попита:

— Може ли да те погаля?

— По всяко време, както и където искаш.

Айрин колебливо плъзна ръка надолу по тялото му.

— И тук ли?

— Особено там — отговори с въздишка Коул.

Връхчетата на пръстите ѝ бяха хладни и несигурни, но пареха като огън. Айрин бе омаяна от възможността да изследва непознатата повърхност на твърдия член.

— Усещам как бие сърцето ти — пошепна тя и го обгърна с ръка.

Коул потръпна от наслада.

— Прощавай — промърмори тя и веднага отдръпна ръката си.

— Направи го пак и ще ти прости. — Ръката на Айрин се върна към пулсиращия от желание член и дишането му отново се ускори. — Да, така. Точно така...

Завладян от страсть, той ритмично се притискаше към милващата женска ръка, един, два, три пъти, докато успя да овладее желанието си.

— Има и друга възможност да се насладим на удоволствието — проговори най-после Коул и гласът му прозвуча дълбоко и дрезгаво. — И на двамата ще ни хареса. — Той погледна смаяното ѝ лице и се усмихна — Казах „да се насладим“, Айрин. Аз няма да те „взема“. Ти трябва да ми се отدادеш, да ми дариш всяка частица от себе си. Вярва ли ми?

Тя кимна и той я вдигна, за да я настани върху бедрата си като на кон. Айрин затаи дъх, защото усети твърдия член между краката си. Ала Коул я притисна до себе си, без да прониква в утробата и, и раздвижи тялото ѝ така, че тя цялата се разтрепери от удоволствие. Когато бедрата ѝ леко се залюляха, докосвайки набъбналата му мъжественост, в гърлото ѝ се надигна дрезгав вик. Коул я залюля

отново, молейки се да не загуби самообладание. Накрая пусна бедрата ѝ, но движенията и не престанаха. Дишането ѝ се ускори, стана пресекливо и тялото ѝ се разтрепери от неизпитвана до сега жажда.

— Коул — пошепна Айрин и посегна към него, за да довърши съединението на телата им. Никога не бе помисляла, че може да съществува нещо толкова съвършено. — Помогни ми.

Ръката му обхвана нейната и я поведе.

— Просто така — промълви той и протегна устни към нейните.

— Просто така.

Устните и телата им се сляха в един и същи миг. Тих вик на задоволство излезе между устните на Айрин, когато тялото ѝ се приведе над неговото и тя усети как членът му бавно я изпъльва, без да бърза и без да я притиска, докато накрая вече не остана празно място. Опита се да проговори, да му обясни колко е невероятно онова, което изпитва, но когато откъсна устни от неговите, вътрешността ѝ сякаш го заключи в себе си.

Нито една дума не наруши тишината. Тя усети как с всяко движение, с всеки дъх светът пропада някъде много далеч, докато Коул въздъхна дълбоко и тялото му под нейното отново се напрегна. Айрин усети дълбоко в уробата си пулсирането на члена му, изливането на семенната течност и потрепери от усещането, че се е изправила на ръба на нещо първично, неизвестно досега.

После ръката му се раздвижи, намери центъра на желанието във влажната гънка между краката ѝ и замилва гладкото възвишение, нежно и настойчиво, докато очите ѝ се разшириха от почуда. Докато някакво огромно удоволствие се пръсна в тялото ѝ и от устните ѝ излязоха задавени стонове на задоволство. Най-дълбоката ѝ същност се сля с този мъж и го задържа в себе си. Коул изпи с целувка стоновете ѝ и я задържа в обятията си, докато дъхът ѝ се успокои.

Но не я пусна, защото бе усетил с устните си не само страстта, а и солта на сълзите.

— Айрин? — пошепна Коул и продължи да я целува с нежност, която не си сходжаше с предрезгавелия му глас. — Болка ли ти причиних?

Тя поклати глава.

— Но ти плачеш.

— Така ли? — Ръката ѝ попи мократа буза и тя треперейки пое въздух. — Вярно. — После с въздишка притисна бузата си до гърдите му и зарови лице в меката извивка на врата му. — Щастлива съм, Коул. Не бях очаквала подобно нещо. Не и по този начин. Бях убедена, че след Ханс вече не мога да обичам. А ето че срещнах теб.

Коул се поколеба, но продължи да милва нежната извивка на гърба ѝ.

— Не мисли, че физическото удоволствие, което изпитваме, е любов. Това може да те нарани. А аз не искам да те нараня, Айрин.

Айрин затвори очи. Не беше очаквала Коул да отговори на любовта ѝ, но все пак бе имала известна надежда.

— Вярвам ти — отговори тя и шумно въздъхна. — За нещастие аз не съм жена, която се задоволява с половинчати неща. Но не се беспокой. Не очаквам от теб да се закълнеш във вечна любов. Ала това съвсем не означава, че няма да се опитам да те хвана в капана и от време на време да те повалям на земята.

Коул изненадано се засмя и целуна косата ѝ.

— Още отсега се радвам на това време.

Айрин вкуси с устни горещата му кожа и плъзна по нея върха на езика си. После въздъхна дълбоко, потръпна и се отпусна край него. Само след няколко минути беше заспала.

Доверието, изразено така очевидно чрез пълното ѝ отпускане, проникна до най-дълбоките кътчета в душата на Коул и разруши няколко защитни механизми, за съществуването на които той дори не подозираше. Това го разтърси не по-малко от преживяната преди минути страст. Дълго време лежа неподвижен, милвайки косата и гърба на Айрин, замислен за миналото и за неизвестното бъдеще.

Най-важното сега беше да опази Айрин жива, защото „Кон Мин“ сериозно възнамеряваше да предотврати възкачването им върху Диамантения тигър.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Хуго ван Луик седеше в слабо осветения си работен кабинет и държеше в ръка телефонната слушалка. Опитваше се да мисли, но му беше трудно, защото австралийският жаргон на Джейсън Стрийт дразнеше едното му ухо, докато в другото нахлуваше мълчанието на нощта. Болкоуспокоителните, които бе изгълтал, размиваха всички разлики.

После смиръщи чело и погледна през отворената врата на кабинета към спалнята, където жена му тъкмо се обръщаше в леглото си. Дори и да се бе събудила, тя не се издаваше. Тридесет и осемте години брачен живот я бяха научили да не се меси в служебните дела на мъжа си. Може би вече не ги и забелязваше.

Ван Луик тихо въздъхна. По-рано му харесваше да го будят посред нощ със спешни телефонни разговори. Това доказваше колко важно е мнението му за фирми и държави. Но днешният проблем — да се вразуми изчезналият Коул Блекбърн — му беше неприятен. Искаше час по-скоро да приключи с този въпрос — завинаги.

— Те още ли са в Даруин? — попита от далечината Стрийт.

— Когато хората ни отишли там, вече били напуснали хотела. И в нито един хотел на Даруин няма регистрирани Блекбърн и Уиндзор. Не са наемали кола. Блекбърн май е ранен.

— С пистолет? Тогава няма да иде на лекар.

— Смятаме, че все още са в Даруин.

— Може би — отговори Стрийт. — Но сигурно имат фалшиви документи. Могат да ги получат по всяко време от бащата на Уиндзор.

— Правилно. Казах на Макларън да ги търси по снимките.

— Аха, Макларън! Това не беше ли онзи с лулата, който вербува малките момиченца, с които Блекбърн се справи набързо? — попита цинично Стрийт.

— Всички твърдят, че е отличен боец.

— А какво да кажат, че се бие като баба ли?

Ван Луик потисна едно проклятие, когато в слепоочията му запулсира режеща болка.

— Следващия път ще се заемете вие.

— С удоволствие, драги. Само да намерим онова куче.

— Как най-лесно може да се стигне до станцията на Уиндзор?

— Има само две възможности. Наемаш самолет и се приземяваш право там или вземаш джип и потегляш. Залагам на джипа. И без това ще му трябва после.

— Няма ли автобус?

— Изключено. Станцията е на няколко светлинни години от единственото шосе в тази област.

— Не може ли да тръгне пеш?

— Не и по това време на годината, приятел. Още на втория ден ще го тресне слънчев удар, а момичето ще припадне само след няколко часа. Кажете на Макларън да затвори всички станции за наемане на коли в Даруин. Аз ще се погрижа за Дерби.

— Дерби?

— Това е единственият град в северозападна Австралия, където може да се наеме джип. Тук не сме в Лондон, драги.

Мълчание. И след малко:

— Намерете ги, Стрийт. И се уверете, че двамата няма да открият нищо, преди мусонът да направи търсенето невъзможно. Ако не успеете, разрушете мината.

— Ами ако е голяма като тази в Арджил?

— Не вярвам. Нашите експерти смятат, че става въпрос за праисторически водовъртеж, където има седиментни отлагания, а тези пластове лесно се разрушават.

— Как стигнахте до това заключение?

Ван Луик изкриви лице и уморено преброи ударите на сърцето си в ужасната болка зад очите.

— Имате много слабости, мистър Стрийт, но геологката некомпетентност не е от тях. Нима наистина смятате, че Абелард Уиндзор би могъл да опази от зоркия ви поглед мина като тази в Намибия? Цели десет години?

— Изключено е, приятел. Абсолютно изключено.

Ван Луик мрачно се върна на по-важната тема:

— Надявам се дъждовният период да е достатъчен като фактор за отлагане на нещата. За пет месеца могат да се случат много неща. Неща, които са важни за запазване равновесието в картела. Дръжте Блекбърн далеч от станцията.

— Това може да се окаже трудно, приятел. Може да стане някоя катастрофа. Ако се опитам да застрелям мъжа, мога да улуча малката.

— Как гласи пословицата? На подарен кон зъбите не се гледат. — Ван Луик разтриваше основата на носа си. — Само оставете всичко така, че да изглежда като нещастен случай. Ако момичето загине, по-добре е трупът да изчезне. Очаквам обаждането ви.

Стрийт понечи да каже нещо, но чу щракането от отсрещната страна и оставил слушалката. След малко набра друг номер.

— Здрави, сладурче. Някакви американци опитаха ли се да наемат роувъра ти?

— Не американци, а двойка канадци, които са решили да отидат в Уинджана.

— Канадци? — промърмори колебливо Стрийт. — Мъж и жена?

— Да. Улучи.

— Кога се обадиха?

— Преди няколко часа от Пърт. Ще дойдат дотук със самолет.

Защо?

Стрийт трескаво размисляше. Може би беше чиста случайност; че никаква канадска двойка точно сега бе решила да разгледа пустинните местности на западна Австралия. Може би беше чиста случайност и че клисурата Уинджана беше в същата посока като станцията на Ейб. Но както и да го мислеше, трябваше поне да огледа двойката.

— Ще ти бъда много задължен, ако отложиш малко пътуването им, сладурче. Да кажем до утре сутринта.

— И каква печалба ще имам от това?

— Петнайсет сантиметра от най-доброто, което си получавала досега.

— Силно момче си ти, а?

— Би трявало да го знаеш — отговори кратко той.

— Кога ще си платиш? — попита през смях жената.

— Пристигам още тази вечер.

— Чакам те.

Стрийт остави слушалката, засмя се и усети нетърпеливо пулсиране между краката. Нора беше най-приятно: то момиче в Дерби, което означаваше, че беше закръглена като хълм на термити и кожата ѝ не приличаше на овъглено дърво: Имаше някои странности в леглото, които плашеха повечето мъже. Но не и Стрийт. Той намираше приумиците ѝ за много вълнуващи.

Подсвирквайки си, мъжът се зае да събира вещите в раницата си с надеждата, че Коул Блекбърн — ако това беше той — ще тръгне с джипа, вместо със самолет. Между Дерби и станцията на Крейзи Ейб имаше твърде малко пътища.

А Стрийт ги познаваше като джоба на жилетката си.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Дерби правеше впечатление на умиращ град. Къщите се люлееха върху подпорите си, сякаш обширната равнина непрекъснато бе заливана от вълните на морето. Главната улица имаше достатъчно платна във всяка посока, но само две от тях бяха асфалтирани. Алеята помежду им бе залесена с трева и баобабови дървета, които с дебелите си стебла и извити клони приличаха на коренища. Асфалтът беше целият на петна и омекнал от горещината. Не се виждаше нито едно превозно средство. Климатът правеше невъзможна всяка човешка дейност, освен потенето.

В Даруин беше горещо, но имаше климатични инсталации и други завоевания на цивилизацията. Дерби беше горещ и първобитен.

Роувърът, който Коул и Айрин бяха чакали осемнадесет часа, правеше същото лошо впечатление като града. Беше отдавна в употреба, тракаше и изглеждаше като някоя все още внушаваща доверие развалина, изкърпена навсякъде с резервни части от бунището, препълнена със сандъчета за инструменти и брезенти, резервни гуми и всевъзможни метални тръбички, които служеха Бог знае за какво. На покрива имаше плосък багажник. Калниците бяха свободни, но стоманената решетка, която отделяше багажника от кабината на шофьора, беше закрепена здраво и достатъчна да удържи дори напора на бик.

Коул прегледа много внимателно роувъра, преди да напуснат града. Между Дерби и Фитцрой Кросинг, разположен на няколкостотин километра по-надолу по Грийт Нортърен Хайуей, нямаше нито град, нито село, нито пък бензиностанции или кръстовища, нищо — само пустинна трева, евкалиптови храсти и типични за западна Австралия акациеви дръвчета.

Айрин стоеше под оскъдната сянка на ламаринения покрив и наблюдаваше как Коул проверява мотора. Дори и раната да му причинява известна болка, той не допускаше тя да се забележи. На сутринта беше същото, когато я събуди с целувки и нежни докосвания,

които запалиха буен пламък в сърцето ѝ и накрая сляха телата им в такова съвършено взаимодействие, че болката ставаше немислима.

Айрин се усмихна на спомена, без да обръща внимание на потта, която се събираще под трикотажната ризка без ръкави и с дълбоко кръгло деколте и се стичаше на струйки надолу към късите панталони. Макар че атмосферата в Дерби беше невероятно влажна, въздухът беше наситен с ръждивокафяв прах. В промеждутьците между кратките, но силни пориви на вятъра върху нея се нахвърляха ята мухи. Айрин автоматично ги пъдеше от лицето си. Коул правеше същото, докато се беше привел над лъщящия от смазка мотор.

Айрин не преставаше да се учудва на горещината. Беше благодарна на Коул, който бе настоял тя да вземе в багажа си само къси панталони, ризи без ръкави, бикини и блузи с презрамки. Единствената отстъпка пред западното облекло бяха чорапите и здравите туристически обувки. Меката платнена шапка, която бе нахлутила на главата си, почти черните слънчеви очила и леката найлонова чанта до краката ѝ бяха нови. Дори канадският паспорт в чантата ѝ беше нов, поне за Айрин, макар че изглеждаше доста употребяван. Коул ѝ го бе връчил в Пърт заедно със своя. Мистър и мисис Маркхем от Нанаймо в Британска Колумбия. Айрин бе получила дори употребяван венчален пръстен с името на майка ѝ. Не се чувстваше особено добре, откакто го носеше на пръста си. Заедно с паспортите бяха пристигнали и няколко стари семейни снимки, най-вече портрети на бабата на Айрин Бриджит Маккуин Уиндзор. Като видя снимките, паспортите и пръстена, Айрин се запита дали Нан Фокнър е осведомена за предприетото от Матю Уиндзор, или баща ѝ рискува кариерата си, за да поправи злото, което бе сторил на детето си преди седем години.

Но не бе получила отговор на този въпрос, само кратка бележка от баща си, в която пишеше:

„Не можах да открия нищо повече за живота на баща ми в Австралия. Бъди внимателна, Айрин. Обичам те.

Татко.“

Златният пръстен проблесна на тропическото слънце и припомни на Айрин фотосите в чантата ѝ. Тя се наведе, разрови вещите си, намери плика и бързо се изправи.

Извади снимките, прегледа ги набързо, после се зае да ги изследва по- внимателно. Те бяха от времето, когато двамата братя Уиндзор били още млади и заедно разучаваш пустинния австралийски „Аутбак“. Черно-белите снимки показваха бедна, пуста, гола земя. Въпреки това и двамата мъже се усмихваха, особено когато на снимката присъстваше мис Бриджит Маккуин.

Една от снимките направо омагьоса Айрин. Тя показваше младата Бриджит в старомодната ѝ рокля, застанала на някакво скално било, обкръжена от тънки, странни на вид дървета и своеобразно оформени скали. Бриджит сияеше и с дяволито изражение на лицето, през спуснати дълги мигли се взираше дръзко в невидимия мъж, който я снимаше. Зад нея се виждаше мъж с гъсти први вежди, рошава коса и израз на страстно желание, взрян в младата жена, чиято коса се разяваше от лекия вятър.

На задната страна беше написано:

„Някой обича злато и сребро, ако го е дал Бог. Ние обичаме горещината, която никога не секва.“

Почеркът беше равен, старомоден и елегантен. Май склонността към лоши стихове и красив почерк беше заложена дълбоко в семейство Уиндзор.

— Готово — обади се Коул. — Да тръгваме.

Капакът на мотора падна с тръсък, сякаш за да подчертава думите му. Айрин прибра снимките в плика и го скри в чантата с фотоапаратите. Когато се наведе, слънцето прониза главата ѝ. Горещината беше задушаваща. Трябваше да положи много усилия, за да вдиша насищения с прах въздух. Имаше чувството, че кислородът достига до нея през десетина пласта използвани в сауната хавлиени кърпи.

А все още беше пролет, не лято. Айрин се опита да си представи какво ще бъде в Дерби, когато настъпи лятото, но не успя.

Вътрешността на роувъра беше прашна и задушна. Моторът веднага се включи. Айрин седна на седалката и се обля в пот.

— Прав беше — пошепна тя.

— Какво?

— Прав беше, че от потенето няма никаква полза.

Коул се усмихна, но усмивката му беше доста мрачна.

— Бих предпочел да съм сгрешил. Мразя тази проклета земя, когато настъпи „бидъл“.

Когато роувърът потегли, Айрин се освежи от постоянния вятър, нахлуващ през отворените прозорци. След петнадесет минути горещината и влажността вече ѝ се струваха незначителни и незаслужаващи да им се обръща внимание, въпреки че продължаваха да я дразнят. Дерби изчезна в облак прах.

Чуждият вид на страната, през която пътуваха, беше не толкова драматичен като климата, но имаше много по-дълбоко въздействие. Айрин, свикнала с Аляска и Калифорния, се почувства паднала на друга планета. Докъдето стигаше погледът, местността беше напълно равна. Нито един планински връх не се надигаше от маранята, нито един хълм, нито дори незначителни възвищения. Срещнаха само няколко изкривени дървета. Тук-там се виждаха оскудни треви. И навсякъде почвата беше червена като желязо.

Въпреки това тази страна постепенно завладя съзнанието на Айрин и тя започна да възприема формите ѝ, горещината и влагата, и преди всичко невероятната равнинност, която беше колкото невидима, толкова и замайваща.

Коул хвърли бърз поглед към огледалото за обратно виждане. Маранята не даваше възможност за по-точно наблюдение, но той въпреки това установи, че ги следва някаква кола. Тъй като нямаше други пътища, тя също бе излязла от Дерби. Коул смръщи чело, погледна в страничното огледало и внимателно даде газ.

Отстрани на пътя се появиха разрушени къщички на термити, някои от които образуваха цели селца. Нямаше видима причина за разположението им точно по този начин. Повечето бяха с остри върхове, високи до колене и много напомняха външните корени на мангрови дървета. По-големите достигаха до два метра височина и бяха доста широки. Големите суhi буци червеникава земя приличаха

на малки замъци, построени някога от ръждивочервен воськ и стопени от безмилостното тропическо слънце.

Въздухът просто пареше. Отстрани на роувъра се кълбяха сини облаци пара, а небето над него блещукаше във всички отсенки между бялото и тъмносиньото. Някакъв неизвестен източник сякаш създаваше все нови и нови облаци.

— Откъде идват облаците, след като няма нито планини, нито реки? — попита най-после Айрин.

— От Индийския океан.

Айрин небрежно подръпна ризката си, влажна и залепнала по тялото ѝ. Коул видя движението ѝ с тъгъла на окото си и леко се извърна настрани, за да вижда по-добре. Тя бе последвала съвета му и бе ограничила до минимум дрехите си. Вече не носеше сутиен. Овлажднелият памук беше залепнал върху пълната извивка на гърдите ѝ и ясно разкриваше тъмните им върхове. Изкушението да помилва голата кожа под платя стана толкова силно, че Коул побърза да отвърне поглед.

Тъй като слънчевата светлина беше твърде ярка, двамата повече усетиха, отколкото забелязаха профучалата по небето светкавица. Не се чу гръм.

— Мислех, че все още сме в сушавия период — промърмори Айрин и погледна назад.

— Така е.

— Защо тогава вали?

— Изобщо не вали — изръмжа Коул.

Айрин недоволно издуха кичура коса от лицето си.

— Не тук, при нас. Отзад.

— Ти май се шегуваш. Когато тук вали, облаците и светкавиците кръстосват небето от единия край до другия и дъждът се лее като из ведро.

— Шега значи... — Тя въздъхна и отново задърпа лепкавата от влага риза.

— Моля те, остави това. Прекалено е горещо, за да направя онова, за което си мисля в момента.

Тя го погледна отстрани и на лицето ѝ се изписа знаеща усмивка.

— Престани да ме разсейваш и се запознай със страната — настоя Коул и ѝ подаде голяма карта. Но отговори на усмивката ѝ.

Айрин разгъна картата въпреки съпротивата на вятъра, положи я на коленете си и започна да я сравнява с местността. Не й беше трудно, защото „Грийт Нортън Хайуей“ беше най-важното шосе на Западна Австралия, което свързва Дарвин и Пърт, минавайки през почти пет хиляди километра необитаема земя. Шосето имаше само едно платно, но беше по-добро от другите две, които навлизаха във вътрешността на страната.

След Дерби пътят се разделяше. „Гиб Ривър Роуд“ водеше на север. „Грийт Нортън Хайуей“ — на изток. Щом веднъж бе взел решение, човек можеше да се движи само напред или назад. Нямаше шосета, които да ги свързват. „Гиб“ беше малко по-широко, но не беше асфалтирано. То водеше на север към платото Кимбърли и някъде там свършваше. Тук-там се срещаха станции или минни участъци.

Когато стигнаха кръстовището, Коул продължи по „Гиб Роуд“. Под гумите се надигна облак прах.

— Смятах, че станцията на Ейб е по-близо до „Грийт Нортън Хайуей“ — учуди се Айрин.

— Права си. Но ние сме туристи и сме тръгнали към клисурата Уинджана, не помниш ли?

Коул не допълни, че на неасфалтирания път ще им бъде доста по-лесно да се справят с преследвача си.

Айрин отново се съсредоточи върху картата. На всеки тридесет до петдесет километра бяха отбелязани тесни пътища, които водеха към основните.

— Как се казват тези пътища? — попита тя. — Не видях нито една табела, а на картата няма и номера.

— Те нямат имена, нито пък номера. Повечето свършват пред следващата станция.

Айрин забеляза пред тях облак прах. Някъде далеч напред се появи силует на кола. Първата, която виждаха след излизането от Дерби. Затаи дъх, защото пътят ѝ се струваше тесен за разминаване.

Скоро разбра, че въпреки редките срещи с други коли те ще бъдат огромно изпитание за нервите ѝ. До последния момент двете превозни средства се носеха едно срещу друго с непроменена скорост. С поглед към спидометъра Айрин осъзна, че наближават другата кола с повече от осемдесет километра в час.

След невидим, но разбираем и за двете страни сигнал двамата шофьори наклониха левите външни колела към края на пътната ивица и двете коли се разминаха само на сантиметри една от друга. При срещата водачите вдигнаха за поздрав десния си показалец.

След като третата насрещна кола профучка непосредствено край тях, обвита в облак прах, Айрин шумно изпусна въздух.

— Мисля, че тук разполагаме с най-дългото игрално поле за онази прастара игра „кой е с най-здрави нерви“.

Коул се усмихна и помилва бузата ѝ. Хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и усмивката му изчезна.

— Защо е онази тръба отпред на бронята? — попита след малко тя.

— По тези места я наричат „ловец на бикове“. Имат я повечето коли в „Аутбак“.

— Защо?

— Защото е по-евтино от истински амортизор — отговори той.

— Ловецът на бикове предотвратява преобръщането, когато нещо попадне под колелата.

— С какво можеш да се сблъскаш тук, освен с къщички на термити?

Коул посочи с глава към стадото ръждивочервени костеливи крави, които пасяха в оскъдната сянка на разкривените дървета.

— Кимбърлийско късорого.

— Те приличат повече на магарета — усмихна се Айрин.

— Но са достатъчно големи, за да ти струват живота. Освен това тук се среща още какво ли не. Няма огради и всички се разхождат свободно — кенгурута, диви магарета и коне, бикове. И всяко животно е достатъчно голямо, за да попадне под колелата на някой роувър.

— Често ли се случват такива неща?

— Когато се движиш по тези пътища нощем, рано или късно се срещаш с нещо, което е достатъчно голямо, за да стане опасно. — Коул обърна поглед към външното огледало и присви очи. — Затова при посещенията си в „Аутбак“ винаги нося къса пушка. Човек не може да бъде сигурен, че при сблъсъка животното ще бъде убито. Особено ако е бик.

Айрин отново огледа говедата. Бяха мършави, с големина на пони и с раздърpana козина.

— Има ли бик между тях?

— Вероятно. Но бикът, за който ти говоря, е нещо друго. Нарича се воден бик.

Айрин със съмнение огледа песъчливата, прашна земя.

— Воден бик ли?

— Горе в областта около Даруин падат поне сто и петдесет сантиметра валежи на година. Най-вече през четирите месеца на дъждовния период. Щом дойде мусонът, става доста мокро.

— По четиридесет сантиметра на месец?

— През януари повече, през останалите месеци не толкова много. По това време всички защриховани линии върху картата се превръщат в широки тинести реки и във всяка вдлъбнатина се стича вода. Бродовете стават непроходими и повечето мостове отиват под водата. Всеки неукрепен път е безполезен.

Коул щателно огледа пътя зад тях и отново съсредоточи вниманието си напред.

— Защо при толкова много дъжд не направят диги, за да осигурят снабдяване с вода през цялата година? — попита Айрин. — Така поне бедните говеда ще имат по-добра храна.

— В тази местност няма как да се построи дига. Твърде равна е. Дори и да направят огромен язовир, почвата пропуска прекалено много. Водата ще потъне вдън земя.

Докато говореше, Коул гледаше във външното огледало и бавно натискаше газта с надеждата, че Айрин няма да забележи.

— Погледни картата — продължи той. — Фитцрой и Ленард не са реки в истинския смисъл на думата. Те са по-скоро канали за оттичане на водата и след дъждовния период пресъхват. През по-голяма част от годината се състоят от доста дълбоки вирове, не поголеми от хвърлей камък.

Айрин смяяно го погледна.

— Така е — усмихна се той. — Платото Кимбърли прилича на саваната, но това впечатление е измамно. Човек има нужда от пет литра вода дневно, дори ако седи на сянка — ако въобще има такава. В тази местност умираш също така лесно, както и сред дюните на Сахара. Даже и по-бързо, защото просто не ти се иска да повярваш. Но междувременно аз повярвах. Климатът на тази земя е способен да те довърши.

Айрин се обърна навън и се загледа в равнината, която прелиташе покрай тях. Опита се да си представи как в продължение на четири месеца над нея ще се излива дъжд и попита:

— Къде отива цялата тази вода?

Коул отново провери огледалата и със смиръщено чело нагласи огледалото за обратно виждане, за да не выбира. Но нямаше съмнение. Някой караше след тях, съобразявайки се със скоростта им. Коул отново даде газ.

— Част от нея се изпарява. Най-голямата част попива в почвата и през подобните на гъба шуплести скали като пясъчник и варовик се промъква към морето.

Айрин си припомни картите в „Блек Уинг“, които бе разгледала внимателно.

— Нали сините кръстчета по твоите карти означаваха варовик?

Коул кимна, отново хвърли поглед към огледалата и установи, че разстоянието между двата джипа не се е увеличило. Предпазливо отмести крака си от педала на газта и забави ход.

— Клисурата Уинджана е разположена в прастар риф — започна да обяснява той. — Възвишенията Оскар са пясъчници от праисторическо море. Невероятно стари рифове, заедно с вкаменелостите в тях, които го доказват.

— И никаква вода?

— Понякога във варовика се образуват пукнатини, от които изтича вода. Тя е чиста и е на хиляди години.

— Ами ако няма извори? Няма ли вода там?

— Не е задължително. При определени съотношения водата си проправя път през варовика и тази от повърхността веднага изчезва под земята. По този начин цели реки си проправят път през массивни скали. Така възникват пещерни образования като например „Карлсбадските каверни“ в Ню Мексико.

— Вярваш ли, че в Кимбърли може да съществуват такива пещери, които само чакат да бъдат открити като диамантите на Ейб?

Коул усети интереса в гласа на Айрин и се опита да скрие усмивката си.

— Не mi се вярва. Пещерите са временни явления и рядко достигат възраст повече от шест милиона години.

— Това ли е всичко? По дяволите, защо не караш по-бързо?

Коул изгледа невинното и лице и въпреки лепкавата горещина, която ненавиждаше, и колата, която ги преследваше, и се усмихна.

— Според човешките понятия пещерите съществуват дяла вечност, но в сравнение с диамантите те са еднодневки. Камъните в колана ти са едни от най-старите образувания на земята.

— Какво? — смяя се Айрин.

— Това е дълга история — отговори Коул и отново погледна в огледалото.

— Пътят също е дълъг — отговори с усмивка тя.

Усмивката и събуди в душата на Коул желанието да бъде някъде другаде, на сигурно място, заштото тук явно ги заплашваше опасност. Джипът зад тях всеки път бе променял скоростта си в съответствие с тяхната. Който и да беше, този човек не възнамеряваше да ги настигне и надмине. Може би шофьорът променяше скоростта си просто несъзнателно, но може и намеренията му да не бяха толкова безобидни.

Както и да е, Коул просто нямаше възможност да се отърве от преследващата го кола. Трябаше да изминат следващите четиридесет и пет километра по същото това шосе. Нямаше друг изход.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Коул изпитателно погледна в обратното огледало и после бързо обърна глава към Айрин, разтревожен да не е забелязала нещо. Все още нямаше причини да ѝ разкрие истината. Адреналинът щеше да я съсипе много по-бързо от ужасния климат.

Лека-полека бяха започнали да се изкачват. Коул помнеше, че на десетина минути път се издигаха продълговати, ниски възвишения. Там шосето се разделяше. Черен път водеше надолу към клисурата Уинджана. Гиб Роуд продължаваше до планинската верига „Крал Леополд“ и свършваше зад нея в малкото селище на брега на Гиб Ривър. Движението по шосето се ограничаваше до няколкото станции, разположени наблизо. По време на „билдъп“ местните хора не посещаваха клисурата Уинджана. А в Дерби нямаше туристи. Двамата с Айрин бяха толкова необичайно явление, че хората по улиците ги изпращаха с учудени погледи.

Това означаваше само едно: ако на разклонението облакът прах се отдалечеше от тях, всичко беше наред. Обаче ако ги последваше към Уинджана, работата ставаше дебела.

— Коул?

Мъжът извърна глава от огледалото.

— Какво има?

— Защо диамантите се намират във вулкани?

— По-рано се смяташе, че са изкрystalизирали при охлаждането на разтопените скали — обясни Коул. Гласът му беше спокоен и не издаваше нищо от напрежението, което все повече нарастваше с наблизаването на отклонението. — В кратера на вулкана е дяволски горещо. Диамантите биха се разтопили вътре като парченца лед в прясно сварено кафе.

Той мъркна и се обърна да провери дали Айрин не гледа във външното си огледало. Не. Тя се бе извърнала към него, с широко отворени и внимателни зелени очи, забравила всичко наоколо си.

Първата табела беше непосредствено преди разклонението. „Гиб Роуд“ продължаваше направо. Пътят вдясно водеше към клисурата Уинджана и националния парк „Тунел Крийк“. Коул зави вдясно.

— Преди не много дълго време — продължи да разказва той, — както си седял в лабораторията, един умен момък се вгледал в тъмните петна във вътрешността на един диамант и се запитал какъв ли е съставът им.

— Мислех, че диамантите са от въглерод. Нали знаеш, малки парченца материя, които не са успели да станат диаманти.

— Всички мислеха така. После някой реши да провери. Чуждите вещества се наричат „пироп“, това означава особен сорт гранат. Възрастта на този пироп може да бъде определена, като се измери радиоактивността му. Диамантът, прегледан от мъжа в лабораторията, бил изваден от кимберлитов комин под кратера на вулкан от преди сто и тридесет милиона години. Диамантът и гранатът в него би трябвало да са на еднаква възраст с комина на вулкана. Но те били на милиарди години.

— Добре, но как диамантите са попаднали във вулкана? Може би магмата все още не е била достатъчно топла?

— Никой не знае. Моето мнение е, че някъде дълбоко под земята има диаманлено поле, много дълбоко, отвъд точката, в която желязото се топи и скалите стават течни като восък, изложен на слънце. От този пласт диамантите са били издигнати на повърхността, когато преди повече от четири милиарда години планетата започнала да изстива.

Айрин несъзнателно положи ръка върху колана под ризата си, в който бяха скрити дванадесетте прастари камъка.

— Когато земята се охладила до известна степен — за — разказва отново Коул, — условията за възникване на диаманти завинаги отминали. Но изхвърлените скъпоценни камъни останали и образували тънък слой в една от вътрешните земни сфери.

— Как тогава се качват нагоре в пластове, където могат да бъдат открити?

— От време на време земната кора се раздвижва и тънък поток магма излиза на повърхността. Той преминава толкова бързо през диамантения пласт, че камъните просто нямат време да се разтопят, преди скалата около тях да се е охладила отново. Всъщност повечето се топят. Само в един от двадесет комина се откриват диаманти.

Айрин остана да седи мълчаливо, представяйки си блещукащо покривало на милиарди години, фантастичен кристален остатък от времето на възникването на земята.

— Колко жалко — въздъхна най-после тя.

Коул отмести поглед от външното огледало.

— Кое? Че диамантите се топят ли?

— Не. Че онези, които продължават да живеят, най-често се озовават у разни глупави стари дами.

Коул се усмихна, но усмивката му беше като в миналото. Празна. Облакът прах бе завил по техния път.

Мъжът тихо изруга и с една ръка затърси в торбата си на задната седалка, докато с другата стискаше кормилото.

— Да ти помогна ли? — попита Айрин.

— Обуй се колкото може по-бързо — отговори той. — После ще караш, докато аз обуя обувките си.

След бърз поглед към лицето му Айрин престана да задава въпроси. Веднага обу обувките си и хвана с една ръка волана, докато Коул бързо нахлузваше своите. Нямаше как да избегнат забавянето на скоростта.

— Благодаря — промърмори той, без да настъпва газта. — Вземи далекогледа и провери дали някой ни следи.

Айрин настрои далекогледа и внимателно провери пътя зад тях.

— Има една бяла кола.

— Ще ни надмине ли?

Тя огледа отново.

— Не.

Коул тихо изруга.

— Коул?

Ръцете му се сключиха здраво около кормилото, но гласът прозвучава безизразно:

— Следва ни още от Дерби. Голям хитрец. Винаги се съобразява с нашата скорост. Колко души са в колата?

— Много е далеч и въздухът трепери, за да ти отговоря точно.

Коул посегна под седалката, измъкна късоцевната пушка и я подаде на Айрин.

— Служила ли си си някога с такова нещо?

— Да.

— Много добре. Дръж я до себе си, но не сваляй предпазния колан.

— Какво ще правиш?

— Ще подкарам колкото се може по-бързо.

Без повече приказки Коул даде газ. Роувърът профучаш през ниско възвишение и се спусна по склона. Коул продължи да натиска газта до дъно и да я задържа с голямата си стъпало. Джипът изведнъж се разбърза и моторът зарева на пълни обороти. Стрелката на спидометъра се завъртя и достигна сто и тридесет километра.

Айрин се опита да не мисли за многото животни, които обикаляха тази лишена от огради местност.

Ръждивочервеният път прелиташе под колелата на роувъра. Профучаха покрай клисурата в началото на долината и се изкачиха по дългия склон зад нея. При изкачването роувърът забави ход. Коул остави педала за газта натиснат до последно, като не изпускаше от очи показанията за маслото и температурата на мотора и се стараеше да държи колата в най-гладката част на пътя.

Преодоляха още едно възвишение, преди облакът прах отново да се е появи в задното огледало. Пътят стана по-равен и зави край скалисто възвишение, което според Айрин вече беше нещо като хълм.

Коул безмилостно продължаваше да натиска газта.

Пътят към клисурата Уинджана внезапно се стесни и почти се изгуби между ниски храсталаци, но въпреки това разликата във височините се запази, така че Гиб Роуд скоро изчезна от погледа им.

Айрин стискаше в ръка пушката, а с другата се държеше да не падне. Хвърли поглед към арматурното табло и попита:

— Колко ще издържи роувърът?

— Няма да бъде достатъчно. И онзи отзад много добре го знае.

Оставя ни да се мятаме като риба на въдицата.

— Какво можем да направим?

Коул изкриви лице.

— Онова, което правят рибите. Ще дръпнем въдицата и ще оफейкаме с нея.

— А ако всичко е случайност и този човек изобщо не ни преследва?

— Тогава ще си обръсна краката и от утре нататък ще нося къси поли.

Роувърът се тресеше, защото Коул рязко превключваше скоростите, за да се справи с неравностите по пътя. Айрин се хвани здраво, тъй като ставаше все по-каменисто. Струваше и се, че всеки момент ще се блъснат някъде, но кой знае как, Коул успяваше в последния миг да обърне колата. Роувърът прескачаше с бучене сухи легла на потоци или затъваше в пясъци. В продължение на няколко километра чуваха само рева на натоварения до крайност мотор. Айрин все по-често поглеждаше към таблото.

— Коул — промълви най-после тя, — моторът прегрява.

— Знам. Ако в околностите на Уинджана има туристи или някакъв къмпинг, ще се залепим за тях. Лесно е да убиеш човек. Потрудно е да оправдаеш деянието си, ако един от убитите е дъщеря на висш офицер от ЦРУ. „Кон Мин“ със сигурност няма да го направи пред свидетели.

Коул се оглеждаше наоколо, без да престава да следи температурата на мотора. Горещина. Корава, суха земя. Тук имаше повече дървета, отколкото в Дерби, високи дървета, но те не правеха гора. И няколко ниски хълма със скалисти върхове. Нямаше достатъчно място, където да се скрие роувърът.

Изскочиха от храсталака и се озоваха върху песьчлива, открита повърхност. Зад нея в небето се издигаше скална стена, прилична на тъмен зид. След напълно равната местност варовиковите скали изглеждаха нереални. Река Ленард беше прорязала през тях широка бразда. Самата река не се виждаше, но по дълбочината на клисурата личеше колко е мощна водата през дъждовния период и как не спира да променя местността.

— Виждаш ли напред някакви превозни средства? — попита Коул, докато се носеха с пълна скорост към клисурата.

— Не. Но все пак трябва да има хора, нали сме в национален парк.

— Да, посред тоталното нищо.

— Няма ли поне пазачи?

— Тук е Западна Австралия. Тук туристите се пазят сами.

Айрин се взря по- внимателно, докато профучаха покрай избледняла табела, обясняваща, че са стигнали националния парк Уинджана. Тук беше също така пусто. Нямаше нищо, освен неясно

очертано място за паркиране и няколко ветровити бараки без покрив. Никакво скривалище. Никакви свидетели.

Пътят се разклони. Коул последва завоя, който излизаше от входа на клисурата и обикаляше по южния край на скалата. По ръба на стената се виждаха изтрити от времето варовикови скали, подобни на пръстите на ръка, които образуваха дълбоки, но много тесни клисури. В близост до сянката на скалата растяха високи дървета, които вече приличаха на горичка. Ниски храсти запълваха всяка пукнатина, навсякъде се виждаха пътеки, проправени от животни.

Полският път, който следваха, зави около издадена скала и колата се скри от очите на преследвача. Коул зави рязко вляво, право към ръба на скалата, и роувърът се заклатушка между дърветата, които препречиха погледа назад. С плашеща внезапност се озоваха непосредствено пред нацепената варовикова стена. Коул рязко натисна спирачката и изключи мотора.

— Извади от чантата ми кутия патрони — нареди той и грабна пушката, докато слизаше. — Тичай по края на стената, докато те настигна. Побързай!

Порив на вятъра бавно разнесе вдигнатия от рязкото спиране прах. Айрин хукна с все сили покрай ръба на стената, препътайки се в песъчливата почва. Само за няколко секунди цялото й тяло се покри с пот. След минута вече имаше чувството, че вдишва разтопено олово. Когато Коул я настигна и я издърпа в тесния отвор на скалата, тя се чувстваше изтощена до крайност.

— Заличих следите ни... Остани долу, за да не те видят — прошепна Коул, дишайки пресекливо.

Айрин му подаде патроните и кимна, едва поемайки си дъх.

Той се обърна и измери с поглед суровата, разцепена от водата скала, която беше зад гърба му. После безмълвно метна пушката през рамо и започна да се катери. Проверяваше внимателно всяка опора и се издърпаше нагоре с привичното спокойствие на опитен алпинист. След тридесет секунди се изкачи достатъчно високо, за да огледа пътя. Сви се в сенчестата цепнатина, свали пушката от рамото си и зачака.

Само след пет минути облакът прах се появи. Свежият вятър откъм клисурата бързо го разнасяше. Напълно неподвижен, скрит в сянката на скалата, Коул чакаше.

Скоро видя и колата. Шофьорът беше сам в малкия джип, произведен по японски лиценз. Без дори да се поколебае, джипът профуча покрай мястото, където Коул бе завил между дърветата. Мъжът впери поглед в часовника си и започна да брои. В следващите десет минути щеше да се разбере дали играта му е успяла или ще се наложи да нападне преследвача, да го убие и да го зарови в пясъка — ако, разбира се, той не го улучеше пръв.

Айрин чу как колата профуча по тесния път, но не можа да я види. Гледаше нагоре към Коул и напрежението, излъчващо се от свитото в тъмната цепнатина тяло, я накара да запази пълно мълчание.

Тя също чакаше.

Най-после Коул слезе при нея.

— Мина покрай нас, без дори да погледне встрани.

— Слава Богу.

— Още не сме свършили. Сега ще се върнем обратно на „Гиб Роуд“, а после право през полята към „Грийт Нортъrn Хайуей“.

— Защо?

— В момента той е между нас и станцията на Ейб. Да приемем, че има достатъчно гориво, за да стигне дотам...

— А ние? — прекъсна го тя.

— Не — отговори Коул и продължи: — Ако му стане ясно, че ни е изгубил, има две възможности. Или ще продължи по този път до станцията на Ейб и ще ни чака там, или ще тръгне през полето към асфалтовия път с надеждата да стигне преди нас във Фитцрой Кросинг.

— Какво има във Фитцрой Кросинг?

— Там е единствената бензиностанция в обсег петстотин километра. Бензинът едва ще ни стигне.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Късно следобед Айрин и Коул се върнаха на „Грийт Нортън Хайуей“, без да знаят дали са пред или зад преследвача си. Коул караше с най-високата възможна скорост. След неравните пътища асфалтовото шосе изглеждаше странно спокойно, почти недействително.

Местността отново беше равна. Баобаби с бледи кори се облягаха върху евкалиптовия храсталак като джуджета, изправени сред равно синьо-зелено море. По единственото платно на шосето имаше повече движение, отколкото на Гиб Роуд. На всеки двадесет минути профучаваше някакво превозно средство. Срещаха най-вече леки автомобили и малки камиончета. От време на време с бучене се задаваше дизелов камион с три ремаркета. Когато Айрин за първи път видя сивото чудовище, невярващо извика:

— Какво, за Бога е това?

— „Роуд трейн“.

— Така значи — промърмори тя, без да разбира.

— Това означава автовлак и представлява камион с три ремаркета — обясни Коул и вдигна крак от педала на газта, за да намали скоростта на сто километра.

— Колко е общата му дължина?

— Не знам точно. Някои от тия грамади стигат до петдесет метра, или поне така се говори.

Айрин не каза нищо. Автовлакът наблизаваше и сякаш изпълваше цялото шосе, защото и от двете му страни се надигаха облаци прах. Караше също така бързо, както и роувърът.

— Но на шосето няма достатъчно място и за двама ви — прошепна страхливо младата жена.

— Не се бой, скъпа — усмихна се Коул. — Страницната ивица е достатъчно широка.

После рязко изви роувъра встрани, така че двете му колела излязоха на черния път. Автовлакът направи същото. Роувърът се

разтресе целият от рязката маневра и още повече, когато огромният камион профуча покрай тях.

След кратко, заслепяващо сияние, което за секунди оцвети облаците от кремавобяло и кармезин в мастилено черно, слънцето залезе толкова внезапно, че Айрин едва успя да се възхити на цветовете, изчезнали също така бързо, както се бяха появили.

Коул включи дългите светлини и натисна още един шалтер, който включи силен прожектор над сенника. Широкият кръг светлина прорязваше мрака пред тях двойно по-далеч от дългите светлини.

— Вдясно има крава — обади се Айрин, забелязала кратко проблясване, което можеше да бъде само отражение от очите на животно.

— Проклети гадини — изруга Коул и настъпи спирачката. Едновременно с това изключи прожектора. Премина покрай кравата, обвит в гъст облак прах, и скоро възстанови предишната скорост. Водеше колата твърдо и бързо, но никога по-бързо, отколкото позволяваха светлините, защото след залез-слънце мършавите кимбърлийски късороги излизаха от сенките на храсталака и започваха да пасат в края на шосето, където топящата се от асфалта вода осигуряваше сравнително богата растителност.

Колкото повече се стъмняваше, толкова повече Айрин и Коул съсредоточаваха вниманието си върху сенките в края на светлинния кръг. Това поне отклоняваше вниманието им от горещината. На небето скоро се появи дебелият звезден килим. Шарките му бяха за Айрин също така чужди, както и местността сутринта. С изключение на южния кръст всички звезди бяха еднакво ярки.

Коул непрекъснато натискаше спирачката, изключващо светлините и чакаше сенките пред тях да пресекат шосето.

— Защо изключваш светлините? — попита най-после Айрин.

— Те заслепяват говедата. Ако са на шосето, спират като вцепенени. Затова и не давам сигнал, иначе ще изпаднат в паника, а паникъсаната крава се хвърля право върху колата.

След малко Айрин попита, въпреки че бе взела твърдото решение да не го прави:

— Виждаш ли светлини отзад?

— Не.

— Възможно ли е да се движи без фарове?

— Можем само да се надяваме — усмихна се хладно Коул. — Малката машинка, която кара, не тежи повече от една крава.

В мрака пред тях от нагъсто насираните звезди внезапно се отделиха десетина изкуствени светлини. Това бяха първите лампи, които Айрин виждаше след напускането на Дерби.

— Фитцрой Кросинг ли е това? — попита тя.

— В тази пустош няма друго.

Във Фитцрой Кросинг шосето пресичаше течението на река Фитцрой. Реката и целогодишните резерви от вода поддържаха живота на няколко стотици бели и непрекъснато променящ се брой аборигени.

Коул зави към вехтата бензиностанция, изключи мотора и на слизане каза:

— Остани в колата. Ако забележиш нещо обезпокоително, натисни сирената. Пушката е под седалката ми.

— Не съм добър стрелец.

Зъбите му се белнаха в мрака.

— Няма нищо. Цевта е толкова къса, че е предостатъчна за бой с близък противник. Заредена е с двойна порция патрони. Само се прицели, натисни спусъка и гледай как надменният ти противник ще се свлече в праха.

Айрин безмълвно бръкна под седалката и сложи пушката на коленете си. Коул напълни резервоара и резервните туби, които бяха изразходвали поради високата скорост. После допълни водата и маслото, провери разни кабели и маркучи и влезе в къщата, за да плати.

Айрин не преставаше да се оглежда, но не откри нищо, освен стар абориген с посивяла коса и подути крака, натрупал около себе си цяла пирамида бирени кутии. Когато Коул излезе от къщата, която беше едновременно бар, кафене и супермаркет, носеше пълна торба сандвичи и хладни напитки от препълнения хладилник. Спра за миг, размени няколко думи с аборигена, подаде му един сандвич и се запъти към роувъра.

Само след минута двамата отново бяха на път. Айрин ясно усещаше, че Коул се радва на мрака и безлюдния път.

— На седемдесет километра северно оттук има паркинг. Можем да преспим върху масите за пикник или да продължим направо към станцията.

— Кое е по-сигурно?

Коул сви рамене.

— Тук често се срещат малки японски коли. Ако приятелят ни е наистина много сръчен и е отпрашил през полята към „Тунел Роуд“, сега сигурно е някъде пред нас. Ще пресметне, че ние ще продължим пътя си до имота на Ейб, защото там има хора. И дяволски лесно ще ни устрои засада някъде в храстите.

— Отдавна ми се иска да пресия върху маса за пикник.

— Не се бой, мила — засмя се тихо Коул. — Отзад имам чергило и спални чували. Ще си изровим яма в пясъка и ще спим като къпани.

В следващите десет минути не се появиха други превозни средства. После обаче на половин миля пред тях изникнаха светлини, чийто брой и височина показваха на Коул, че ще се срещнат с „роуд трейн“. Дългите му фарове бяха заслепяващи ярки. Търсещият прожектор беше закован върху роувъра като обвинително насочен пръст.

Коул автоматично намали скоростта и започна внимателно да претърсва края на шосето за животински очи. Айрин се опита да направи същото, но ярката светлина я заслепяваща.

Разстоянието между двете превозни средства бързо се смаляваше. Коул изключи светлините, но автовлакът не отговори на учтивия жест. С гръм и тръсък той се насочи право към тях, като все повече ги заслепяваща.

— По дяволите! — изръмжа Коул. — С тия фарове онзи би могъл да търси, крави и по луната. — После сърдито вдигна ръка, за да защити очите си, и насочи роувъра още по-встрани. Идващият насреща им автовлак имаше на разположение цялата ширина на шосето. Той също се отклони малко встрани, но изобщо не намали скоростта. Продължаваше да треси насреща им като изпуснат от контрол товарен влак.

— Този човек забравил ли е какво трябва да направи или просто е невъзпитан? — попита Айрин и няколко пъти изключи и включи прожектора. Огромните фарове угаснаха само на двеста метра пред тях.

— Време беше, вол такъв — изруга сърдито Коул.

Ала едва очите им бяха свикнали с мрака, когато отсрещният шофьор отново включи дългите фарове. Синьо — белият лъч се насочи

право към навеса на джипа и се заби като нож в очите на Коул. Огромният камион се носеше право срещу тях, без да им дава шанс да се измъкнат. Заслепен, Коул инстинктивно завъртя кормилото наляво, така че роувърът се понесе направо през тъмната степ. Колата зави между къщичките на термити, които стигаха до гърдите му. Евкалиптовите храсти шумно се чупеха в амортизьора.

След няколкостотин метра Коул избягна поредния термитен хълм, остьрга с вратата някакво дебело стъбло, ала предните колела се забиха в изникналата точно пред тях къща на термити и колата едва не се преобърна. Предните колела се изкачиха по хълмчето и роувърът спря, увиснал безпомощно косо във въздуха, с диво ревящ мотор.

През последните метри от това безумно пътуване главата на Коул се бе ударила в страничния прозорец. За миг той остана неподвижен, после инстинктивно изключи светлините и разтърси глава, за да се осъзнае. Макар че го направи няколко пъти, продължаваше да вижда всичко двойно.

Откъм пътя се чу свистене на спирачки и съскане на триещи се в асфалта гуми. Автовлакът също имаше намерение да спре.

- Айрин — пошепна дрезгаво Коул, — добре ли си?
- Да, или поне така мисля — отговори програждало тя.
- Вземи пушката и бягай.
- Но...
- Веднага!

С пушка в ръка Айрин отвори вратата и скочи от къщата на термитите. После отиде до вратата на Коул и я отвори.

- Нали казах... — започна той.
- Не мога да те оставя просто ей така! — кресна тя и гласът и надви ревящите спирачки на автовлака. — Веднага слез!

Коул се претърколи от седалката, стъпи на крака и се залюля като тръстика. Айрин го улови, за да го подкрепи с рамото си. Той се изправи и затича с несигурни стъпки, доверявайки се изцяло на Айрин, която го водеше покрай обърквашите сенки на нощта.

След известно време зрението му се възстанови. Крачките му станаха по-дълги, докато в далечината скърцането на спирачките загльхваше.

Силен прожектор, приличен на святкащ бял меч, започна да описва кръгове в мрака. При следващата обиколка непременно щеше

да открие и тях, и роувъра.

Без предупреждение Коул събори Айрин на земята зад един голям термитен хълм и легна отгоре ѝ, надявайки се прашните му защитни дрехи да бъдат достатъчно прикритие и за двамата. Едва после през главата му мина мисълта какво всъщност бе извършил — свали я на земята и упражни насилие над нея, също като Ханс.

С лице в праха Айрин безпомощно се мъчеше да си поеме въздух. Ала не изпадна в паника. Коул беше мъжът, който я притискаше към земята, Коул, който никога досега не бе ѝ причинил болка, който се беше бил за нея, докато тя лежеше безпомощна в крайбрежния пясък. Коул никога не беше използвал силата си, за да я нарани или унижи. Беше ѝ доставил удоволствие, не болка, бе споделил тялото си с нейното, за да събуди всичко човешко, което бе останало в него.

Когато тялото ѝ се отпусна, Коул бавно и облекчено въздъхна. После тихо проговори:

— Не се движи. Не вдигай очи. В тях светлината се отразява също като при кравите. Разбра ли ме?

— Да.

Той нежно докосна с устни бузата ѝ и пошепна:

— Ти си възхитителна жена. Смела си като снимките, които правиш. Моля те да бъдеш също толкова умна. Каквото и да стане, не мърдай от прикритието. Не искам по погрешка да улуча теб. Мога ли да ти имам доверие?

— Да.

Айрин почувства как тежестта му върху тялото ѝ внезапно отслабна. Той взе пушката от ръцете ѝ, тя чу само леко прошумяване в тревата и после отново се въззари тишина.

Коул запълзя по корем, докато прожекторът не улучи роувъра, продължи още по-нататък и бързо се върна върху него. Колата приличаше на животно, застанало на задните си крака и вирнало нос във въздуха. Коул се постара да не обръща глава към светлината и пропълзя по-близо. Знаеше, че убиецът от автовлака трябва да слезе, за да провери успешно ли е свършил работата си.

Когато прожекторът се насочи към него, той светкавично затвори очи, за да не ослепее, и ги отвори едва когато светлинният лъч продължи по-нататък. След няколко минути вляво от него се появи

сянка. Може би това беше просто самоизмама, предизвикана от все още невъзстановеното зрение.

А може и да беше човек.

Коул застина неподвижно, после съвсем бавно обърна глава. Нищо не се помръдваше, въпреки това той беше сигурен, че наблизо има някой. Мъжът очевидно познаваше „Аутбак“ и се плъзгаше от сянка в сянка, от прикритие в прикритие, безшумен и сигурен като кралска мулга. Коул примигна, за да се увери, че вече не вижда двойни образи.

Убиецът изчезна в сянката и миг по-късно се появи в близост до роувъра. За съжаление все още беше твърде далеч, за да бъде улучен със сачмите на двуцевката. Бученето в главата също не помагаше особено на Коул.

Внезапно силуетът на мъжа се очерта пред прозореца на роувъра. Коул безшумно се изправи и със същото движение облегна двуцевката на рамото си и стреля. После даде изстрили вляво и вдясно от мястото, където бе застанал мъжът, и веднага се хвърли настрани, защото огънчетата, изскочили от цевите, бяха издали местоположението му.

Изстрелите отекнаха като гръм в нощта, после отново се въззвари тишина. Никакъв шум, ни най-малък признак дали двуцевката поне отчасти е улучила целта. Коул остана неподвижен, вслушвайки се напрегнато. Леко прошумоляване, намек за стъпка, неясна сянка по обратния път. Хвърли се настрани, претърколи се по-далеч и даде още един изстрел. Сви се на кълбо и зачака.

Тишина.

Коул зареди още три патрона в магазина на пушката и безшумно се придвижи към автовлака. Неволно си припомни, че вече бе преживял подобна ситуация: непроницаема, гореща нощ и тишината на джунглата около него. Убиваш или биваш убит. Живееш или умираш.

Но този път беше по-различно, по-трудно, защото носеше отговорност не само за собствения си живот. Вслуша се в посока към Айрин, за да бъде сигурен, че не се е раздвижила.

Айрин продължаваше да лежи неподвижно и да се вслушва в тишината, потискайки със сила желанието си да извика името на Коул. Вече се бе промъквала в мрака на нощта с фотоапарат в ръка към спотаили се животни, бе наблюдавала как вълците ловуват, но никога

не бе лежала в прикритие и не бе чакала хора да убиват и да бъдат убити. Напразно си пожела да има нещо по-добро на разположение от свитите си до болка юмруци.

Чу се трясък на затваряща се врата. Дизеловият мотор на автовлака нададе силен вой, камионът заскърца и потегли, бързо набирали скорост. Светлините угаснаха, сякаш бягащият убиец се страхуваше да не го обстрелят отзад.

Коул предпазливо пропълзя към роувъра и тихо повика Айрин по име.

— Тук съм, крия се — отговори шепнешком тя.

Само след секунди той беше при нея, притискаше я в силните си ръце и я милваше, докато тялото ѝ престана да трепери. Държа я още дълго, след като и най-малкото потръпване изчезна, продължавайки да се вслушва в нощта. Скоро отново се разнесоха нощните шумове на насекомите, което със сигурност означаваше, че никой не е останал да ги издебне в тъмнината.

— През целия ден искаше ти да караш — каза най-после той. — Какво ще кажеш да ме смениш?

Айрин кимна.

— Остани тук, а аз ще огледам наоколо. Ако всичко е наред, опитай да свалиш роувъра от къщата на термитите.

— Защо не почакаме? Може би онзи е решил да ни заложи нов капан — пошепна Айрин. — Или са били двама и единият е още тук.

— Шофьорът отфуча към Фитцрой Кросинг. Ние ще тръгнем в обратната посока. Не сме толкова глупави, че да останем тук.

— Гласът ти звуци разочаровано — установи с въздишка Айрин.

Белите зъби на Коул проблеснаха в мрака.

— Страшно ми се искаше да пратя това куче в ада. — Усмивката му бързо изчезна. — Вече не преследват само мен. Едва не загина и ти. От тази нощ нататък ловният сезон е открит.

Още преди Айрин да успее да отговори, той заключи устата ѝ с внезапна, жарка целувка, която свърши също така бързо, както бе започнала.

— Пет минути — нареди Коул. — Ако не се върна и не си чула нищо, опитай се да свалиш роувъра от тази купчина. Ще те настигна, преди да излезеш на шосето.

Айрин почака пет минути и отиде при колата. Доста трудно се покатери в наклонения джип, но щом седна зад волана, успя веднага да запали мотора. Скоростите бяха направени за силен мъж и тя трябваше с все сила да натисне задната, за да даде бавно газ. Роувърът измина няколко сантиметра. Айрин превключи на първа, даде малко напред, после бързо смени на задна, гумите се захванаха и колата слезе от хълма. Бавно и внимателно тя продължи пътя си на изгасени светлини и когато достигна шосето, Коул внезапно изникна от сянката на нощта.

— Аз ще карам, ти дръж пушката — каза Айрин, когато той седна до нея.

— Карай до разклонението за станцията, после ще карам отново аз. Днес няма да излезе нищо от нощувката върху маса за пикник. Ще продължим пътя си, докато не започна отново да виждам двойни образи.

— В станцията няма ли да бъдем на сигурно място?

— Сигурно? — изсмя се Коул. После я погледна и в блесналите му очи се отразиха светлинките върху арматурното табло. — Още ли не си проумяла? Станцията не означава сигурност, тя е ловното поле на Диамантения тигър.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Коул се събуди още преди първите звезди по южното небе да са избледнели. Въздухът ухаеше на влага и бе изпълнен с тихите шумове на зараждащия се ден. Айрин се протегна в съня си и се сгуши в него, защото топлината, която се изльчваше от мъжкото тяло, беше много приятна в утринния хлад. Коул се извъртя така, че да я обгърне с две ръце.

При рязкото движение, което направи, установи, че не е останала и следа от снощното главоболие. Не го усети и когато тялото му внезапно се събуди, почувстввало притиснатите до себе си меки женски форми. За миг Коул се изкуши да я събуди както вчера, от съня направо в чувственото отдаване, за да се докосне до онази скрита страст, която години наред се бе таила в прекрасното тяло.

Още докато се опитваше да убеди сам себе си, че съществуват десетки причини, поради които не бива да го прави, ръцете му се плъзнаха по тялото на Айрин, мушнаха се под леката ризка и намериха гъвкавата ѝ талия. Той започна да я милва бавно, усети реакцията ѝ и се запита какво ли сънуваше в момента.

Дишането ѝ се ускори, тя отвори очи и учудено се вгледа в звездната нощ.

— Това май ти стана навик — промърмори с усмивка Айрин и сладостно се протегна.

— Мога и да престана.

— Наистина ли? — Ръцете ѝ се плъзнаха надолу по тялото му, намериха втвърдения член и започнаха да го милват. Коул усети как с целото си същество инстинктивно се устреми насреща и. — Кога?

— Винаги когато поискаш.

Айрин вдигна поглед към блестящите сиви очи и разбра, че мъжът над нея говори сериозно. Ала тя само се шегуваше. Още в полуслън, подчинявайки се на първичните си инстинкти, тя го желаеше.

Ръката му намери интимните ѝ части и в стомаха и сякаш се разля гореща вълна. Тялото ѝ потръпна. Ръката на Коул потъна още по-

дълбоко в нея, докато пръстите му напипаха чувствителната точка между пламналите гънки. Айрин затвори очи и дишането ѝ се учести. От ръката му сякаш излитаха стрели на удоволствие, които я разтапяха. Тя погледна в очите му и отново осъзна колко много го обича.

Коул изохка дълбоко, когато Айрин го придърпа върху себе си и телата им се сляха в едно. С бавни насрещни движения той увеличи удоволствието ѝ, докато и двамата забравиха света около себе си. В последния момент той покри устата ѝ със своята и изпи сладостните ѝ викове, докато семенната течност се изливаше в утробата ѝ. После я държа в обятията си, докато и двамата започнаха да дишат по-спокойно и пулсът им намери обичайния си ритъм. Коул усети как тялото на Айрин се отпусна отново в люлката на съня.

— Не заспивай — засмя се той. — Време е да ставаме.

Айрин измърмори нещо и се отдръпна от него. Коул усети как в slabините му отново се надига страстта. Ала не обърна внимание на тръпките ѝ и побърза да се облече. После събра спалните чуvalи и покривалото и ги нареди в roувъра. Изкачи се по склона и се огледа напрегнато в мрака.

Запуснатата прашна писта към станцията на Ейб едва личеше. Само човек, който познаваше пътя, можеше да го следва без затруднения — или някой със забележителна памет на Коул.

— Смятам, че онзи глупак най-после се е отказал — каза той на Айрин, когато тя се покатери при него.

— Слава на Бога.

— Бог няма нищо общо с тази работа — отговори с усмивка Коул и зъбите му се бялнаха.

— Как е главата ти? — Айрин внимателно зарови пръсти в гъстата му коса и опипа мястото над дясното слепоочие. Коул стоеше неподвижен, макар че кожата на главата му веднага реагира и цялото му тяло се напрегна. — Подутината почти е изчезнала.

Мъжът протегна ръка и помилва скулите ѝ.

— Да се връщаме при roувъра, преди да съм направил поредната глупост — измърмори той и в гласа му се усети нарастваща възбуда. — Жено, ти си прекалено голямо изкушение за мен.

Айрин бавно тръгна след него в мрака. Обувките ѝ се плъзнаха, но бързо намериха опора. Някъде в далечината проехтя странен

животински вик.

— Какво беше това? — учуди се тя.

— Крава, която говори с луната.

Вятърът довя още един пронизителен вик.

— Дали това не беше луната, която отговори на кравата? — попита сухо Айрин.

— Бързо се учиш — усмихна се Коул.

Без да включват светлините, двамата се понесоха по неравния път и скоро се озоваха отново в равнината. По следите личеше, че скоро оттам са минали тежки камиони.

— Май тук е доста оживено — промълви Айрин.

— Досега не видях нищо неочаквано — отговори Коул. — Само следи, които понякога се срещат по входната алея на Ейб.

— Каква ти входна алея? Та тя е поне шестдесет километра дълга!

— И то по въздушна линия, или по-точно по какаду-линния. Все пак сме до платото Кимбърли. Освен това имай предвид, че в станцията са пристигнали няколко души от „Блек Уинг“. И дано е така, защото в противен случай няма да намерим нищо, преди да започнат дъждовете. Може би Сара също е тук, или поне някои от децата и внуките ѝ. Мъжете вероятно са офейкали след смъртта на Ейб.

— Коя е Сара?

— Никой не знае точно — отговори със странна усмивка Коул.

— Когато Ейб и брат му започнали работа тук, тя била дете. Племето ѝ или е измряло или просто я е изоставило. Тя живееше с Ейб.

Роувърът се тресеше. Айрин се подпра на арматурното табло, докато Коул намали скоростта и се насочи към твърдите като цимент остатъци от пресъхнало блато.

— Вярваш ли, че Сара знае нещо за мината?

— Надали. Пък и да знае, ѝ е все едно. Диамантите са част от цивилизацията. Аaborигените нямат нужда от модерни неща. Все пак англичаните и говедата им са дошли от Куинсланд едва преди стотина години. Вървели почти две години. Тръгнали с десет хиляди глави добитък и по пътя загубили повече от половината. Нищо чудно, че никой не бързал да повтори примера им. През последните двадесет години в тази област са се появили много повече заселници, отколкото през миналите сто.

Роувърът продължи пътя си през тинеста местност и Айрин се смая.

— Това е първата вода на открито, която виждам, откакто съм в Австралия. — Тъмнината около тях все още беше непроницаема. Тя въздъхна и се облегна назад. — Ейб споменавал ли ти е някога, че има брат?

— На мен никога. Не направо. Тук се носи легендата, че след като брат му заминал с Бриджит Маккуин, Ейб известно време живял при аборигените. Научил езика им, спазвал обичаите им и станал за тях нещо като Бог или дявол. Седял край огньовете им, а те му давали млади жени и най-добрите парчета от печените крокодили и гущери.

— Ти харесваше ли Ейб? — попита Айрин след кратка пауза, придружена от тракането на роувъра.

— Уважавах упоритостта му. И се възхищавах на знанията му за страната. Но да го харесвам? — Коул сви рамене. — Никой не обичаше Ейб, най-малко онези, които го познаваха най-добре — аборигените. Хората не обичат боговете или дяволите си. Просто живеят с тях колкото се може по-добре. Той беше луд поекса, но мразеше жените повече от всеки друг мъж, когото познавам.

— Защо тогава е оставил имота си на мен, а не на татко или Фил?

Коул отмести очи.

— Може би все пак не ги е мразел достатъчно.

— Какво искаш да кажеш?

Коул тихо процитира няколко реда от „Хандър“:

„Слизам долу сам, където се носят черни лебеди над море от мъртви кости.

Каменна жена, която ми дава надежда. Тайни по-черни от смъртта.

И да кажеш истината означава смърт.

Но на теб ще кажа.

Слушай ме, о дете на разочарованието.

Ти ще проклинаш деня. Както аз моята лейди и кралица.“

Произнесени с дълбокия мъжки глас под огромното австралийско небе, стиховете звучаха много по-различно, отколкото в луксозния хотел на Лос Анджелис. Айрин потръпна и ѝ стана неприятно.

— Какво толкова са му сторили жените? — попита тя.

Коул изкриви устни в корава усмивка.

— О, вероятно обичайното.

— Какво означава това?

— Направили са го на глупак.

— Ако съм разбрала добре онова, което ми разказа за Ейб, той с удоволствие се е забавлявал с жени.

— Въпреки това една от тях го е разочаровала дълбоко.

Айрин не отговори.

Коул си припомни за Ханс.

— Прощавай, Айрин, не помислих за това. — Усмивката му беше горчива. — Жалко, че Ханс не е срецнал сестрата на Уинг. Те са просто отредени един за друг. Но справедливостта е сляпа, а милостта е непредвидима мръсница.

След кратко мълчание Коул се върна на по-безопасната тема:

— Не знам защо Ейб толкова ненавиждаше жените. Никога не ми е говорил за това. Но като гледам снимките ти, ми се струва, че братята просто са обичали една и съща жена. Само че не са могли да я имат и двамата.

— Баба ми ли?

Коул кимна.

— След като Бриджит изчезнала, един от белите съседи на Ейб го попитал защо Нат Уинзор е заминал за Америка. Ейб го нашибал с камшика си. Ако не бил мъртво пиян, сигурно е щял да убие бедния човек. Същото ставало всеки път, когато някой споменавал името на дядо ти. Ейб направо побеснявал. След известно време хората престанали да говорят за Нат Уинзор и започнали да наричат правуйчо ти „Крейзи Ейб“.

Пистата се загуби в нисък склон. Коул изключи светлините, преди да изкачат възвишението, а горе изключи и мотора. Под тях, в създадена от вятъра падина, блещукаха светлинки.

— Какво е това? — попита Айрин.

— Станцията на Ейб.

— Още е толкова рано, а вътре вече е оживено.

— По време на „билдъп“ хората стават преди разсъмване, за да си свършат работата. Иначе е прекалено горещо.

Коул извади от багажа си кутия патрони и ги напъха в джоба си.

— Ще проверя дали всичко е наред. Ако е така, ще светна два пъти лампата на входа. Дай ми един час. Ако не получиш знак от мен, тръгни обратно към Фитцрой Кросинг, обади се на баща ти и се крий в полицията, докато дойде.

— А ти?

— Моя работа. Искам да останеш жива. Каквото и да се случи, не влизай след мен! Щом сляза от колата, всеки, който се изпречи на пътя ми, може да бъде враг.

— Коул... — започна Айрин.

— Обещай ми да останеш в колата — прекъсна я той и се приведе над лицето и. — Може да ми струва живота, ако трябва да се тревожа и за теб.

Тя усети горещия му дъх и нежното докосване на устните му. Потръпна, защото езикът му я опиваше като вино.

— Добре...

Думата беше по-скоро въздишка, но Коул разбра. Целувката му се промени и от мека стана жадна, напориста. Но след миг вратата се отвори и той изскочи от роувъра. Нощта скоро го погълна.

Фигурата му безшумно се придвижи надолу по склона в сянката на храстите. След двадесет минути достигна къщата, около която цареше пълна тишина, с изключение на дизеловия мотор, задвижващ мощн електрически генератор. На покрива бе закрепена голяма сателитна антена за приемане на новини и друга за предаване.

Коул обиколи къщата и видя отзад два нови джипа. Нищо не помръдваше в тъмнината, освен малко облаче дим, което издаваше наличието на пост. Коул се промъкна към прозореца на кухнята и в този миг вратата се отвори само на сантиметри от него.

Яркият лъч светлина почти го заслепи. Беше твърде близо, за да реагира другояче, освен с нападение. Когато вратата се затвори, той обви ръка около врата на излезлия и го стисна с все сила.

— Да не си мръднал! И тихо! — изсъска Коул.

Но сетивата му веднага усетиха аромата на познатия екзотичен парфюм, жив в спомените му не по-малко от крехката фигура,

безпомощна под яката му хватка:

— Хелоу, Лай — прошепна тихо Коул. — Отдавна не сме се
виждали. Но май не чак толкова...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

След няколкочасово пътуване по „Грийт Нортърн Хайуей“ Джейсън Стрийт достигна външното си бюро в Куунура. Там никой не го попита защо изглежда, сякаш се е влачил по земята като змия и защо под скъсания ръкав се вижда кървава ивица. Не го попитаха, защото веднага след падането на нощта всяко движение по няколкото тесни улички замираше. Оживление цареше само в кръчмите и в края на градчето, където аборигените се събираха около големи лагерни огньове, за да се пренесат с помощта на алкохола в по-модерна форма на традиционния си „дрийм тайм“, така наречения вечерен транс.

Въздухът в кабинета на Стрийт беше задушен и застоял. Той бързо включи климатичната инсталация и веднага се зае с компютъра. Подаде тайнния код, запали си цигара и прочете новините, пристигнали по време на пътуването му. Много от клиентите имаха въпроси или се оплакваха от нещо. Хуго ван Луик също се беше обаждал.

Обвит в гъст облак дим, Стрийт изруга, закашля се и погледна часовника на ръката си. Ван Луик все още беше в кабинета си в Антверпен. Стрийт грабна телефона със заглушителя и бързо набра номера. Ван Луик вдигна слушалката при втория звън.

— Здрави, приятел — поздрави Стрийт и австралийският жаргон направи гласа му да звучи по-весело, отколкото се чувстваше в момента.

— Уредихте ли въпроса? — попита направо Ван Луик.

— Когато ме изпратите някъде следващия път, предупредете ме, че имам насреща си истински тигър.

— Нима някога съм ви прашал за дребна плячка?

— Бунтовниците от джунглата и дребните контрабандисти са направо безобидни в сравнение с този Блекбърн. Той е твърде добър за ловец на диаманти. Сигурен ли сте, че не работи за ЦРУ?

— За съжаление да. С ЦРУ щяхме някак да се спогодим.

Стрийт потисна една прозявка.

— Добре, но той вече пристигна в станцията на Ейб.

— Миствър Блекбърн наистина има късмет.

— Късмет? — изръмжа сърдито Стрийт. Холандецът май си позволяваше да намеква, че не е сторил всичко, което е трябало. — Според мен този човек е по-хитър от лисица, фалшив паспорт, шофьорска книжка, всичко.

— Кое от намеренията ви не успя?

— Всичките. Прегледа роувъра, като че търсеше бълхи, намери всяка частичка, която можеше да се повреди, и го приведе в пълна изправност. Употреби няколко часа за тая работа. Нора беше готова да го назначи като автомеханик. Дотук със „случайната“ авария.

— По-нататък.

— И аз така си казах. Подгоних ги през цялата пампа. Блекбърн веднага ме усети. Колата ми е по-бърза и си казах, че ще ги пипна в парка Уинджана, защото завиха нататък. Двама американски туристи изчезват някъде в „Аутбак“ и умират от жажда — също като Крейзи Ейб. Тъжно наистина, но тази страна е отнемала живота и на по- силни хора.

Ван Луик се обля в пот само при мисълта какво разследване щеше да извърши ЦРУ при вестта за смъртта на Айрин Шейн Уинзор. Въпреки това се възхити от бруталната простота на Джейсън Стрийт. Щеше да реши проблемите с един удар.

— Какво стана после? — попита след кратко мълчание той.

— Блекбърн се скри някъде под стената и аз минах покрай него, без да го забележа. После обърна и потегли право през полята към „Грийт Нортън Хайуей“. Отпраших веднага към Фитцрой Кросинг, защото там трябваше да заредят. Видях един паркиран „роуд трейн“, а шофьорът му спеше някъде. Взех камиона с твърдото намерение да ги довърша. Тъкмо когато повярвах, че са в ръцете ми, той изви настрана и се понесе през храсталациите, докато не заседна върху един хълм на термити. — Стрийт изгаси цигарата. — Мина доста време, докато тежкият автовлак спре. Отидох да огледам роувъра. Добре че лазех, защото той носеше винтовка с прерязана цев и едва не ме прати на оня свят.

— Дали ви е познал? — попита остро Вай Луик.

— В никакъв случай. Не направих нищо повече, защото сега нямаше да ме има. Въобще не видях къде е скрил момичето.

— Да не е ранена?

— Стигнах до роувъра и точно тогава той ме просна на земята с първия изстрел. Тя не беше вътре. Може и да я е отнесъл някъде. Дяволски силен мъж.

— Съществува ли възможност да свържат името ви с откраднатия камион?

Стрийт гневно се изсмя.

— Изключено. Австралийското правителство всеки месец плаща на аборигените, а те имат едничката грижа, колкото се може по-бързо да превърнат парите в алкохол. Онези от Фитцрой Кросинг не можеха да познаят и собствените си майки. Не ме видя нито един трезвен бял човек.

— Къде сте сега?

— В Куунура. Ще отида в станцията на Ейб, щом ме повикат да изчисля минните разходи. Вероятно утре, най-късно вдругиден.

Ван Луик помълча малко и каза:

— Вашето правителство още не е взело решение дали вие ще бъдете официалният оценител на мините „Слийпинг дог“. И това, след като цели десет години уреждахте договорите на Абелард Уинзор с „Кон Мин“ и ДСД.

— Мръсници! — изръмжа Стрийт. — Момичето заверило ли е вече завещанието?

— Матю Уинзор се е погрижил за това. При него тези неща стават бързо.

Стрийт запали втора цигара и каза:

— Не можем да чакаме зелена светлина от правителството. Партиорът на Блекбърн е доставил в станцията цял куп технически съоръжения, които направо ме подлудяват.

— Разговаряме с американците за оценката — заключи Ван Луик. — Очаквам скоро да ви допуснат в станцията.

— Така ще бъде най-добре, старче. Няколко аборигени там са мои хора и си отварят очите къде се копае. Само че по всяко време могат да им видят сметката.

— Плащайте им повече.

Стрийт изръмжа нетърпеливо и се запита как би могъл да обясни на градски човек като Ван Луик какво представляват австралийските местни жители.

— При тях не става с пари. Само със сплашване. Докато ме считат за сянката на Ейб, ще ми се подчиняват. Но ако увелича натиска, ще офейкат.

Ван Луик поглежда дълбоко въздух и внимателно обясни:

— Ако Айрин Уиндзор пусне мината в производство, вие сте мъртвец. Мазл и Брокхе.

Стрийт изглежда слушалката и изсъска:

— Ами ако аз я пусна в производство, стари глупако?

После се изсмя и потръпна от острата болка в ръката си, когато захвърли слушалката.

— Дано се задавиш с твоето „мазл“, дръвнико. И теб те чака ковчег.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Айрин се събуди, изцяло загубила чувство за ориентация, забравила къде се намира. Горещината и натрапчивата миризма на обор ѝ припомниха, че спи в спалнята на правуичо си. Или в онова, което беше останало от нея, след като Коул бе изхвърлил навън желязното легло заедно с дюшека и бе донесъл чергилото и спалните чували от роувъра. После безмълвно беше наредил две места за спане в спалнята на Ейб и беше прекарал нощта, препречил вратата с едрото си тяло.

Айрин лежеше неподвижно в тъмнината и си припомняше трудно овладяваните чувства, които бе усетила у Коул при влизането си в станцията. Той я представи на една китайка на име Лай, чийто жаден тъмен поглед проникваше през дрехите му, сякаш очите ѝ бяха ръце. Не беше я запознал с останалите шестима китайци. Те не говореха английски, а и да говореха, го пазеха в тайна.

Лай владееше отлично чуждия език. Айрин веднага предположи, че тази жена познава Коул Блекбърн. Или много ѝ се иска да го опознае.

Младата жена неспокойно се обръщаше върху твърдата земя, въпреки изтощението си неспособна да заспи отново. След малко погледна към вратата и се запита дали в момента Коул не е при Лай, жената със стройно тяло и жадни очи. Мисълта, че той може би е сам с нея, събуди в сърцето ѝ дива ревност, макар никак да не ѝ се искаше да я признае.

— Айрин! Вертолетът е почти готов — чу се гласът на Коул зад вратата.

Айрин скочи на крака и неволно простена. Вратата се отвори с трясък. Коул нахлу вътре, опасен като заредена пушка. Острият му сив поглед обходи стаята и не откри нищо, освен голите стени.

— Какво има? — попита той и внимателно я огледа. Освен че беше с вчерашните мръсни дрехи, тя изглеждаше добре.

— Нищо. Само съм малко схваната. Подът е толкова твърд.

— Принцесата върху граховото зърно, а? — засмя се Коул и тялото му се отпусна.

— Повече ми приличаше на топка за боулинг.

Той я издърпа до себе си, притисна я и я целуна толкова жадно, че Айрин забрави всичко наоколо си.

Внезапно откъм отворената врата долетя шум. Коул стоеше с гръб към вратата, но веднага разбра, че Лай го е последвала от кухнята.

— Какво има, Лай? — попита той, без да се обърне.

Очите на Айрин се разшириха от изненада. Промяната у Коул бе поразяваща. Чувствената топлота и нежност бяха изчезнали. Вместо тях се усещаше дива, едва удържана ярост, която много й приличаше на сексуално желание. Когато обаче се опита да се изпълзне от прегръдката му, той я задържа и с ръце, и със силата на погледа си.

— Обажда се Чен Уинг — съобщи Лай. — Иска да говори с теб.

Гласът на жената беше тих и овладян, но очите ѝ не се откъсваха от тялото на Коул. За миг тя изгледа Айрин, сякаш ѝ вземаше мярка за покров. После бързо сведе поглед и зачака с търпеливото външно спокойствие, характерно за китайската култура.

Айрин усети как в душата ѝ пропълзя неловкост. Всички съмнения относно естеството на връзката между Лай и Коул бяха изчезнали. Двамата със сигурност се познаваха отблизо.

— Кажи му, че идвам — отговори Коул.

Лай се обърна и се запъти към кухнята с тракащи токчета. Дрехите ѝ представляваха елегантна смесица от модата на Изтона и Запада. Традиционните черни копринени панталони, ушити от първокласен шивач, и черна копринена блуза, разкопчана до извивката на златнокафявите ѝ гърди. Гладката черна коса беше свободно пусната и достигаше до бедрата. Фотографката у Айрин веднага проумя, че никога не е виждала толкова завладяваща красива жена.

— Страхотна е — промълви най-после тя.

— Така е.

Думите бяха произнесени със същата неутралност, която бе изписана и върху лицето му. Никакво чувство не го раздвижи, макар Айрин да знаеше, че го има, скрито дълбоко под забележителното му самообладание.

— Откога я познаваш? — попита тя, преди да успее да се удържи.

— Достатъчно дълго.

— За какво?

— Ще отида да поговоря с Уинг. Би ли ми донесла чаша кафе? Може би разговорът ще трае доста време. — Коул спря до вратата и я изгледа през рамо. — Моля те отсега нататък да не изчезваш от погледа ми за повече от три минути. И винаги да те чувам, разбрано ли е?

Айрин примигна.

— Нямаш ли доверие в Лай и в другите китайци?

— Нямам доверие на никого. Затова съм още жив. Ако се наложи да те търся, съм готов да убия.

Коул излезе в коридора и отиде в стаята, превърната от хората на Уинг в комуникационен център. Всички уреди бяха вече по местата си и работеха.

Коул седна до телефона.

— Добре работиш, Уинг. А аз си мислех, че трябва да си пишем писма.

— Благодаря. Съжалявам за забавянето на леглата и водопроводчика. Лай обеща да накара мъжете да побързат. Всичко наред ли е?

— Изprobах повечето уреди, но за някои нямах време. Сигурно си ангажирал цяла армия за инсталирането им.

— За повечко пари се намериха пилоти, готови да докарат хората и съоръженията и без специално разрешение. Позволих си веднага да започна с изследването на местността. Естествено ти можеш да повториш търсенето, ако се усъмниш в резултатите.

— Защо започнахте без мен? — попита направо Коул.

— Узнахме, че някой вече е прелетял над мините с хеликоптер.

Смятам, че са търсили същото като нас. Затова трябваше да започна.

— Кой е другият?

— Още го търсим. Вертолетът е собственост на минно-осигурителната фирма ИМСА. Шефът е австралиец на име Джейсън Стрийт. За нещастие фирмата има добра система за сигурност. Не можем да установим кой е ангажирал ИМСА за изследването. Техникът само е изпълнявал наредждания.

— ИМСА има ли мини в Австралия?

— Не.

— Работят ли за картела?

— Умерено. Дванадесет процента от приходите. Интересното е, че по-рано Стрийт е работил за АСИО.

— По-рано? — повтори иронично Коул. — Който веднъж е влязъл вътре, остава завинаги там.

— Възможно е. Тъй като междувременно успяхме да ангажираме австралийското правителство за съвместна работа с „Блек Уинг“, аз се съмнявам, че Стрийт може да се окаже сериозна заплаха.

— Не изпускай от очи и ИМСА, и Стрийт — настоя сериозно Коул.

— Разбира се. — Уинг поглеждаше дълбоко въздух — Лай каза, че си бил ранен.

Коул остро изгледа Лай. Тя бе вторачила очи в него като в някой бог. По-рано имаше доверие в погледа ѝ. Сега го смяташе за част от сексуалното ѝ очарование, за добре разработен номер, планиран също така грижливо, както и коприненото облекло.

— Драскотина на бедрото — обясни неохотно той. — Стана в Дарвин.

— Аха, Дарвин — промърмори Уинг. — Ти си си същият като едно време. Чичо Ли беше много доволен. А тамошната полиция напълно се обърка.

— Това е добре.

— Лай спомена за повторен опит... — започна изпитателно Уинг.

— Един „роуд трейн“ много искаше да ни премаже.

— Има ли нещо, което трябва да бъде обяснено на тамошните власти?

— Не. Не можах да улуча.

— Разбирам. — Уинг се поколеба. — Както пожела, направих опит да узная подробности за смъртта на Абелард Уиндзор. Няма нищо подозрително. Той открай време си е бил особняк. Отишъл в гората с кутия бира и лопата и повече никой не го видял жив.

— Сигурно климатът го е довършил — промърмори Коул. — Господи, как мразя този „билдъп“. — Той изтри потта от челото си и продължи: — Има ли още нещо?

— Хората му също били пияни. Най-после една от местните — името ѝ е Сара — изтрезняла достатъчно, за да заподозре нещо. Обадила се на Джейсън Стрийт. Когато той се върнал в станцията, вече било късно.

— Върнал се? Той да не живее тук?

— Двамата с Уиндзор често се напивали. Ако се вярва на клюките, имали и други общи занимания. Мистър Стрийт си пада по цветнокожи жени. Освен това е страхотен боец. Открил нашите хора при претърсването на къщата и убил двама, а самият той се отървал без драскотина.

Коул вдигна вежди.

— Двама, а? Силен тип. А какво каза австралийската полиция?

— Нищо. Мистър Стрийт е заловил двамата да крадат, те са го нападнали и той ги е убил. Съжаляват, но те са само „уогс“, китайци.

Коул чу и разбра потискания гняв в гласа на Уинг. Много австралийци, особено в „Аутбак“, не признаваха цветнокожите. Китайците бяха една от най-дискриминираните раси.

— Какво показва аутопсията на Ейб?

— Ако е имало такава, резултатите не са описани. В смъртния акт е казано, че смъртта му е следствие от твърде дълъг престой в жегата. Тъй като е минало доста време, преди да открият тялото, се съмнявам, че е останало нещо за аутопсия.

Кратко мълчание.

— Не ми харесва, че името на Стрийт се появява толкова често.

— Разбирам. Но той наистина не е от значение. На платото Кимбърли има твърде малко хора, освен това Стрийт е стар приятел на Уиндзор. Той е преговарял с ДСД относно договорите за мините „Слийпинг дог“. Без съмнение, австралийското правителство ще го назначи за оценител на състоянието на имота.

— Дръж Стрийт по-далеч от станцията — заяви направо Коул.

— Стараем се. Макар че някои от членовете на АСИО са на наша страна, лобито на картела в австралийското правителство е много силно.

— Сигурен ли си, че Стрийт не е човек на „Кон Мин“?

— Не намерихме преки доказателства, макар че претърсването беше щателно. Смяtam, че той е интересен за картела тъкмо защото не е наш човек.

— Какво става с фотоапаратите на Айрин, които изпратихме в Лондон?

— Всичко вече е в станцията. Заловихме вещите в Ню Йорк и с частен куриер ги изпратихме в Австралия. Пристигнали са, докато сте спали. — Уинг тихо се изсмя. — АСИО много се изненада, когато прегледа сандъците на митницата в Дарвин. Очевидно не са вярвали, че мис Уиндуор ще поиска да фотографира красивата им страна. Постскоро очакваха супермодерно минно оборудване. Представи си разочарованието им, като видяха обективи, фотоапарати и филми...

— Как им обясни цялата тази електроника?

— Тя не съществува. Бюрото на „Блек Уинг“ в Дарвин скоро ще бъде разширено. Отдавна сме поръчали оборудване и то най-после пристигна.

Коул се усмихна на задоволството, което звучеше в гласа на Уинг. Но скоро развеселеността изчезна от лицето му.

— Само още нещо. При първия транспорт искам Лай да се махне от тук.

— Чично Ли ще бъде много нещастен.

— Глупости.

— Лай има опит в съставяне на компютърни програми за минни дейности. Нямам с кого да я заменя.

— Няма незаменими хора.

— Гласът ти прозвуча, сякаш те вълнуват дълбоки чувства. Да не си още влюбен?

Коул си каза, че Уинг има късмет, дето не е застанал насреща му.

— Това че всеки път, когато се обръна, Лай идва и се отърква в мен, няма да събуди в тялото ми огъня, на който се надява чично Ли — отговори направо той. — Семейство Чен ще получи само половината мина. Кажи на Ли, че съм разочарован от начина, по който преценява интелигентността ми.

— Не ми се иска да го ядосвам. С Лай той ти изпрати най-доброто предложение, което може да направи семейство Чен.

Коул хладно се изсмя. Когато си пое въздух, в носа му проникна омайващият аромат на отдавна минали горещи нощи, на златокожата жена, която викаше нещо за любов, когато достигаше оргазъм.

*„Чукат и се оставят да им плащат любовта.
Господарки на лъжата. Проклети да са горещите
им викове.“*

— Предложение за женитба значи? — попита иронично Коул. — Така ли наричат проституцията днес в Хонконг?

Уинг не отговори.

— Чуй ме добре, приятелю. Хората ти — и най-вече отлично обучената ти сестра — нека по-добре се погрижат за живота на Айрин Уиндзор, защото тя е единствената надежда за оцеляване на клана Чен. Това е, което имах да ти кажа. Нека чичо Ли се научи да чете между редовете в делото ми. Разбрахме ли се?

— Боли ме, че нямаш доверие в нас.

— Представям си колко те боли. Беше грешка от ваша страна да ми подхвърляте Лай като стръв. До скоро, Уинг. Няма да се обаждам, за да ти докладвам как вървят нещата. Сигурен съм, че послушният ти малък шпионин ще се погрижи за това.

Коул оставил слушалката и се обърна към жената, застанала безмълвно зад него. Лицето му беше безизразно, когато се взря в златното и лице, обляно от падащата откъм вратата светлина. Вече бе забравил, че Лай открай време умееше да застава точно там, където изпъкваше красотата ѝ. Помнеше само парещото ѝ секусуално излъчване, което изглеждаше естествено също като слънчевата светлина, която милваше кожата и.

Коул мрачно си каза, че тогава е бил твърде млад. После без предупреждение протегна ръка и сключи пръсти около гърлото ѝ. Лай продължи да стои неподвижно, само пулсът под дланта му внезапно се ускори.

— Смятам, че си чула всичко.

— Да — отговори тихо жената.

— Кажи го и на хората си.

— Да.

Сивите мъжки очи измериха внимателно съвършената и нежна фигура. По-рано често беше мечтал да притежава отново Чен Лай. Уинг и преди всичко чичо Ли сигурно са го знаели. Затова бяха изпълнили желанието му. Щом намереше мината, можеше да прави с

Лай, каквото си иска, да я наказва, да я унижава или да я насила, да получава всичко от нея. Дори да вземе живота ѝ.

Лай знаеше не по-зле от него колко ранима е физически. Доказваха го лекото треперене на тялото ѝ, ускореният пулс и пресекливото дишане, което милваше гърдите му.

Но в тъмния ѝ поглед нямаше страх. Тя го гледаше, както гладен гледа апетитно късче месо. Нежният ѝ парфюм се смесваше с примитивния тежък дъх на женското желание. Под черната коприна на блузата зърната на гърдите бяха твърди като порцелан. Тя го желаеше.

Палецът на Коул се плъзна по мекия ѝ врат, без той сам да осъзнава милва ли или заплашва.

— Колко са послушни дъщерите на Китай.

Лай сведе дългите си черни мигли.

— Благодаря — пошепна дрезгаво тя и раздвижи брадичката си така, че тя нежно се плъзна по твърдата ръка върху гърлото ѝ. После се приведе напред и се облегна на него, при което върховете на пръстите ѝ докоснаха бузата му.

— Винаги сме се чувствали прекрасно заедно, Коул. Често те сънувах.

В този миг Айрин влезе в стаята с две чаши кафе. Тя видя как Лай се притиска до гърдите на Коул, а неговият палец милва гърлото ѝ, и за миг така се стресна от интимната сцена, че загуби ума и дума.

— Изглежда си зает — промърмори задавено тя. — Ще сложа кафето ти в кухнята.

— Остани.

Гласът му изплюща като камшик. Айрин инстинктивно се подчини и това я разгневи.

— Ти май гледаш домашни животни — установи кратко тя.

Коул обърна гръб на Лай и остро изгледа Айрин.

— Домашни животни ли?

— Седни. Остани. Легни. Това са домашните животни.

Той се усмихна накриво, пристъпи към нея и пое от ръцете ѝ чашата с кафе.

— Нямам такива. Никое не се задържа дълго при мен.

— Така ли? Обзалагам се, че някъде наблизо има капан за женски мухи, върху който е изписано името ти.

Смехът на Коул бе заглушен от шума на вертолет, чийто мотор бучеше още по-силно поради влагата.

— Кажи му, че идвам веднага — каза Коул.

Думите бяха предназначени за Лай, но Коул не сваляше очи от Айрин. Лай излезе, без да вдигне глава.

През ръба на чашата си Коул се опита да прецени доколко е ядосана Айрин. Съжали, че се бе стигнало дотук, но в момента не можеше да предприеме нищо. Беше побеснял от яд, че тя не му вярва, и не можеше да измисли нищо разумно. Мълчаливо изпи кафето, вслушвайки се в затихващия шум от въртенето на перката.

— Готова ли си за полет? — попита след малко той. — Докато се върнем, хората на Уинг ще са инсталирали душ-кабина и перална машина.

Небрежният му тон още повече я разсърди. Тя размисли дали не е най-добре просто да престане да говори с него, но после реши, че така само ще изглежда смешна в очите на китайката. И без това се чувстваше ужасно от този изблик на ревност.

— Просто влез с дрехите под душа — отговори също така делово тя, макар че гласът ѝ издайнически потрепваше. — Така ще се изчистиш. В Аляска често го правех.

— Вземаш душ и едновременно с това си переш дрехите, а? Добре звучи.

Неочаквано чувственият тон на забележката му учуди Айрин и още повече я разгневи.

— Играта е само за един човек — отговори кратко тя.

— Е, това не звучи толкова добре.

— Не бой се. В крайна сметка аз не съм единствената жена в станцията, чиито дрехи се нуждаят от пране.

— Но си единствената, от чиито дрехи се интересувам.

Айрин пое дълбоко въздух.

— За Бога, Коул, знам, че беше глупаво да ти говоря за любов, но дори глупостта си има граници! Да не съм сляпа! Ако бях влязла минута по-късно, Лай щеше да се е пъхнала някъде дълбоко в теб.

— Аз обаче щях да бъда отвън.

— Глупости! — изсъска гневно Айрин.

Слънчевата светлина, която бе направила от Лай малка златна статуя, хвърляше огнени отблъсъци в косата на Айрин и превръщаше

очите и в яркозелени скъпоценни камъни. За разлика от Лай, Айрин въобще не осъзнаваше колко възбуждаща е в своята топлота и жизненост. Коул обаче го виждаше. Той я желаеше толкова силно, че трябваше да отмести очи, иначе щеше да простре ръката си към нея и тя щеше да го отблъсне. А Коул нямаше особено доверие в търпението си. Не и при тези обстоятелства.

— Не позволявай чичо Ли да се зарадва на успеха си — промълви той, когато се увери, че гласът му не издава обзелия гняв.

— Какъв успех?

— Че е пробутал Лай между нас.

— Трябваше по-рано да помислиш за това. Никак не ми изглеждаше раздразнен, когато Лай беше в обятията ти.

Коул с усилие потисна въздишката си. Беше минало много време от деня, когато за последен път загуби самообладание, но днес едва не го стори отново. Главата го болеше, раната на бедрото туптеше при всяко движение, от Америка насам бе спал само няколко часа, температурите и влагата бяха достигнали границите на поносимото, а сега и Айрин го гледаше предпазливо и от разстояние като някой чужденец, сякаш никога не бе лежала върху голото му тяло и не бе мълвяла думи за любов.

— Виж какво... — започна дрезгаво той.

— Достатъчно ми е това, което видях — прекъсна го тя. — За разлика от теб, на мен то никак не ми хареса. — И преди да успее да се удържи, тя попита: — Коя е тази жена?

— Осведомителката на Уинг — отговори ядно Коул.

— Знаеш какво искам да кажа. Каква ти е тя?

Коул така силно тресна чашата си върху масата, че нежният порцелан се счуши. После направи крачка напред и се озова в непосредствена близост до Айрин. Тя трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите. Погледът му беше заплашителен, но Айрин не отстъпи.

— За мен Лай е живият спомен колко безгранично глупав може да бъде един мъж, когато повярва в любовните обяснения на една жена — отговори с дрезгав, треперещ от гняв глас Коул. — Ейб умееше да се държи с жените. Любеше се с тях, но не ги обичаше. — После рязко се обърна и се запъти към вратата. — Лай знае къде са новите ти фотоапарати. Вземи ги и след три минути да си отвън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Още преди Айрин да му извика, че няма никакво намерение да питат Лай за каквото и да било, Коул излезе. Младата жена сърдито грабна старата си чанта от спалнята и хукна навън.

Парещото слънце сякаш я парализира. Вътре беше горещо и задушно, но навън беше толкова непоносимо, че й заприлича на сауна без стени и без изход. Върху ѝ се нахвърлиха роящи мухи. Тя ги отпъди автоматично и се запъти към вертолета без врати, който чакаше зад къщата.

Коул разговаряше с пилота. После мъжът слезе, Коул седна на мястото му, провери данните на таблото и затегна колана си. Моторите нададоха силен рев. Разхвърляните от Ейб бирени кутии се разхвърчаха по двора и спряха в близките китки пустинна трева. Когато приключи с проверката, Коул махна с ръка на Айрин. Като я видя със старата чанта с фотоапаратите, той сърдито изкриви устни. За Айрин фотографията не беше просто професия, тя беше нейната страсть. Въпреки това не бе пожелала да попита Лай къде са новопристигналите чанти. Коул болезнено проумя колко сърдита му е Айрин и че въпреки прошепнатите любовни обяснения тя му нямаше достатъчно доверие.

В душата му се надигна гняв, но той бе твърдо решен да не губи самообладание. Нямаше да позволи чичо Ли да тържествува. Отлично познаваше прастарата му тактика: да сее раздори и в най-удобния момент да нанесе удар.

Макар да бе разкрил намеренията на противника, Коул не можеше да се преобри с чувствата, които заплашваха самообладанието му. Чичо Ли имаше непогрешим инстинкт за добре прицелени удари под кръста.

Проклетата стара лисица...

— Затегни колана и сложи слушалките — нареди кратко Коул, опитвайки се да надвика шума. — В страничния джоб има слънчеви очила и крем против изгаряне, използвай ги.

Айрин направи, каквото ѝ бе казано, нагласи слушалките с микрофона и постави слънчевите очила. Не толкова ярката светлина създаде облекчаваща илюзия за хладина. За съжаление тя си остана само илюзия.

— Готова ли си? — попита в микрофона мъжът.

Айрин само кимна. Коул изкриви лице, защото тя очевидно не желаеше да говори с него и нямаше намерение да промени решението си. Настроението му никак не се подобряваше от това. Не се бе ядосвал толкова, откакто Лай бе абортриала детето му.

Това прозрение го изуми.

Даде газ и вертолетът се издигна, кръжейки във въздуха. През това време Айрин мажеше лицето си с крем. Щом свърши, тя погледна през прозореца, но видя твърде малко от местността и прекалено много от спомена за нежното лице и очите като тъмни сълзи, които се взираха възхитено в Коул — видя и мъжката ръка, която милваше тънкия женски врат. С новопробудил се гняв Айрин се запита дали всички мъже по света са непочтени или просто тя попада все на такива.

Какви са тия мисли, укори се тя, Коул няма никакви задължения към мен, освен работата си. Не ми е обещал нищо, дори непряко, не ми е заявил, че ме обича. Никога не е говорил за бъдещето. Не е много учтиво да се занимава с друга жена, докато съм наблизо, но това често се е случвало в историята на човечеството. Нищо страшно не е станало. Този път се отървах невредима. Щом се измъкна от този подлудяващ климат, сигурно цялата тази история ще ми се струва смешна.

Въпреки това младата жена усещаше как някъде дълбоко в душата ѝ се разстила мрак и капка по капка потиснатостта ѝ нараства. Не ѝ помагаше знанието, че е по-лесно ранима — и физически, и душевно — поради факта че преди седем години бе станала невинна жертва на тайно водена война.

Коул поне не си служеше с нож. Белезите, които оставяше той, щяха да бъдат невидими.

Тази мисъл не беше особено утешителна, но в миналото Айрин се бе научила да живее с малко утеша. По-добре още сега да проумее какъв е Коул, за да не я боли после. По-добре мечтите ѝ да свършат сега, отколкото когато ще бъде късно.

Най-добре беше изобщо да не бе започвала да мечтае.

— Сега летим над източния край на имота — проговори най-сетне Коул и пусна в скута ѝ карта. — После ще се отправим на север. Там е „Дог едно“. Летим бавно на височина около триста метра.

Айрин мълчеше.

— Никога не съм виждал земите на Ейб от въздуха — продължи Коул, стараейки се да прикрие нарастващото раздразнение. — По този начин могат да се видят неща, които отдолу ти убягват. Опитай се да намериш пътя върху картата.

Айрин кимна, разгъна картата и се постара да не мисли повече за предателството, което бе преживяла току-що. Съсредоточи вниманието си върху местността под себе си. Различията в повърхността бяха забележителни, особено след равнината на Дерби. В имота на Ейб имаше планински възвищения и тромави върхове от черна скала. Между тях се виждаха тесни ивици тревиста местност, осеяни с редки дървета. Много рядко се срещаха петна гъста зеленина.

— Това са места, където се просмука влага, или малки извори — обясни Коул, забелязал интереса ѝ. — Черните скали са варовикови възвищения от триаския период.

Айрин кимна с отсъстващ вид, потънала в съзерцание.

Като не чу отговор, Коул я изгледа отстрани. Раменете ѝ вече не бяха толкова скованы като по-рано. Устните ѝ също се бяха отпуснали. Гневът и започващата да отслабва.

Айрин се учуди колко дълго трябваше да пътуват до източния край на имота, за да завият на север. Тук скалните била и падините между тях бяха още по-чести. Разпръснатите по хълмовете червени скали изглеждаха като шарки на огромен килим. Нямаше пътища, нито пътеки. Нито една постройка, или какъвто и да било знак, че тук са стъпвали хора.

От време на време Айрин забелязваше по някое говедо или кенгуру, което се втурваше да бяга от гърмящата тъмна сянка на вертолета. Веднъж видя малък черен кръг, обкръжен от нещо, отразяващо слънцето в безброй святкащи точки.

— Какво е това? — попита тя.

Коул тъкмо оглеждаше едно интересно от геологичка гледна точка образувание, но се обърна и се вгледа в мястото, посочено от Айрин.

— Лагер на аборигени — отговори той. — Черното петно е от огнище.

— А какво блещука наоколо?

— Счупени бирени шишета и смаквани кутии.

Когато и да бяха лагерували аборигените, сега вече нямаше никой. Само дивата, неопитомена природа.

— Къде са местните хора? — попита Айрин.

— Може би са се махнали след последния дъждовен период, а може и едва вчера. Оттук не мога да позная.

— Къде са жилищата им?

— По време на сухия период не им трябват. Когато завали дъждът, се укриват под скални навеси или отиват в резерватите. Там правителството им е построило къщи.

Вертолетът полетя на север, като не бе преминал дори над половината от обширния четириъгълен имот на Уиндзор. Айрин най-после осъзна колко огромно е разстоянието и че то е непреодолимо за човек, тръгнал пеша. Потиснатостта ѝ се засили, защото трябваше да признае, че е преценила погрешно не само мъжа до себе си, а и местността долу. Въпреки всички предупреждения тя не бе очаквала, че Австралия ще бъде толкова сурова и пуста и така грижливо ще пази тайните си. Не бе помислила, че малкото петно на картата, наречено „Станция Уиндзор“, ще се окаже толкова обширно. Изследването му представляваше огромна трудност. Нямаше ледове, нито бързи реки, нямаше нито джунгла, нито планини, нямаше дори гъста гора — нищо, което можеше да скрие истинската природа на тази страна. Това поне ѝ даваше надежда — диамантената мина на Ейб нямаше да убегне от вниманието и.

Айрин дори не беше подозирала колко негостоприемна е тази страна. В Аляска имаше море и богати на риба реки, които изхранваха местните хора. На платото Кимбърли нямаше нищо подобно. Липсваха и стадата животни или ядливите птици, липсваше растителният свят с многобройните си семена и плодове.

И преди всичко никъде нямаше чиста, студена вода.

Колкото по-дълго се вглеждаше надолу, толкова повече куражът я напускаше.

— Божичко — въздъхна най-сетне тя, — как оцеляват хората в тези места?

— С предпазливост.

Айрин рязко поклати глава.

— Не е толкова безнадеждно, колкото изглежда — опита се да я успокои Коул. — Срещат се извори с вода за пие и големи змии, годни за ядене.

Смехът ѝ нямаше нищо общо с веселие.

— Когато ми каза, че до идването на белите културата на аборигените е била статична, аз не повярвах. Сега се убедих с очите си.

Коул въпросително я погледна.

— Когато ми разказа, че десетки хиляди години аборигените са живели върху най-богатите железни находища на земята и въпреки това не са ги открили, аз се запитах защо. Запитах се и защо при толкова много злато не са създали нито едно украшение. Нямали са дори домашни животни, не са знаели да тъкат, не са носели обувки, не са имали писменост. Сега вече не се учудвам. Те са се радвали, когато са успявали да достигнат необходимата възраст, за да имат деца, децата им са били щастливи, ако стигнат до възрастта да имат свои деца и така нататък, и така нататък. Амин.

— От твоята уста говори „билдъп“ — каза Коул и се взря в запотеното ѝ лице със зачервена кожа. — Когато е толкова горещо и лепкаво, просто не ти се иска да живееш. Обаче щом завали, ще усетиш живота в Кимбърли другояче.

Айрин изгледа носещите се откъм морето облаци, които се увеличаваха и почти закриваха хоризонта. Горната им страна беше ослепително бяла, долната — тъмносива. От тях сякаш се изльчваше обещание един ден да сложат край на страшната горещина и влажност.

— Иска ми се облаците да престанат да се превземат и да почнат да си вършат работата — промълви Айрин.

Коул се усмихна накриво.

— Недей да искаш такива неща. Дъждът означава край на нашето търсене.

Докато говореше, той не сваляше внимателен поглед от данните върху таблото. Смръщи чело и почука с пръст върху показателя за гориво. Стрелката се залюля, показва по-голямо количество, после бързо се отклони наляво и пак се върна надясно.

— Трудности ли имаш? — запита след кратко мълчание Айрин.

— Пилотът каза, че данните в тази част на скалата не са особено достоверни. Ако не бях проверил лично колко е горивото в резервоара, сега по принуда щяхме да летим обратно.

— Долната част на скалата изправна ли е?

— Пилотът не каза нищо за нея. Но не се тревожи. Малко преди нашето тръгване човекът се е върнал от „Дог три“ и е напълнил резервоара докрай. Наблюдавах го, за да не направи някоя беля.

Коул очакваше саботажа като нещо разбиращо се от само себе си и Айрин се учуди.

— Ти нямаш доверие никому, нали?

Той я погледна изпитателно.

— Ти също. Не вярваш дори на мен.

— Имам доверие в теб. Ти ще откриеш диамантената мина — отговори спокойно тя.

— Но не ти се вярва, че мога да държа ръцете си далече от Лай, така ли?

— Това не би било особено умно от моя страна, нали, особено като се има предвид трогателната сцена от тази сутрин?

— За Бога, Айрин...

— Забрави го — прекъсна го с разтреперан глас тя. — В крайна сметка ти ми обеща единствено да положиш всички усилия, за да откриеш диамантената мина. Онова, което стана, е резултат от пространствената близост и адреналина! Да не говорим повече за него.

— По дяволите, момиче, ти наистина си мислиш, че ще успееш да ме извадиш от равновесие, нали? Ако искаш да знаеш...

Айрин рязко смъкна слушалката.

Коул едва не се пресегна да я грабне и да я нахлуши отново на упоритата и глава. Беше смяян колко бързо се гневеше в нейно присъствие. Още докато си казваше, че трябва да бъде разумен, потта се стече в очите му. Изтри нетърпеливо ръцете и лицето си, но само след секунди те отново бяха влажни и лепкави.

А преди да завали, щеше да става все по-лошо. Часове, дни и нощи на безмилостен пек, задушаваща влажност, а над всичко слънцето като огромен висящ чук.

— Проклето време — изруга на висок глас той.

Айрин не го чу. Тя остави слушалките в ската си, за да няма повече връзка с мъжа, комуто бе отдала толкова много от себе си. Това

беше характерно за нея — всичко или нищо, живот в цялата му пълнота, без междинни усещания. Дори насилиникът Ханс не бе успял да я промени. Такава щеше да си остане до край.

Местността под нея отново се промени, когато Коул насочи вертолета по северната граница на земите. Айрин учудено го изгледа, после взе картата и затърси нещо, което би могло да повдигне духа ѝ.

Когато отново погледна надолу, видя само пресъхнала, ерозирана земя, страна, изцедена докрай от непоносимо влажния въздух, слънцето и неизказано дългото време.

Айрин тъжно трябваше да признае пред себе си, че завещанието на Крейзи Ейб в много отношения е същото разочарование, каквато беше и тазсутрешната прегръдка между Коул и Лай. И от двете тя бе почерпила надежда за нов живот, обещание за отърване от товара на миналото. Но завещанието на Крейзи Ейб се оказа само парещ, прашен ад. А Коул Блекбърн беше мъж, неспособен да се противопостави на една ловка изкуайлка, макар да беше любовник на друга жена.

С мрачен поглед Айрин се взря в едно петно на картата и отново се зае да сравнява местността с нея. Единствените полезни бележки върху картата бяха грижливите допълнения на Коул. Те отбелязваха редките водоизточници и най-важните геологически граници, сухи речни корита и варовици, които на места излизаха на повърхността.

В суровата местност внезапно се появи редица учудващи зелени евкалиптови дървета и вниманието на Айрин веднага бе приковано към тях. Разгледа ги по- внимателно и ѝ направи впечатление, че дърветата обграждат почти невидима рекичка между разтрощени скални блокове от черен варовик. Айрин погледна картата, после отново местността и накрая нахлути слушалките.

— Още ли се движим по северната граница? — попита тя.

Коул се обърна към нея. Очите зад тъмните слънчеви очила бяха само неясни сенки.

— Да.

— На път към „Дог едно“?

— Да.

— Тогава има проблем. — Айрин посочи дърветата и после картата. — Тук е северната граница. Тук е „Дог едно“. А ние сме тук.

— И точно тук — Коул посочи картата — има едно място, което трябва да погледна.

— Какво има там?

— Варовикови възвищения. Смятам, че се касае за остатъци от стар риф, но може и да са възникнали по друг начин.

— Какво означава това?

За момент Коул се изкуши да спре геологичните обяснения и да изиска разговор за лични неща. Но не биваше да допуска тя още повече да се отдалечи от него. Налагаше се да останат заедно — ако не като любовници, поне като делови партньори.

— Ако тези скални формации са част от стар риф, брегът е бил някъде наблизо — отговори Коул. — А където е брегът, има пясък. Бих дал живота си, за да открия нова Намибия. Но тукашните пясъчни плажове междувременно са се превърнали в пясъчници. Може би пясъчникът е разрушен от ерозията и пак е станал на пясък.

— Възможно ли е?

— Как мислиш, откъде е дошъл пясъкът в пустинята, ако не от скалите?

Айрин учудено примигна.

— Никога не съм мислила за това. Ти казваш, че пясъкът се превръща в пясъчник, после отново в пясък и така нататък?

— И така нататък. Земната повърхност е била преобръщана вече много пъти, при това всичко се е изменяло, дори и диамантите. Само платото Кимбърли си е останало същото от милиард и половина години насам. Това е най-старата земна повърхност, а това означава, че диамантите, които ерозията е извадила на повърхността от първоначалните им пластове, все още лежат някъде, закръглени и събрани в седиментни находища като в дупките за топчета, които само чакат да ги намериш.

Коул кацна на малка полянка между евкалиптовите дървета. Вдигна се облак прах, в който имаше и малки камъчета. Щом перките забавиха ход, Айрин понечи да снеме слушалките.

Чакай.

Коул присви очи и се вгледа в сенките под дърветата и между скалите. Внезапно една от сенките се запъти право срещу тях. Коул сложи ръка върху лоста и зачака.

— Виждаш ли го? — попита той.

Айрин много внимателно погледна в сянката и затаи дъх, като съзря прашната черна кожа и дебелите извити рога на воден бик.

Животното сведе глава, гответки се да прогони натрапника.

— Господи — промърмори смяяно тя. — Той е направо огромен!

— И твърдо решен да ни нападне.

Коул даде газ и издигна вертолета над земята. Внезапният шум и движението направиха бика предпазлив. Той спря и мрачно ги загледа.

— Възможно ли е да има и други? — попита Айрин.

— Не. Те са единаци, освен по времето на чифтосване.

— Като мъжете — промърмори хладно Айрин.

Бикът нападна, още преди Коул да отговори. Той вдигна вертолета на три метра над земята и животното премина под тях, спря и се обърна, за да преследва бягащия неприятел. Коул държеше вертолета така, че върху бика да падат колкото се може повече прах и камъчета. След известно колебание бикът се обърна и сърдито закрачи обратно.

— Този бик ми напомня Ейб — извика през шума Коул. — Гневен, сам и решен това да не се променя.

— Когато гневът му е отминавал, Ейб сигурно е бил много самотен мъж.

— Защо мислиш, че гневът го е напускал?

— Винаги става така с това чувство.

Коул я изгледа остро, но слънчевите очила скриваха израза на очите ѝ.

— Затова ли напусна Аляска? — попита той. — Гневът ти срещу живота най-после отслабна и се почувства самотна, така ли?

Айрин наклони глава, сякаш размишляваше над въпроса.

— Отчасти да. А кое е твоето извинение, Коул? Какво ти стори животът, та те превърна в единак?

— Доверих се на жена, която твърдеше, че ме обича.

— Лай? — промърмори изумено Айрин.

— Да, Лай — отговори тихо той.

— Какво се случи?

— Обичайното. Тя не ме обичаше.

— А ти? Ти обичаше ли я?

— Какво е любовта? — сви рамене Коул. — Желаех я.

Айрин рязко му обърна гръб и отново се загледа в голата земя на наследството си.

Коул бързо приземи хеликоптера и намали газта, не преставайки да наблюдава храсталака, в който бе изчезнал бикът. Когато се увери, че нищо не помръдва, той изключи мотора и се обърна към Айрин.

— Остани тук.

Айрин понечи да се възпротиви, но се сети, че без изкуствения вятър по мотора горещината скоро става непоносима. Не ѝ се искаше да се изложи на изпепеляващото слънце само за да направи напук на Коул.

Без да откъсва очи от храстите, мъжът закрачи към една от безформените тъмни скали, които стърчаха направо от земята. Извади проба от тях с геоложкото чукче и видя, че под гривавата черна повърхност камъкът е бял и шуплест. Взе още няколко проби и се върна при вертолета. Когато се качи, беше толкова мокър, сякаш се връщаше от плуване.

— Е? — попита Айрин.

— Много прилича на скалите в парка Уинджана, а това означава, че си имаме работа с риф. Мога да бъда напълно сигурен само когато изследвам пробите под микроскоп.

Вертолетът бързо се издигна във въздуха. Само след десет минути се приземиха отново край една дупка в земята, която се оказа направена от човешка ръка. От едната страна на падината се виждаше тунел.

— „Дог едно“ — съобщи лаконично Коул.

Веднага след като моторът изгасна, горещината ги обгърна като дебела, невидима покривка. Коул свали ризата си и я хвърли зад седалката.

Айрин се опита да си вее със своята.

— Съблечи я — предложи той. — Ние сме единствените хора на сто мили разстояние.

Айрин сърдито го изгледа отстрани.

— Ще го преживея.

— Както желаеш.

Коул се приведе и затърси нещо зад седалката ѝ. Айрин се постара да не гледа към черните косъмчета, покриващи мъжествените му гърди. Когато се изправи, Коул държеше в ръка голяма манерка. Той отви капачката и я подаде на Айрин.

— Пий.

Водата беше топла и имаше дъх на застояло. Айрин отпи няколко големи гълтки и му я върна. Мъжът поклати глава.

— Още — отбеляза кратко той. — Ти идваш направо от Аляска. Докато тялото ти привикне с Кимбърли, трябва да пиеш много повече, отколкото ти се струва, че искаш.

Когато Айрин се напи достатъчно, той също надигна манерката. Едва след това слезе и се запъти към дупката, която беше единственото доказателство за съществуването на „Слийпинг дог едно“. Не се огледа дали Айрин го следва. Тя посегна към чантата с фотоапарата и скочи върху изгорената от слънцето земя. Върху кожата ѝ веднага се образуваха струйки пот.

Не се виждаше нищо, освен безразборно нахвърляна пръст от неуспяла разкопка. Лопата и кирка лежаха изоставени в пустинната трева.

— Тук май няма нищо — проговори мрачно Айрин.

— Така е.

Вътре в тунела въздухът беше малко по-хладен. Айрин свали очилата и зачака очите ѝ да привикнат с мрака. Когато погледна обратно към входа, остана възхитена от контраста между ярката слънчева светлина и черния ръб на грубо изкопаната скала. Без да отмества поглед, извади от чантата фотоапарата и се зае да запечата върху лентата първичната разлика между плътната кадифена сянка и ярката слънчева светлина. Напълно погълната от работата си, тя виждаше света единствено през обектива на фотоапарата.

Коул, който беше продължил навътре в тунела, обърна глава, за да разбере защо се забави Айрин. Когато усети съсредоточаването ѝ, той включи донесената лампа и насочи вниманието си към стената на тунела. Подпорите бяха груби, но както винаги стабилни. Ако не в нещо друго, Ейб поне беше предпазлив при навлизането под земята.

Доволен от сигурността на мината, Коул продължи да напредва по тунела, останал непроменен след последното му посещение. Стените бяха от мътен лампроит. Галерията свършваше внезапно на мястото, където Ейб бе загубил лампроита и се бе отказал, защото качеството на откритите диаманти не си струваше вложението труд. Разкопките щяха да се изплатят само ако бе открил скъпоценни камъни.

По обратния път Коул провери грижливо всяко отклонение с надеждата, че Ейб може би е открил някое старо речно легло или друг пласт, възникнал от течаща вода. Не намери нищо интересно.

Гласът на Айрин го повика от мрака. Той освети ръчния си часовник и установи, че е минал почти час. Развеселено си каза, че този път наистина е срецнал жена, която не скучава по време на подземните му експедиции.

— Идвам — извика той и се разбърза.

— Намери ли нещо? — попита Айрин, когато Коул изникна от тъмнината, носейки пред себе си съвършено кръгъл сноп светлина.

— Нищо ново.

Когато Коул продължи, светлината падна върху малка купчинка земя край стената, която странно заблещука.

— Какво е това? — учуди се Айрин.

Коул плъзна светлинния лъч по купчината и спокойно отговори:

— Скална маса, съдържаща диаманти.

Айрин нададе изненадан вик и бързо вдигна шепа камъни. В жълтия кръг на електрическата лампа скалната маса приличаше на нормална пръст. Малкото дребни кристалчета в нея бяха с цвят на тънко кафе и въобще не изглеждаха прозрачни.

— Та те изобщо не приличат на диаманти — установи разочаровано Айрин.

— Това са промишлени камъни.

Айрин приближи до очите си грозните малки кристалчета.

— Няма нито едно зелено.

— Ако имаше зелени, Ейб щеше да бъде затрупан от купувачи. Но те рядко идваха насам. Самият Ейб никога не отиваше по-далеч от магазина във Фитцрой Кросинг. Винаги имаше достатъчно пари за минни съоръжения, храна и бира. Не искаше нищо повече от цивилизацията.

— Той не е обичал хората, нали?

— Хората са лъжливи — отговори Коул. — Свободата тук ги прави алчни.

— Вие с Ейб много си приличате. Парен каша духа.

— Ти също имаш опит в подобни истории, Айрин. Щом усетиш огъня, бързаш да си плюеш на петите. — Той освети пътя към изхода.

— Да вървим. Тук няма нищо за нас.

Айрин безмълвно се обърна и излезе в ярката слънчева светлина, която ги очакваше в края на тунела.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

— Не — отсече Матю Уиндзор. — Стрийт е работил за много страни и изобщо му нямам доверие.

— АСИО се застъпва за него — отговори делово Нан Фокнър. — Ми-6 също.

— Ми-6 често е подкрепяла предатели.

Фокнър тихо изруга и запали една от тънките си пури.

— Бих могла да го формулирам като заповед — промърмори тя и впи очи в седналия насреща си мъж.

— Имаш оставката ми. Използвай я.

— Предпочитам да използвам теб. — Тя забарабани с пръсти върху масата и внезапно реши. Отвори едно чекмедже и извади касетофон. — Чуй това. — Натисна едно копче, за да пусне касетата. Уиндзор остро я изгледа и внимателно се вслуша. Първият глас беше мъжки, непознат за него. Вторият беше на Коул Блекбърн. От разговора ясно пролича, че на Коул е платено, за да открие мината, каквото и да струва тя — дори живота на Айрин.

— Познах гласа на Блекбърн — промърви той, когато касетата свърши. — Прав ли съм в предположението си, че другият е Чен Уинг?

— Позна — усмихна се мрачно Нан. — Не си глупав, Мат. Знаеш какво означава това.

— Кажи ми какво мислиш ти.

— Коул Блекбърн изобщо не е вълкът единак, за когото го смятахме. Той е на служба при честолюбивия клан от Хонконг, а главата на този клан е безогледно старо куче и по случайност чично на Уинг. — Тя почака малко, но Уиндзор мълчеше. — Жivotът на дъщеря ти е застрашен, а ти мълчиш?

— Жivotът на Айрин е поставен на карта, откакто получи наследството на Ейб Уиндзор.

— По дяволите! — Фокнър дръпна толкова силно от пурата си, че върхът ѝ просветна. — Беше ужасна грешка, че не отстранихме Блекбърн, и ти много добре го знаеш.

— Не си права. Нищо от онова, което чух, не доказва, че той е решен да убие Айрин.

— Уинг каза, че след като намерят мината, всичко останало губи значението си, а Блекбърн си мълчи.

— Това въобще не доказва, че той... — започна Уиндуор.

— По дяволите, Мат — прекъсна го сърдито Фокнър. — Надявах се да се зарадваш, когато разбереш, че искаме да изпратим телохранител на дъщеря ти. Иначе, след като намерят мината, тя ще умре. Много добре знаеш, че кланът Чен още от сега владее половината.

— Австралийското правителство...

— Не! — прекъсна го отново Фокнър. — Те няма да си помръднат пръста. Много им се ще да набутат новото откритие в задника на картела, защото са побеснели от гняв заради мината Арджил.

— Това още не значи, че Блекбърн е убиец. През целия си живот той се е стремял да остане независим. Защо се е променил така внезапно?

— За пари.

— И по-рано са му предлагали. Купища. Но той не ги е взел.

— Слез на земята, човече! Ако в земите на Ейб се намери дори само половината от онова, което предполагаме, ще се променят куп неща. И то бързо. Дори Блекбърн.

— Въпреки това не вярвам.

— Мат, руснаците жадуват за валута, а картелът е най-дойната им млечна крава. Ако той пропадне, пропадат и Съветите. Ние не искаме това, човече! Трябва да контролираме тази проклета мина! — Нан издуха гъст облак дим. — Трябваше да изслушам няколко доста неприятни упрека, защото ти не препоръча Томас като експерт по диамантите, който да замине с дъщеря ти.

— Томас е част от ЦРУ.

— Прав си. Точно за това става дума!

— Не. Става дума за това, че при всяко добро предложение Томас ще замени живота на Айрин срещу мината. — Уиндуор погледна жената насреща си и забеляза признаците на стрес по лицето ѝ — Кой те притиска?

Фокнър дръпна няколко пъти от пурата си и уморено отговори:

— Не исках да ти го кажа, но най-добре е сега да скоча в ледената вода и да приключи с тази работа. — Тя изгаси полуизпушната пура. — Или ще дадем на Джейсън Стрийт препоръчително писмо до дъщеря ти, или можем да забравим за стратегическите сировини, които получаваме от „Кон Мин“. От Южна Африка не получаваме нищо. Това означава, че САЩ са наистина натясно.

Уиндзор не отговори.

— Кажи нещо, Мат.

— Какво? Просто не мога да повярвам, че „Кон Мин“ отива толкова далеч заради някаква диамантена мина, която може би изобщо не съществува.

— Точно това правят. Ти знаеш къде е Айрин. Обади ѝ се. Вземи моя телефон.

— Не.

Фокнър го изгледа смаяно.

— Какво?

— Веднъж вече проявих подобно честолюбие. Едва не убих собствената си дъщеря, използвайки я като несъзнателен източник на фалшива информация за съветския агент на име Ханс Шмит.

Фокнър не каза нито дума. Беше прочела всичко по това дело и се беше питала каква е била ролята на Уиндзор. Сега вече знаеше.

— Казвах си, че всичко ще мине добре — продължи тихо Уиндзор. — Знаех наизуст делото на Шмит и бях разпитал всички възможни източници. Ако не беше от другата страна, можеше да бъде всичко, което един баща би пожелал за дъщеря си интелигентен, силен, честолюбив, човек, който винаги печели. Той се държеше като истински влюбен в Айрин. А тя със сигурност го обичаше.

— А ако беше направил от него двоен агент, това щеше да означава пряка линия с Кремъл.

— Така е — отговори просто Уиндзор. Затвори за малко очи, защото знаеше, че не може да скрие от острия поглед на Нан старата болка, шева и срама.

Жената въздъхна.

— Не се обвинявай. Не можеше да знаеш, че Ханс обича да реже момичета с нож...

— Не, но ако ѝ бях казал какъв е, тя щеше да развали годежа. А така...

— Така се озова в болницата. Това не беше по твоя вина. А ти му се отплати — установи с крива усмивка Фокнър. — И то здравата.

След кратко мълчание Уиндзор каза:

— Вече не съм толкова сигурен кое е правилно и кое не. Направих онова, което смятах за правилно, за нужно и полезно. И получих малка златна звезда в документите си, защото по причина на фалшивата информация Съветите цели три седмици не научиха нищо за тайните преговори с Иран.

— Тогава всеки час беше от жизнено значение — отговори твърдо Фокнър. — Ние наистина спечелихме, Мат. Почти успяхме да доведем умерената партия до властта.

— Почти. И затова дъщеря ми бе бита от някакъв садист, изнасилена и измъчена. От онзи ден Айрин загуби доверието си в хората. Дори и в мен. Седем дълги години. Тя няма още трийсет. А ѝ предстои живот, изпълнен с кошмари и недоверие.

Фокнър изкриви лице, но не възрази.

— През дългите часове, когато седях до леглото и в болницата, се кълнях, че никога повече няма да използвам в работата си невинни хора — които и да са те. Казвам не.

Вратата към кабинета на Фокнър се отвори. Двама мъже влязоха и застанаха от двете страни на Уиндзор. Мъжът с мъка потисна напирация в гърдите му гняв. Ако не съумееше да се овладее, нямаше да помогне на Айрин.

— Домашен арест? — попита кратко той.

— Съжалявам — отговори искрено Фокнър. — Вчера изпратихме писмо до дъщеря ти. Утре Джейсън Стрийт ще бъде в станцията на Уиндзор. Айрин ще бъде в безопасност.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Хуго ван Луик беше забравил колко безутешни могат да изглеждат диамантените мини. Мината Арджил се намираше в толкова пустинно място, че работниците отиваха на работа със самолет като военен персонал на особено важен пост. Тук най-важното беше техническата ефективност. Тази мина произвеждаше промишлени диаманти с механична редовност, дори когато при добива им се налагаше да разтроят няколко многообещаващи скъпоценни камъка.

Ван Луик би искал да има повече такива мини. Индустриталният добив на диаманти беше полезен. В момента скъпоценните камъни не бяха.

Той с въздишка се облегна назад в седалката на малкия самолет. Почувства се облекчен, че задължителното посещение е свършило, включително груповите снимки с фалшивите им усмивки. Не беше дошъл тук от чиста учтивост, или защото мината бъlvаше прекалено големи количества промишлени диаманти, а защото преди известно време един японски синдикат бе проявил интерес към закупуването ѝ. Ван Луик желаеше на японците всичко хубаво. Защото за „Кон Мин“ беше предимство, ако те бяха решили да не влагат повече пари в производството на изкуствени промишлени диаманти.

Холандецът затвори очи и се опита да не мисли за разширяващата се болка зад очите, която се усилваше още повече от „билдъпа“ с неговата влажна горещина. Едва когато машината се приготви за приземяване в Кунунура, той изтри потта от зачервеното си лице и се замисли над същинската причина за посещението си в Австралия.

Докато самолетът се снижаваше, жегата още повече се усили. Климатът тук толкова приличаше на адския, че му беше чудно как хората го понасяха. Ван Луик за кой ли път се усъмни в разума на английските заселници, които преди много години бяха решили да заживеят в Западна Австралия.

Машината се приземи леко и се отправи към халето на минната компания. Един стюард спусна стълбичката.

— За следващия си полет ще вземете онзи самолет, сър — поясни младежът и посочи машината, която тъкмо кацаше от юг. — Ще излети след деветдесет минути.

Ван Луик кимна и се запъти към сградата на летището. Истинската причина за идването му щеше да отнеме само няколко минути, но не беше по-приятна от престоя в мината Арджил. Ако можеше да избира, никога нямаше да рискува да го видят в компанията на човек като Джейсън Стрийт.

Но нямаше избор. Отчасти защото писмото, което трябваше да му предаде, бе твърде важно, за да бъде доверено на куриер, но преди всичко, защото шефовете му не бяха особено доволни от начина, по който той се справяше с наследството на Ейб Уиндзор. Фактът, че го изпращаха като куриер без удобствата на самолетите, собственост на фирмата, му показа ясно колко недоволна е „Кон Мин“. Това означаваше, че ако не уреди случая в полза на компанията, тя щеше да се лиши от услугите му също както и от тези на Джейсън Стрийт.

Когато влезе в климатизираното помещение, холандецът потрепери. Хладината беше приятна, но придружаващите я бодежи зад очите бяха мъчителни. На гишето стояха двама босиaborигени с широкополи сламени шапки и джинси и една жена от „Аутбак“ с ревяще бебе на ръце и две непрекъснато мрънкащи деца, уловени за полите ѝ.

Ван Луик се запъти към вратата с надпис „Бар“. Вътре цареше приятен полумрак. Джейсън Стрийт седеше на едно от трите високи столчета и разговаряше с пищната бардама. Ван Луик мрачно изгледа широкоплещестия мъж с прашни ботуши и небрежно отметната на тила избеляла шапка, която беше оставила ярка ивица върху челото му. Там свършваше и загорялата от слънцето кожа.

— А, ето го нашият уморен турист — извика Стрийт. — Здрави, приятел! Какво ще кажеш за един тур през „Аутбак“?

Ван Луик направи опит да се усмихне.

— Днес не, но следващия път ще доведа жена си. Може би ще намерим място, където климатът да не я притеснява твърде много.

Стрийт се усмихна и се обърна към жената зад бара.

— Две бири, скъпа, и още една за теб.

Жената бутна две кутии бира през тезгяха и се оттегли с третата на стола зад касата.

Стрийт поведе Ван Луик към най-тъмния ъгъл.

— Казвай, каквото имаш да казваш, приятел — започна безцеремонно той.

— Не съм ви приятел — отговори остро Ван Луик, макар че се стремеше да не повишава тон.

Стрийт се облегна назад, отпи гълтка бира и се ухили.

— Малко сме нервни, а? Горещината ли ни измъчва?

Холандецът обърна гръб на помещението.

— Говорете по-тихо.

Стрийт знаеше достатъчно френски, за да разбере, че го бяха обидили. Усмивката му стана още по-широка.

— Какво ще направите, приятелю, ще ме изхвърлите ли?

— По света има стотици агенти по сигурността — отговори Ван Луик. — Толкова ли сте сигурен, че вече не съм назначил заместника ви?

Усмивката на Стрийт беше студена.

— Нека само да ми дойде. Ще го нарежа на парчета, за да го изядат мухите, а после ще се заема с теб. Разбра ли ме, приятел?

Двамата мъже се измерваха с горещи погледи. Най-после Ван Луик се предаде, посегна към кутията с бира и отпи голяма гълтка. Питието беше хладко и горчиво.

— Напредвате ли? — попита той.

— Нищо не мога да направя, преди да съм отишъл в станцията, нали знаете.

— Смятах, че сте замислили нещо, което да има ефект и след което да останат по-малко следи, отколкото при автомобилна катастрофа — парира го Ван Луик.

— Съм, приятелю, съм — усмихна се Стрийт.

— Къде са сега двамата? — попита тихо холандецът, докато болката в главата му ставаше нетърпима.

— В станцията, къде другаде — отговори небрежно Стрийт. — Направили са няколко кратки излета, но единственото блестящо, което са открили, е собствената им пот.

— Сигурен ли сте?

— Сигурността на радиопредаванията им е мизерна. В бюрото си в Даруин имам същия деформатор като техния. Чета всеки ред.

Ван Луик отпи още една гълтка бира и се запита защо имаше чувството, че Стрийт лъже.

— Как се справя жената с климата?

— „Билдъпът“ здравата я тормози. Вече не е толкова мила с Блекбърн, както по-рано.

— Толкова ли близки са станали?

— Дяволски близки.

Ван Луик изкриви лице.

— Успяла ли е да разчете нещо от „Хандър“?

— Продължава да се рови в него.

— Добре.

— Защо?

— Никой не работи върху загадка, която вече е решил. — Ван Луик с усилие потисна напора да разтрие основата на носа си. — Как се справя мистър Блекбърн?

— Той е като отровна змия — отговори весело Стрийт. — Но ще трябва да свикне с намалените дажби.

— Дажби? Нима в станцията имат проблеми с изхранването?

— Не. Проблемите са съсекса. Двамата спят в една стая, но не и в едно легло.

— Много добре сте осведомен.

— Такава ми е работата — отговори хладно Стрийт. — Ако не ми вярвате, идете сам.

— Предоставям на вас това съмнително удоволствие. — Ван Луик извади от вътрешния джоб на сакото си тънко пакетче и му го подаде. То беше опаковано в жълта пластмаса и завързано с шнур. — Не го отваряйте.

— Какво е това? — попита недоверчиво Стрийт и изгледа пакетчето.

— Пропуск за станцията. Препоръчително писмо до мис Уиндзор. — Ван Луик бръкна в джоба си и извади лист хартия. — Ето ви копие.

Стрийт безмълвно пое листа и прочете написаното.

— Истинско ли е?

— Важно ли е това?

— Ако подписьт е верен, не.
— Никой няма да се усъмни.
— Триста дяволи. Явно някой здравата е настъпил ЦРУ по яйцата.

Ван Луик прибра копието, стана и излезе, без да се сбогува.

Болкоуспокояващите подействаха едва над Тихия океан. Малко преди да заспи, му хрумна една мисъл, която през цялото време беше дремала под мъчителната болка: Стрийт никога не бе споменавал, че има още един информатор, освен този, който му бе връчил лично Ван Луик.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Зората дойде като порой от горещина и заслепяваща светлина. Големите хищни птици на платото Кимбърли разпериха тъмните си криле и се хвърлиха от клоните на баобабите в надигащия се ад. Айрин се приведе първо над единия статив, после над другия, натисна многократно копчетата, нагласи обективите и пак затрака с копчетата, докато бързото щракане на автоматичното превъртане замълкна. Още докато посягаше към третия фотоапарат, Айрин разбра, че е закъсняла. Митът на заплашителното събуждане на големите тъмни птици бе отминал.

Изправи гръб, разкърши се и с въздишка започна да прибира камерите.

— Това ли искаше? — попита Коул и се надигна изпод сянката на близката акация.

Айрин се стресна. Беше толкова съсредоточена в работата си, че изцяло бе забравила присъствието му. А той бе седял съвсем наблизо с пушка в ръка.

— Да, засега свърших.

Тя събра стативите и се огледа, опитвайки се да проумее насилието на изгряващото слънце. В тази далечна страна човек се учеше на нов ритъм на живот. Едно от нещата беше ранното ставане, докато все още беше относително хладно. В продължение на няколко мига слънцето изглеждаше почти добре дошло.

Но само почти. Защото макар да се беше показвало преди не повече от пет минути, температурата вече се бе покачила над тридесет и пет градуса. Тежкият въздух просто не даваше на земята да се охлади, дори през нощта. Всеки ден беше по-горещ и по-влажен от предишния.

Айрин присви очи и се загледа след птиците.

— Винаги съм се питала — промълви тихо тя, — дали хищните птици издържат толкова време в небето, защото могат, или защото са принудени.

— Смятам, че могат, защото животът ги е принудил.

Когато Коул посегна към дръжките на кожените чанти, пръстите му докоснаха ръката на Айрин. Тя потръпна и направи крачка назад, с което безмълвно даде да се разбере, че не държи на помощта, нито на докосването му.

Коул стисна устни, обърна се и тръгна напред. Айрин не се опитваше да се противопоставя на наредданията му, стоеше винаги в близост до него, но недвусмислено му бе дала да разбере, че отсега нататък връзката им е чисто делова. Това не му харесваше, но досега не беше направил опит да промени решението ѝ.

През последните два дни Айрин непрекъснато снимаше местните животни, които се събираха край извора и цистерната на Ейб. Бе научила защо ловците в сухите местности дебнат плячката си край местата за водопой. Така ловът беше сигурен.

— Коя мина ще разгледаме днес? — попита Айрин.

— „Дог четири“. Вече бяхме там, но искам да видя околностите.

— „Дог четири“ не беше ли близо до мястото, дето видяхме гоаната?

— Да — отговори Коул.

— Добре. Досега не съм успяла да направя сполучливи снимки.

Просто не мога да я хвана.

— Опитай с дванайсеткалибров — предложи сухо той:

Айрин се усмихна, макар да се бе заклела, че отношенията и с Коул ще бъдат чисто делови. Беше ѝ трудно по същата причина, поради която ѝ беше трудно и в началото: интелигентността на Коул и сухият му, бърз хумор я привличаха много повече от добрия външен вид и физическата сила.

Даже е достатъчно хитър, за да не идва в леглото ми, каза си мрачно тя. Е, може би сладката Лай вече се е погрижила за това.

Още преди да го помисли докрай, Айрин знаеше, че не е права. Коул беше винаги близо до нея. Двамата спяха в една стая, ядяха един до друг, летяха заедно във вертолета.

Той сигурно не прави това само заради моята сигурност, каза си тъжно тя. Може би го е страх да остане насаме с Лай.

Не. Коул никак не изглеждаше уплашен, когато голямата му ръка бе обхванала тънката шийка на Лай. Но не беше и особено страстен. По-скоро... изчакващ, търпелив, любопитен, напрегнат.

Ловец.

Айрин цялата потръпна от обзелото я неприятно чувство. Каквото и да е имало в миналото между Коул и Лай, то е било много дълбоко. Любов, омраза, а може би и двете. Коул бе отдал на Лай нещо повече от тялото си. И това го бе научило, че жените са като в стиховете на Ейб: господарки на лъжата.

Айрин излезе от сянката на акацията и жегата се простря отгоре ѝ като парещо одеяло. Потта започна да се събира на ручейчета под мишниците и между гърдите ѝ. Рояци муhi се спуснаха отгоре ѝ, но не успяха да се приземят. Сместа от защищен лосион против слънце и насекоми, която използваха австралийците, подейства.

Много ѝ се искаше да има същата защита и против климата. Усети как напрежението в гърдите ѝ нараства. Беше готова да се нахвърли върху всичко, изпречило се на пътя ѝ. Предполагаше, че и с Коул е същото, но той умееше да го прикрива. Това също я ядоса.

— Колко време трае този „билдъп“? — попита Айрин.

— До дъждъ.

Младата жена сподавено изохка. Коул скрито я изгледа отстрани. Светлата ѝ кожа вече се бе зачервила от слънцето. Той свали шапката си и я нахлути върху блестящата махагонова коса.

— Къде ти е шапката? Нали ти казах...

— Аз обаче ти казах, че не мога да работя с проклетата шапка, която непрекъснато пада върху очите ми — прекъсна го ядно Айрин.

— Освен това сега ще се приберем в къщата.

Айрин дръпна шапката от главата си и му я подаде. Той я грабна и отново я нахлути върху главата ѝ.

— Не я сваляй — нареди строго той. — Само преди две седмици си седяла върху леден блок в другия край на света и си чакала зимата. А сега си в истинска пещ и лятото все още предстои. Тялото ти трябва да свикне с промяната.

— Ти май нямаш проблеми с климата — озъби се злобно тя.

— Аз идвам от Бразилия. Друга пещ, същата жега, същият сезон. Престани да ми доказваш, че се справяш също толкова добре, колкото и аз. Не можеш. Дай ми проклетите чанти.

Коул не дочака Айрин да се съгласи и грабна чантите от ръцете ѝ. Двамата изминаха пътя до станцията в мълчание. Лай ги очакваше до масата, пригответа под сянката на голям навес. Осемте китайци

живееха в обширна бяла палатка на петдесет метра зад къщата. Те обслужваха апаратурата и вероятно я охраняваха.

Лай изглеждаше като златен порцелан, хладна и крехка, съвършена в тоалета си от индиговосиня коприна. Тя кимна учтиво и бързо се оттегли в къщата.

— Тази жена никога ли не се поти? — промърмори като на себе си Айрин.

— Камъкът не се изпотява. Седни, а аз ще донеса закуската. Кафето ти е толкова силно, че лъжичката стои права в него.

— И твоето.

— Така е. Страхотен екип сме, нали?

Айрин предпазливо го погледна. Коул остави чантите до нея и бързо закрачи към кухнята, от чийто прозорец можеше да я наблюдава. Тя изруга тихо и напразно се опита да се разхлади с помощта на ризата си. После се наведе и затърси в чантата старите снимки. На влажния въздух пликът все повече омекваше, но снимките засега издържаха. Айрин ги хвани предпазливо за краищата и за кой ли път започна да ги разглежда.

— Смятате ли, че тайната на диамантената мина е скрита в тези снимки? — попита тихо Лай.

Айрин стреснато вдигна очи. Не можеше да разбере дали Лай нарочно се промъква така или просто няма достатъчно тегло, за да вдига шум при ходене.

— Не — отговори тя. — Но може би съдържат част от тайната на Крейзи Ейб — защо е живял и защо е умрял.

— Умрял е от топлинен удар — отговори Лай и се взря в снимката през рамото на съперницата си.

Тази беше любимата снимка на Айрин: на баба й, застанала върху стръмно възвишение със странно изглеждащи скали и прегърбени акацииеви дървета, вдясно зад нея висок мъж, който я наблюдаваше с жаден поглед. Тя и Коул приемаха, че повечето от снимките са направени в близост до „Бриджитс Хил“. На друга се виждаше само разထата бяла пола на младата жена, покачила се най-горе на стръмен планински гребен, който приличаше на звезда, огряваща необятния простор на околната равнина. Айрин се питаше дали баба й не се е позабавлявала да се изкачи чак дотам, докато фотографът е имал друга работа.

— Коя е тази жена? — попита Лай.

— Баба ми.

— А мъжът е дядо ви?

Айрин вдигна рамене.

— Не знам.

— Живи ли са още?

— Не.

Ясните черни очи на Лай се отместиха от снимката към Айрин, после отново се върнаха на снимката.

— Човешките тайни нямат голяма стойност, освен когато водят към господство — заяви тя и тръгна обратно към къщата. — Безсмислено е да знаеш тайните на мъртвите. Те не могат да бъдат овладени.

Айрин смясно се загледа в гърба на жената, която изчезна също така тихо, както се бе появила. После облекчено съсредоточи вниманието си върху снимката, която беше създадена във време, когато хората, които днес вече не бяха живи, са били млади и жизнени и са вземали решения, способни да променят техния живот и този на наследниците им. Тя обърна снимката и за кой ли път прочете стиховете на гърба.

Внезапно се приведе и разрови чантата си, без да отмества поглед от написаното пред себе си. Намери сгънатите страници на „Хандър“ и ги постави на масата до снимката. По тялото и пропълзя непонятно вълнение.

Когато Коул излезе навън, Айрин седеше неподвижна над текста на „Хандър“.

— Какви са тия мазохистични наклонности? — пошегува се той и постави на масата кана с кафе.

Айрин вдигна очи. В неясната светлина под плътния навес зеленото на очите ѝ беше толкова ясно, че Коул не можеше да откъсне очи от него. Никога през живота си не бе виждал такава красота, дори зеленият диамант нямаше този блъсък.

— Как се променя човешкият почерк в течение на живота? — попита Айрин.

— След като е навършил двадесет и пет или малко повече, вече няма особени изменения, освен ако е пиян или болен. Защо?

— Смятам, че стиховете на гърба на тази снимка са написани от Ейб.

Коул застана плътно зад стола ѝ и погледна през рамото ѝ. Колкото повече се взираше, толкова повече и даваше право.

— Сигурно е така — промърмори най-после той. — Това важно ли е?

— Не знам. Струва ми се странно дядо да е притежавал снимка, надписана от Ейб.

— Не и ако двамата са спали с една и съща жена — изръмжа Коул.

— Какво?

— Не се учудвай толкова. Може да са ти баба и дядо, но все пак са били хора. Пък и тя не е първата жена, която е била дадена на един мъж, а се е отдала на друг. „Господарка на лъжите“...

— Точно така.

— Това би обяснило защо баба и дядо са заминали за Америка.

— Правилно. Особено ако добавим, че жената е носела дете от мъжа, когото не е искала.

— Това е невероятно — възпротиви се Айрин.

— Защо мислиш така? По онова време контролът върху раждаемостта е бил въпрос на късмет, а принципът на удоволствието не се е променил, откакто Ева е изкусила Адам да яде от ръката и.

— Ти имаш доста унищожителни представи за жените.

— Бих казал, че са подобни на твоите за мъжете.

Айрин не отговори, обърна снимката и отново заразглежда избледнелите образи.

— Това варовик ли е? — попита тя и посочи странните форми на скалите, които достигаха до коленете или бедрата на Бриджит Маккуин Уиндзор.

— Вероятно.

— А хълмът под нея?

— Още по-вероятно. — „Кости на мъртво море“.

Коул изръмжа нещо неразбрано и добави:

— Когато са правени тези снимки, Ейб е търсил вода за говедата си, а не диаманти.

— Въпреки това се питам къде ли я е снимал. Откакто сме тук, все още не съм видяла нещо, което да прилича на истински хълм.

Много бих искала да знам как изглежда светът от тази височина.

В продължение на няколко секунди кристалносивият поглед на Коул внимателно се взираше в снимките, сравнявайки стръмния склон с точните си спомени за посещения на различни места от имота на Уиндзор. Постепенно стигна до убеждението, че Айрин е права. В станцията нямаше такова място. Участъците също бяха в равнинна местност.

— Странно — промърмори Коул и отново впи поглед в снимките. — Не може да е твърде далеч от дома им, защото роклята ѝ е смачкана, но не мръсна.

Вдигна снимката, извади лупа от джоба на късите си панталони и се зае да я изследва.

— Господи! Красавецът отзад е Ейб!

— Сигурен ли си?

— Познах белега на лявата му китка. Ейб го получил, когато бил млад и достатъчно глупав да се брани срещу водния бик с въже. Имал е късмет, че не е загубил ръката си.

— Виж как гледа Бриджит. Направо изгаря от желание.

— Бедничкият. Сигурно още не е знаел.

— Какво? — попита Айрин.

— Коварната усмивчица на устните ѝ ще ти подскаже отговора. Тя е искала мъжа зад фотоапарата, не Ейб.

— Това явно е бил дядо. Двамата много си подхождаха. До края на живота си се обичаха.

Коул не беше особено впечатлен от думите и. Той продължи да изследва снимката отгоре до долу.

— Никъде наоколо не се вижда извор или поне „билабонг“. Но това е било по време на сухия период, така че са се придвижвали от извор до извор.

— Пеша?

— С тези обувки? По-рано Ейб беше все на кон, но по едно време прогони конете и се задоволи с говедата. Сигурно са се движили с коне. Опънали са някъде палатка и са си направили няколко снимки, докато са търсили най-подходящото място, където щастливата двойка да си построи къща.

Хапещата ирония в думите му ѝ причини почти физическа болка. Айрин усети, че Коул я поставя на едно ниво с Лай, баба ѝ и Ева. Все

жени, предали мъжете, които са обичали.

Обаче Коул изобщо не ме обича, каза си горчиво Айрин, така че сравнението куца. И аз няма да търся жарава под старата пепел.

Коул нададе тих вик на изненада, изкриви малко снимката, за да бъде по-добре осветена, и внимателно огледа през лупата единия ъгъл.

— Намери ли нещо? — попита Айрин.

— Вероятно съм бил прав с предположението за палатката. Под едно от дърветата има товарно седло с припаси. Но никъде не се вижда източник на вода или растения, които да подсказват, че го има.

— Може би са носили и водата със себе си.

— Съмнявам се. Водата е тежка, а конете имат нужда от големи количества. Ако не са намирали вода, е трябвало бързо да се връщат.

Айрин наблюдаваше как Коул изследва снимката с физически доволима интензивност. Усети изкушение да грабне фотоапарата и да го снима. Вместо това посегна към чашата с кафе, отпи и прелисти страниците на „Хандър фром Даун Андър“. Сети се какво означава заглавието и изкриви лице: Повръщано от Австралия. Представи си как диамантите се изливат на повърхността в река от течна магма и се почувства по-добре.

— Ейб имаше ли чувство за хумор? — попита замислено тя.

— До известна степен. Защо?

— Би ли му харесала представата, че диамантите излизат на повърхността като повръщано?

Коул вдигна поглед и така внимателно се взря в очите ѝ, че тя се почувства осветена от мощн прожектор.

— Да — отговори той. — Хрумва ли ти още нещо?

Айрин се поколеба.

— Сигурно ще ме сметнеш за побъркана, но мисля, че тези скали приличат на черни лебеди.

Айрин посочи снимката, на която Бриджит Маккуин бе застанала върху ветровития хълм. За момент Коул остана неподвижен. После сложи и тази снимка под лупата.

— Не така — поправи го Айрин. — Остави лупата и се опитай да погледнеш през премрежени очи.

— Като че ли съм пиян? — попита сухо той.

— Например. Нали Ейб почти през цялото време се е наливал?

След кратък размисъл Коул отговори:

— Може и да са лебеди. Но това би могло да се каже за всеки хълм, върху който има големи скали черен варовик.

— Това не е кой да е хълм. На него е стояла Бриджит Маккуин и се е усмихвала на мъжа, за когото по-късно се е омъжила, докато Ейб я е гледал отзад и си е въобразявал, че е негова.

— Маккуин... Кралица. Кралица на лъжите. — Коул сmrъщи чело. — Това съвпада. Но по онова време Ейб не е различавал диамантите от кварца.

— Би ли казал, че е бил луд по баба ми?

— Вероятно. Дори само заради отмъщението. Мъж, измамен като него, жадува за кръв.

Айрин погледна снимката и внезапно видя Лай, безупречната Лай с котешкото тяло. Отмъщението беше честа последица от погубената любов. Айрин вдигна очи и понечи да попита дали Коул се чувства свързан с Лай повече от жажда за отмъщение и омраза, отколкото от любов. Но това щеше да означава личен въпрос, а тя не можеше да го допусне. Съредоточи вниманието си върху снимките и попита:

— Не е ли възможно Ейб често да се е връщал на това място? Нещо като перверзия на светилище?

— Повече от възможно. Това би му приличало. Да иде там, да се напие, да си спомни и да прекара няколко дни в луд гняв, докато се източи достатъчно, за да се вълнува от каквото и да било.

Айрин трябваше да положи усилие, за да не попита има ли и Коул такова място.

— Баща ти има ли братя и сестри? — попита с отсъстващ вид Коул.

— Не — отговори учудено Айрин. — Той е едно дете.

— Ако сме прави за Бриджит и Ейб, разбиращ ли какво означава това? — Още преди Айрин да успее да отговори, Коул процитира стиховете за диамантите:

„Тогава ела в моята страна. Внук на
предателството. Кръв от моята кръв...“.

Ти си внучка на Ейб, а не праплеменница! Ти си „издънката“ на предателството.

— Много мило — промърмори Айрин, макар че очевидно беше недоволна. — Винаги съм искала да имам откачени прадеди.

Коул се усмихна накриво.

— Не се тревожи. Ако наистина е имало някои опасни гени, баща ти не ги е получил. По-ясен от него надали има на света.

Айрин отново разлисти страниците.

*„Намери го, ако можеш, ако се осмелиш да отидеш
Където се носят черни лебеди през море от мъртви
кости...“*

— Е, това поне е ясно. Но следващата част не я разбирам.

— Да ти я обясня ли отново? — предложи той.

— Отказвам се — изкриви лице Айрин. — Смятам, че имам достатъчно познания по австралийския сексуален жаргон.

— Ти попита.

— Във всеки случай трябва да призная, че този човек е имал слабост към двузначността. Например заглавието. Можем да го разберем като коментар към самите стихове, към възникването на диамантите и изобщо към диамантите. Не е красиво, но не е и глупаво.

Коул чакаше, без да откъсва очи от Айрин. Дългите ѝ стройни пръсти се плъзгаха по страниците, но очите ѝ бяха насочени някъде встрани. В цялото ѝ същество се усещаше същото пълно съсредоточаване, което обикновено се проявяваше при правене на снимки — или при любене.

— Сигурен ли си, че в земите на Ейб няма такова възвишение? — попита най-после тя.

— Не съм виждал нито едно.

— Е, добре — въздъхна Айрин. — Все пак идеята беше добра.

— Коя?

— Ако в костите на мъртвото море имаше проходи или пещери, а човек се отличаваше с опаките представи на Ейб за живота, проникването на човека в пещерата би могло да бъде представено със

сексуални понятия. А що се отнася до пещерата като символ на женствеността, „Майката Земя“ е често употребяван израз.

Коул изненадано я изгледа.

— В колежа основната ми специалност беше английска литература. Думите бяха моя страст. После открих фотографията. Е, нищо. Ейб е имал известни познания по литература, нали?

— Даже много добри, когато беше трезвен. Докато пиехме, цитираше Милтън или Поуп.

— Бедничкият...

— Няма да повярваш, но това ми харесваше. Гласът му беше много изразителен.

Айрин го погледна и установи, че му вярва. Интересите му бяха разнострани.

— Но твоята интерпретация създава някои проблеми — продължи Коул.

— А именно?

— Първо липсата на пещери.

— Само трябва да ги открием.

— Права си — заяви сухо той. — И второ, Ейб.

— Не те разбирам.

— Ненапразно го наричаха „луд“, да не говорим, че почти никога не беше трезвен. Помниш ли последните редове от завещанието?

„Сбогом, моя кралице на лъжите. А аз съм кралят.“

Може би мината е само злобна шега.

— Диамантите обаче са истински.

— Сто процента — отвърна мрачно Коул.

*„Тайни по-черни от смъртта. И да кажеш
истината, е смърт
Но на теб ще говоря... Дете на разочарованieto.“*

Това се отнася до теб, Айрин.

*„Дете на предателството. Дръж се за мен
Моя гроб, моите кости, чуй ги как пъшкат.“*

— На теб предлага смърт.

— Трябаше да следваш литература. Прочете между тези редове повече от мен. — Тя погледна часовника му. — Кога тръгваме?

За миг се възцари неловко мълчание, докато Коул се примери с промяната на темата.

— Ще включва мотора на вертолета.

Без да каже дума за стиховете или за смъртта, той закрачи към спряния наблизо вертолет. Айрин тихо въздъхна и отпи още малко кафе, което димеше, но надали беше по-горещо от въздуха.

Моторът се включи и известно време работи ритмично. После спря за миг, изрева глухо и отново спря. След няколко минути Коул изключи мотора, скочи на земята и вдигна капака на двигателя.

Когато след малко се върна под сенника, Айрин позна още по походката му и по стиснатите устни, че беше ядосан. В ръката си държеше метален цилиндър. За миг вдигна очи към небето, където вече се събираха облаци. Още беше рано за дъждовния период, но в този климат никога не се знаеше кога ще започне дъждът, а с него всяка възможност да открият мината на Крейзи Ейб щеше да умре.

— Лай!

Тя се появи веднага и Айрин неволно предположи, че е стояла зад вратата и е чакала повикването му.

— Да? — попита тя, без да погледне Айрин.

— Кажи на Уинг да ни изпрати три пълни кутии с филтри за гориво. Излишните ще бъдат постоянно при мен.

Лай кимна и промълви нещо на китайски.

— Говори на английски — нареди кратко Коул.

— Ти разбираш толкова добре китайски — прошепна тя.

— Айрин не знае нито дума.

— Защо не я научиш, както аз научих теб? — Въпросът беше прост, но гласът ѝ събуждаше, спомена за двама нежно прегърнати влюбени, които учеха един от друг неща, нямащи нищо общо с езика. Същата несдържана сексуалност се излъчваше от ръката на Лай, с леко

сгънати пръсти, които сякаш милваха мъжката кожа. Жестът беше толкова изразителен и интимен, че Айрин и обърна гръб.

— Обади се на брат си — повтори наредждането си Коул.

Лай безизразно кимна и се оттегли в къщата.

— Какво се е случило? — попита Айрин.

— Горивото е замърсено.

— Какво?

Коул отвинти капачето на филтъра и извади конусовидна хартия.

— Пипни тук.

Айрин потърка леко хартията, после разтри пръстите си един в друг. Отначало усети само горивото. После почувства нещо като фин пясък. Погледна въпросително Коул.

— Замърсяванията са нещо обикновено — обясни той. — Затова и има филтри. Но имам чувството, че през тази система се е стекъл половината пясък от планините Оскар.

— Как е попаднал пясъкът в горивото?

— Може да съм забравил капака отворен — отговори неутрално той.

— Не е много вероятно.

— Благодаря.

Айрин вдигна рамене.

— Права съм. Ти се грижиш за вертолета като кокошка, която има само едно пиленце.

— Той е най-добрият ни шанс да намерим мината преди дъждовете. Някой друг също знае това и е сипал пясъка.

— Саботаж ли е?

— И аз бих направил това, ако исках да забавя някого.

— Или би го убил?

— Да.

Айрин вдигна поглед и потрепери от сигурността, изписана в очите му.

— Те ще се опитат още веднъж — обясни направо той. — Излез от играта, Айрин. Махни се от мината, от станцията, от Австралия. Нищо не е толкова ценно, че да умреш за него, дори най-прекрасната съкровищница на дядо Господ.

— В Арктика проумях, че излизането от играта също е вид смърт. Дойдох тук, за да открия нов път към живота. Оставам.

В гласа ѝ нямаше и сянка от съмнение. Коул съзнаваше, че няма смисъл да я убеждава. Това само щеше да я отчужди още повече от него и да я направи по-ранима.

— Кой го е извършил? — попита с добре изиграно спокойствие Айрин.

— Може да е станало някъде навън. Но по-вероятно някой от тукашните хора.

Айрин спонтанно се обърна към вратата, зад която бе изчезнала Лай.

— Възможно е, но се съмнявам — отвърна Коул. — Не че Лай не е способна да убие заради семейството си. Ще го направи, ако трябва. И го е правила, по дяволите. Но ние сме голямата надежда на семейство Чен да получи малко място върху Диамантения тигър. Лай винаги прави онова, което ѝ нареди семейството.

— Убила е човек? — попита ужасено Айрин.

— Беше бременна в седмия месец, когато чично Ли ѝ заповядда да направи аборт и да се омъжи за друг мъж, за китаец, което ще заздрави връзките на семейството в Коулоун. Тя го направи и никога повече не се обърна назад.

Айрин отвори уста, но не можа да отрони нито дума.

— Много съжалявам — прошепна най-после тя.

— Защо? Ти нямаш вина.

Тя само поклати глава, защото не можеше да обясни каква болка изпитва да гледа мъката му. Опита се да каже нещо, но Лай се появи на вратата.

— Уинг иска да говори с теб.

Коул погледна Айрин.

— Ела с мен. От стаята с уредите не мога да те виждам.

Айрин разтвори широко очи, но не се възпротиви и го последва в къщата.

— Какво, още се обърка? — попита в слушалката той.

— Джейсън Стрийт е на път към станцията.

Коул прокара пръсти през косата си.

— Какво е станало?

— Смятаме, че американците са подхвърлили кокалче на Австралия.

— Това е лошо, Уинг. Преди да влезе в бизнеса на осигуровките, Стрийт е бил добър търсач на диаманти.

— Има и добра новина. Според сателитните снимки времето ще се задържи още малко. Не се вижда мусон.

— Добре, добре. С роувъра ще обикаляме доста по-бавно. Ако има още нещо, кажи ми го сега. Няма да се обаждам, преди да съм узнал нещо повече. Айрин има идея, която заслужава да бъде изследвана. Във всеки случай огледай още веднъж хората си. Поне един получава пари от две страни.

— Надали ще открием нещо. Вече сме ги проверявали. Наистина ли няма да се обаждаш?

— Айрин не иска да се откаже от лова, затова нямам избор. Продължаваме с колата. И не пращай някого от хората си по петите ни. Нали след погребенията на роднини те обзema мрачно настроение.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Слънцето и влажността превръщаха роувъра в сауна на четири колела. Айрин и Коул бяха нощували под една акация някъде в степта, където поради липсата на вода дори вик на птица не нарушаваше тишината. Едва шумът на мотора прогони ужасяващото безмълвие. В посока към „Дог четири“ имаше нещо като укрепен път. Роувърът напредваше бързо, с изключение на отделни спирания, когато крава препречваше пътя.

— Къде ще отидем, след като разгледаме „Дог четири“? — попита Айрин.

Коул хвърли кратък поглед към нея и отговори:

— На двадесет мили зад мината има едно място, където земите на Ейб граничат с минните му участъци. Никога не съм ходил там. Ако се съди по картата, то е напълно непознато. Обаче на сателитните снимки се виждат нещо като възвишения и карстово обезводнена повърхност. Може би това е „Бриджитс Хил“.

— Какво означава карстово обезводнена?

— Водата се оттича по-скоро под земята, отколкото над нея. Това се случва често при силно ерозирал варовик.

— Това означава ли, че там има пещери?

— Понякога да.

Докато говореше, Коул не откъсваше очи от измервателните уреди върху прашното арматурно табло. Електрическата система и резервоарът бяха наред. С допълнителните туби, които бяха взели, бензинът щеше да им стигне, за да изследват местата, където наличието на варовикови формации беше най-вероятно. Освен това в случай на нужда, ако дъждът направеше местността непроходима, двамата можеха да се отправят към съседна станция.

В момента Коул се измъчваше от други грижи. Фактът, че Джейсън Стрийт идваше при тях, доказваше, че американците не са единни как да използват наследството на Айрин, или че остатъкът от картела се е обединил и Фокнър е била принудена да одобри Стрийт.

Или и двете. Но каквато и да беше причината — по този начин Айрин попадаше в опасност, която поради липсата си на опит тя нямаше да проумее. Досега връзките ѝ с американското правителство бяха най-важното, поради което все още не я бяха отстранили.

— Моторът май прегрява? — попита Айрин, забелязвайки смръщеното му чело.

— Това е нормално. На слънце е около четиридесет и пет градуса, а в близост до земята, на нивото на мотора, е дори още по-горещо. — Той развеселено погледна Айрин. — Не бой се. Роувърът е конструиран за Африка, а там е още по-лошо.

— Аз обаче не съм конструирана за Африка. — Айрин отново се зае да си вее с блузката, жест, който се бе превърнал в нейна втора природа, също като разгонването на мухите.

— Харесвам начина, по който си конструирана. Гладка, мека и сладка. Колко още ще ме наказваш за нещо, станало години преди да те познавам?

За миг Айрин не повярва в онова, което беше чула. Червенината върху бузите и стана по-плътна, сърцето и заби по-силно. Тя усещаше близостта на Коул с интензивност, която се увеличаваше с всеки изминат ден, откакто не споделяше леглото му.

— Ако ти беше присъствал на интимна сцена между мен и някой бивш любовник, какво щеше да си помислиш? — прошепна най-после тя.

Последва минута мълчание и Коул отговори:

— Опитай се да ми имаш доверие.

— Ако не ти вярвах, нямаше да бъда сама с теб в тази търкаляща се пещ.

Коул обмисли думите ѝ и проумя, че тя говори искрено.

— Защо тогава ми обръщаш студено рамо?

— Студено? В този климат?

— Знаеш за какво говоря — отвърна напрегнато той.

— Нека го наречем фаза на нагаждане.

— И тя означава?

— Тя означава, че нямам толкова опит, колкото жените на моята възраст — отговори просто Айрин. — Когато става въпрос какво трябва да очаквам от един любовник и какво не, аз се държа като деветнадесетгодишна девойка с всичките ѝ илюзии. Изхождах от

факта, че мъжът, който е мой любовник, се интересува изключително и само от мен, както и аз от него. Детинско е може би, но е така.

За първи път от дни насам Айрин се показваше готова да разговаря за лични неща. Коул ѝ хвърли бърз поглед и мълчаливо се опита да ѝ внуши, че трябва да продължи. Тя направи странен жест с ръка и продължи да си вее с блузата.

— Когато настигна жените на моята възраст — промълви замислено тя, — сигурно няма да имам проблеми да отдам тялото си на този мъж, а да държа душата си по-далеч. Засега не мога да разделя двете неща. А когато те погледна с душата си, осъзнавам, че чувствата ти са обвързани с Лай. Не мога да се меря с нея.

— Ти си луда — отговори сърдито Коул. — Аз не я обичам.

— Не съм твърдяла такова нещо. Омразата създава също толкова тясна връзка, колкото и любовта. Каквото и да е, любов или омраза, Лай те владее.

— По дяволите! — Коул свали шапката си, изтри потта, която се стичаше в очите му, и отново я нахлути на главата си. — Ти дори не забелязваш как се оставяш семейство Чен да те манипулира! Ти си като овчица между тези опитни вълци, но да бъда проклет, ако допусна да те сервират като междинно ядене. Ако желаех Лай, отдавна щях да я взема. Но не я искам. Искам теб. И знам, че мога да направя така, че и ти да ме пожелаеш.

Айрин пое дълбоко въздух и горещината болезнено нахлу в гърлото ѝ.

— Вече сме говорили за това. И двамата знаем, че няма да ме насилиш.

— Извън това обаче остават деветдесет и девет цяло и девет процента от възможностите наекса. Помисли добре, Айрин. Вече съм го правил и ще го направя пак.

Двамата продължиха мълчаливо през увеличаващия се пек и влага, докато пламтящият въздух сякаш се надигаше на стълбове от земята и създаваше вятър, привличащ като магнит облаците от Индийския океан. В течение на деня облаците щяха да се сгъстяват и постепенно да покрият цялото небе. Това беше мигът, в който климатът ставаше не просто грозен, но и непоносим. Идващият дъжд направо висеше във въздуха, по далечния хоризонт се стрелкаха светковици. В

такова време се разрушаваха приятелства и бракове. В такова време хората полудяваха и се избиваха помежду си.

На мястото, където пътят завиваше встрани от равнината с къщичките на термитите, Коул удари спирачки. Педалът реагира колебливо, но това не го изненада, защото след маневрата с автовлака спирачната система не работеше добре. Удари повторно и педалът послуша.

Роувърът спря до един термитен хълм, висок почти колкото Коул. Той слезе, взе от багажника чук и отчути парченце от върха на хълма. Айрин взе фотоапарата, слезе и изкриви лице, защото слънцето я удари като с чук по главата. Но тя стисна зъби и с бързи крачки се запъти към къщите на термитите. Само след минути забрави безмилостния пек, задълбочена в нагласянето на обектива. Съсредоточи изцяло вниманието си, за да улови онзи странен, изпепелен свят, в който милиарди насекоми издигаха от тина строежи, високи колкото най-едрия мъж.

След като взе прости от няколко хълма, Коул се огледа за Айрин. Никъде я нямаше.

— Айрин — извика той. — Къде си, по дяволите?

Ленив, тежък бриз вълнуващ близките треви. Грапавите листа се докосваха с шепот.

— Айрин!

— Веднага се връщам! — обади се тя.

По мястото, откъдето идваше гласът ѝ, Коул прецени, че се е отдалечила на стотина метра и е скрита някъде между хълмовете. Погледна часовника си. Беше употребил половин час и се надяваше, че тя е свършила по-добра работа от него. Вдигна шапката и изтри лице с ръкава на ризата си. Платът беше влажен. Разкопча ризата, изтри гърдите си и я захвърли в роувъра.

— Време е! — извика той.

Никой не отговори.

— Айрин!

— Идвам! Само една минута!

Коул трябваше да обхожда термитните хълмове цели десет минути, преди да открие Айрин, наведена над камерата си. Тя тъкмо се взираще през обектива, забравила всичко около себе си. Коул вдигна

шапката ѝ, застана до нея и зачака филмът да свърши. После се изстъпи пред обектива и рязко нахлути шапката върху главата и.

Айрин най-сетне вдигна очи, едва сега осъзнала, че не е сама.

— Не сваляй тази проклета шапка — произнесе заплашително Коул. — Докато снимаш, забравяш целия свят. Ако не бях дошъл, щеше да припаднеш от горещината още преди да си го забелязала. Не можеш ли да убедиш ината си, че тук не е Аляска! Тук слънцето е твой враг. Разбрали?

— Да. — Айрин се поколеба и попита: — Откога стоиш тук?

— Седем минути — отговори с поглед към часовника Коул.

— И не ме прекъсна! Защо?

— Защото не те заплашваше пряка опасност. Предпочитам да почакам малко, отколкото да предотвратя снимка като „Несигурна пролет“.

За момент Айрин помисли, че Коул се шегува. Когато осъзна, че не е така, усети обезоръжаваща радост.

— Съмнявам се, че от този филм ще излезе нова „Несигурна пролет“, но въпреки това ти благодаря.

— Знаеш ли предварително какво ще снимаш?

Айрин поклати глава.

— Затова проявявам предпазливост. Всяка снимка е единствена и неповторима. Можех да прекарам остатъка от живота си в Арктика, без да срещна втори мотив като „Несигурна пролет“. Дори ако остана завинаги на Кимбърли, може би никога няма да бъда в същото настроение като сега, за да направя същите снимки.

— И аз така си го представях. — Коул изгледа Айрин полуразвеселено, полуядосано. — Въпреки това ти обещавам, че когато следващия път те видя без шапка на слънце, няма да чакам края на филма. — Без да я предупреди, Коул притисна с палец голото ѝ рамо, за да види колко време ще остане белият кръг. — Кога за последен път си слагала защитен крем?

— Малко след изгрев-слънце. Нали и ти беше там — отговори сухо тя.

— Много време мина оттогава. Дори в роувъра...

— ... отразеното излъчване препича като филийка бледата ми шотландско-ирландска кожа — издекламира Айрин. Когато Коул

стисна устни, тя продължи: — Зная, че не се шегуваш. Уверявам те, че вече няма да забравям.

Коул изпусна шумна въздишка и глухо отговори:

— Извинявай. Иначе не съм толкова раздразнителен, дори по време на „билдъп“. Ти винаги успяваш да ме изкараш из кожата ми. Хайде, да се махаме от проклетото слънце.

— Жалко, че не можем да работим на тъмно.

— При успеха, постигнат досега, спокойно бихме могли да го направим.

— Ти какво правеше с този чук? Да не водиш война срещу малките черни животинчета?

Коул почука с острия край на чука по най-близкия термитен хълм и улови падащите бучки. Разтърка ги в шепата си и ги подаде на Айрин.

— Това е пръст — установи тя.

— Точно така — отговори Коул и се запъти към роувъра.

— И какво от това?

— Сега знам, че първите десет до тридесет метра под нас се състоят от хомогенна земна маса. Нищо интересно, но ще разгледам пробите под микроскоп, за да съм сигурен.

— Тези животинки ровят на тридесет метра под земята? — примигна смяяно Айрин.

— Това е единствената им възможност да се справят с климата.

— Ще го запомня. А какво търсеше?

— Минерали — индикатори, които да ме насочат към диамантен комин. Или закръглени парченца чакъл, които са доказателство за стари плажове или речни корита.

Айрин с уважение се вгледа в безформените термитни хълмове.

— Разтрошаването на тия къщурки май е сигурен метод за търсене на диаманти? — промърмори тя.

— Така Ламонт откри мината Орапа в Ботсвана.

— Сигурен ли си, че той просто не се е допитал до вътрешностите на някое пиле при новолуние?

С крива усмивка Коул изтри ръце в късите си панталони и се качи в роувъра.

— Това е наука, не магия.

Айрин го изгледа отстрани и отговори на усмивката му.

— Аха, наука — произнесе важно тя и отвори вратичката. — А аз съм приказната фея.

— Можеш по всяко време да изпълниш желанията ми.

Айрин се опита да не реагира, но неволно се засмя. После поклати глава, качи се в колата и изплащено изписка, когато голяят ѝ крак докосна парещата седалка.

— Стани — нареди кратко Коул.

Тя изпълни наредждането и той разстла ризата си на седалката. Когато отдръпна ръката си, Айрин усети нежно докосване по бедрото.

— Опитай сега.

Младата жена предпазливо се отпусна върху ризата.

— По-добре ли е?

— Да, благодаря ти. — Тя погледна към Коул. Краката му бяха голи като нейните, с изключение на къдравите черни косъмчета. — Как го понасяш?

— Както ти си понасяла студа в Аляска. Свикнал съм. Това не означава, че ми харесва. По всяко време бих сменил проклетия „бидъл“ за едно куче и веднага бих го застрелял.

Айрин уплащено го изгледа и после избухна в смях.

— Толкова ли е лошо?

Пътят водеше към невидима цел. Едва когато се обърна назад, Айрин забеляза, че местността незабележимо се повдига. Земята също ставаше по-неравна.

Внезапно се появи възвишение и когато го прекосиха, пътят изви между плоски, почти паралелни хълмове. Прегърбени евкалиптови и акациеви дървета започнаха да се срещат по-често, между тях и по някой направо гротесков баобаб. Тревата стана по-гъста, но не беше истински зелена. Въпреки това Айрин се надигна от седалката и се вгледа с копнеж към сенките под дърветата.

— След няколко километра ще направим почивка — успокои я Коул. — На официалната карта не е отбелязано кой знае какво, но местността тук се повдига с повече от триста метра. Има и една клисура, която искам да видя. Тя е на прехода между варовик и пясъчник.

— Има ли и... как се казваха тия неща с пещерите?

Коул се усмихна на усърдието ѝ.

— Карст. Не, той е по-навътре.

— Значи няма пещери?

— Не и такива, които съм виждал. Но не съм се запознал подробно с местността. Когато за последен път бях в „Дог четири“, дойдох от друга посока.

— Кога си идвал за последен път на платото Кимбърли? — попита любопитно Айрин.

— Преди доста време.

— Защо?

— Аз съм търсач на диаманти.

— Намирал ли си нещо?

— Доволен съм от себе си — отговори той, разделяйки вниманието си между все по-неравния път и част от местността, която бе нова и за него.

И диаманти ли? — попита Айрин.

— Няколко.

— Злато?

— Тук-там.

Айрин стисна устни.

— Знаеш ли, че всеки път, щом стане дума за Кимбърли, ти сменяш темата или преставаш да говориш?

— Виж какво, имам си достатъчно работа. Карам и едновременно с това се опитвам да отгатна какви са камъните под нас. Има ли нещо, което наистина желаеш да узнаеш за мен и Кимбърли, или просто убиваш времето в приказки?

Айрин измъкна ризата си изпод колана и изтри с края ѝ потта от лицето си.

— Как стигна до завещанието на Ейб и диамантите?

— Недоверието ти не идва ли малко късно?

— По-добре късно, отколкото...

— ... никога — прекъсна я иронично Коул. После сключи здраво ръце около кормилото и си припомни тънкия врат на чичо Ли. — Всеки, притежавал някога участък в Западна Австралия, е посещавал станцията на Ейб. Той беше най-интересният екземпляр на Кимбърли. Копач, учен, шпионин. Каквото и да се сетиш, той вече го е правил.

— Шпионин ли? — учуди се Айрин.

— Сигурно е семейна черта.

Айрин не се остави да отклонят вниманието ѝ.

— Ако знаеш и това, сигурно си го познавал много добре.

— Това обвинение ли е или въпрос?

— Избери сам.

Напрегнато мълчание, после Коул отговори:

— Веднъж преживяхме заедно един особено подранил дъждовен период. По-добре казано, преседяхме го.

— Защо не си ми го разказал по-рано?

— Не си попитала. — Коул внимателно я погледна. — Ейб е мъртъв. Онова, което сме вършили или не сме вършили заедно, няма нищо общо със сегашната ми дейност. Нищо, което съм бил в миналото, не ни засяга. Затова вместо да храниш недоверие към единствения човек на Кимбърли, който е на твоя страна, помисли за новия участник в нашата игра — Джейсън Стрийт.

— Той тревожи ли те?

— Да не съм луд, че да не ме е грижа!

— Затова ли напуснахме станцията?

— Между другото — сви рамене Коул. — Но няма да спечелим повече от ден-два. Стрийт познава Кимбърли по-добре от всеки жив бял човек. Аборигените го почитат почти колкото Ейб. От страх, не от любов.

Айрин се загледа в пустинната местност.

— Мисля, че тук има достатъчно места, където бихме, могли да се скрием.

— Обаче само няколко водоизточника. Стрийт ги знае всичките. А ако се е появил някой нов, аборигените ще му кажат. Не след дълго ще ни намери. Вероятно дори скоро.

— Защо тогава сме в тази проклета пещ?

— Тук всеки срещнат е враг. В станцията не можех да бъда сигурен. А колебанието може да бъде смъртоносно. — Коул се обърна към Айрин. — Само след четиринацет часа можеш да седиш в самолета. Все още ли държиш да търсиш диаманти?

— Какво искаш да кажеш?

— Че охладителят с филмите е на слънце.

Айрин учудено го изгледа и се обърна назад. Отразяващото платно, което бе метнала върху хладилната чанта, се беше отместило и тя побърза да го нагласи както трябва.

— По някое време ледът ще се стопи — отбеляза след малко Коул. — Какво ще стане с филмите?

— Нищо, ако съм предпазлива. Емулсията е стабилна дори при такава горещина. Лошо е само при пряко слънчево нагряване. Чантата, в която пренасям филми, докато работя, е изолирана.

— Колко филма си изразходила, откакто тръгнахме?

— Не много.

— Колко са „не много“? — попита усмихнато Коул.

— По-малко, отколкото ми се иска. Когато работя сериозно, слагам нов филм на всеки пет минути.

— Нищо чудно, че охладителят е толкова голям — засмя се той.

— Сигурно има към десет килограма.

— Ти пък носиш десет килограма муниции.

— Като се свършат, ще ми заемеш един филм.

— Щеше ми се да мога да кажа същото за твоите муниции.

Колко време ще останем навън?

— Докато започне дъждът.

— А това означава?

— Докато завали.

— Много ти благодаря. Ще се опитам да бъда пестелива, но по време на работа забравям всичко останало. Всеки мотив, който срещна, е толкова нов. Все ме е страх, че никога повече няма да го видя.

Коул нежно докосна страната ѝ.

— Когато копая и с мен е същото. Всяко парченце земя крие богатство, което само чака да бъде открито.

Още преди Айрин да реагира на нежността му, той изцяло съсредоточи вниманието си върху трудностите на пътя. Жената прехапа устни и се постара да не забелязва лудото биене на сърцето си. Само от едно просто докосване с върховете на пръстите... Обърна поглед навън.

— Я виж, кенгура! — извика внезапно тя.

Коул бързо погледна надясно.

— Няма такова нещо.

— Какво? Ама разбира се, че са кенгура. Никое друго животно не подскача така.

— Не — отсече той. — Можеш да попиташ всеки австралиец. Казват се или „кенга“ или „ру“. Аз лично бих сметнал онези там за „ру“. „Кенга“ живеят по на запад.

Айрин се засмя и усети как все повече и повече я завладява чувството за взаимна принадлежност. Тя бе престанала да внимава и реагираше спонтанно. Той беше същият спрямо нея — без предварителна преценка.

Ти си луда, Айрин Шейн Уиндзор, укори се тя.

Вътрешният глас мълчеше.

Десет минути по-късно роувърът спря на сянка под издадена скала. Коул слезе, провери резервоара със спирачната течност и отново го завинти.

— Трудности ли имаш? — попита Айрин.

— Губим малко масло, но не толкова, че да се тревожим. Имаме достатъчно резерва.

Коул изтри потта с опакото на ръката си и бързо нахлузи шапката, докато разглеждаше небето. Смесицата от горещина и влажност го правеше да блещука в сребърносиво, нещо характерно единствено за тропиците. После посвети вниманието си на пресъхналото речно корито, което се виждаше покрай пътя. Сега нямаше и следа от водата. Той не го беше и очаквал.

— Ще огледам по-подробно стените на рова. Ако ми обещаеш да не започваш с фотографиране, можеш да останеш в сянката на роувъра. Иначе идваш с мен.

— Защо?

— Не ми се ще после да те търся половин час — отговори сухо той. — В местност като тази можеш лесно да се загубиш.

— Идвам с теб. Вземам и фотоапарата.

Докато Коул изследваше дълбоко врязаните краища на потока, Айрин остави перспективите, сенките и дълбочината на местността да подействат върху съзнанието ѝ. Усети как бавно я обзema онази странна възбуда, която бе почувствала само веднъж в живота си: когато започна да приема Арктика такава, каквато е, без да се опитва да я променя.

Щом престана да търси познати линии и форми, Айрин се почувства изпълнена от всепроникващата, тайнствена красота на Кимбърли. Страшната дневна жега се уравновесяваше през нощта,

която се простираше от хоризонт до хоризонт, несмущавана от никакви градове. Оскъдната растителност се компенсираше от жизнената елегантност на своеобразно оформлените евкалиптови дървета и нежния шепот на пустинната трева. Незначителният брой на животните се компенсираше от техните завладяващи форми и учудващи начини на придвижване.

Тишината беше пълна, по-прекрасна от музиката, по-изкушаваща от очевидната красота на водата, тревата или гората. Тази тишина завладя душата на Айрин.

Тя бавно осъзна, че Коул е застанал до нея и я наблюдава.

— Започваш да проумяваш, нали? — пошепна той.

— Кое?

— Страната.

— Необикновено е — отговори просто тя. — Въпреки адския климат.

— Като Арктика през зимата.

Тя замислено кимна.

— Но внимавай — продължи тихо Коул. — Ако се влюбиш в тази страна, после няма резерва, няма алтернатива. Земята северно от полярния кръг е необятна, но платото Кимбърли е само едно. Нищо по света не може да се сравни с него. То ще те преследва, където и да се намираш.

Айрин го погледна право в очите.

— Ти обичаш тази страна.

— Да, освен по времето на „билдъп“. Понякога дори и тогава.

— Защо си отиде?

— Търсех диаманти с цвета на очите ти. До преди няколко седмици смятах, че Бразилия е най-доброто място за откриването им.

— Тук има ли диаманти? — попита тя.

Коул уморено се усмихна.

— В това корито има само боклуци. Ако има пластове, произхождащи от стари речни корита или плажове, те са невидими.

Когато стигнаха до роувъра, той отново се обърна към Айрин.

— Ще те затрудни ли, ако шофирам ти? Иска ми се да погледам с бинокъла.

— Нямам нищо против. Можеш и да поспиш. Обичам да шофирам.

— Да тръгваме тогава. Педалът на спирачката прави малко театър, остави си време и го натисни два-три пъти.

Пътят бавно се изкачи по дълъг, постепенно издигащ се склон, така че Айрин можеше да превключва дори на трета скорост. Беше ѝ трудно да се справи с ръчките, но все пак успя. На няколко пъти увеличи скоростта, наслаждавайки се на нахлуващия през прозореца вятър.

— Да не карам прекалено бързо? — попита по една време тя.

— Бързай колкото си искаш. И без това не виждам нищо, освен пясъчник.

Пътят продължаваше да се изкачва към следващото възвишение. Щом го преминаха, се озоваха пред стръмен склон към една клисура, най-малко триста метра дълбока.

— Господи — промърмори Айрин и бързо превключи на втора.

— Изкачили сме цяла планина.

— По-точно казано, тъкмо преодоляхме най-високия връх на малка планинска верига. В Аляска не биха я сметнали дори зад хълм.

— Не е проблем. Междувременно осъзнах, че вече не съм в Аляска. — Тя огледа пътя, който се спускаше в клисурата на дълги, стръмни серпантини. — Време за по-ниска скорост.

Айрин настъпи педала с крак и стигна почти до пода. Опита се да помпа, но налягането беше над остатъчно.

— Няма спирачки — пошепна напрегнато тя. — Ще опитам на първа.

Караше твърде бързо за първа и двамата много добре го знаеха, но това беше най-добрата възможност роувърът да забави ход. Айрин настъпи педала и повторно се опита да превключи на първа. На празен ход роувърът веднага се разбърза като преминаващ през мост влак. От мотора се чу скърцане на метал. Айрин натисна педала, после опита още веднъж. Метални части се удариха със звън една о друга. Опита трети път, но безуспешно.

— Дай пак на втора — посъветва я Коул.

В същия момент и тя бе стигнала до това решение. Още преди да е свършил, тя върна лоста обратно на втора и остави съединителя. Моторът изрева, роувърът направи скок и продължи по-равномерно. Все пак скоростта беше твърде голяма за стръмния път.

На петстотин метра пред тях изникна остьр завой. Айрин и Коул осъзнаха в един и същи миг, че джипът няма да се справи и ще полети в пропастта.

Коул светкавично поsegна към кормилото, но Айрин го завъртя надясно, където между пясъчниците растяха стройни евкалиптови дървета. Роувърът пречупи едното стъбло, прелетяло над бронята. Второто дърво със силен шум остьрга боята от страната на Айрин. Третото беше по-яко. Роувърът го улучи и бе отхвърлен настрани към една скала. Айрин отново извъртя кормилото на изгубилото управление превозно средство и го насочи срещу следващите евкалиптови храсти. Сега скоростта беше достатъчно ниска, за да мине на пъ儒家. Колата скоро забави ход.

Последният храст, с който се сблъскаха, издържа. Надигна се вихрушка от прах, клони и листа и моторът замря. Айрин с всичка сила натисна на задна скорост.

Наоколо стана тихо. Докато прахът се слягаше във вътрешността на колата, Айрин хвърли плах поглед към Коул.

— Няма ли да кажеш нещо за жените зад кормилото? — попита тихо тя.

— Можеш да ме возиш по целия свят, все едно къде — отговори той. — Сама ли ще стигнеш до долу или аз да го направя?

— Ти имаш предимство.

Докато смениха местата си, докато Коул превключи на пъ儒家 и бавно поведе роувъра надолу в клисурата, адреналинът във вените на Айрин се поуспокои. Когато Коул намери малка полянка и спря, тя въздъхна с облекчение. Той слезе, порови в старата кутия с инструменти и изчезна под колата с малко джобно фенерче, ключ, отвертка и дълго парче тънък черен маркуч.

— Само не започвай пак да снимаш — извика отдолу той.

Айрин виновно пъхна апаратата обратно в чантата. Малко след това грабна далекогледа, качи се върху предната броня на роувъра и оттам се покатери на покрива. Седна доста удобно между една от резервните гуми и тубите с бензин. Е, поне ѝ беше по-приятно, отколкото на Коул, ако се съди по думите, които се чуха изпод джипа. Намести шапката на главата си и се зае да изследва местността.

Навсякъде цареше пълна неподвижност. Само горещината сякаш се издигаше на стълбове от земята. Парещият бриз беше също така

глух, както и цветът на небето. Клисурата и равнината от другата ѝ страна бяха празни. Никакви животни, никакви птици, никакви кенгура. Нищо, освен скали и дървета, в чиито форми не би повярвала, ако не ги виждаше със собствените си очи.

Когато оставил далекогледа, Айринолови някакво движение наблюдо. Вдигна го отново до очите си и забеляза святкащо тяло на около тридесет метра от джипа.

— Коул?

Единственият отговор беше сърдито изръмжаване.

— Как изглеждат австралийските отровни змии?

Главата на Коул веднага изникна изпод джипа, последвана от прашното му, мръсно тяло. Късият панталон беше придобил цвета на ръждивочервената почва. Задната страна на бедрата също. В дясната му ръка се люлееше парче маркуч. Той вдигна поглед към Айрин, седнала с кръстосани крака върху резервната гума, с далекогледа в ръце. Последва посоката на протегнатия й показалец и откри змия, извиваща се в прахоляка. Светлокафява, с блестящосини петна по корема. Влечугото блестеше, сякаш току-що бе лакирало цялата си дължина от около метър и петдесет. Движеше се с ленивата мускулеста лекота на същество, напълно пригодено към околността.

— Някой от тях изглеждат точно така — промърмори Коул.

— Опасна ли е?

— Адски.

— По дяволите. Толкова ми се иска да отида по-близо до нея, за да я снимам.

— Защо?

— Заради контраста между блестящото тяло и земята, съвършените движения върху гривавата повърхност, заради жизнеността ѝ тук, където няма нищо, освен скали и прах... — Тя сви рамене. — Красива е и толкова.

— Това е кралска мулга, една от най-смъртоносните змии на земята. Дръж се по-далече от нея — отсече Коул. — „Красива“, по дяволите! Всъщност би трябвало да очаквам такава реакция. Всеки, който вярва в приказни феи, трябва да е малко откачен.

Айрин погледна към парчето маркуч в ръката му.

— Това там обаче е грозно. Без съмнение.

— И също можеше да бъде смъртоносно — отговори Коул и седна. — След като зад Фитцрой Кросинг се опитахме да завладеем с пристъп термитния хълм, получихме малка цепнатина в прохода. Кламерът, който държи маркуча, се е врязал в гумата. Когато е изтъняла достатъчно, в маркуча се е пробила дупка и спирачната течност е изтекла.

— И сега? — попита тя. — Ще караме бавно и ще се молим?

— Не е проблем. Платото Кимбърли е ад за колите. Резервни маркучи и спирачна течност са част от допълнителното осигуряване. Смених повредения маркуч и не открих други цепнатини. Ще напълня резервоара и тръгваме.

— Слава Богу. Нямам особено желание да продължа пеша.

— По време на „билдъп“? Не, наистина не, скъпа. С малко повече късмет ще извървиш три километра и ще се строполиш на земята.

Коул отиде до багажника на роувъра, отвори сандъка с резервни материали, извади туба със спирачно масло и я разтърси. Беше почти пълна. Коул отвори капака на мотора и отвинти капачето на съда за спирачно масло. Помнейки мръсното гориво на хеликоптера, изля капка от течността върху показалеца си и я потърка о палеца. Пясък нямаше.

Но само след миг усети парене. Коул помириса отвора на тубата и усети още нещо, освен силния дъх на бензин.

— Проклет гад — изруга той.

Изтърка пръстите си със сух пясък и изля съдържанието на тубата в плоската падина в края на пътя.

— Какво има?

— Някой е излял в спирачното масло нещо разяждащо. Ако го бях използвал, по цялото плато нямаше да се намери достатъчно маркуч, за да оправим повредата.

Айрин погледна празната туба.

— Докъде ще стигнем без спирачки?

— Много по-близо, отколкото със.

Коул започна да претърска чувалите с оборудване за къмпинг. Извади няколко шишета, остави ги, накрая измъкна голяма бутилка с течен сапун. Айрин не повярва, когато го видя да я излива в резервоара

за спирачна течност. Като свърши, той завинти капачето и ѝ се усмихна.

— Течността си е течност. Тази тук е малко по-тежка от същинското спирачно масло, но и така ще върви. — Усмивката му беше малко крива. — Погледни на проблема от друга страна: така ще имаме най-чистите спирачни маркучи в цялото Кимбърли.

— Докъде ще стигнем с този сапун?

Коул вдигна рамене.

— Ние ще бъдем първите, които ще узнаят.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

На следващия ден двамата продължиха пътя си в посока към местността зад „Дог четири“, където може би имаше подземни води. Цял ден над главите им се събираха подобни на кули облаци, които заплашваха с буря, но тя така и не се разрази. Айрин с копнеж се взираше към небето, надявайки се най-после дъждът да дойде и да сложи край на мъчителната горещина и влажност.

— Защо не завали, по дяволите — мърмореше непрекъснато тя.

— Днес няма да стане — успокои я Коул. — Вероятно ще мине още една седмица.

— Иска ми се да вали, да вали и пак да вали — въздъхна Айрин.

— Ще ми го кажеш отново през януари. Вече съм виждал как един следобед започва да вали и не спира цели седмици.

— Това са само празни обещания. — Айрин отново започна да си вее с ризката. Лекият бриз галеше гърдите ѝ. — Нищо чудно, че хората се побъркват. Този „билдъп“ е нещо като непрекъснат стриптийз. И като проклетите мини на Ейб — всяка следваща беше по-добра от предишната, но не ни донесе нищо съществено.

Коул с усилие отмести очи, корито тънкият плат отново прилепна към гърдите ѝ. Това, че я желаеше и не можеше да я има, много повече от климата беше причина за повишената му раздразнителност.

— Поне отново се намираме във варовикова местност — каза той. — Искам да огледам и над този поток.

— Какви потоци измисляш? Единствената вода на няколко мили разстояние е собствената ми пот. И твоята — допълни тя и се вгледа в блестящите струйки, спускащи се през тъмните косъмчета на гърдите му. Докато се взираше, една едра капка се плъзна по кръста му и изчезна под колана на памучните панталони. Айрин трепна и бързо отвърна поглед.

— Не забравяй манерките — напомни ѝ Коул. — В тях също има вода.

— Как бих могла да ги забравя? Моята е по-тежка от чантата с апаратите.

— Съмнявам се. Ти винаги влачиш със себе си поне пет фунта филми.

— Вече съм ги изразходвала. Останаха ми само три ролки — промърмори с въздишка Айрин. — Иска ми се да се върна до роувъра и да взема още няколко, но нямам сили да вървя толкова дълго.

— Това тънък намек ли е?

Айрин се усмихна накриво и поклати глава, продължавайки да си вее с ризата.

— Благодаря, но не е нужно. Слънцето е много високо и сенките са плоски. А когато светлината отново започне да пада косо, облаците ще бъдат точно над нас. Може би при залез-слънце осветлението отново ще стане подходящо. Ако не, утре ще потърся нещо по-добро.

Айрин продължи да си вее, размишлявайки с копнеж колко по-удобно щеше да се чувства, ако можеше да захвърли проклетата манерка. Коул обаче ѝ беше наредил да я носи със себе си винаги когато слиза от роувъра за снимки. На него също не му беше лесно. Мъкнеше не само голяма манерка, но и раница с минни съоръжения.

Айрин учудено бе установила, че пушката и кутията с патрони бяха също така неотменна част от оборудването, както и компасът, далекогледът, лопата, торбички за прости, етикети, сгъваем нож, брезент и големи парчета найлон, които служеха неизвестно за какво.

— Пий — посъветва я Коул. — Водата в стомаха тежи по-малко, отколкото когато ти виси на хълбока.

Айрин послушно отвинти капачето и надигна манерката. Водата беше застояла и по-топла от устата ѝ. Тя въздъхна и си представи блестящ бял глетчер, големи парчета от който се откъртваха и падаха в морето.

— Ще продължиш ли да снимаш? — попита Коул.

— Ти как мислиш?

Той я погледна отстрани и се усмихна.

— Глупав въпрос, нали?

Контрастът между развеселената му усмивка и силното, почти голо тяло накара Айрин да затаи дъх. Обля я вълна от желание и тя почти болезнено усети собственото си тяло. Пронизаха я спомени, по-горещи и по-живи от слънцето; картони от едно изпълнено с чувства

време, преди да бе заварила съвършената Чен Лай в прегръдките на Коул.

— Просто върви нагоре по продължение на потока. Така няма да се изгубиш — предложи й той.

Айрин кимна.

— Ти къде отиваш?

— Вървя след теб. По пътя ще сея пясъка в речното корито.

Айрин долови промяна в гласа му?

— Нима преди малко намери нещо?

— Някъде нагоре, сигурно има седиментни участъци или стар плаж, или старо речно корито — отговори той и посочи с палец двата ниски хълма отляво и отдясно на пресъхналия поток. — Намирам материал, който е много по-закръглен и се състои от скала, различна от всички, които съм намирал досега.

— Диаманти? — оживи се Айрин.

— Не. Но онова възвишение е варовиково. Затова се оглеждай за места, където временният поток би могъл да потъне в земята. Там може да има пещери.

— Наистина ли?

— Където има варовик и вода, винаги е възможно да възникнат пещери — отговори сухо Коул. — Не съм сигурен, но съществува известна вероятност. Повечето пещери биват откривани, когато някоя река си проправи път през скалите като нож през швейцарско сирене. Така дупките във вътрешността излизат на бял свят.

Очите на Айрин засвяткаха. Тя понечи да каже нещо, но само нетърпеливо отпъди мухите.

— Време за намазване с лосион — установи Коул и поsegна към голямата раница. — Тези гадинки много те обичат, Айрин.

Айрин изкриви лице, изля малко от бялата течност в шепа и започна да я размазва по тялото си.

— И внимавай за змии — продължи Коул. — Те се крият в сянката и в цепнатините. Ако видиш птици или прилепи, кажи ми. Това означава, че наблизо има вода.

— Трябва ли ни вода? — попита Айрин.

— В роувъра имаме за още няколко дни, но ако намерим извор, който не е нанесен на картата, можем малко да затрудним Стрийт.

Айрин затвори лосиона и върна шишето на Коул.

— Може би Стрийт е точно такъв, за какъвто се представя. Защо да не е дошъл да инспектира мините от името на австралийското правителство?

— Така е. Но ще заложиш ли живота си срещу подобно предположение?

Айрин понечи да отговори, но внезапният жест на Коул я накара да замълчи. Ръката му сочеше към небето. Айрин се вслуша и скоро долови тихото бучене на вертолет.

Коул улови ръката ѝ и отново посочи нагоре. Айрин се загледа в маранята и след малко видя тъмно петно, което се плъзгаше над равнината. Вертолетът летеше на около триста метра височина и в момента беше на два — три километра от тях. Ако продължеше да лети в същата посока, нямаше да ги забележи.

— Някой сигурно търси „Дог четири“ — прошепна Айрин.

— Ако е така, току-що прелетя над нея.

Внезапно вертолетът смени посоката. Коул изруга, стисна по-здраво ръката на Айрин и я повлече към група евкалиптови дървета, които растяха в края на потока. — Залегни и не мърдай! — нареди тихо той. Айрин нямаше избор, защото той я захлупи на земята и я притисна с една ръка през кръста. Тя отвори уста, за да поисква обяснение, но в този миг чу вертолета. Беше толкова близо, че долавяше ритмичното бучене на моторите. Скоро след това шумът загълхна.

— Не — прошепна Коул, когато Айрин понечи да се изправи. — Едва след като в продължение на пет минути не чуем нищо.

Айрин отново залегна, без да усеща многобройните камъчета и напуканата земя под тялото си. Осъзнаваше само мъчителната тишина и съсредоточената напрегнатост на мъжа до себе си. Шумът, който се вдигна при зареждането на патрон в пушката, прозвуча като гръм в ушите ѝ.

— Сигурен ли си, че „Дог четири“ е в тази посока? — попита най-после тя.

— Да.

— Може да се е заблудил.

Бръмченето на вертолета отново се усили и проряза тишината.

— Продължавай да вярваш в Дядо Коледа — промърмори мрачно Коул. — Този ни търси систематично, на зигзаг. Когато кажа да

лежиши тихо и да гледаш надолу, направи го.

Айрин потръпна от решимостта, прозвучала в гласа му.

— Ами ако открие роувъра?

Коул не отговори, зает да определи ъгъла на слънцето. Щеше да мине още доста време, преди да се стъмни. Можеше само да се надява, че дърветата, под които бе паркирал роувъра, представляваха достатъчна защита. Шумът на моторите наближи и се удари в стръмните стени на клисурата. Айрин не се нуждаеше от втора заповед, за да остане неподвижна. Тя притисна бузата в парещата земя и се запита как е възможно околността да бъде толкова пустинна и в следващия миг да се изпълни с многобройни опасности.

Шумът достигна връхната си точка и после бавно започна да отслабва. Вертолетът беше променил посоката.

— Ако продължава така, ще мине точно над роувъра — промърмори Коул. — Ако кацне, ще тръгна към колата. Ако не се върна и някой те извика, стани и иди при него.

— Но...

— Никакво „но“ — прекъсна я строго той. — Шансът ти за оцеляване в това сухо място може да се сравни с моя, ако попадна чисто гол върху някой арктически ледник. Стрийт може би има причини да те запази жива. А на тази суха земя хич не ѝ пуча жива ли си или мъртва.

Коул нахлупи шапката и изтри потта от челото си, без да престава да оглежда местността. Сухото корито на потока беше тясно и с много завои водеше нагоре към прореза между два ниски хълма. До тях имаше няколко километра. Горещината направо пареше. Увеличаващата се гъстота на облациите я правеше още по-непоносима, но тежкият въздух поне провеждаше отлично звука. И двамата чуха как вертолетът обръща.

— Защо е съсредоточил вниманието си върху тази местност? — промърмори Айрин.

— Защото само тук има голям брой гъсти храсталаци и повърхността е достатъчно нагъната, за да се скрие един джип. Може би има някакъв чувствителен уред, който да открие метала на роувъра.

— Да не би в колата ни да има скрита сигнализация? — пошепна нещастно Айрин.

— Надали. Нали я прегледах.

Внезапно шумът се усили. Вертолетът отново приближаваше. Само след минута прелетя над главите им. Ритмичното бучене на моторите отново се удари в скалите. Айрин с мъка си поемаше въздух. Затвори очи и съсредоточи цялото си внимание върху пожеланието натрапникът да изчезне.

Шумът бавно загълхна. Айрин въздъхна облекчено, но преди да успее да каже нещо, бученето рязко се усили и внезапно замъкна. Вертолетът се бе приземил.

— Открил е роувъра — прошепна Коул.

После бързо се изправи, захвърли всичкия си багаж, с изключение на пушката и кутия патрони и хукна надолу по пресъхналото речно корито. Непоносимата жега и пясъчните дупки го затрудняваха, в дробовете му пламтеше огън, мускулите тежаха като олово. Роувърът беше на около два километра и той можеше да измине това разстояние за осем минути. При тези обстоятелства обаче надали щеше да се справи за по-малко от дванайсет. Беше наоколо четиристотин метра от мястото, когато видя как перката на вертолета отново се завъртя и машината се издигна във въздуха. Остана на височина тридесет метра и отново се зае със спираловидното търсене. Внезапно се наклони и се насочи право срещу Коул. От земята се надигаха тънки облачета прах. Мъжът направи кръгом и се втурна към евкалиптовите храсти на брега. Точно зад групичката дървета, в полите на стръмно плато, бяха разпръснати варовикови скали, нападали вероятно през дъждовния период. Коул стигна до тях, когато вертолетът беше на стотина метра от него, и отчаяно затърси прикритие под усилващия се шум. Най-доброто, което успя да открие, беше скална издатина, под която водата бе отмила пръстта.

Коул се хвърли в дупката точно когато вертолетът леко се наклони напред и нападна като разярен бик. Моторът му гърмеше, но не успя да заглуши изстрелите на бордовата пушка. Няколко куршума се забиха с тъп писък в земята, други отскочиха от скалите. Коул притисна гръб до горещия камък, вдигна пушката и стреля. Шумът в малкото прикритие беше оглушителен. Коул задъхано сложи друг патрон, стреля, зареди отново и пак стреля, без да си дава труд да се цели. Вертолетът беше толкова близо, че не можеше да го сърка.

След минута машината се издигна високо в небето и се отдалечи като изплашена птица. Коул извади патрони от кутията и напълни

магазина. После вдигна пушката и зачака с пръст върху спусъка.

— Хайде, ела пак, кучи сине — процеди през зъби той. — Приближи се, какво чакаш! Ще ти дам да се разбереш...

Вертолетът нервно се издигна извън обсега на изстрелите му и се задвижи със силни тласъци настрани. Коул чакаше с търпението на хищник, който, скрит в плиткия вир, дебне предпазлив противник, търсещ убежище в скалната стена.

Пилотът или беше твърде самонадеян, или надцени разстоянието. В мига, когато машината влезе в обсега му на стрелба, Коул натисна спусъка и я засипа с парчета олово. Пилотът уплашено даде газ и вертолетът отлетя.

Коул автоматично зареди отново, докато изпразни кутията с патрони. Ревът на моторите изтъня, докато не остана нищо, освен бученето в собствените му уши. Коул внимателно се измъкна от скривалището си и се огледа. Между мястото, на което бе застанал, и роувъра не се забелязваше движение. Би предпочел да изчака още двадесетина минути, в случай че някой от убийците дебнеше наблизо, но се съмняваше, че Айрин ще изтърпи толкова дълго.

Коул се постара да се възползва от защитата на дърветата и притича нагоре към мястото, където бе оставил Айрин. Тя не бе мръднала. Като го видя, скочи и се хвърли в обятията му. За миг се притисна силно до него. Дишането ѝ беше неравномерно и пресекваше. После отстъпи крачка назад.

— Добре ли си? — прошепна тя и зелените очи блеснаха. — Чух изстриeli.

— Не ме улучиха.

— Кой беше?

— Не бях достатъчно близо, за да го позная. Но беше вертолетът от станцията.

Айрин де зададе друг въпрос. Двамата бавно заслизаха обратно към роувъра. Тя с облекчение се запъти към колата. Вътре беше задушно, но все пак по-добре от безмилостното слънце.

Коул пръв забеляза тъмните петна по сухата земя. Бе очаквал подобен акт, но все пак побесня.

— Коул?

— Точно това е, което си мислиш. Водата от охладителя — проговори дрезгаво той.

Айрин мълчаливо го наблюдаваше, докато вдигна капака и провери основните части на мотора.

— Тази мръсник е работил много добре — изръмжа Коул и хлопна вратата. — Не ни е оставил нито едно парче маркуч, нито една капка вода.

— Взел е водата ни?

— Не. Само храната. Водата просто е излял на земята.

Айрин шумно пое въздух.

— Радиото?

— Няма го. Взел е и картите.

Айрин изохка и се извърна настрани, защото не искаше Коул да забележи страхът ѝ.

— Ами сега?

Коул вдигна поглед към забуленото в мараня небе, после сведе очи към пламналата ѝ кожа.

— Пий от манерката, Айрин. Колкото можеш.

— Не е ли по-добре да запазя малко вода?

— Няма да повярваш, но много от хората, намерени мъртви, са носели пълни шишета с вода. Обезводняването е като преохлажддане. Преди да те убие, отнема способността ти да преценяваш. Пий, докато още можеш. Жаждата ще дойде после.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Айрин разглеждаше съдържанието на раницата, което Коул бе разсипал върху тънкото одеяло. Той измъкна чука от колана си и оставил до него тигана, торбичките за прости и самите прости, които бе събрал дотук. До тях нареди хладилната чанта, в която Айрин носеше филмите, компаса и останалата им манерка. Освен това бе извадил кутии кибрит, лопата, три кутии патрони, пушката, ножа и няколко големи парчета полиетилен. Коул продължаваше да вади разни неща от раницата и да ги подрежда според приноса им за оцеляването в пустинята.

— Има ли още лед в хладилната чанта? — попита той, без да вдига очи.

— Не. Всичкият се е стопил още преди онзи мръсник да вдигне капака. Сигурно е погледнал вътре и е видял само филмите.

— Те в ред ли са? — изръмжа Коул.

— Надявам се. Кутиите са дебели.

Айрин бързо отдели филмите, които бе изщракала. Щом свърши, натъпка няколко нови филма във военния колан, на който висяха торбички от плат в защитен цвят.

— Остави колана — каза Коул. — Това е само излишно тегло. Не можем да вземем със себе си нито грам повече от необходимото.

— Колко време ще мине, докато се върнем отново тук? — попита Айрин и тъжно изгледа купчината филми.

— Може изобщо да не се върнем — отговори спокойно Коул. — До Гиб Роуд има сто и двадесет километра. По въздуха. Пеша е повече.

— А до станцията на Ейб?

— По пътя около седемдесет километра, напряко. Но между нас и станцията има само две варовикови вериги. Останалото са глинисти повърхности без капка вода до дъждовния период. — Той започна да събира вещите в раницата. — Дори ако се доберем до станцията, онова куче с вертолета ще ни спипа някъде по пътя. Нямаме шанс срещу

него. Вероятността да намерим вода по пътя към Гиб Роуд е по-голяма, а ако стигнем дотам, все някой ще ни окаже помощ.

Коул не допълни, че шансът им за оцеляване е нищожен. Без храна, с малко вода, а пред тях десетки километри пустинна местност, която изискваше всичко, но не се отпращаше с нищо.

Айрин се вгледа в затвореното му лице и безмълвно обърна гръб на филмите, които съдържаха първите й, незаменими с нищо впечатления от чуждата земя на платото Кимбърли.

— Има ли още вода в хладилната чанта? — попита Коул.

— Да.

— Излей я в манерката, която е под предната седалка. Ако ти е трудно да не я разлееш, ще ти помогна.

Още преди Айрин да е преляла водата, Коул дойде при роувъра, натоварен с раницата и с пушка в ръка. Той навлече една риза с цвят каки и напъха втора в раницата. Почака, докато Айрин внимателно отля последните капки в манерката, завинти я и му я подаде. Пое я и остана изненадан от тежестта ѝ.

— Почти три литра — измърмори той. — Добре.

Но не допълни, че това е само малка част от дневната дажба на един човек. Окачи я от другата страна на колана си. Във втората манерка също имаше около три литра.

— Свали твоята манерка и махни колана — нареди Коул и протегна ръка.

— Сама ще я нося.

— Свали ги.

— Коул...

— Не — прекъсна я рязко той. — Аз съм три пъти по-силен от теб. Дай ми ги.

Айрин се вгледа в коравите сиви очи и разбра, че всяка съпротива е излишна. Но не беше само това. Не биваше да изразходва безполезно енергията си. Подаде на Коул манерката и захвърли колана. Автоматично пристъпи към роувъра и извади чантата с фотоапаратите. В същия миг осъзна какво прави и отпусна кайшката. Обърна се към Коул с безпомощно увиснали ръце.

— Съжалявам — пошепна той и помилва бузата ѝ.

— Това беше само по силата на навика. Тъй като не можем да изядем или изпием апаратата, нито пък да убиваме с него, той не ни

трябва, нали?

— Не. Уинг ще ти замени всичко.

Айрин кимна. Дори ако оцелееха и ѝ върнеха цялото оборудване, никой нямаше да ѝ замени вече изсниманите филми. Но побърза да прогони тази мисъл. Каква полза да се притеснява сега...

Коул погледна компаса и тръгна със спокойни, равномерни крачки по коритото на потока. Айрин го последва, опитвайки се да не мисли за потта, която се стичаше по врата ѝ, и за парата, която се издигаше на стълбове от земята. Минаха няколко километра нагоре по потока, след това Коул направи завой и спря в черната като кадифе сянка в края на един от варовиковите хълмове. Това беше по-скоро ниша, отколкото пещера и от нея се разкриваше широка панорама надолу към речното корито. Избледнели, примитивни скални рисунки бяха издълбани в грапавия варовик. Стените бяха окадени от палените наблизо огньове.

— Аборигени — установи Коул, след като се огледа. — Сигурно през дъждовния период тук е живяло цяло племе.

Айрин забрави горещината, завладяна от мисълта какви снимки можеше да направи тук, ако бе запазила камерата си.

— Тук никой не може да ни забележи от въздуха. Така ще бъдем на сигурно място, докато се стъмни — поясни Коул. Когато отвърна поглед от рисунките, видя копнежа в очите на Айрин. — Може би ще се почувствуваш по-добре, като ти кажа, че в „Аутбак“ има хиляди такива пещери. Сигурен съм, че ще имаш и друга възможност да снимаш в изоставен лагер на аборигени.

Тя кимна и се запита дали самият Коул вярва в това, което говори — че ще оцелеят, че няма да умрат. Но не го попита. Това с нищо нямаше да подобри положението им.

— Странно чувство ме обзема, като гледам тези рисунки.

— Тази земя е свята. Всяко кътче земя, което поне малко се различава от обичайното, е свято за аборигените. Всеки извор, всяка необикновено оформена скала, просто всичко, което не е равно, а каменисто и обрасло с трева или мършави евкалипти. — Коул пусна раницата на земята и разтърси глава. — Но не се тревожи, че ще ни се изтърсят неканени гости. Това място не е било посещавано, откакто белите са пристигнали в „Даун Андър“.

— Откъде знаеш?

— Не се виждат счупени бутилки, нито кутии от бира. — Коул посочи раницата. — Тя ще ти послужи за възглавница. Не е лошо да поспиш. Предстои ни дълъг нощен преход.

— Цяла нощ? Толкова ли те е страх да не ни открият?

— Ако денем спим, а нощем се движим, ще имаме нужда от по-малко вода.

Айрин зададе въпрос, който би предпочела да не поставя:

— Колко време ще ни трябва до Гиб Роуд?

— При добро стечание на обстоятелствата, четири дни. А може и шест. Към края пътят става дяволски неравен, а и тогава ще бъдем много по-слаби.

— Колко време имаме?

— Ако разчитаме само на водата от манерките, утре по това време ще останем без запаси. На следващия ден ще се движим с олюляване. — Коул седна, облегна се на скалната стена и нахлуши шапката над очите си. — Ако имаме късмет, ще открием някой ненанесен на картата извор. Ако не, има и други възможности.

Още преди Айрин да успее да го попита какво има предвид, той заспа. Тя не вярваше, че ще последва примера му, но дори малкото часове ходене през днешния ден я бяха изтошли до смърт. Последното й чувство, преди да клюмне, беше облекчението, че повече няма да вървят под безмилостното слънце.

Събуди се едва когато усети движенията на Коул. Светлината падаше косо и тя осъзна, че вече е късен следобед. Бледи, почти невидими светковици пронизваха тъмносивото небе. Облаците изпълнили целия хоризонт, захлупваха като с капак земята и задържаха топлината, без да донесат хладната сладост на дъжда.

— Сигурен ли си, че тук изобщо вали? — попита тя и прегълътна, за да навлажни малко пресъхналата си уста.

— По някое време и това ще стане. Но не днес. След няколко часа облаците ще се отдалечат. Това отсреща са само далечни светковици. — Той се изправи и й подаде ръка да стане. — Най-добре да тръгваме, докато е още светло.

Коул нарами раницата и Айрин го последва навън. Даже след като слънцето бе залязло с бързина, която не преставаше да смаива Айрин, горещината продължаваше да се надига на видими стълбове от

земята. Влажността на въздуха беше потискаща, но не толкова висока, че телата им да губят допълнително течности.

Коул вървеше равномерно напред и от време на време осветяваше с фенерче компаса си. И така, докато облаците изтъняха, издигнаха се в небето и една трета от него бе обсипана с нагъсто разположени звезди. Често минаваха през изсъхнали корита на рекички, дъната на които бяха меки. Там препятствията бяха най-малко.

Изпиха последните остатъци от водата си в ранните, почти хладни утринни часове.

Когато зората се разсипа по небето, Айрин вече залитаše от изтощение. В течение на нощта местността около тях постоянно се беше променяла. Хълмовете ставаха по-стръмни и се издигаха поотделно; не на дълги, плоски вериги.

Коул използва светлината, за да ускори ход. Вървяха бързо въпреки надигащия се пек, докато в полите на един хълм откриха тясна клисура, засенена от разкривени дървета. Първата му работа бе да окачи одеялото между две стъбла, за да им пази сянка по време на сън.

— Легни тук — нареди кратко той. — И не се движи повече, отколкото е абсолютно необходимо.

Подложи ѝ раницата за възглавница, грабна лопатата и излезе на слънце. Изкопа дупка, дълбока половина и дълга един метър, и я напълни с листа от акация и евкалипт. После сложи в средата на дупката голямата метална манерка, разстла върху отвора ѝ голямо парче полиетилен и го закрепи с камъни. Последният камък сложи в средата на полиетилена, за да увисне над отвора.

След това се върна в убежището им, взе още няколко платна полиетилен и отново се хвана на работа. Уви парчетата за стъблата на околните живи дървета и ги овърза здраво около короните им, за да се образува нещо като торба, пълна със сочни листа. След това се върна при Айрин и изтощено се отпусна на земята.

— Какво беше това? — попита заинтересовано тя и посочи примитивните съоръжения.

— Дестилатори. В листата има достатъчно влага. За разнообразие ще накараме слънцето да поработи за нас, вместо само да ни мъчи. Спи сега.

Айрин облиза устни и се учуди как е възможно да се чувства толкова изсушена, когато въздухът тежи от влага. Но в следващия миг сънят се спусна над нея като бързия тропически залез. Едва усети как Коул я може със защищен крем и понечи да му благодари, но нямаше сили да го стори.

Следващото, което усети, бе, че Коул я разтърска.

— Айрин, събуди се. Закуската ни е на път.

При мисълта, че има нещо за ядене, сухотата в устата ѝ стана направо болезнена. Седна и затърка уморените си очи, парещи от съня и праха.

— Закуска? — промърмори тя.

— Само че трябва да ми помогнеш.

— Как?

Коул я издърпа да стане.

— Виждаш ли? — пошепна той и посочи мястото на пет метра от тях.

— Какво?

Дълга змия бавно се виеше през сухите листа, нападали под евкалиптовото дърво.

Айрин издаде звук на отвращение.

— Това ли е закуската?

— Ако имаме късмет. — Коул ѝ подаде клон с листа, дълъг колкото ръката ѝ — Вземи го и го раздвижи пред змията, докато се промъкна зад нея. Не я тревожи, само привличай вниманието ѝ. Ако стигне до скалата, ще е много по-трудно да я хванем.

— Опасна ли е? — попита тихо Айрин, преди Коул да тръгне.

— Само докато я хвана. Тогава ще стане закуска.

Айрин се отърси от сънливостта си и бавно се запъти към змията. Беше вече късен следобед, но слънцето продължаваше да пари безмилостно. Айрин прокара клона по изсъхналата земя. Змията бавно се обърна в посока на шума.

— Тя ме гледа — промълви неволно младата жена.

Влечугото я наблюдаваше с очи, подобни на парченца обсидиан. Присъствието на човек сякаш не го обезпокояваше. Змиите „мулга“ са неоспоримите господари на „Аутбак“. За тази човекът беше по-скоро нещо непознато, отколкото заплаха.

— Не се приближавай много — изсъска Коул.

— Това важи и за теб.

Мъжът не отговори. Той пристъпваше внимателно към опашката на змията, докато Айрин продължаваше да привлича вниманието ѝ. Внезапно Коул протегна длан и сграбчи змията за опашката. Вдигна рязко ръка и змийското тяло изплюща като камшик. Гръбнакът му беше счупен и смъртта настъпи почти веднага. За всеки случай Коул повтори процедурата и доволно огледа дългото повече от метър парче закуска в ръката си.

Айрин конвулсивно прегълтна и се опита да си внущи, че белтькът си е белтьк и толкова. Мозъкът ѝ може би правеше разлика между змия и пушено говеждо, но стомахът не беше толкова взискателен. Сигурно змията нямаше да бъде по-лоша например от тюлена.

— В змийското месо има много вода — обясни Коул и измъкна ножа от ножницата му. — Ако не ми вярваш, гледай как ще я одера.

— Не, благодаря.

— Не се бой. Като опечем месото, ще видиш колко е бяло. Има вкус на...

— ... пилешко — прекъсна го тя и изкриви лице.

Той я изгледа изненадано.

— Яла ли си вече змии в Аляска?

— Не. Но същото ми казаха и за жабешките бутчета, за червеите и за всички възможни деликатеси. Това е лъжа. Пилето е единствено по рода си.

— Змията е по-вкусна от гущера.

— Докато е по-добра от тюлена, няма да се оплаквам. Поне не много...

Коул развеселено вдигна вежди.

— Казах ли ти вече колко ми е приятно да обикалям с теб из Австралия?

Без да изчака отговора ѝ, той започна с бързи, умели движения да сваля кожата на змията. Айрин не беше сигурна дали да гледа, но установи, че кръвта беше като при почистване на риба и в никакъв случай не като на тюлен.

— Запали огън — нареди Коул. — Можеш да изпечеш месото, докато аз изпразня дестилаторите. Ако сега не ти се яде, ще запазим една част за после. След като сме ходили цяла нощ, ще усетиш такава

празнота в стомаха си, че мулгата ще бъде по-вкусна и от пущената съомга.

Айрин не му повярва, но не възрази. Щом имаше нещо за ядене, щеше да яде, за да запази силите си.

Когато парчетата змийско месо бяха опечени, Коул донесе грижливо разпределената в две манерки вода.

— Това я твоята — подаде ѝ той едната. — Пий.

Водата имаше също такъв екзотичен вкус, както и змийското месо, допълнен с аромат на евкалипт и акация. Макар да беше много жадна, Айрин изпи не повече от една трета и изля половината от остатъка в манерката на Коул.

— Тази е за теб — промълви тя. — Пий.

— Това е смешно.

— Ти си двойно по-тежък от мен и се нуждаеш от двойно повече вода.

— Айрин...

— Не — пресече го тя. — Щом можеш да носиш всичко, понеже си по-силен от мен, тогава трябва да получаваш по-голяма част от храната и водата. Слушай ме, по дяволите!

Коул дълго време не можа да откъсне поглед от ясните ѝ зелени очи.

— Бих предпочел ти да я изпиеш — промърмори най-сетне той.

— А аз бих предпочела сама да нося вещите си. Но те разбирам. Щом трябва и двамата да оцелеем, нека проявим взаимно разбиране. Така ли е?

Коул се поколеба, но надигна манерката и изпи водата с вкус на евкалипт, за да утоли измъчващата го жажда. Когато свърши, се наведе и отля последните капки върху устните на Айрин.

— Ти си страхотна жена, Айрин Шейн Уиндзор.

— А ти си страхотен мъж — пошепна тя. — Ако трябва да умра, ще знам, че съм имала шанс да оцелея. Благодаря ти, Коул. Сама нямаше да издържа.

Той помилва бузата ѝ с върха на пръстите си, после рязко се обърна и се зае да събира вещите в раницата. Накрая погледна компаса и го сравни със спомена си за картата. Протегна ръка към Айрин и попита:

— Готова ли си? Знам, че си уморена, но докато е светло, ще напредваме по-бързо.

Айрин улови ръката му и двамата отново закрачиха под безмилостното слънце, изгарящо пустинното плато Кимбърли. Коул внимателно я преведе по-далеч от мястото, където тази сутрин бе открил пресни човешки следи. Не беше нужно Айрин да знае, че някой наблюдава придвижването им. Ако го знаеше, може би щеше да се запита защо си играят с тях, вместо най-после да ги довършат.

Коул непрекъснато си задаваше този въпрос.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Към четвъртата нощ от прехода им жаждата се превърна в течен постоянен придвижител. Тя беше по-страшна от топлината, повсепроникваща от нощта и огромна като обсипаното със звезди небе. Айрин се опитваше да не си представя течаща вода и продължаваше да върви напред. Коул крачеше пред нея, сякаш не усещаше същата отчаяна жажда.

Айрин обаче знаеше, че това не е така. Бе забелязала лекото треперене на ръцете му, докато режеше големия гущер, когото бе успял да застреля. Въпреки ужасната влажност на въздуха и всекидневната порция евкалипрова вода телата им се изсушаваха с всяка изминалата минута, с всяка поета гълтка въздух.

Между струпаните черни облаци проблясваха студени бели звезди. От време на време по небето се стрелкаха светковици. За разлика от друг път, облациите не се бяха разнесли с настъпването на мрака. Тази нощ беше по-тъмна от всички, които Айрин бе преживяла, и по-дълга от най-дългата полярна нощ.

Нова светковица проряза хоризонта. Айрин видя Коул, обграден от бледото ѝ сияние. Изразът на лицето му беше помрачен от нощта. Когато посегна към ръката му, той я притегли до себе си. Знаеше, че ако седнат, ще заспят. Затова постояха известно време прегърнати, почивайки по единствения начин, който можеха да си позволяят.

Някъде в далечината отново проблеснаха светковици. Гръмотевиците след тях повече се усещаха, отколкото се чуваха.

— Ако имаме малко късмет, след ден-два ще завали — прошепна прегракнало Коул.

Айрин кимна. Говоренето изискваше големи усилия.

Коул притисна бузата си до нейната, после я пусна. Погледна компаса си, огледа изпитателно околността на слабата светлина на светковиците и тръгна към веригата от хълмове, която може би беше наблизо и беше ниска, но може и да беше далечна и стръмна. Както и да е, тя беше на пътя им към Гиб Роуд.

Когато небето на изток бавно избледня, хълмовете все още не бяха се приближили. Коул спря и изчака Айрин да го настигне. Откачи манерката от колана си, отпи две гълтки и ѝ я подаде.

— Последната е за теб — прошепна той.

— Не. Ти я изпий.

Коул отпи голяма гълтка и я притегли към себе си, за да я целуне по начин, който не бе практикувал, откак бяха напуснали станцията. Когато устните на Айрин се отвориха, той изля в устата и водата, която тя не бе поискала да изпие от манерката. Айрин се смая, но не й остана нищо друго, освен да я прегълтне. Коул се засмя и продължи да я целува, докато в продължение на няколко мига и двамата забравиха жаждата. Когато я притисна до себе си, това беше сякаш за последен път.

Точно когато я пусна, зад черните облаци се появи слънцето. Само за няколко секунди земята се превърна в пространство от учудващи перспективи, наситени цветове и движещи се структури.

— Да вървят по дяволите диамантите — пошуашна едва — едва Айрин и се взря във фантастичното,ечно превръщане на нощта в ден.

— Бих дала всичко за зареден фотоапарат.

Коул тихо се изсмя.

— Вярвам ти. — Той приглади с ръка обърканите ѝ коси и ги отмахна от зачервеното лице. — За мен диамантите са онова, което е за теб снимането: ключът към един друг свят. Но ако сега открия мината на Ейб, ще я заменя за филми и ще ти ги дам.

Видя уплахата по лицето ѝ, усети я в движенията на тялото ѝ, когато Айрин отстъпи крачка назад и внимателно го погледна.

— Ти говориш сериозно, нали? — прошепна тя.

— Винаги казвам онова, което мисля. — Коул отново я притисна до себе си и блестящите зелени очи потънаха до гърдите му. — Когато разтворих „Арктическа одисея“, имах чувството, че съм открил нова диамантена мина — бях изпълнен със страхопочитание и треперех от главата до петите.

Той я подържа още малко и отстъпи крачка назад.

— Моля те, оглеждай се дали няма да забележиш някъде птици или наситено зелени растения. Това е карстова местност. Водата трябва да се е събрала в дълбоки цепнатини или тесни клисури, а може

би дори в пещери. Трябва само да ги намерим... и да се надяваме, че не ги е открил никой преди нас.

Два часа след изгрев-слънце Айрин и Коул изпиха последната си вода. Лежаха в сянката на одеялото, опънато между две мършави дървета, и гледаха как горещината се издига на стълбове от земята. Водата в манерката беше почти гореща. Вкусът й беше като на листата, от които беше дошла. Въпреки това беше прекрасно да поемеш нещо течно през изсъхналото си гърло. Коул внимателно наблюдаваше тъмните облаци, които се стичаха към тях откъм Индийския океан и се приближаваха към слънцето като огромни зъбчати кули.

— Толкова са близо и толкова дяволски далече — промърмори ядно той.

След няколко минути обърна гръб на далечните, измамни облаци и съсредоточи вниманието си върху местността пред тях. Евкалиптовите дървета се кривяха като зли духове върху червената равна земя. Храсталаци от твърди пустинни треви се конкурираха с разрушени от бурята варовикови скали. Равнината бе обкръжена от начупени хълмове. Някъде в далечината се издигаше дълго, стръмно възвишение. Там беше един от центровете на огромния басейн, където без съмнение се събираще водата през дъждовния период. Оттук не се виждаха нито прорези в скалата, нито клисури, през които водата би могла да се оттече.

Въпреки това, колкото и внимателно да се взираше, Коул не откри никакви признания, че по време на дъждовния период равнината се превръща в езеро. Когато осъзна това, в стомаха му се надигнаха тръпки на нетърпение. Те веднага отклониха вниманието му от измъчващите го жажда и глад.

— Какво търсиш? — попита Айрин и също започна да оглежда местността.

— Знак, че водата се събира някъде по време на дъждовния период.

Младата жена мълчаливо се огледа наоколо, после смиръщи чело и се вгledа по-внимателно.

— Вчера не бяхме ли пак тук?

Коул я изгледа крадешком и се запита дали горещината, гладът и липсата на течности не са се отразили на способността ѝ да преценява.

— Не, мила.

— Струва ми се... някак познато.

— Оттук до морето местността навсякъде изглежда еднаква.

— Сигурен ли си? — Айрин присви очи, за да се предпази от маранята, и се огледа отново, сигурна, че вече е била тук.

— Не се бой. Жаждата още не ме е подлудила дотолкова, че да вървя в кръг. Спи сега — пошепна Коул и се надигна. — Времето за тръгване ще настъпи по-рано, отколкото предполагаш.

— Къде отиваш?

— Ще се кача на хълма. — И посочи с пръст възвищението, от което току-що бяха слезли.

Коул оставил раницата, но взе със себе си пушката и патроните. Айрин остро го изгледа.

— Има ли нещо, което криеш от мен?

— Спи, ако можеш. Скоро ще се върна.

— Коул!

— Няма нищо. Ще те виждам отгоре.

И изчезна, преди Айрин да повтори въпроса си. Тя се отпусна с въздишка на земята, докато облаци все повече се сгъстяваха и до известна степен намаляваха силата на слънцето. Но въздухът си оставаше гъст и тежък, така че беше почти невъзможно да се диша. Гръмотевиците постоянно трополяха през спусналите се ниско облаци, един от които висеше точно над тях.

Отделни капки дъжд се удариха шумно по одеялото, разгънато от Коул. Айрин веднага скочи и се измъкна навън. Отметна глава назад и разпери ръце, за да улови дъжда. За миг усети едра капка върху горната си устна и протегна език. Дъждовната капка беше вкусна и чиста, макар да бе примесена с потта и фините частици прах, с които бе изпълнено платото Кимбъри.

Паднаха само дузина капки. Светковиците прорязваха небето точно над главата й, гръмотевиците отекваха с учудваща сила. След малко върху пресъхналата земя се изля още дъжд. Капките бяха едри и тежки, като бременни с живот. Всяка капка оставяше тъмно петно върху пратилата земя, което бързо изчезваше.

— Хайде, ела най-после — промърмори дрезгаво Айрин, и заклинателно замаха към надвисналия облак. — Хайде, започвай!

Но също така внезапно, както бе дошъл, дъждът престана. Ядрото на бурята се отдалечи, прогонено от дивия слънчев пек. Айрин

падна на колене от изтощение, забравено за миг пред надеждата за дъжд.

След малко вдиша очи към сребърното небе, където допреди минута се носеха облаци.

Не забеляза връщането на Коул, докато той не я издърпа да стане.

— Върни се на сянка — подкани я той. — Много е горещо, за да завали. Капките се изпаряват, преди да стигнат до нас.

Айрин кимна като замаяна и се върна под одеялото. Строполи се на земята, без да усеща твърдостта ѝ.

— Намери ли нещо? — попита дрезгаво тя, когато Коул се изтегна до нея.

— Водата е някъде под земята.

— Къде точно?

— Това е най-важният въпрос. Не мога да ти отговоря.

Пресипналият глас на Коул съответстваше на мрачното изражение на лицето му. Айрин с трепереща ръка докосна устните му, за да пресече напиращите горчиви думи.

— Ти не си виновен — пошузна тя.

Ръката му нежно улови нейната. Двамата потънаха в неспокоен сън прекъсван от жаждата, глад и далечни гръмотевици.

По някое време Айрин се събуди и установи, че е сама. На мястото, където бе лежал Коул, бе оставена пушката и няколко патрона. До тях беше и един от дестилаторите, в който се бяха събрали няколко гълтки вода. Горещината беше непоносима, а до здрачаване оставаха няколко часа. Айрин седна и зачака виенето на свят да премине.

В праха до пушката Коул бе написал три думи: „Отивам на лов“.

Останалите дестилатори бяха недокоснати и продължаваха да събират вода от листата с помощта на слънцето. Айрин взе пушката, провери дали е заредена и я остави така, че да ѝ е под ръка. После отново се излегна на земята, питайки се кое е било толкова важно, та Коул е излязъл навън в този парещ следобед.

Отговорът дойде малко преди залез-слънце. В храсталациите вляво от убежището им се чу шум и Айрин веднага скочи. Грабна пушката, освободи спусъка и зачака.

— Аз съм, Айрин.

Гласът му дойде отляво, не отляво. Айрин рязко се извърна и видя Коул, застанал на три метра от нея. Потрепери, осъзнавайки за кой ли път какъв страшен противник може да бъде той. Затвори пушката и бавно се надигна.

— Имаше късмет, че не те застрелях — прошепна тя.

— Затова първо хвърлих камък в храстите.

Тя погледна празните му ръце и закрепения за китката нож.

— Намери ли онова, което търсеше?

С отсъстващ вид Коул изтри ръцете си от сухите листа и потта.

— Да.

— И какво е то?

— Един абориген: Той е на около четиристотин метра зад нас.

— Точно сега?

Коул кимна.

— Това не е смел чернокож момък, който е тръгнал да броди през пустинята. Той ни следва, откак изоставихме роувъра. Вече опитах да го хвана, докато ти спеше, но е много сръчен.

Айрин поклати глава, опитвайки се да разбере.

— Защо ни следва? Иска да ни убие ли?

— Не. Той е един от лешоядите на Кимбърли и чака да умрем.

Тогава ще повика хеликоптера и ще „намерят“ телата ни, също както е станало с Ейб — отговори делово Коул. — Колко съжаляваме, каква нещастна, случайност, двамата американци са намерили смъртта си в пустошта на „Аутбак“, защото роувърът им се е повредил. Няма куршуми, няма признания на насилие по труповете. Нищо, освен липса на течности, глад, последствията от горещината, смърт. Няма неприятни въпроси, няма трудности с международните институции, няма разследване от страна на баща ти и ЦРУ.

— Никой няма да повярва, че просто ей така сме тръгнали и сме загинали. Роувърът беше повреден нарочно!

Усмивката на Коул не се отрази в очите му.

— Така ли? Или просто не сме имали вода за пиене, пречистили сме тази от охладителя и сме продължили пътя си пеша?

Когато видя, че Айрин е разбрала, кимна.

— Ще заменят маркучите, ще поправят радиото и шоуто за пресата е готово — продължи Коул. — Всичко ще стане, както са си го представяли, с изключение на една малка подробност. Никой не е

предполагал, че в раницата си винаги нося материал за дестилатори. Живеем двойно по-дълго, отколкото са очаквали. А дребният съгледвач —aborиген, когото са изпратили по следите ни, вече е свършил водата. Това куче е принудено да я търси също като нас. И точно това прави: търси вода като луд.

— Какво ще правим сега?

— Ще се молим да намери.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Не беше възможно да проследят аборигена в мрака. След залез слънце Коул разстла одеялото на земята. Въпреки горещината Айрин винаги се стушваше до него. Тя прекара нощта в полуза спало, полубудно състояние. Постоянната жажда, която ги мъчеше, не можеше да бъде утолена с ароматичната вода от дестилаторите.

За разлика от предишните нощи облаци не изтъняваха. По небето непрекъснато се стрелкаха светковици. Трещяха гръмотевици.

Мъчени от жажда и отчаяна надежда за дъжд, Коул и Айрин спяха неспокойно. Когато над земята се плъзна първият лъч светлина, Коул излезе, за да провери върнал ли се е през нощта пазачът им. Не намери нищо, освен следите в праха на мястото, където аборигенът внимателно бе заобиколил лагера им, преди да се скрие в храстите.

Веднага след изгрев-слънце падна малко дъжд. Капките бяха тежки, мокри и сладки. Но не изпълниха обещанието си. Действителността им предложи отново безмилостната, пареща горещина на изгрева.

— Побързай — подкани я Коул. — Светлината, при която мога да намирам следи, в тропика не трае дълго.

При първите косо падащи слънчеви лъчи следите по земята личаха, сякаш бяха изрисувани с неонови бои. Коул ги показа на Айрин.

— Това е единият край на последната ни надежда — заяви той.
— Другият е някъде край извора с вода.

Коул бързо последва следите, рисувайки кръг около всяка. Ако загуббеше следата, той се връщаше при последния кръг и се запътваше в друга посока. Айрин го наблюдаваше запленена и за миг забравяше мъчителната жажда.

Когато слънцето се изкачи по-високо и сякаш заудря с чук по главите им, Айрин усети как силите ѝ отслабват. Коул настояваше да продължават и непрекъснато ругаеше, че следите вече избледняват.

— Колко далеч е отишъл да търси вода? — отрони едва — едва Айрин.

— Колкото трябва. Добре напредва. Не се връща, не описва кръгове, не се катери по хълмове, за да се огледа.

— Това добре ли е?

— Той явно знае къде отива. Трябва само да вървим по следите му.

Коул присви очи, забелязвайки лека неравност по повърхността на следата. Отпусна се на колене и вдълбнатината изчезна. Клекна и се взря по посока на следата. Местността пред тях представляваше продълговата долина. Зад нея се издигаше онзи стръмен хълм с плосък връх, които след толкова часове ходене още не се бе приближил.

Коул се изправи с две камъчета в шепа и грижливо ги изтри в панталоните си. Подаде едното на Айрин, другото сложи в устата си.

— Представи си, че ти давам бонбон — помоли той.

Слюнчените жлези реагираха веднага. За първи път от два дни Айрин почувства влага в устата си.

— Това става само веднъж — усмихна се той, виждайки изненадата по лицето ѝ — Така езикът ти си намира работа, вместо да пресъхва все повече.

— Добър номер.

— Целият живот се състои от номера — отговори глухо Коул. — Правим го, за да избегнем смъртта.

Айрин го последва през праха. Вече не вярваше, че някога ще завали. Дирята непрекъснато изчезваше и тя трябваше да спира на мястото, където Коул бе заградил следата в кръг, и да чака, докато намери следващата. По някое време светът пред очите ѝ потъмня и се завъртя около собствената си ос. Тя се отпусна на колене, главата ѝ клюмна на гърдите. Остана неподвижна и зачака възприятията ѝ отново да се върнат към изгорената от слънцето австралийска земя.

Бавно, много бавно осъзна, че Коул се е надвесил над нея и ѝ прави сянка с ризата си. Когато се опита да се изправи, той сложи ръка на рамото ѝ.

— Почини си. Припадъкът ще премине.

Този път.

Но Коул не изрече на глас мисълта си. Още вчера, дори завчера очакваше Айрин да достигне границата на силите си. Учудващата ѝ

издръжливост в необичайния за нея климат го възхити и засили решимостта му да се бори за живота ѝ.

— По-добре ли си вече? Ще можеш ли да ходиш? — попита меко той, но гласът му прозвуча дрезгаво.

— Да — прошепна Айрин и се изправи на крака, подпомогната от Коул. Той я отведе под сянката на близката акация и опъна одеялото над главата ѝ.

— Недей — възпря го със слаб глас тя. — Трябва да продължим.

— Още не. Първо ще си починеш малко.

Коул навлече ризата си и огледа местността. Все още беше доста равно, като дъно на воден басейн, от който никъде не се оттича вода. Единственото по-значително възвишение наоколо беше онзи странно оформлен хълм, който сякаш се носеше пред тях като Фата Моргана.

Оттук вече не му изглеждаше заоблен. Не му приличаше изобщо на хълм. Това си беше планинско било с гривава повърхност. Изпод оскъдната растителност надничаха оформени от водата и вятъра скални образувания.

— Коул?

Мъжът отмести поглед от разкривените скали и посвети вниманието си на жената, чиято воля за оцеляване беше не по-малка от неговата.

— Сигурен ли си, че вече не сме били тук? — попита тя.

— Напълно.

Айрин сложи ръка над очите си и примигна. После внезапно пое дълбоко въздух.

— Къде сме? — пошушина тя.

— На платото Кимбърли — отговори меко Коул.

— Да, но къде? Има ли наблизо някой от участъците на Ейб?

Коул се опита да си представи картите, над които бе прекарал толкова часове. Погледна компаса, после часовника си и направи няколко груби пресмятания. После се обърна отново към Айрин:

— Май сме някъде по границата на един от участъците. Защо?

За момент Айрин не отговори. Имаше чувството, че тъкмо се е върнала от света на сънищата и е дошла на себе си в друго измерение.

— Бил ли си някога тук? — попита тя.

— Не. Участъкът е малък. Преди четиридесет години бил основно огледан от златотърсачи. Намерили малко златен прах и

продължили търсенето с години, докато накрая се отказали. Много е сухо.

— Ейб споменавал ли е пред теб този участък?

— Само когато беше пиян, но тогава говореше и за хиляди други места. Май не му предаваше особено значение. Защо?

— Мисля, че се намираме на „Бриджитс Хил“ — отговори просто Айрин. — Не съм съвсем сигурна. Но ако това е той, снимките са направени малко по-вляво от мястото, на което седя, с поглед към север.

Коул присви очи и сравни спомена си с обрулената от вятъра местност.

— По дяволите — промърмори най-после той. — Ти май си права. Ако е така, там има вода и по време на сухия период. Това обяснява защо Ейб е живял там по-дълго. Нататък водят и следите на аборигена.

Айрин с мъка се надигна.

— Спокойно — каза Коул и я подкрепи. — Не бързай чак толкова. Купчината варовик е от хиляди години там, следователно може да изтрае още няколко часа.

— А аз? — пошузна несигурно Айрин, защото усещаше как тялото ѝ отслабва с всеки удар на сърцето.

Коул стегна хватката си.

— Ти си по-силна, отколкото мислиш.

От ниските черни облаци повя свеж вятър. Коул вдигна поглед към небето и установи, че сивата пелена на облаците се е сгъстила и е закрила безмилостното огнено кълбо. Подуши плътния, идващ на тласъци вятър, и ноздрите му се разшириха от жадното предчувствие за идващия дъжд.

— Коул? — пошузна Айрин и погледна към небето.

— Дъждът идва, мила.

— Кога?

Изви се ярка светкавица, последвана от гръм. Не толкова далече, едва ли не над близкия хълм.

— Не знам. Понякога кара така дни наред. — Коул се взря в хълтналото ѝ лице и се потопи в зелените очи, непроменени дори от изтощението. — Ще намерим дебела сянка в полите на „Бриджитс Хил“. Там ще се подслоним.

— А вода?

Коул не отговори. Не можеше да я лъже. Нямаше тепърва да започне да го прави.

Айрин погледна втренчено парчето земя, към което се бяха запътили. Изглеждаше ѝ много далече. Трябваше да положи огромни усилия, за да размърда вцепенените си крайници.

Първите няколко крачки Коул не сваляше очи от нея, готов всеки миг да я хване, ако падне. Сърцето му се късаше да гледа колко ѝ е трудно да ходи, но знаеше, че е глупаво да я вдигне на ръце още сега. Неговите крачки също ставаха несигурни, тялото му бавно се поддаваше на горещината.

Поривите на вятъра и миризмата на дъжд тласкаха Айрин напред. Тя пристъпваше бавно към хълма, който бе видяла за първи път на старите снимки. Снимки от времето, когато Абелард Уиндзор е бил достатъчно млад да повярва в любовта на една жена. Само че „Бриджитс Хил“ сякаш се отдалечаваше с всяка стъпка.

— Да не би някой да движи тази планина? — пошузна дрезгаво тя. — Изобщо не се приближаваме.

— Вече минахме половината от разстоянието — отговори ободрително Коул. — Равнината пред нас и горещите вълни мамят.

Минаха един километър, после още един. Земята под тях бавно се сниши в дълъг, плосък склон. Хълмът се изправи още повеличествено над тази падина и сякаш надвисна над местността като демон, обвит в дремещи вълни горещ въздух. Айрин се препъна в гъстата пустинна трева. Коул я улови, придърпа една от ръцете и над рамото си и я хвана през кръста.

— Остави ме тук — пошузна тя.

Коул не си направи труда да отговори.

— По дяволите... Остави ме.

— Не говори. Продължавай да вървиш.

Коул я поведе към нацепената варовикова стена, издигаща се над потъналата в изпарения равнина. Следващата гръмотевица тресна точно над тях. И двамата не я забелязаха, приковали цялото си внимание върху скалната стена. Колкото повече се приближаваха, толкова повече Коул се уверяваше, че Айрин е била права. Пред тях се издигаше „Бриджитс Хил“. Айрин се препъна и щеше да падне, ако

Коул не я държеше здраво. Той спря и зачака, поемайки тежко дъх. След минута тя се надигна и направи опит да продължи.

На двеста метра пред хълма се натъкнаха на лагерен огън. Овъглените клони бяха отчасти заровени в пясъка. Огнището беше огромно, от което Коул заключи, че тук са лагерували няколко племена. Изпочупени бирени бутилки и смачкани кутии от бира бяха нахвърляни в кръг около огъня. Не можеше да установи колко стари са следите, но знаеше, че аборигените са били тук след последния дъжд.

Една светкавица се спусна точно над „Бриджитс Хил“, следвана от тръсък на гръмотевица, която пробуди Айрин от полуслънното ѝ състояние. Тя потрепери и прегълтна на сухо.

— Тази земя е... свята — прошепна Коул.

Айрин примигна и се огледа. Едва сега забеляза, че е застанала в средата на огромен кръг пепел.

Двамата бавно излязоха от огнището и се запътиха към безредно нахвърляните варовикови блокове, събрани в полите на „Бриджитс Хил“. Стръмната скала наистина приличаше по-скоро на планина, отколкото на хълм, същински риф, създаден от дълго притискани едно в друго скални образувания, разтворими във вода, които ерозията бавно изваждаше на повърхността.

Коул разгледа стръмната скална стена и си каза, че само една много жизнена жена като Бриджит е могла да стигне до идеята, че трябва да се покатери на върха. Само един също толкова енергичен мъж е можел да я последва, за да я снима. Варовикът беше стар и промит от водата в най-необикновени форми. Горната страна на хълма сигурно се състоеше от цяла мрежа дълбоки прорези и цепнатини, с дупки, в които се образуваха водовъртещи, и издълбани корита на потоци, между които нямаше други живи същества, освен птици и гущери. Никой не можеше да знае дали „Бриджитс Хил“ е последният остатък от огромно варовиково образование или само върхът на каменен „ледник“, който продължаваше в недрата на земята под тях.

Но колкото и внимателно да се взираше, Коул не откри по цялата скална стена нито едно място, където буйната зеленина на растенията и сочните им листа да го насочат към дупка с вода или извор.

Светкавиците бяха по-чести от всякога и сякаш танцуваха по билото на хълма. Гръмотевици разтърсваха земята. Вятърът с въздишка се спускаше по стръмнината и вдигаше облаци прах в полите ѝ.

— Има ли вода? — попита дрезгаво Айрин.

Без да отговори, Коул се запъти към прореза в най-стръмната част на хълма. Там беше единственото място, където можеше да има скрит извор.

Пътят дотам бе осеян със скални блокове, върху които се виждаха многобройни вдълбнатини и цепнатини. Там през дъждовния период се задържаше много вода. Но сега тя се бе изпарила и бе оставила само невероятни черни скулптури, покрити с фин прах. Пресъхнало корито на поточе се виеше между камъните като сух език, стърчащ от прореза на хълма.

На върха със смъртоносна грация се изви светкавица и почти в същия миг удари гръм.

Айрин последва Коул към входа на тясната клисура, където имаше достатъчно сянка. Някой беше идвал тук преди тях. Малки бучици земя бяха отхвръкнали настани, а в центъра се виждаха същите широки следи от крака, които Коул бе следвал дотук от равнината. Мъжът обходи дупките и във всяка намери същото — около метър суha почва и под нея суh варовик.

— Досега онзи тип няма повече късмет от нас — промърмори мрачно той.

Следите се насочваха към пресъхналия поток в скалната стена и изчезваха по черните камъни. Без да се плаши от светкавиците,aborigenът се бе изкатерил по стръмния склон, за да потърси дупки, в които водата се задържаше през целия суh период.

Коул знаеше, че не му остава нищо друго, освен да последва примера му. Оставил безмълвно раницата и започна да търси най-подходящия път през този каменен лабиринт.

— Недей — изхърка до него Айрин. — Ще те удари гръм. В същия миг небето бе раздрано от огромна светкавица, последвана от ужасен гръм. Въздухът бе толкова натоварен с електричество, че косите и на двамата се изправиха, а кожата им настръхна.

Само за минута небето притъмня. Сякаш някой изтръгна слънцето от мястото му. Светът промени облика си. Въздухът стана вода. Дъждът ги обля с такава сила, с каквато до преди малко бяха падали светкавиците, със същия шум, който вдигаха гръмотевиците. Сякаш върху главите им се изля океан, твърдо решен да покрие земята и небето едновременно.

Айрин и Коул паднаха в обятията си, премалели от смях, и обърнаха лица към небето, от което се изливаше даряваща живот влага.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Час след изгрев-слънце Айрин наблюдаваше лагерния им огън, пламтящ под замъгленото небе. Когато пороят най-после престана, нощта почти беше настъпила. Малко преди изгрев-слънце отново повя хладен бриз с мириз на дъжд и Айрин отчетливо долови шума на водата, която се стичаше от всяка цепнатина в „Бриджитс Хил“.

Въпреки опънатия от Коул навес и втората риза, взета от него точно за такива случаи, Айрин усети как потръпва от студ. Това усещане беше толкова ново, че ѝ се стори забавно, също както и факта, че се зарадва на остатъците от мулгата, прогонена от дъжда от убежището си в скалата и заловена от Коул. Тя се засмя, посегна към пълната манерка и се напи до насита.

Коул вдигна очи от огъня и се усмихна.

— По-добре ли си вече?

— Чувствам се невероятно — призна тя и побърза да остави манерката. — Може би утре или вдругиден ще умрем, но сега седя тук и се радвам на студените тръпки по тялото си. Освен това ми потича слюнка, като си помисля, че имаме змия за закуска.

Смехът му беше също така жизнен, както и отражението на огъня в очите му.

— По-вкусна е от тюлена, нали?

— И дума не може да става за сравнение. — Айрин потрепери и седна по-удобно. — Колко е различно всичко, когато дойде водата! Честно си признавам, че за миг се уплаших да не се удавим.

— Аз също — усмихна се Коул. — Все още не мога да повярвам, че през цепнатината в скалата върху нас не се изля порой, за да ни отнесе чак до морето. — Той погледна Айрин, която разтриваше раменете си. — Ела, седни до огъня да закусиш. След час вече няма да вярваш, че ти се е искало такова нещо.

— За яденето ли говориш?

— Не, за седенето край огъня. Днес ще бъде също така горещо, както и вчера, но ще ти се стори още по-непоносимо. Влажността на

въздуха става още по-голяма след дъжд.

— Що за климат! — поклати глава Айрин. — Наистина е чудо как оцеляват аборигените.

— Голяма част от тях загиват — отговори Коул и ѝ подаде парче почерняло от пламъците месо.

— А той? Какво е станало с него?

— Онзи, който ни следеше ли?

Тя кимна, понеже устата ѝ беше пълна.

Коул вдигна рамене и захапа крехкото змийско месо.

— След дъжда не съм виждал пресни следи. Ако е слязъл от хълма, направил го е от другата страна.

Още преди да довършат закуската си, земята почна да пуши, защото слънцето привличаше водата. Коул се изправи и започна да оглежда „Бриджитс Хил“ на ярката слънчева светлина.

— Аборигена ли търсиш? — попита любопитно Айрин.

Мъжът бавно поклати глава, съсредоточил цялото си внимание в полите на хълма. Айрин се надигна, застана до него и погледна в същата посока. Не откри нищо, освен малък водопад, който весело плискаше над грапавите скали.

— По дяволите — изръмжа след малко Коул.

— Какво има?

— Виждаш ли водопада?

Айрин кимна.

— Виждаш ли как се стича надолу между храсталаците и стига до купчината камъни в полите на хълма?

— Да — отговори Айрин и се наведе.

— Виждаш ли къде водата излиза отново на повърхността?

Младата жена се приведе още, взря се внимателно с намръщено чело и отговори:

— Не.

— И аз не.

Коул също се приведе, грабна раницата и пушката и се запъти към водопада. Айрин вървеше до него с дълги крачки, за да не изостава.

Отговорът на загадката не се изясни и когато се изправиха край купчината камъни. Беше очевидно, че водата се стичаше между храстите — но зад камъните вече я нямаше.

— Какво... — започна Айрин, но Коул с рязък жест я накара да замълчи.

— Чуваш ли нещо? — попита той.

Айрин се вслуша.

— Само водопада — отвърна след малко тя.

Коул свали раницата и й подаде пушката.

— Ще огледам какво става тук. Постарай се да откриеш и други места, където водата се спуска от хълма, но не стига долу.

Айрин внимателно огледа „Бриджитс Хил“ и смущението ѝ нарасна. Въпреки поройния дъжд от огромната варовикова скала не се стичаше почти никаква вода. Даже ако приемеше, че храстите скриват повечето потоци, имаше твърде малко места, по които водата би могла да се стече до останеното от аборигените огнище. Дори в най-дълбокото място на падината се виждаше само малка локва.

Коул се надигна от купчината камъни и дойде при нея.

— Има нещо странно в това място — промърмори неуверено тя.

— Оттича се дяволски малко вода — обясни спокойно той.

— Това ли имаше предвид, като сравни варовика с гъба?

Той се засмя, но пламъчето в очите му се разгаряше.

— Не точно. Трябва много време и силно налягане, за да проникне вода във фините пори на варовика.

— Къде отиде дъждът, който се изля вчера? Хълмът е доста висок. На върха е поне четири квадратни километра.

— По-скоро десет. А вчера паднаха най-малко три сантиметра валежи.

— Нима всичко се е стекло през нощта?

— Ако е така, щяхме да се събудим в някой вир. Обзалах се, че само нищожна част от водата, която се излива върху „Бриджитс Хил“, вижда отново слънчевата светлина. Останалата част изчезва в отворите и цепнатините на варовика, пробива си път през промитите в скалата празни пространства и стига чак долу, до нивото на подземната вода.

— Значи така стои въпросът и с нашия водопад?

Коул кимна.

— Всяка капка вода, която е паднала върху плоското било, прави опит да си пробие път надолу. Обзалах се, че варовикът е осенен с празнини.

— Има ли и пещери? — попита Айрин с треперещ от възбуда глас.

— „Личната съкровищница на дядо Господ. Заключена под каменен дворец“ — Коул се засмя и зъбите му блеснаха снежнобели под прораслата брада. — Да вървим, Айрин. Трябва да потърсим ключалката.

Първото вълнение на Айрин имаше достатъчно време да се уталожи, докато двамата с. Коул претърсаха полите на „Бриджитс Хил“ за никакъв отвор, който да ги отведе в пещера. Имаше достатъчно цепнатини в камъка, в които водата изчезваше, без да се появи отново. Имаше прорези, в които се стичаше повече вода, отколкото излизаше навън. Но не намериха отвор, достатъчно голям да пъхнат в него ръцете си, камо ли да влезе човек.

Отново започна да вали, бавно, топло и равномерно. Сякаш бяха затворени в кабина с наполовина отвъртян душ.

След два часа Айрин свали мократа шапка, изтри лицето си и седна на един камък в близост до стръмния склон под сянката на няколко ниски дървета. Температурата се беше покачила над четиридесет градуса и въздухът беше докрай насытен с влажност, макар че понякога дъждът преставаше.

— Сега поне си поела достатъчно течности, за да се потиш както трябва — пошегува се Коул.

— Не се оплаквам.

Той се усмихна и помилва бузата ѝ.

— Знам. Никога не се оплакваш.

— Е, само от месото на гущера.

— Нали каза, че е по-добро от тюленовото?

— По-добро е от глада — отвърна с усмивка Айрин. — Е, почти.

— Тя въздъхна и разпери ръце. След малко учудено възклика: — О! Истинско чудо!

— Кое?

— Усетих хладен бриз!

— Ти да не си полудяла? — измърмори Коул и изтри потта от лицето си. — Само побърканите от тропика хора усещат хладен бриз в областта между Кимбърли и Сноуи ривър.

— Напротив, ето го. — Айрин взе ръката му и я вдигна над главата си. — Увери се сам.

В мига, когато усети хладния полъх, вените му сякаш се наляха с адреналин. Той изтича покрай Айрин, провря се през гъстия храсталак и спря като закован. Там, почти скрит между растенията и натъркаляните скали, пред очите му се разкри тесен отвор.

— Коул, истина ли е това, което виждат очите ми? — Дотичалата след него Айрин не откъсваше очи от тъмната дупка. — Толкова е тясна. Как изглеждаше Ейб?

— Беше по-дребен от мен.

— Така е с повечето мъже — отвърна сухо тя. С гъвкаво движение Коул остави пушката и пусна раницата на земята.

— Влизам. Ти остани тук.

— И дума не може да става.

— Пещерите са опасни — предупреди я кратко той. — Повечето интересни неща в живота са опасни. Коул хвърли кратък поглед към нея и се усмихна накриво.

— Тогава нека поне се уверя, че не ни дебне някой капан.

— Добрият стар Ейб, кралят на лъжите — промърмори Айрин.

— Нещо подобно. Няма никаква гаранция, че пещерата на Ейб е именно тук. Нали ти казах, че целият хълм е осенен с празни пространства.

— Но този отвор е по-специален — отвърна сухо Айрин. — Той непременно е напомнял на мръсния стариц нещо типично женско.

След миг на изумено мълчание Коул разбра какво имаше предвид тя, избухна в смях и залепи на устните ѝ звучна целувка.

— Дано имаме късмет — прошепна той и я пусна също така бързо, както я беше прегърнал.

Още преди Айрин да му каже да внимава, той изчезна също като водопада.

Отворът съвсем не бе толкова тесен, колкото изглеждаше на пръв поглед, защото беше леко извит в страни. Само след секунди Коул се озова в непроницаем мрак. Спра, запали една клечка кибрит и я скри в шепата си. Първото, което забеляза, беше купчина дебели бели свещи. Освен тях няколко миньорски каски с лампи, пълни с гориво.

Третото беше ръждясала кутия от бонбони. Коул я вдигна с треперещи ръце. Вътре имаше нещо. Остана загледан в нея, докато клечката изгори пръстите му. Тихо изруга и посегна за следващата.

— Коул? — повика го Айрин. — Всичко наред ли е?

Мъжът въздъхна пресекливо и едва сега забеляза, че за минута бе спрятал дори да диша.

— Всичко е наред. Можеш ли да донесеш раницата и пушката до входа?

Айрин побърза да изпълни молбата му. Тежестта на раницата я смая. Мисълта как Коул я е мъкнал на гръб под смъртоносните лъчи на слънцето, докато тя е вървяла с празни ръце, я накара да стисне сърдито устни. Препъна се в камъните и коренищата пред входа и погледна в тъмнината.

Коул тъкмо палеше втора свещ от пламъка на първата. Подаде ѝ едната с треперещи от възбуда ръце.

Отначало Айрин не видя нищо, освен отвора, усети само хладния мрак, който поглъща светлината и я отразяваше от неочеквани тъгли, в които мокрият камък служеше за огледало. Някъде в далечината се плискаше вода. Близо до нея се чуваше постоянно капене, бълбукане и ромон на малки поточета, приличен на въздишка, която се разпространяваше в безкрайната нощ на пещерата.

Варовикът беше жив, изпълнен с вода.

— Какво е това? — смая се Айрин, като забеляза кутията от бонбони.

— Нещо, оставено от Ейб.

— Празно ли е?

— Не.

— Диаманти ли има? — оживи се тя.

Коул вдигна капака.

— Не. Но в пещера като тази има и по-важни неща от диамантите. Кибрит.

Вътре имаше и неколкократно сгънат лист хартия, сложен върху купчината кибритени клечки и водоустойчивите кутии с още кибрит. Айрин внимателно извади листа и го разгъна. Бледите, елегантни букви в почерка на Ейб добиха форма в трепкащата светлина на свещите.

„Внучке,

Щом си стигнала толкова далеч, значи имаш повече кръв от мен, отколкото от Бриджит. Тя мразеше Кимбърли.

Казваше, че е създадено само за престъпници и чернокожи.
Но тя обичаше мен, не брат ми. Роди моето дете.
Господарка на лъжите.
Проклета да е.
Пий светената вода, дете на сънищата ми.
Виж къде плува черният лебед.
Докосни съкровищницата на Господа.
Почувствай студените каменни ключалки.
Довиждане, внучке на предателството, кръв от моята
кръв, плът от моята плът. Не оставай твърде дълго.
Иначе ще изпиеш чернилката и ще се удавиш.“

— Ти имаше право — прошепна Айрин. — Бриджит е била бременна с детето на Ейб, когато се е омъжила за дядо ми.

— „Кралица на лъжите“ — изръмжа Коул. После претърси раницата и извади от нея всичко, освен малкото фенерче.

— „Проклети да са горещите й викове“ — продължи цитата Айрин. Сгъна листа и го постави обратно в кутията. — Той не е бил от хората, които прощават лесно, нали?

— Ти какво щеше да направиш на негово място?

— Времето лекува рани — отговори Айрин и сви рамене. Извади една от кутиите с водоустойчив кибрит, провери съдържанието и я пъхна в джоба на панталона си.

— Това означава ли, че си простила на Ханс? — попита Коул и опря пушката на скалата край входа.

— Това означава, че съм простила на самата себе си, дето съм била достатъчно глупава да се доверя на такъв мъж. — Айрин затвори кутията и я оставил на земята. — Не вярвам старият Ейб да е стигнал до такова прозрение. Мисля, че се е удавил в река от бира, вместо да се изправи срещу самия себе си.

Коул се обърна към нея и сивите очи блеснаха на светлината на свещта.

— А сега? Прости ли ми, че не сключих ръка и не притиснах нежното вратле на Лай, за да я удуша?

— Питаш не когото трябва. — Айрин вдигна няколко от дебелите свещи и ги напъхна в другия си джоб.

— Какво означава това?

— Питай себе си, не мен.

За няколко мига в пещерата се възцари мълчание, само водата капеше през пукнатините в камъка.

Коул отново нарами раницата и се обърна. Шумът от стъпките му загълхна в далечното плискане на водата. Той провери карбидните лампи и се опита да запали една от тях. За негова изненада лампата беше в ред. Чистият ѝ пламък се разгоря и се отрази многократно в мократа скала отзад. Коул сложи стъклото, което пазеше пламъка.

После изгаси свещта си и се зае с втората лампа. Тя не се запали. Третата също не проработи. Четвъртата обаче беше изправна. Мъжът свали шапката си, нахлути каската с лампата на челото, закопча я и протегна втората на Айрин. Тя бързо се научи да не гледа право в светлия кръг над челото му.

— Свали си шапката — подкани я Коул. Каската ѝ беше голяма, затова Коул затегна токата и опита още веднъж. Този път беше по-добре.

— И върви поне на три метра зад мен — помоли той. — Не е нужно и двамата да пропаднем в една и съща дупка.

Айрин присви очи. Поколеба се и духна свещта.

— Опитващ се да ме изплашиш, за да си остана на входа, нали?

— Не. Казвам истината. Тук стъпваме върху варовик, който е дебел като планина или тънък като ледена покривка — обясни делово Коул. — Ще го открием само когато земята под нас издържи или се сгромоляса.

Айрин неволно погледна скалата под краката си. Тя беше грапава и приличаше на солидна каменна плоча.

— Може би не бива да продължаваме, докато не се върнем с въжета и всички необходими съоръжения — промълви тя.

— Чакай ме на входа — отговори кратко Коул. — Там си на сигурно място.

— Не.

— Тогава ме следвай и стъпвай само там, където съм минал. Ако земята издържи моята тежест, ще издържи и твоята.

Айрин го последва, стараейки се да спазва разстоянието. Коридорът бързо се снижи и трябваше да вървят приведени. За да не мисли непрекъснато за тъмнината и невероятната тежест на скалната

маса над главите им, Айрин се опита да възстанови в съзнанието си историята на Крейзи Ейб.

— Колко годишен беше Ейб, когато почина? — попита дишайки тежко тя, напрегната от ходенето с приведен гръб.

— Достатъчно стар, за да ти бъде дядо. Защо?

— Може би в бирата и суровия крокодилски дроб има нещо повече, отколкото съм мислила досега.

Коул се изсмя и веднага след това изруга, защото таванът се снижи още и двамата бяха принудени да продължат пътя си пълзешком. От всички страни се стичаше вода. Камъните бяха влажни и хълзгави. По гладките стени личаха продълговати отвесни петна. Дъното също се снижаваше.

— С тази пещера нещо не е наред — проговори след малко Айрин. — Толкова е малка, тясна и грозна. Пещерите са големи, просторни и великолепни.

— Само онези, за които четем по вестниците. Повечето пещери са дребни, кални дупки, за които никой не говори.

— Защо?

В коляното на Коул се заби остро камъче. Той изруга и промърмори:

— Условията не са подходящи.

— Защо?

— Защото аз го казвам — отвърна кратко той.

Айрин разбра намека и престана да му досажда. Докато пълзеше, обръщаща глава настрани, за да осветява с лампата си тесния ходник. Трябваше да се пребори с хладния ужас, който ѝ шепнеше, че „Бриджитс Хил“ ще се срути върху раменете ѝ и ще я размаже. Вдясно от себе си забеляза няколко непроницаеми сенки, през които не проникна дори светлината на лампата. Отворите бяха достатъчно големи, за да се промъкне през тях мъжко тяло. Някъде от тъмните дълбини нахлуваше шум от падаща вода.

Айрин потрепери и продължи да пълзи. Капещата вода се събираще на малки поточета, които се втурваха напред през варовика. Водата беше хладна и тайнствена, изчезваше в черните цепнатини или течеше по края на коридора. Отвесните тъмни петна по стените отиваха все по-нагоре и накрая изчезнаха. Във вдълбнатините се

събираха локви, а тунелът изглеждаше като загладен от силно течаща вода.

Коридорът се спускаше все по-надолу. Айрин си припомни отворите, покрай които бяха минали.

— Откъде знаем, че се движим в правилна посока? — попита тя.

— Има стрелки.

Коридорът се спусна стръмно надолу. Остър ръб в камъка се вряза в коляното на Айрин и цялото ѝ тяло потрепери.

— Колко път изминахме?

— Най-много двадесет метра.

Тя изръмжа нещо през стиснатите си зъби.

— Не се движиш в нечистотии, Айрин. Това е тинята, обичайна за всички пещери. Има нужда от много време, докато се насьбере. Поточно казано... Спри!

— Какво има? — Айрин замръзна на мястото си.

— Подът изчезна — съобщи кратко Коул.

После бавно раздвижи глава и лампата освети края на кръглата сянка, изникнала внезапно пред краката му. От невидима дупка в тавана водата се стичаше на тънки, блещукащи поточета и изчезваше в отвора. Коул легна по корем и бавно се плъзна напред по хладната тиня, докато освети тесния отвесен тунел.

Танцуващи, водата изчезваше в мрака. На около шест метра под него в светлината се отрази неспокойната повърхност на голяма локва. Друго отражение дойде от нещо като метал. Коул напрегна очи и различи стълба от метални гривни, навита край входа на дупката. Улови единия край на тежкото алуминиево съоръжение и го пусна в отвора. Водата се разплиска и се надигна покрай гривните. Горният край на стълбата беше забит в скалата с помощта на тежки дюбели само на половин метър от края на дупката.

Коул внимателно огледа дюбелите. Изглеждаха износени, но не много.

— Сигурно ли е при теб? — извика Айрин.

— Тъкмо размишлявам над този проблем.

Когато вече бе убедена, че Коул няма да каже нищо повече, той все пак продължи:

— Ейб беше добър миньор. Подпорите във всички мини са стабилни както винаги.

— А това означава?

— Означава, че е направил дюбелите достатъчно тежки да удържат дори тежест като моята. Освен това са толкова дебели, та ми се струва, че ще издържат дори и Бруклинския мост.

— Стълба ли има?

— Нещо подобно.

Коул изохка, защото трябваше да положи усилия, за да извие масивното си тяло в тесния коридор и да спусне краката си в дупката. Опря се на лакти и на Айрин се стори, че е потънал в камъка до мускулестите си гърди.

— Не насочвай лампата си право в очите ми — помоли той.

— Прощавай — отговори Айрин и бързо сведе глава.

Десният му крак намери първото алуминиево стъпало. Той опипваше внимателно стълбата, без да се интересува от водата, която се стичаше по раменете и лицето му. Кракът му се плъзна и той увисна с цялата си тежест на лакти.

— Коул!

— Няма нищо, просто стъпалата са хълзгави.

Този път постави крака си така, че да опира скалата с върха на обувката си. Металът леко издържа тежестта на тялото му. Коул нарочно се поклати няколко пъти, за да провери стълбата, но тя не се помръдна.

— Старото куче не е било съвсем откачено — промърмори Коул и вдигна глава към Айрин. Лампата му хвърляше странни отблъсъци.

— Бих предпочел да не изprobваш тази стълба, Айрин.

Младата жена безмълвно поклати глава.

Коул отново вдигна глава и се взря в тъмната дупка над себе си, от която се стичаше вода. Още докато гледаше, осъзна, че през малкото минути, които бяха минали след слизането му, водата се бе увеличила.

— Това е лошо.

Айрин проследи погледа му и лъчът от лампата й се присъедини към неговия. Въпреки това плътните потоци вода изглеждаха по-скоро черни, отколкото прозрачни.

— В момента тече достатъчно вода, за да ни досажда — установи Коул. — След няколко часа може да се лее като ведро. Зависи каква част от леещия се дъжд се събира тук и колко време минава, докато дъждовната вода премине през камъка.

— При Ейб прочетох нещо като „да изпиеш черното и да се удавиш“, но си помислих, че говори за страха от тъмнината — проговори замислено Айрин.

— Не е било това. Колкото по-дълбока беше мината, толкова по-добре се чувстваше Ейб. Освен това всичките му метафори са по-скоро буквални. Щом пише „ще се удавиш“, значи точно това иска да каже. Да потънеш във водата.

— Черна вода.

— В пещерата няма друга. — Коул предпазливо стъпи и с другия крак. — Вече сме под нивото на наводненията.

— Какво?

— Отвесните тъмни петна по стената, които видя по пътя дотук. Те показват докъде стига водата.

— Много успокояващо.

— Ако ти е необходимо спокойствие, върни се при входа.

Айрин поглежда дълбоко въздух и замълча.

— И по дъното на тунела личи, че през него е текла вода и може би скоро ще потече отново. Когато варовикът отдолу се насити, нивото на водата се покачва. Стига дотам, че през отвори като входа на нашата пещера изтича водопад. А може би под нас има достатъчно водопади.

— Ами ако няма?

— Тогава скоро ще узнаем колко черна вода можем да погълнем, преди да се удавим.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Коул предпазливо се хвани с една ръка за първото стъпало на подвижната стълба. Навсякъде, където скалата не оставяше място за пръстите на ръцете и краката, Ейб бе изкопал вдълбнатини.

— Коул, сигурен ли си, че не е по-добре да почакаме?

— Сигурен съм, че преди началото на следващия дъждовен период тук ще става все по-мокро. И съм дяволски сигурен, че по-скоро ще преживеем тази стълба, отколкото покушенията на „Кон Мин“.

— Внимавай — пошуши тя.

Коул изръмжа нещо неразбрано и постави и другата си ръка върху стълбата. За миг дръжката на ножа, закрепен на китката му, проблесна в мрака.

Стълбата издържа. Коул бавно изпусна въздуха от дробовете си и опира с крак за следващото стъпало. Стълбата леко се залюля и се удари в скалата. Кракът му намери опора и той бавно се спусна надолу. Раницата се опря в стената и заседна в тесния отвор.

Коул изруга и се качи едно стъпало по-нагоре. Освободи се от раницата и окачи една от каишките на дясното си рамо. Заслиза внимателно надолу, но едва не заседна отново. Ако раницата беше само малко по-пълна, нямаше да успее да се спусне.

— Ти си твърде голям — каза Айрин. — Остави аз да я сваля.

— Надявах се ти изобщо да не слезеш — промърмори Коул, но бързо се покатери обратно и й подаде раницата. — Облечи резервната риза, преди да си замръзнала.

— Колко време ще mine, докато варовикът се напълни свода? — попита тя, докато навличаше ризата.

— Не знам. Може би вече няколко хиляди години не е бил толкова пълен. Може би изобщо не се пълни. — Той вдигна глава и за миг остана взрян в яркото зелено на очите ѝ. — Едно обаче е сигурно, Айрин. Надали бих се съгласил да се спусна повторно тук преди започването на следващия сух период.

Айрин захапа долната си устна и зачака Коул да се спусне отново. Чуваше как скалата стърже по дрехите и кожата му и как Коул ругае масивността на тялото си, без която двамата надали щяха да стигнат дотук.

— Успяваш ли? — повика го тихо тя.

— Трудно — изохка той и ядно изруга. — Ейб имаше доста по-тесни рамене.

Коул бавно изчезна в дупката. Айрин чу съскане на вода, когато капка улучи стъклото на каската му.

— Слизала ли си някога по подвижна стълба? — попита той, малко преди главата му да се скрие.

— Всеки път, когато се прекачвах от транспортен кораб в свързочна лодка. Обикновено при буря и сила на вятъра от шеста степен.

— Тогава тази тук ще бъде играчка за теб. Имаш достатъчно пространство за ръцете.

Когато Коул стигна долу, Айрин преметна раницата, пое дълбоко въздух и си припомни, че беше правила същото и при много по-неприятни обстоятелства.

Но не и в тъмното.

Коул мълчаливо наблюдаваше слизането ѝ, докато наоколо водата плискаше и пръскаше. Тънките поточета бяха удвоили обема си и се спускаха с по-голяма сила. В края на стълбата водата беше до глезените. Там имаше място колкото двама души да застанат един до друг. Почти кръгъл коридор извиваше рязко в страни. Беше гладък и тесен.

— Внимавай! — Коул улови Айрин, когато кракът ѝ потърси следващото стъпало, макар че бе застанала на последното. — Шахтата е половин метър по-дълбока от стълбата.

Айрин пое дълбоко въздух и краката ѝ се потопиха в студената вода.

— Дано не се наложи да се спускаме още.

— Дано.

Коул огледа внимателно почвата с помощта на светлината върху каската си. На едно място, върху което през целия дъждовен период вероятно падаше водопад, водата бе издълбала необичайна по формите си дупка. В нея се виждаха малки, закръглени от водата камъчета.

— Качи се малко по-нагоре — помоли Коул и клекна, след като Айрин се изкачи отново на стълбата, за да му направи място. Потопи ръка във водата и започна да изтребва камъчетата от дъното. В осмата купчинка нещо просветна и заблестя.

— Улучихме — прошепна той, останал без дъх.

— Какво?

Без да отговори, мъжът вдигна ръка и лъчът от каската му я освети. Между палеца и показалеца си стискаше малък закръглен кристал, голям колкото детско топче за игра.

— Диамант ли е това? — попита невярващо Айрин.

— Точно така. Дръж го. Аз ще проверя дали Ейб е изпуснал още няколко.

— Изпуснал?

— Това е първата дупка под водопад, която забелязах. Ейб сигурно я е претърсвал неведнъж по пътя си към пещерата.

Диамантът в шепата на Айрин беше хладен. Сърцето й внезапно заби от вълнение. Тя сключи пръсти около камъка, докато усети болка. Под нея Коул продължаваше да претърсва дупката, опитвайки се да провре пръсти в цепнатината, през която изтичаше водата. Не можа.

— Е, нищо. Ако в този прорез има още някой камък, той сигурно не е особено голям.

— Как можеш да бъдеш толкова спокоен? — попита учудено тя.

— Спокоен? — засмя се Коул. — За Бога, Айрин, ръцете ми треперят почти толкова силно, колкото когато се любихме за първи път.

Айрин смяяно го изгледа и се постара да прикрие усмивката си.

Коул разсейно изтри ръце в панталоните си и се надигна.

— Да не губим време.

— Време ли губим? Коул, та ние току-що открихме диамант!

— Внимавай с последното стъпало — отговори само Коул, отпусна се отново на колене и запълзя по тесния тунел, извиващ вдясно от този, по който се бяха спуснали. Подът му не беше толкова огладен, скалата около тях беше влажна, но не наситена с вода. На много места имаше вдълбнатини.

Пътьом Коул продължаваше да претърсва падините и често намираше по някой малък диамант. Пъхаше го под езика си и продължаваше да пълзи, без да се задълбочава в търсене. Само

кривеше лице, защото пътят навътре във варовика ставаше все по-неудобен.

Скоро Коул осъзна, че коридорът се спуска надолу. От стените и тавана се процеждаше вода, която се събираще на малки потоци. Те се вливаха в издълбаните от двете страни на тунела корита или изчезваха надолу в пукнатините. Запита се какво ли е нивото на подземната вода в Кимбърли и колко ли време ще мине, докато прастарият риф и пещерите му се запълнят с вода. Кога ли ще се напълни тунелът, през който се промъкваха?

— Таванът също изглежда измит — обади се Айрин. — Това означава ли, че тунелът дълго време е пълен с вода?

Коул само изръмжа.

Някъде напред се чу шум на течаща вода. Коул забави ход и грижливо освети пътя пред себе си за неочеквани препятствия.

Над главите им водата се стичаше като през сито от неравномерно разположени дупки. Тунелът стана по-широк, а подът му още по-неравен. На всяка крачка се срещаха падини, издълбани от водопадите по време на дъждовния период. Някои бяха колкото вани за къпане, други — не по-големи от човешки юмрук. Купчинки камъни бяха изтласкани от дупките и изхвърлени по краищата им.

Коул и Айрин скоро се намокриха до кости. Междувременно бе станало направо студено. Щом спираше, Айрин започваше да трепери. Но не можа да устои на изкушението и загреба в една малка дупка. Дори премръзналите й ръце усетиха разликата между парчетата варовик и закръглените от времето диаманти.

— Намерих един! — извика тя.

— Прекрасно. Сложи го под езика си и продължавай да пълзиш.

— Обаче...

— Ейб ги е оставил — прекъсна я Коул. — Виждаш ли купчините камъни отстрани? Старият е претърсил всички дупки.

— Защо тогава намерих диамант?

— Смятам, че по-нататък дядо ти е открил нещо, което го е накарало да забрави всичко останало.

Докато говореше, Коул продължи да се промъква към все по-отчетливия шум от падаща вода. Вълнението биеше в гърдите му и го караше да забравя болката от многобройните одрасквания по коленете и длани. Таванът на тунела стана по-висок, Коул тръгна приведен и

накрая се изправи. Краката му шляпаха във вода, но той не ѝ обърна внимание и разтри схванатите си мускули. Когато лампата на Айрин светна малко зад него, той се приведе и ѝ помогна да се изправи. Младата жена въздъхна от облекчение.

— Е, това прилича повече на пещера — промърмори Айрин и се огледа с помощта на лампата. — Таванът е малко нисък, но иначе е просторно. Има и много локви.

Коул изплю диаманта си и го пъхна в един от джобовете на раницата. Айрин му подаде и своя. За нейна изненада Коул не обърна внимание на просторната пещера и не пожела да я изследва. Остана неподвижен и само лампата му описа кръг наоколо. След това се обърна и заразглежда тунела, по който бяха дошли.

Голяма цифра „1“ беше издълбана в скалата над входа на тунела. Коул се обърна и лъчът на лампата му освети цифрата „2“ точно насреща.

— Виждаш ли и други маркирани отвори? — попита той.

Айрин се огледа, но не забеляза нищо. Усети само далечно, влажно въздушно течение.

— Надписи няма, но отнякъде влиза въздух.

— Вероятно защото приижда по-голямо количество вода, която изтласква въздуха пред себе си.

— Какво?

— Чуй — каза Коул. — Това не е гръмотевица. Някъде пред нас има поне един водопад, който е на това ниво.

Айрин потрепери и се вслуша.

— Ти замръзваш — пошепна той.

— Мръзнала съм и много повече и въпреки това съм оцеляла.

Коул се поколеба, после вдигна рамене.

— По-добре да продължим. Не знам колко време ни остава тук долу.

— В коя посока?

Коул посочи към стената.

— Виждаш ли стрелката? Тръгваме в обратна посока. В пещерата, както и в мината, всички стрелки сочат изхода.

Айрин разгледа внимателно стрелката и изненадано извика:

— Изглежда като току-що направена!

— За скалата десет или двадесет години не означават нищо.

— Коул се обърна и тръгна напред. След около десет метра стана ясно, че някъде пред тях водата се стича по-бързо, отколкото се оттича. На пода се появи широка локва. Само пет метра по-нататък водата стигна до глазените им.

— Внимавай с пода — посъветва я Коул. — Може да има дупки под водопади, достатъчно големи, за да се удавиш в тях. Можеш да плуваш, нали?

— Мога, но бих предпочела да не ми се наложи. Водата не е особено топла.

— Искаш ли...

— Не — отряза го тя. — Няма да се върна. Искам да видя съкровищницата на Ейб.

— Може би тъкмо минаваме над нея.

Айрин веднага спря и сведе глава, за да освети водата пред краката си.

— Сериозно ли говориш?

— Вероятно е, но не ми се вярва. Няма купчини изхвърлени камъни. Дори при седиментните скали миньорската работа оставя много отпадъци.

Съпътствани от все по-силното бучене на падаща вода, Коул и Айрин прецапаха широката плитка локва. Той се държеше близо до стената, докато стигнаха отвора, маркиран с цифрата две. Перспективата да лазят отново не беше особено приятна. Коридорът беше тесен. Водата беше почти двадесет сантиметра висока и се изливаше навътре с голяма сила.

— Ами сега? — пошепна Айрин и застана до него.

— Водата бяга от нас.

— Е, и?

Коул сви рамене.

— Очаквах да се оттича към водопада, но той остана зад нас.

Той се отпусна на колене и запълзя напред, бълвайки всевъзможни ругатни. Айрин го последва. След няколко минути проклятията му вече не ѝ се струваха преувеличени. Таванът на тунела се сниши до тридесет сантиметра, страничните стени също се стесниха и скоро раменете му заеха цялото пространство.

— Ще минеш ли? — извика изплашено Айрин.

Коул сърдито изръмжа, след малко се чу плясък, а после поредното проклятие, когато тунелът рязко изви вляво. Коул успя да изтегли тялото си и установи, че пътят отново се разширява. Таванът се издигна. Скоро отново можаха да се изправят, но Коул бе принуден да върви с рамото напред, защото тунелът беше толкова тесен, че нямаше място за массивните му рамене.

Тесният процеп бе изпълнен с шума на падаща вода, макар да се виждаха само две малки поточета. След четири метра забелязаха втора стълба. Тя водеше нагоре през поредната дълга, тясна шахта, издълбана само от едната страна от течащата вода. Стъпалата бяха мокри.

— Почакай да стигна горе и след това се изкачвай — нареди Коул.

Без да се поколебае, сложи крак върху първото стъпало. Шахтата беше толкова тясна, че нямаше защо да се тревожи, че стълбата ще се извърти и той ще се удари в стената. Водата се стичаше на равномерни потоци от тавана и заливаше стълбата.

След четиринацесет стъпала Коул достигна следващия отвор в камъка. Изтърколи се горе и извика на Айрин:

— Тръгвай!

Лампата върху каската на Айрин загасна на половината път. Коул веднага освети пътя й със своята. Когато над ръба на шахтата се показаха раменете й с раницата, той я издърпа горе, свали каската и бързо запали лампата. Айрин въздъхна с облекчение.

— Уплаших се, че вече няма да иска да работи — проговори с треперещ глас тя.

— Случват се такива неща. Тази вода е прекалено много. — Коул се поколеба и предложи: — Можем да се върнем.

— Ако се наложи, имаме достатъчно свещи и кибрит.

Коул не можеше да откъсне очи от нея. Лицето й беше напрегнато, но решително. Тази жена обичаше светлината, тя беше най-важното в професията й. Слизането в черния мрак на пещерата я бе разтърсило до дън душа.

— Тук не ти харесва кой знае колко, нали? — попита меко той.

— Зарадвах се, като намерих диаманта. А останалото ще понеса, няма как.

Коул се усмихна.

— Само още четвърт час. Ако не намерим нищо, ще се върнем.
Твърде е опасно за теб.

— А за теб не е ли?

— Аз познавам рисковете. Ти не.

— Рисковано ли е?

— Ако оцелеем, ще сънувам тази пещера и ще се будя, окъпан в пот — отговори честно той. — Лудост е, че изобщо слязохме.

— Ейб не е загинал.

— Бог пази лудите и пияните.

— Тогава сме поне наполовина сигурни — отговори смело тя.

Коул се засмя.

— Затвори очи, Айрин.

— Защо?

— Защото не искам лампата ми да те заслепи.

Айрин почувства топлите му устни върху своите, после и горещия му език. Целувката проби студената броня около сърцето й. Тя усети как Коул смъкна раницата от гърба ѝ, после я вдигна и здраво я притисна до себе си. Целувката свърши също така внезапно, както беше започнала. Треперенето ѝ беше повече следствие от студа. Само след миг Коул я облече със своята риза, въпреки че тя сърдито се възпротиви на третия кат облекло.

— И без това още в следващата теснина ще я скъсам — отговори спокойно той.

— Ще замръзнеш — промърмори тя и нарами раницата.

— Тежа двойно повече от теб. Значи съхранявам двойно повече топлина. Попитай който си щеш биолог.

Още преди Айрин да отговори, Коул се обърна и продължи по следващия коридор, който беше толкова тесен, че отново трябваше да се движи странишком. И тук имаше следи от присъствието на вода. При всяко разклонение бяха издълбани стрелки.

Шумът на течаща вода идваше от всички посоки и Айрин се почувства като в огромен въздушен балон посред каскада от водопади. Много ѝ се искаше да разбере на каква дълбочина са слезли, но не посмя да попита. Всъщност не искаше да знае колко метра скали се издигат над главите им. И без това ѝ беше трудно да се ориентира в непрекъснатите завои на тази пещерна система. Ако не бяха стрелките, никога нямаше да се справи с посоката.

Коул зави зад следващия ъгъл и внезапно усети как страничният натиск на скалните стени намалява. Направи още три крачки и се огледа да види къде точно се намират.

Бяха достигнали най-голямата досега пещера. От всички страни се чуваше плисък на вода. Таванът беше по-висок, отколкото достигаха лампите им. Не виждаха и стените, освен тази зад себе си. Въздухът леко потрепваше, раздвижван от множество водопади.

— Имаме само четири минути — установи Коул и погледна часовника си.

Айрин не можа да отговори, занемяла от възхищение. Смайващото усещане за голямото пространство около нея беше колкото приятно, толкова и страшно. Защото пещерата бе изпълнена с милиарди гласчета, идващи от течащата вода. Те шепнеха, бъбреха, шушукаха, изливаха се, пръскаха, гърмяха, плискаха се. Където и да погледнеше, навсякъде бяха заобиколени от вода. Светът се състоеше от водни капки и мокър мрак. Пред краката им се простираше огромно плитко езеро и лампите им не достигаха края му. Скрити течения караха светлината под повърхността да танцува и да блещука.

За първи път, откакто Айрин беше проникнала в този лабиринт от варовик, тя си пожела да имаше в ръка фотоапарат. След първата й потресаваща среща с дългата арктическа нощ не бе виждала нищо покрасиво и по-страшно от това подземно езеро.

Трепкащият светлинен кръг на лампата й падна върху купчина скални отломъци, стърчащи над водната повърхност. Тя сграбчи ръката на Коул.

— Погледни!

Лъчът на лампата му описа кръг в мрака и намери още няколко купчини, издигащи се над тъмното езеро. Коул пристъпи до брега и водното огледало се раздвижи като живо. Водата беше абсолютно бистра, защото прахът от повърхността бе останал някъде далеч назад по дългия й път. Ако лекото й движение не отразяваше светлината, водата щеше да бъде почти невидима. Ейб не беше поставил номер над тунела. Нито над другите отвори и процепи.

— Не виждам стрелки — пошепна Айрин.

Коул не отговори. Той направи няколко крачки навътре в езерото, търсейки знак, че Ейб вече е бил тук.

— Ето го. Във водата — каза след малко той.

Трябваше да го повтори по-високо, защото ревът на водопадите поглъщаше думите му. Айрин нагази и видя стрелката, издълбана във варовика под краката ѝ.

— Това означава ли, че когато Ейб е бил тук, е било сухо?

— Вероятно — каза Коул. — Той не обичаше водата. По-точно казано, мразеше я. Не можеше и да плува.

— Сигурно се е чувствал ужасно, когато е изследвал пещерата.

— Не и по време на сухия период. Водата, която се стича тук, е от вчера.

Айрин затаи дъх и трябваше със сила да се принуди да вдиша отново. Припомни си проливния дъжд и огромната повърхност на планината, както и всички капки, които се събираха в малки и по-големи поточета, сливаха се във все по-големи реки и се стичаха надолу във вътрешността. Те бяха издълбали тези тунели, шахти и пещери, през които бяха минали с Коул, тонове и тонове вода, търсеща пътя си надолу към недрата на земята. Когато всички дупки се напълнеха, нямаше да остане нищо, освен мрак, вода и скала.

„Не оставай дълго. Ще пиеш черна вода и ще се удавиш.“

Айрин с мъка се откъсна от мисълта за скалите и пробиващата си път вода и внимателно закрачи след Коул. Сведе глава, за да наблюдава сребърните отблъсъци от водните пръски около краката си. Потоците устремно се стичаха по стените, образувайки многобройни душове, сякаш някой беше отвъртял десетки невидими кранове.

— Между купчините камъни има дупки, направени от водопади — обясни Коул. — Има и падини, през които са текли буйни потоци вода.

— През миналия дъждовен период ли е станало това?

Коул не отговори.

Айрин не откъсваше очи от тихо плискащата се край краката ѝ вода. Тя усети ясно идващото от мрака по-силно течение. Коул коленичи във водата, за да изследва някаква малка дупка, а тя се огледа наоколо, за да отклони вниманието си от тежките мисли.

Потърси дупка пред себе си и забеляза някаква кръгла сянка. Отначало помисли, че е само гладко заоблен камък. После осъзна, че неизвестният предмет е прекалено кръгъл и че около него има още много, също така съвършено кръгли. Направи крачка напред и уплашено извика, защото пропадна в дупка, по-дълбока, отколкото беше очаквала. Протегна ръце да се опре в камъка и пръстите ѝ се сключиха около кутия от бонбони. Дупката беше пълна с бонбонени кутии.

— Айрин! — извика Коул и се изправи. — Наред ли е всичко?

Тя се опита да отговори, но от гърлото ѝ не се изтръгна нито звук. Взе във всяка ръка по една кутия и ги вдигна, за да попаднат в кръга светлина от лампата му. Водата се стече по ръцете ѝ и светлината се отрази в хиляди блещукащи точкици, бели, зелени и жълти.

В този миг Айрин осъзна, че в ръждясалите кутии светят не капки вода, а скъпоценни камъни. Бе застанала до колене в личната съкровищница на дядо Господ. Ръцете ѝ бяха пълни с диаманти.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

— Ще я завържа за глезена си и ще я извлека нагоре — обяви високо Коул.

Стълбата малко преди изхода беше залита от поток вода, двойно по-плътен от преди, когато се спускаха по хълзгавите стъпала.

— Остави тези глупости — отряза го Айрин и намести раницата върху гърба си. — И без това ти е трудно запазиш равновесие, а сега искаш да окачиш и раницата на глезена си. Освен това съм мъкнала раници, поне двойно по-тежки от тази. Няма и десет килограма.

Коул загрижено я изгледа. Беше толкова изтощена, че трепереше не само поради студа, но и защото теснината, през която се промъкваша, беше наполовина запълнена с вода. Ако бях останали само половин час повече в съкровищницата, нямаше да могат да излязат, докато нивото на водата не спаднеше — ако изобщо им се удавеше да излязат някога.

— Ще вървя напред — проговори Коул. — Ако лампата ти отново угасне, ще ти осветявам пътя. Но не се бави дълго, иначе ще се удавиш в тясната шахта. Ако заседнеш, вдигай и сваляй рамене. Ако не успееш да се измъкнеш, издишай и отново раздвижи раменете. Ако и това не помогне, слез и остави раницата до стълбата. Аз ще се върна да я измъкна. Разбра ли?

Айрин кимна и пламъчето на лампата се разлюя.

Коул обърна лице встрани, за да може да диша покрай силния поток вода. Близо до изхода тя беше мътна и почти топла в сравнение с бистрата вода в езерото. Без да се тревожи от дращенето на грапавите скали върху голата му кожа, той изкачи стълбата на един дъх и се претърколи в горния коридор. После с мъка се обърна в теснотията и погледна надолу в шахтата.

— Тръгвай! — извика на Айрин.

Младата жена пое дълбоко въздух, обърна глава настрани и с усилия се заизкачва, заливана от силни потоци вода, които заплашваха да я съборят. Студените ѝ ръце се сключваха около металните гравни и

едва удържаха натиска на водата. Стълбата трепереше под напора на водопада. Айрин изкачи още две стъпала и се озова в най-тясната част от прохода. Посегна да улови следващото стъпало, но не можа. Мушна ръка зад гърба си и разбути бонбонените кутии в раницата, за да избегне препятствието.

Усети как една от ръждясалите кутии се отвори под ръката ѝ. Диамантите се разсипаха по дъното на раницата. Айрин се отгласна нагоре, но веднага заседна отново. Опита се да се измъкне от кашките, но не успя. По главата ѝ се стичаше вода и тя изобщо не можеше да диша.

В душата ѝ се надигна страх, по-черен от черната вода в пещерата. Препречената от тялото ѝ шахта се изпълни с вода. Ако не се раздвижеше, щеше да се удави.

Тя притисна с всичка сила раницата към скалата и се отгласна с крака. Няколко кутии се счупиха, но тласъкът не успя да я освободи.

„Раздвижи раменете си.“

Айрин чу съвета на Коул, сякаш той бе застанал до нея. Издърпа раменете напред, събра ги и пак ги дръпна, за да преодолее препятствието. Когато и това не подейства, принуди тялото си да се отпусне и издиша всичкия въздух от дробовете си. Още една кутия се счупи, но раницата не помръдна. Айрин се замята наляво — надясно, но и това не помогна.

Внезапно съдържанието на раницата се премести встрани. Жадна за въздух, но страхувайки се да вдиша, тя продължи да се извива встрани и с огромна радост усети, че се е изпълзнала. Бързо се изкатери по останалите стъпала, после ръцете на Коул се плъзнаха под мишниците ѝ и я издърпаха в тунела. В продължение на няколко секунди краката и останаха да висят в шахтата, докато тя измъчено си поемаше въздух.

— Всичко наред ли е? — попита Коул.

Айрин кимна, но не видя светлина, тъй като лампата на главата ѝ отново бе угаснала. Коул направи няколко опита да я запали, но не успя и свали своята каска.

— Дръж — подаде ѝ я той и нахлути нейната. — Остава още малко до изхода.

Тунелът беше прекалено тесен, за да се разминат, затова Коул с мъка се обърна и запълзя напред, докато стигна до мястото, където

можеше да върви приведен. Използваше светлината от каската на Айрин, за да се ориентира. Сянката му пред него беше огромна и подскачаше при всяка движение.

Тъкмо тази страшна сянка спаси живота му, защото Джейсън Стрийт я видя и се стресна. Ударът, който се стовари върху тила на Коул, само го обезвреди за момент, но не го уби. С последните частици от съзнанието си той се отпусна меко върху земята, погреба лявата си ръка под тялото и скри ножа под китката си.

— Коул! — извика Айрин и се запрепъва напред. — Какво има?
— Беше го видяла как падна.

— Не бойте се, мис Уиндзор. Сега сте в безопасност. Намерихте ли мината на Ейб?

Внезапният бял лъч на електрическа лампа я заслепи, докато ръката на непознатия улови нейната.

— Веднага ме пуснете! Коул е ранен!

— Не мислете повече за това куче. Той е имал задачата да ви убие.

— Вие сте луд!

— Така ли! Прочетете това, скъпа. Написано е от баща ви.

Айрин погледна жълтото пластмасово пликче, което й подаваше Стрийт. Тресеше се от студ и страх и едва дишаше.

— Няма да чета нищо, докато не съм видяла как е Коул.

Стрийт се усмихна окуражаващо, макар че трепереше от нетърпение да узнае дали най-после съкровището на Ейб бе излязло на бял свят. Ако не бяха намерили нищо, щеше да има нужда от помощта на Айрин. Все пак тя бе доказала, че е по-добра от всеки друг в разкриването на старите тайни.

— Добре тогава, вижте как е Блекбърн — съгласи се той и я пусна. — Но ще ви стане неприятно, че сте го направили, след като прочетете писмото на баща си.

Без да погледне непознатия, който впрочем беше само тъмна сянка зад ослепителния светлинен кръг, Айрин се втурна напред и коленичи край Коул. Веднага установи, че дишането му е равномерно. От раната в тила бавно се стичаше кръв.

Айрин усети такова облекчение, че едва не припадна. Меко поглади челото му и отмахна нападалите по лицето мокри кичури. Чу

шум зад себе си и се извърна. Видя металическия блясък на пистолет, насочен право в главата на Коул.

— Е, как е той, мис Уиндзор?

— Излезе от играта. Кой, по дяволите, сте вие?

— Джейсън Стрийт. Баща ви не е ли споменавал за мен?

— Никога.

— Прочетете писмото му, скъпа. Аз съм на ваша страна.

Айрин се изправи и погледна пакетчето, което Стрийт бутна под носа ѝ. С тъгълчето на окото си отбеляза, че пистолетът все още е насочен към Коул, а не следва нейните движения. Свали раницата и седна отгоре ѝ, без да обръща внимание на шума от чупещи се кутии.

Неохотно се вгледа в пликчето. Въобще не искаше да знае какво бе написано в писмото. Не искаше да разбере, че отново са я използвали като марионетка в голямата игра, която се разиграваше в чужди легла и задимени кабинети.

Този път поне нямаше мъж, който да се нахвърли с ножа върху нея. Засега.

Най-после безмълвно протегна ръка. Стрийт се усмихна окуражително и пусна пликчето в шепата ѝ.

— Заповядайте, мила. Прочетете го. Вече сте в безопасност.

Айрин разви пластмасовото фолио и извади плика с герба на ЦРУ и името ѝ, написано с енергичния мъжки почерк на Мат. Изтри калните си ръце в шортите и отвори запечатания плик. Хартията за писма беше от бюрото на баща ѝ във Вашингтон. Писмото бе написано на ръка и беше кратко:

„Айрин,

Моля те да ми простиш, скъпа. Беше глупаво от моя страна да те пусна толкова далеч с човек като Коул Блекбърн. Открих, че той е нает от семейство Чен, най-мощния, най-безогледния и най-честолюбивия семеен клан в Югоизточна Азия.

Мъжът, който ще ти предаде писмото, се казва Джейсън Стрийт и заслужава доверие. Той работи за австралийските тайни служби. Направи онова, което ти

казва. И преди всичко, не вярвай на Блекбърн. Той има задачата да те убие, не да те пази.

Бъди внимателна. Обичам те.“

Писмото бе подписано, както беше обичаят на баща й, с голямо, агресивно „Д“.

Айрин затвори очи и внезапно потрепери до мозъка на костите си. Погледна Стрийт и видя, че той я наблюдава, но дулото на пистолета неотстъпно е насочено към Коул. Той не беше помръднал. Продължаваше да лежи по корем с ръка под гърдите. Лицето му беше извърнато настрана.

— Как ме намерихте? — попита тихо Айрин.

— Не беше лесно. Китайците, за които работи Блекбърн, добре ви криеха. Ако черното момче, което ви следеше, не бе изпратило вест по радиото, все още щях да ви търся. А така направо долетях с хеликоптера.

— Китайци ли?

— Семейство Чен, скъпа. Блекбърн от много години е партньор на Чен Уинг.

— Съобщихте ли това на баща ми?

— Написано ли е в писмото? — парира удара той.

— Как получихте препоръката? — продължи с въпросите Айрин.

— Работя за австралийското правителство, макар че няма да откриете мята данъчен номер — отговори с нарастващо нетърпение Стрийт. — Както и баща ви. Двамата с него вършим един и същи вид работа. Затова съм тук.

— И във вашата работа се допускат грешки, мистър Стрийт. Смятам, че баща ми е сгрешил. Коул Блекбърн не е имал задачата да ме убие.

— Това е повече от сигурно — отговори студено Стрийт. — Само защото ви е свалил дрешките, това не означава, че по-късно е нямало да ви премахне. За него Чен Лай е единствената жена на света. Любил се е с нея, още когато вие сте била ученичка. Само ви е използвал, докато му откриете пътя до мината на Ейб. После щеше да ви прати по дяволите, и да предаде мината в ръцете на семейство Чен. Аз съм тук, за да му попреча. Е, намерихте ли проклетата мина или не?

— Аз... Ами, аз не съм сигурна.

— Какво означава това? — озъби се Стрийт.

Айрин се изправи и вдигна раницата. Светлината от лампата ѝ се отрази в очите на Стрийт, които последваха движението ѝ, но дулото на пистолета си остана насочено към Коул, който лежеше само на метър от тях. Айрин се принуди да се приближи.

— Не съм геолог — прошепна тя, докато отваряше раницата. — Ето, погледнете сам.

Айрин направи крачка покрай Стрийт и обърна раницата, така че множество кръгли камъчета заблещукаха в яркия кръг електрическа светлина.

— Боже, Ти, който си на небето, и всички светии!

В следващия миг дулото на пистолета се отмести от тялото на Коул. Стрийт забрави всичко на света, освен камъните. В този момент Коул направи огромен скок, който завърши едва когато острието на ножа се заби между ребрата на австралиеца и достигна сърцето му.

Коул улови пистолета, преди да е паднал на земята, измъкна ножа си и пусна Стрийт с лицето надолу край купчинката святкащи диаманти. Заби окървавения нож в земята, прибра го в ножницата, спусна ударника на пистолета и посегна към електрическата лампа.

Айрин преглътна, защото започна да ѝ се повдига, и дрезгаво прошепна:

— Мъртъв ли е?

— Вдигни диамантите.

Думите му прозвучаха твърдо. Коул изохка, изтегли Стрийт встрани и го оставил да лежи по лице във водата. С бавни движения, сякаш все още нямаше доверие в главата си, той се върна при Айрин и ѝ подаде пистолета с дръжката напред.

— Можеш ли да си служиш с него?

— Татко се погрижи да ме научи да стрелям с всяко нещо, което ми попадне в ръцете — отговори глухо Айрин.

— Умен мъж.

Думите на Коул отекнаха в ушите ѝ, сякаш идваха някъде много отдалеч. Тя лека — полека осъзна, че притъпяването на чувствителността ѝ е следствие от студа, шока, глада и изтощението. Тя беше на края на силите си и единственото, на което можеше да

разчита, беше мъжът, току-що убил Джейсън Стрийт пред очите ѝ. Джейсън Стрийт, изпратен от баща ѝ да я предпази от Коул Блекбърн.

— Значи, ти наистина му повярва — проговори дрезгаво Коул. — Ти си глупачка, Айрин Шейн Уиндзор. Убивал съм хора, вярно е, но не съм наемен убиец.

Айрин не го разбра. После забеляза, че пистолетът в ръката ѝ сочи право към него... и че е освободила спусъка. Въздейхна пресекливо и пусна оръжието.

— Прав си — отговори тъпо тя. — Ако бяха ти възложили да ме убиеш, след като намерим мината, вече щях да лежа по лице в тинята.

Очите на Коул святкаха от гняв.

— Предпазливо доверие — с разума, не със сърцето.

— Такова е твоето доверие — отвърна дрезгаво Айрин. — Такова е и доверието на баща ми. И на целия свят. Аз се уча бавно, но все някога ще се науча. Съжалявам, че се озовавам все под мъже, които тъкмо са се запътили да вършат по-важни неща!

Коул ѝ обърна гръб.

— Ако искаш проклетите диаманти, събери ги и да вървим към изхода. Ще проверя дали навън не ни очаква още някоя изненада.

Айрин безмълвно спусна предпазителя и пъхна пистолета в раницата. После коленичи и се зае да събира диамантите от влажната земя. Когато ги пускаше в раницата, се чуваше тих, почти музикален звън.

Айрин не погледна към диамантите, които се бяха изтърколили до трупа на Стрийт. Всички мини на Ейб не бяха достатъчно ценни, за да я накарат да докосне мъртвия мъж. Нека си лежат под него. Беше платил скъпо за тях.

Още преди да свърши, Коул се върна с пушка в ръка.

— Стига толкова. Да изчезваме, преди да се е появила още някой.

— Не мисля, че ще издържа да вървя пеш — отговори делово Айрин.

— Аз също. Стрийт е дошъл с вертолета на станцията. — Коул се обърна, препъна се и продължи. — Да вървим, Айрин. Натоварих багажа във вертолета.

— Къде отиваме?

— В станцията на Уиндзор. Сега, когато Стрийт е мъртъв, би трябвало да имаме поне едно сигурно място. Във всеки случай там

никой няма да ни търси.

Айрин събра остатъка от силите си, вдигна раницата и последва Коул към изхода. През първите минути навън изпълнената с изпарения горещина ѝ се стори божествена. Но докато стигне до вертолета, от всички пори на тялото ѝ извираше пот. Коул не беше изпотен. Когато ѝ подаде ръка да се качи, тя беше направо студена.

Бяха от десет минути във въздуха, когато Айрин осъзна, че той се бори да не загуби съзнание.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Дъждът се лееше като из ведро и видимостта пред хеликоптера беше само няколкостотин метра. Айрин разчиташе вместо Коул данните, които той ѝ сочеше. Гласът ѝ звучеше глухо, усещаше цялото си тяло безчувствено. Би трябвало да изпитва ужасен страх, но беше твърде изтощена, за да се разтревожи от каквото и да било.

Знаеше, че Коул е още по-зле. Усещаше безкрайното му изтощение. Способността му да координира движенията си и зрението понякога направо отказваха. Потеше се, но кожата му оставаше хладна. Вертолетът непрекъснато се накланяше в една или друга посока, тласкан от силните пориви на вятъра, и всеки път Коул реагираше все по-бавно. Мозъчното сътресение бе отнело и последните му сили и той действаше просто инстинктивно. А около тях се бе разразила страшна буря.

— По-добре е да кацнем — опита се да го убеди Айрин.

— Не можем да вървим пеш. Няма да се справим.

Младата жена не възрази. Той беше прав. Тя едва се бе добрала до вертолета с раницата на гърба.

— Имаш сътресение на мозъка — промълви тя.

— Не говори глупости. Кажи какво показва компасът.

Айрин се съсредоточи върху уредите, усещайки тъпа болка в тила.

Ярка светковица се стрелна близо до тях към земята и в слушалките се чу страшен трясък. Коул потръпна от болка и настрои радиото на минимален звук.

Също така внезапно, както бе започнала, бурята свърши. Само за няколко минути силният вятър проби дупки в черния фронт на облаците. Сънцето се провря през тях с неотразимата си мощ и вдигна гъсти облаци пара от напоената с влага земя. Вляво от тях, под мрачния буреносен облак, от който все още се изливаше дъжд, проблесна ламаринен покрив.

— Виж там! — извика Айрин, хвана ръката му и посочи наляво.
— Това не е ли станцията?

— Алилуя!

Думата бе произнесена провлечено. Лицето на Коул се разкриви, докато полагаше усилия да промени курса. Влязоха в буреносния облак, който влачеше дъжда зад себе си като шлейф. Вертолетът се надигна и се разтърси като подплашен кон. Коул изруга, защото не можеше да контролира реакциите си, както му се искаше. Вертолетът полетя през дъжда и вятъра, като непрекъснато се люлееше и вибрираше, докато светлините на станция Уиндзор се озоваха само на триста метра от тях.

— Огледай за непознати превозни средства — нареди мрачно Коул.

Той наклони вертолета и описа голям, несигурен кръг около сградите на станцията. Голямата палатка, в която живееха китайците, бе осветена с няколко фенера, но в двора не се мяркаше жива душа. Очевидно всички се бяха оттеглили на сушина и изчакваха края на бурята.

Айрин забеляза проблясък от бяла ламарина.

— Зад къщата е паркиран бял джип.

— Той е на Стрийт. Има ли и други?

— Не.

Коул въздъхна, или по-скоро изохка.

— Това е добре.

Когато прелетя над къщата към площадката за кацане, някой отвори входната врата.

— Това е Лай — обади се Айрин.

— Сама ли е?

— Доколкото виждам, да.

Лай излезе под опънатия навес и вдигна поглед към небето, засенчила с ръка очите си.

Коул разтърси глава и потрепери.

— Извади пушката.

Айрин се обърна и извади пушката изпод седалката.

— Готова ли е за стрелба? — попита глухо той.

Айрин провери затвора, освободи спусъка и отговори:

— Да.

— Сложи я на скута ми. И дръж в готовност пистолета в раницата. Ако са ни заложили капан, никой няма да предполага, че и ти си въоръжена.

Айрин безмълвно сложи раницата в скута си, измъкна пистолета изпод диамантите и освободи спусъка. Сега трябваше само да извади ръката си и да стреля.

Коул рязко приземи вертолета в разкаляния двор. Ударът в земята беше доста силен. Едно от колелата се заби на двадесетина сантиметра в черната тиня. Другото достигна земята секунда по-късно и също потъна в калта. Коул изключи мотора, изчака го да загасне и клюмна над пулта за управление. Препътайки се, Айрин изскочи навън още докато перките се въртяха над главата ѝ, и политна към другата врата.

— Слез! — извика тя и го дръпна за ръката. — Не можеш да останеш тук.

Мъжът не помръдна.

— Трябва да слезеш — повтори настойчиво Айрин. — Не мога да те занеса в къщата. Хайде, Коул, помогни ми!

Главата му бавно се надигна. Той се измъкна от вертолета с пушка в ръка. Айрин беше увила каишките на раницата около ръката си и я влачеше след себе си към къщата, където ги очакваше Лай.

— Толкова се радвам, че мистър Стрийт ви откри — проговори с мек глас Лай и изгледа Коул със святкащи черни очи. — Тревожехме се за вас. Уинг беше побеснял. — После отмести очи от тях и попита: — Къде е мистър Стрийт?

— Мъртъв е — отговори направо Айрин.

— Мъртъв ли? Не разбирам...

— Стрийт се опита да убие Коул. Но не улучи. Коул обаче беше точен.

Лай пое дълбоко въздух. Айрин я бутна настани и въведе Коул в къщата.

— Той е ранен. Донеси одеяла, превръзки и лед за отока. — Тя изгледа Лай, застанала като вкаменена, и изкрешя: — Направи каквото ти казах!

— Първо се обади на чичо Ли да изпрати подкрепление — промърмори глухо Коул. — Намерихме мината.

Лай изгледа втренчено мъжа, който се полюляваше, но очите му бяха ясни. Ръката му стискаше пушката. Айрин го побутна към дивана

и той се раздвижи с никаква пречупена грациозност, издаваща желязна сила на волята.

Лай се обърна и хукна към задната част на къщата, докато Айрин притисна Коул да седне на дивана. Той се отпусна назад, измърмори никакво проклятие и се опита да се пребори с желанието си да затвори очи. Айрин остави раницата до себе си и коленичи до него, за да огледа раната. Коляното ѝ се бълсна в дулото на пушката.

— Отокът е почти колкото юмрука ми — прошепна тя. Коул изръмжа нещо неразбрано.

— Но поне не кърви — продължи тя. — И не се е увеличил. Добре, че мускулите на врата ти са толкова здрави. Иначе и досега щяхме да бъдем в пещерата.

— Мъртви и изстинали.

— Как се чувствуаш? — попита тя.

— Все едно и също.

— Какво?

— Гадене, двойно виждане, виене на свят.

Айрин се отмести настрани и отново закачи с коляно пушката.

— Аз ще я взема — каза тя и посегна към оръжието. — Вече сме на сигурно място.

— Не съвсем, мис Уиндзор — чу се гласът на Лай зад нея. — Но скоро ще бъдете. Махнете се от Коул!

Айрин смясно вдигна глава и видя автоматичен пистолет в лявата ръка на Лай. Дулото сочеше право към сърцето му. И Лай говореше сериозно. В дясната си ръка стискаше малък магнитофон.

— Застанете далеч от обсега на Коул — продължи все така тихо Лай. — Даже да е ранен, все още е опасен.

Айрин се оттегли към края на дивана, където беше раницата.

— Пусни пушката на земята и я бутни с крак надалече — нареди Лай на Коул. — И бавно, иначе ще бъда принудена да те застрелям.

Коул бавно се приведе, оставил пушката на пода и я бълсна с крак. Черните очи и дулото на пистолета следяха всяко негово движение. Вниманието на Лай беше съредоточено изцяло върху Коул и тя изобщо не забеляза как Айрин извади ръка от раницата.

— Махни оръжието, Лай — проговори спокойно Айрин. — Твърде съм уморена, за да се притеснявам ще те убия ли или не.

Лай веднага забеляза оръжието.

— Не бъдете глупава — отговори бързо китайката. — Та аз се опитвам да спася живота ви.

— Дяволски съжалявам, че непрекъснато ме наричат глупачка — и ме смятат за такава. Ако Коул трябваше да ме убие, щеше да го е направил десетки пъти досега.

— Вие изобщо не разбирате какъв е залогът в тази игра. — Лай говореше с нисък, спокоен глас, насочила вниманието си изцяло към мъжа на дивана. Отлично познаваше силата му, умението му да съобразява бързо, интелигентността му. Очевидно Стрийт бе подценил всичко това. Лай никога нямаше да го направи.

— Стрийт се опита да настрои семейство Чен срещу „Кон Мин“ — продължи тя. — Надяваше се да спечели мината — за Австралия. Австралийското правителство не би поискало смъртта ви, мис Уиндзор, но ако вие с Коул бяхте загинали някъде в пустинята и Стрийт се бе върнал при началниците си с координатите на мината, правителството щеше да я регистрира, да ви обяви за мъртви и да издържи на протестите и нападките от страна на ЦРУ.

— Аз съм жива — отговори Айрин. — И ще си остана жива. Махни оръжието, Лай.

— Ако го направя, Коул ще ви убие. Чуйте ме, Айрин. Жivotът ви зависи от това. Коул притежава фалшифицирана разписка за дълг при игра на карти, подписана от Абелард Уиндзор, с която получава половината от мините „Слийпинг Дог“.

— Откъде знаете?

— Защото аз наредих да я фалшифицират — отговори просто Лай. — Коул притежава половината мина още от самото начало, плюс половината от вашата половина. Така ли е, Коул?

— Всичко, което кажеш — промърмори той. — Оръжието е у теб.

Айрин хвърли кратък поглед към мъжа на дивана. Той наблюдаваше внимателно Лай, изчаквайки само мига, в който нещо щеше да отклони вниманието й.

— Прекрасно — усмихна се Айрин. — Но Коул не е споменал нито дума за тази разписка.

Лай стисна устни.

— Не беше нужно. Той има много по-добро средство срещу вас: тялото си. Той е умел любовник, а вие сте жена с малък опит. Лесно

завоевание. Сигурно вече е поискал ръката ви. Ако не, скоро щеше да го направи. И след няколко месеца щяхте да умрете, това поне е сигурно. Тогава щеше да разполага с пълен контрол върху мината и никой нямаше да може да му го оспори. Не искате да ми повярвате — проговори настойчиво Лай, — но ще го направите. Слушайте внимателно, Айрин Уиндзор. Животът ви зависи от това.

— Коул? — попита сухо Айрин.

— Направи онова, което ти се казва. Рано или късно ще го узнаеш. Разделяй и владей. Най-старата от всички игри. Но каквото и да правиш, продължавай да се целиш в Лай. В момента, в който трепнеш само за миг, ще бъдеш мъртва като диамантите в раницата.

Лай натисна едно копче и лентата се завъртя.

— Първият, който говори, е брат ми Уинг — поясни китайката.

— Вторият също ви е познат. Коул Блекбърн. Разговорът се е състоял в деня, преди Коул да ви намери в Лос Анджелис.

След кратко мълчание прозвуча първият глас:

— Семейство Чен не те назначава само защото си превъзходен търсач на диаманти. Приехме те в този бизнес, понеже притежаваш устно обещание от Абелард Уиндзор да ти припише петдесет процента от мините „Слийпинг Дог“. Като обезщетение за дълга на карти, който е направил в течение на една нощ игра с теб. Имаш ли разписка?

— Старият Ейб не беше чак толкова откачен.

— Това беше намерено в станцията.

— Уинг му показва разписката — обясни в настъпилото мълчание Лай. — Там е написано следното:

„Дължа на Коул Блекбърн половината от мините „Слийпинг Дог“ защото загубих няколко игри на карти.“

Мълчанието продължи още малко, после заговори отново Уинг:

— Семейство Чен си позволи да помоли двама експерти по почерци да проверят истинността на документа. Затова няма от какво да се беспокоиш. Дори без бележката става въпрос за неизплатен дълг на карти. С бележката австралийското правителство веднага ще признае собствеността ти, стига само да си я потърсиш.

Лентата замъркна.

— Има и още — промърмори Лай.

Тя наблюдаваше Коул и в погледа ѝ светеше сигурност. Той също не откъсваше очи от нея. След кратко мълчание се чу отново гласът на Уинг:

— Ами ако между теб и „личната съкровищница на Господа“ застане жена, какво тогава?

— Отдавна съм разбраł, че на диамантите може да се разчита повече, отколкото на жените.

— Пък и те имат повече очарование. — Последва кратка пауза и Уинг продължи: — Дали ще я прельстиш или не, е твоя работа. Задачата ти е да се погрижиш тя да остане жива, докато открие тайната на Крейзи Ейб или докато самият ти намериш мината. След това мис Уиндзор вече не е от значение. Само мината е важна и тя трябва да бъде опазена на всяка цена.

— Дори с цената на живота на Айрин Шейн Уиндзор?

— Освен тази мина нищо не е важно. Нищичко.

Кратка пауза, после:

— Е, добре, Уинг. Кажи на чично Ли, че ще свърша тази работа.

Последва тихото съскане на празната лента.

Лай чакаше, без да сваля очи от Коул.

— Много бих искала да чуя повторно касетата — проговори дрезгаво Айрин.

Лай посегна с една ръка към касетофона и потърси копчето за обратно превъртане. Ръката на Коул се стрелна нагоре и улучи китката ѝ. Пистолетът отлетя надалеч. Ръката на мъжа се уви около нежния врат на китайката и тя замръзна на мястото си. С жест, който беше колкото милувка, толкова и предупреждение, палецът му се плъзna по пулсиращата вратна вена.

— Ти не преставаш да поднасяш изненади — проговори меко той. — Откога шпионираш за Стрийт срещу собственото си семейство?

Айрин чу гласа на Коул и потрепери. В него нямаше страсть, нямаше омраза. Нито гняв, никакво чувство, само безмилостно търпение, което не беше нито цивилизирано, нито човешко. Същото личеше и в очите му: ледена липса на каквото и да било топло чувство.

— Започнах да търся отмъщение, когато ме принудиха да махна детето ти и да взема мъж, три пъти по-стар от мен — заговори Лай. Гласът ѝ беше тих, мек, легко дрезгав, глас на жена, разговаряща с любимия си. — Накрая се свързах с Джейсън Стрийт. Аз повредих вертолета и роувъра. Казах на Джейсън да прати подире ви някой от аборигените на Ейб, за да узнаем веднага за смъртта ви. След това двамата с него щяхме да поправим роувъра, да открием трагичната ви смърт и да регистрираме участъците на нашите имена.

Ръката на Айрин стисна по-здраво тежкия пистолет. Лай изобщо не ѝ обръщаше внимание. Тя съсредоточено се взираше в очите на някогашния си любовник. Продължаваше да говори със звънливия си глас, сякаш ставаше въпрос за любов, не за отмъщение и смърт.

— В деня, в който мината станеше моя, семейство Чен най-после щеше да проумее какво им е струвало да ме превърнат в дребна фигурка от играта си — каза Лай. — Аз съм кралица, не пешка. А мъжът до мен щеше да бъде кралят.

Силните пръсти на Коул продължаваха да стискат врата ѝ.

— Кралица на лъжата. — Той отмести очи към Айрин. Лицето ѝ беше бледо, очите толкова тъмни, че изглеждаха по-скоро черни, отколкото зелени. — Очевидно няма да има полза, но ще ти кажа, че се влюбих в снимките ти, преди изобщо да съм те познавал.

— Ти и любов? — Айрин издаде странен звук, смесица от смях и хълцане. — За Бога, Коул, признай ми поне искрица разум.

— Да, знаех, че няма да кажеш друго. Поздравявам те, любима. Ти най-после овладя тайната на оцеляването. Сега ще се озовеш очи в очи със същия проблем като моя — да намериш нещо, заради което си струва да оцелееш.

Айрин затвори очи, защото не можеше да понесе празнотата в погледа му.

— Ще се обадя на Чен Уинг и ще го повикам да прибере любимата си сестра — продължи глухо Коул. — Ако ти харесва, че държиш в ръцете си оръжие, използвай го.

Айрин се олюля, опитвайки се да се пребори с треперенето, което я надвиваше.

— Ти спаси живота ми в онази пустош — отговори безизразно тя и сведе дулото. — Аз попречих на Лай да те убие. Значи сме квит.

Смехът му пропълзя на ледени тръпки по гърба ѝ.

— Лай нямаше да ме убие. По-скоро се надяваше да ме накара да подпиша договор за женитба — веднага след като убие теб.

Лай грациозно сведе глава и нежно погали с брадичка силната ръка, която продължаваше да стиска врата ѝ.

— Ако детето беше момче — проговори дрезгаво тя, — никога нямаше да го убия. Но то беше момиче, а ти беше в Бразилия. Още не е късно, любими. Тя няма да те застреля. Вземи ѝ пистолета. Двамата с теб ще завладеем Диамантения тигър.

В последвалата тишина пресекливият дъх на Айрин отекваше като гръм. Коул видя как дулото на пистолета се насочва към главата на Лай и пръстът на Айрин се свива около спусъка. Не направи опит да се намеси, просто зачака с нечовешко търпение какво решение ще вземе Айрин.

— Ти се справяш по-добре със змиите, отколкото аз — промълви най-после тя и сведе оръжието. — Убий я или я задръж като домашно животно, на мен ми е все едно.

И излезе от стаята, без дори да се обърне.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

— Радвам се, че дойдохте — поздрави Чен Уинг и затвори вратата на кабинета си зад Айрин и Мано Уиндзор. Намираха се в сградата на „Блек Уинг“ в Лос Анджелис. Тъмният поглед на китаецът изучаваше внимателно Айрин. Беше различна от снимката, която познаваше. По-възрастна. По-сдържана. По-овладяна. Косата ѝ беше опъната назад в строга прическа. Облеклото ѝ беше скъпо и изискано.

Най-много обаче се бяха променили очите ѝ. В тях личеше хладно пренебрежение, което по-рано липсваше.

— Моля, седнете — покани ги Уинг.

Той се усмихна и им посочи места зад дългата маса. В средата беше оставен голям плик от компютърна хартия. Айрин го погледна и после съсредоточи цялото си внимание върху Чен Уинг. По свой собствен начин той беше много красив, също като сестра си. Същото физическо съвършенство. Същата интелигентност. Същите хитри черни очи.

— Как е сестра ви? — започна направо Уиндзор, след като седнаха.

— Психиатърът дава голяма надежда, че ще се оправи — отговори с усмивка Уинг. — Но дотогава ще продължава да взема успокоителни и ще е под строг надзор.

— Защо? — попита просто Айрин. — Коул ѝ счупи китката, не черепа.

— Боя се, че духът ѝ още не е укрепнал. Трябва да се погрижим да я върнем отново в нормалния живот.

— Така ли? — промърмори сухо Айрин. — Трябва да сте уверен, че надзирателите ѝ имат здрави столове и камшици със стоманени върхове.

Уиндзор погледна часовника си.

— Програмата ни е запълнена, Уинг.

— Разбира се. — Китаецът се обърна направо към Айрин: — Коул настоява, че негова е само половината от мините „Слийпинг

Дог“, която сте му обещали като награда за откриването.

— Дадох му половината от наследството си. Дали съм наследила половината или всичките мини, зависи от факта колко е добър подписът под разписката за дълга, която спомена Лай. Ако, разбира се, не твърдите, че сестра ви е луда.

— Коул отказва да поиска признаването на тази разписка, макар да няма и капка съмнение, че дългът наистина е бил направен — отговори предпазливо Уинг. — Коул също така отказва да преговаря с „Блек Уинг“ и ДСД за повече от половината приходи от мините „Слийпинг Дог“. Разберете, че членовете на Диамантения картел са... неспокойни. Половината мина не е под контрола им.

Айрин вдигна рамене.

— Просто ще печелят по-малко пари. И какво от това?

Уинг погледна Уиндзор.

— Вие не ѝ ли казахте?

— Баща ми не притежава нито един от диамантите, намерени в Австралия — отговори спокойно Айрин. — Говорете с мен, не с него.

— Ако картелът се разпадне, цената на промишлените диаманти ще се вдигне до суми, които развиващите се държави, като Китай например, не са в състояние да си позволят — обясни Уинг.

— Това е невъзможно. Ако картелът го няма, цената би трябвало да падне.

— Цената на скъпоценните камъни — да. Но не и цената на промишлените.

— Защо?

— Разработването на една диамантена мина струва много пари — обясни Уинг. — Промишлените диаманти сами по себе си не покриват разходите по експлоатацията. Затова скъпоценните камъни се продават по завишени цени, които покриват разходите и носят известна печалба.

— Тогава нека произвеждат изкуствени диаманти — предложи невъзмутимо Айрин.

Уинг изгледа с мълчалива молба Уиндзор, който въздъхна и се опита да обясни:

— Не е толкова просто, дъще. Синтезирането им в лаборатории е възможно, но съвсем не е толкова евтино, колкото промишлените диаманти на картела. Дори ако цените се вдигнат, най-добрата

технология си остава у японците. А никой не иска Япония да укрепи положението си в световната икономика.

Айрин помълча малко и попита:

— Искаш да кажеш, че за страните от Третия свят ще бъде много по-трудно да развият своята промишленост, ако нямат евтини промишлени диаманти.

Лицето на Уинг доби непроницаем израз.

— Това е възможно. Диамантите са много по-важни за икономиката, отколкото мислят повечето хора. Особено за видовете промишленост, които са от значение за развиващите се страни. — Той разпери ръце и настойчиво продължи: — Не е ли по-добре търговията със скъпоценни камъни в богатите страни да финансира поне отчасти производството на промишлени диаманти в Третия свят?

— А това е индустриализация, която семейство Чен ще владее в Китай — установи спокойно Айрин. — В страна, където живее повече от една пета от световното население и която по традиция е център на азиатската мощ. А който контролира Китай, скоро ще контролира и страните по крайбрежието на Тихия океан, с изключение на САЩ и Япония. В този случай САЩ ще си създадат много по-тесни стопански връзки с Европа.

Уинг постепенно осъзнаваше, че Айрин наистина е толкова умна, колкото бе предсказал Коул. И опърничава.

— Няма да споменавам постоянния интерес на семейство Чен към стратегическите суровини, за които отговаря една от дъщерните компании на „Кон Мин“ — продължи Айрин. — Няма да спомена и факта, че ако картелът пропадне, стойността на мините „Слийпинг Дог“ ще намалее значително, а с нея и участието на „Блек Уинг“ в тази извънредно привлекателна сделка.

Уинг хвърли кратък поглед към Уиндзор. Бащата на Айрин не го забеляза. Той наблюдаваше дъщеря си със смесица от уважение и задоволство.

— Написала си си домашните, малката ми.

— Което означава, че се научих да си държа очите отворени, нали? — усмихна се хладно Айрин. — Казах на Коул, че се уча бавно, но се уча.

— Семейство Чен е достатъчно заможно — намеси се неутрално Уинг. — При това не зависи нито от „Кон Мин“, нито от мините

„Слийпинг Дог“.

Айрин погледна баща си.

— Това е истина — отговори Уиндзор. — Семейство Чен се стреми да се наложи над Хуго ван Луик и ДСД не само заради парите. Искат власт.

— А какво казва по този повод Нан Фокнър? — попита Айрин.

— Предпочита да даде повече власт на семейство Чен, вместо да развали картела. Съветите много зависят от него. Освен това картелът е познато зло. За четиридесет години сме се научили да се оправяме с него. Тук не става въпрос само за интересите на отделната страна. Даже и на нашата.

Айрин чакаше. Баща ѝ не каза нищо повече.

— Значи нямаш добър съвет за мен? — попита тя. — Това е ново.

— Ти си жадна за кръв и не ме слушаш — засмя се Уиндзор. — Освен това не ти трябва съвет. Ти си се променила, детето ми.

— Случва се, особено когато те гонят като дивеч.

— Не ме разбирай грешно — отвърна бързо той — Не се оплаквам от промяната. Човек не може да притежава половината от приказно богата диамантена мина и в същото време да е доверчив и кротък. А ти нямаш намерение да преотстъпиш половината си другиму, нали?

— Още не съм решила.

— Има три възможности — отговори Уиндзор и се прозя. — Предай отговорността си за мината на друг човек. Запази собствеността си и заеми мястото си върху гърба на Диамантения тигър. Или убий тигъра, като убедиш Коул да не предава своята половина на ДСД.

Айрин кимна.

— Както ти казах, още не съм решила.

Уинг тихо се покашля.

— Третата възможност е нереалистична.

— Искате да кажете, че добрият чичо Ли няма да допусне Коул да разруши картела? — Това беше по-скоро установяване на факт, отколкото въпрос.

Усмивката на китaeца беше тънка като острието на бръснарско ножче.

— За нещастие никой не може да контролира човек като Коул, дори извънредно умният ми чичо Ли. Но Коул не е глупак. Знае, че за да се разруши пещерата, трябва само една малка бомба, която ще бъде представена като нещастен случай.

Айрин небрежно вдигна извитите си вежди.

— Звучи доста драстично.

— Престани да си играеш на котка и мишка — усмихна се Уиндзор и отново се прозя. — По един или друг начин десетки държави са свързани с Диамантения картел. Никой не би ти помогнал да се преобриш с него. Всички биха предпочели мината да бъде разрушена, дори ти да бъдеш премахната, само и само да останат под крилото на картела.

— Коул познава опасността — обърна се Уинг към Айрин. — Той не иска да ви сполети нещо лошо. Стана неприятно ясен пред чичо Ли, като му обясни какво именно ще се случи със семейство Чен, ако ви връхлети някаква... неприятност.

— Коул не е единственият, който ще се нахвърли върху семейство Чен, ако с Айрин стане нещо.

— Съгласен съм — кимна Уинг. — Но ние се боим именно от него.

Айрин с мъка успя да скрие обхваналата я тревога.

— Смятам, че се лъжете, мистър Уинг. Коул Блекбърн без колебание би ме заменил за кофа диаманти. Всъщност той вече го направи.

— Говориш глупости, малката — упрекна я остро Уиндзор.

Айрин мълкна.

— Говорих с Коул — допълни баща й. — А ти не можеш да кажеш същото и за себе си.

— Кога? — изтръгна се задъхано от гърдите й. — Как е той?

— Черепът му е останал здрав. Мозъкът му отново работи. Щом се изправи на крака, ми се обади и поиска да узнае две неща. Първо, къде е в момента Ханс Шмит.

Айрин не можа да скрие уплахата си.

— Защо, за Бога, е решил да открие Ханс?

— За да го убие — отговори нетърпеливо Уиндзор. — За какво друго?

— Аз... аз... — Айрин поклати глава, неспособна да произнесе нито дума.

— Казах му къде е Ханс. Името, военното звание и точния адрес на болницата, където лежи Ханс с уреда си за обдишване и стомашната сонда, която е пришита за корема му и го храни.

Айрин отвори уста, но отново я затвори.

— Както изглежда, преди седем години бедничкият е претърпял катастрофа — продължи с ледено задоволство Уиндзор. — Един от подлите номера на съдбата. Катастрофа с кола. И навсякъде стъкла, също и в тялото на Ханс.

— Катастрофа — повтори глухо Айрин.

— Той е напълно парализиран — продължи по-тихо Уиндзор. — Почти напълно. Би могъл да примигне с очи, ако имаше мигли. И да гледа, ако имаше очи. И да говори, ако имаше език. Би могъл да изпита оргазъм, ако имаше член и тестиси. Но няма такива неща. Само мозъчните му вълни са нормални, мозъкът и разумът му са в ред. Ханс наистина имаше късмет.

Уинг произнесе няколко бързи китайски думи.

— Коул размисли над разказа ми — продължи спокойно Уиндзор. — И стигна до извода, че Ханс би се радвал да умре. Не му стана особено приятно, като си представи какво му е на Ханс. Но му желае дълъг, дълъг живот. Аз също, детето ми. Аз също.

— Катастрофа — прошепна на английски Уинг. — Колко... подходящо.

Уиндзор го погледна.

— Нищо лично. Само изпратихме вест на отсрещната страна, че в случая с Айрин цивилно лице е било наранено от професионалист от чисто садистично удоволствие. Имах задачата да избера начина, по който да направя съобщението. То пристигна. През изминалите седем години не се е случвало нищо подобно. — Матю отново се обърна към Айрин: — Второто, което поиска да узнае Коул, беше дали писмото с моя подпись, донесено от Джейсън Стрийт, е било фалшификат.

— Защо? — попита едва — едва Айрин.

— Вероятно по същата причина, поради която искаше да узнае къде е Ханс — отговори сухо Уиндзор. — Може ти да си се отказала от Коул, но не и той от теб. Искам да ти кажа нещо, дете. Дяволски

радостен съм, че писмото беше фалшиво. Имаш до себе си истински твърд мъж.

— Той не ми е мъж. Иска само мината.

— Не вярвам. Ти също не го вярваш.

— Щеше да повярваш, ако беше чул касетата.

— Вече изслушах две-три различни версии — отвърна веднага Уиндзор. — И всички бяха истински, макар и непълни. Хората непрекъснато забравят, че Коул Блекбърн е независим като котка. Той не се е оставил семейство Чен да го върже на диамантена каишка и покорно да размахва опашка.

— Откъде знаеш?

— Много е просто. Водих „неофициален“ разговор с него, преди да го посетя официално с Нан Фокнър. Попитах го защо прави това. Отговори ми, че жена, която създава снимки като твоите, е по-важна от теглото ѝ в диаманти.

Айрин смяяно извика.

— Затова съм готов да се обзаложа, че е взел разписката от Уинг само за да предотврати намерението на семейството да фалшифицира още една разписка и да ангажира друг търсач, който няма да се интересува жива ли си или мъртва. И аз щях да постъпя така, ако бях на негово място и се мъчех да запазя живота ти.

Уинг се усмихна накриво.

— Чично Ли накърно стигна до същото заключение. Вие с Коул доста си приличате, мистър Уиндзор.

— В някои отношения да — съгласи се Матю. — Но не и в едно. Аз бих предпочел да умра, вместо да седя сега в онази проклета черна дупка и да се надпреварвам с мусона за кофа диаманти. Особено като гледам как се покачва водата около мен, докато не остане друг изход, освен смъртта.

Айрин рязко протегна ръка и сграбчи баща си за рамото.

— За какво говориш?

— Нали чу!

— Коул много добре знае колко опасно е там! Не би рискувал живота си за диаманти, колкото и много да са!

— Защо не? Какво има да губи? Жената, заради която се изложи на смърт — и заради която едва не го убиха, — го изостави. Така че му

остава най-богатата диамантена мина на всички времена — и най-скъпото парче от ада, в което е влизал някога човек!

— Не може да бъде — прошепна задавено Айрин. — Аз означавах много малко за Коул. Бях само дребно приключение по пътя към големия успех.

— По дяволите, Айрин...

— Това всичко ли е, мистър Чен? — Айрин се обърна с остър глас към китаеца и пресече думите на баща си.

— Освен че имам задължението да върна вашата собственост.

— За какво говорите? Вече ми заменихте фотоапарата и статива.

Всичко останало взех на тръгване от станцията.

— Не е точно така.

С бързи движения Уинг отвори пакета, оставен в средата на масата. Обърна го и от него се изсипаха стотици снимки с размери осем на десет.

— Изкопирахме негативите. Пазим ги в сейфа на правителственото казино в Даруин — обясни той. — Другото копие е тук, в нашия сейф. Коул не искаше да рискува дори частичка от работата ви да се изгуби.

Късчета от „Аутбак“ просветнаха и заблестяха като картини в калейдоскоп: къщи на термити, прилични на странен град под парещата сребърна мараня; крехки, прашни, невероятно жилави акации, израсли от камъка; светкавица посред празното небе; равнина, стигаща до хоризонта, безкрайно пуста, без нито едно възвишение, квинтесенция на самотата; и преди всичко слънцето, все то, яркото око на всемогъщия Бог.

Това бяха снимки от филмите, изоставени от Айрин в повредения роувър.

— Чудесни са — промърмори Уиндзор, който внимателно ги разглеждаше. — По дяволите, това е невероятно! Най-доброто, което си правила досега, включително „Арктическа одисея“. Какво ще кажеш, малката?

— Мисля... — Гласът на Айрин отказа. — Защо не казахте истината за роувъра, мистър Уинг? Той изобщо не е бил повреден. Всички снимки са от филмите, които оставих в него.

— Роувърът заедно с всичко в него беше разрушен — отговори спокойно Уинг. — Коул е носил всички филми в раницата, докато сте

се спуснали в пещерата.

— Но защо? — пошуаша Айрин, продължавайки да разглежда снимките, сякаш търсеше в тях отговора. — След като унищожиха роувъра, с нас беше свършено. Всеки грам, който носеше на гърба си, трябваше да служи единствено на оцеляването ни. Филмите тежаха няколко килограма. Не е възможно да е изразходвал силите си, за да ги опази. Това е лудост, а Коул не е луд.

— И аз му казах така — промърмори хладно Уинг. — Но ми отговори, че от вас е научил, че в живота има и неща, по-ценни от оцеляването.

Айрин продължи да се взира тъпо в снимките. Те бяха стотици, но от една така и не може да откъсне погледа си. Коул беше сниман в сухото корито на потока, малко преди да дойде вертолетът и да ги изпрати в отчаяната им одисея по Кимбърли. Изследваше шепа пресята пръст, но бе усетил приближаването ѝ. Бе вдигнал очи точно в мига, когато тя натисна копчето. Даже под сянката на шапката очите му святкаха като сиви кристали. Обичайната за него съсредоточеност се усещаше също толкова ясно, колкото и желанието да я има, което никога не се бе старал да скрие.

Ако сега намерех диамантената мина на Ейб, щях да я заменя за филми и да ти ги дам.

Айрин затвори очи, защото не можеше да гледа повече снимката. Вече знаеше, че Коул наистина е пренесъл филмите ѝ през целия този ад от жега, болка, жажда и опасност. И дори за миг не бе ѝ отстъпил част от товара си.

— Вие наистина не сте знаели, така ли е? — попита тихо Уинг, наблюдавайки сълзата, която бавно се плъзна по бузата ѝ — Не говоря за филмите. За Коул. Той ви обича.

Тялото на Айрин се разтърси от силни тръпки. В тишината, последвала думите на Уинг, сякаш отекнаха нейното тогавашно обвинение и отговорът на Коул:

— Вие с Ейб много си приличате. Парен каша духа.

— Ти би трябвало да го знаеш най-добре, Айрин. Щом видиш огън, хукваш да бягаш колкото те държат краката.

Айрин затвори очи, за да спре напиращите сълзи, и се запита дали всичко преживяно беше истина.

— Простете ми, мис Уиндзор, но трябва още веднъж да ви попитам: какво ще направите с вашата половина от мините „Слийпинг Дог“?

Айрин безмълвно се обърна и напусна стаята.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Като многоцветна корона на морска вълна, върху дългата маса за конференции на ДСД се изливаше непрекъснат поток необработени диаманти. Както при водата, най-силното впечатление идваше от яснотата на камъните и сините светлини във вътрешността им. Като въздушни мехури, които се издигат от блещукащата вода, просветваха яркорозови и жълти кръгчета, а понякога и толкова чисто зелени, че човек трябваше да ги подържи в ръка, за да повярва в съществуването им.

Коул изтърси и последния камък от изтърканата раница и мина по дългата страна на полиранията маса, върху която бяха поставени кристални пепелници, шишета с минерална вода и писалки за всички членове на Диамантения картел. После кратко кимна към Чен Уинг, който извади „молбата“ на „Блек Уинг“ от гладка кожена папка.

Без да каже нещо на останалите, които уплашено се взираха в изсипалите на масата диаманти, Коул отиде до стола, който по негова молба не бяха поставили до масата, а до стената. В голямата зала се разнесе тих, възбуден шепот. Мистър Файнберг взе един розов камък с големината на палеца му, извади от джоба си лупа и започна да шепне нещо на холандски. Очите му искряха от възхищение.

Нан Фокнър хвърли кратък поглед към Коул, наля си чаша вода и отиде при него.

— Не знаех, че Стрийт е бил купен — започна направо тя, с височина на гласа, предназначена единствено за неговите уши. Макар че нямаше защо да се тревожи, тъй като членовете на картела бяха напълно погълнати от небрежната демонстрация на Коул и огромното количество невероятни скъпоценни камъни.

За миг Коул я изгледа с поглед, също така твърд и безчувствен като чистите камъни, които бе измъкнал от безмилостно покачващата се черна вода.

— И Мат ми каза същото — промълви най-после той. — Ако след историята с фалшифицираното писмо и домашния арест още ви

вярва, не виждам защо и аз да не го направя.

— Това означава ли, че ще се обедините с ДСД, както се уговорихме? — попита бързо Фокнър. — Три години не са лош срок в търговията с диаманти, нали знаете.

— Това зависи от партньора ми.

— Майчице — промърмори Фокнър. — Айрин се е заключила в хотелската си стая. Отказва да види и мен, и членовете на ДСД.

— Нима ѝ се сърдите? Та вие едва не я убихте.

Жената го изгледа мрачно и му обърна гръб.

— Фокнър!

Тя веднага се обърна, предупредена от недвусмислената заплаха в гласа на Коул.

— Не се изпречвайте повече на пътя на Айрин.

— Разбрахме се, млади човече. — Фокнър изкриви лице. — И без това Мат Уиндзор вече ни натри носовете. Въпреки това животът и на двама ви ще е много по-сигурен, ако Айрин се откаже да следва поетия път.

С лошо скриван гняв жената затропа с токчетата си към челото на дългата маса, запали обичайната си пура и отвори богато украсената кожена папка. Мърморенето веднага загълхна и се чу шум от изважданите от папките страници с молби. Лек кристален звън показва, че всички са оставили камъните на масата, Фокнър издуха гъст облак дим, оставил пурата върху пепелника и струпа листовете пред себе си.

— Преди да премина към всекидневните ни задължения — заговори тя, продължавайки да подрежда страниците, — бих желала да ви предам от името на мисис Ван Луик благодарност за съболезнованията, изпратени по случай кончината на мъжа ѝ. В такива времена човек узнава колко и какви приятели е имал.

Коул не обърна внимание на мрачния поглед, хвърлен в негова посока, защото бе съсредоточил цялото си внимание върху зеления камък, даден му от Айрин като знак на склонената помежду им сделка. Още като сувор диамант той беше прекрасен. Но сега,шлифован и полиран, с тесен платинен обков, бе станал съвършен и святкаше като зелен пламък.

Ръката му бавно се сключи около пръстена, докато ръбовете на камъка се врязаха в плътта му.

— Ще се радвате да чуете, че на името на мистър Ван Луик е създадена стипендия. Парите ще се използват за обучението на перспективни млади геолози, които желаят да се специализират в откриване и експлоатация на диамантени мини. Разумното и внимателно използване на тези мини е абсолютно необходимо за поддържане на стабилни цени на диамантения пазар — продължи спокойно Фокнър. — Във време, когато икономическите системи се сриват по-бързо, отколкото можехме да си представим преди няколко години, стабилността на ДСД е решаваща за икономиката на всяка нация.

Тя отвори кожената папка и извади отговорите на ДСД на молбите на участниците. Наля си чаша ледена вода, изпи я на един дъх и я остави.

— „Кон Мин“ не е напълно сигурна от провал — заговори направо тя. — Намираме се в решаващ етап от нашето развитие. Причината за това е на масата пред вас. Разговарях поотделно с всеки член на комитета. Някой има ли да добави нещо?

Отговорът беше абсолютна тишина.

— Тогава официално казвам добре дошъл на новия член на комитета, мистър Чен Уинг. Той защитава интересите на фирмата „Блек Уинг“, откъдето идват диамантите, на които се възхищаваме днес. Благодарение на обстойните разговори между мистър Уинг и неговия партньор, ние ще контролираме не само двадесет и пет, а петдесет процента от добива на мините „Слийпинг Дог“.

— За колко време? — поиска да узнае Яраков.

— Три години — отговори кратко Фокнър.

Около дългата маса се разнесе недоволно мърморене на различни езици.

— Това съвсем не е достатъчно за сигурно стопанско планиране — възрази остро Яраков.

Една от микрофонните уредби започна тихо, но настойчиво да звъни, Фокнър сърдито изруга и натисна копчето.

— Дано имате важна причина — изръмжа в микрофона тя.

— Дошла е някоя си мис Уиндзор.

— Дяволски добър повод. Пратете я в залата.

Голямата врата се отвори и Айрин влезе. Тя дори не забеляза благоразположените лица на мъжете около масата. Очите ѝ бяха

втренчени в едрия мъж, който седеше отстрани и я гледаше под спуснатите си мигли. Беше облечен както при първата им среща: черно копринено яке, сиви панталони, бяла риза, без вратовръзка. Тя също беше облечена както тогава: черна риза и черни панталони, малко измачкани от пътуването.

— Е? — попита Фокнър, когато Айрин понечи безмълвно да я отмине.

— Какво каза Коул? — попита тя, без да спре.

— Пробен срок. Три години, петдесет процента от добива.

— Една година, сто процента.

— Две години, сто процента — предложи Коул, когато Айрин спря пред него, и се изправи.

— Две години, сто процента — съгласи се тя.

— Мазл и брокхе — промълви бързо Фокнър, за да приключи сделката.

От всички страни на масата се чу „Мазл и брокхе“, към което се присъединиха и гласовете на Айрин и Коул.

С израз на трудно потискана надежда мъжът сведе поглед към жената, чиито очи бяха по-красиви от зеления диамант в шепата му.

— Две години, така ли? — попита той с дълбок, предрезгавял глас.

— Това не важи за теб. — Айрин вдигна ръка и с треперещи пръсти докосна устните му. — Ти няма да се измъкнеш толкова лесно. Никакъв пробен срок. Целият ти живот. Сто процента.

Коул мълчаливо разтвори шепа и показа пламтящия диамантен пръстен.

— А ти?

— Същото. Сто процента. Целият ми живот.

Коул сложи пръстена на пръста ѝ и с безкрайна нежност я привлече към себе си. В мига, преди да я целуне, прошепна плътно до устните ѝ:

— Добре дошла върху гърба на Диамантения тигър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.